

Адолф Хитлер

Борба за Нова Европа

Избрани речи и прокламации

Нова Европа

Съдържание:

I. СИЛАТА НА ВЪТРЕШНИЯ ФРОНТ

1. Решен бях да освободя Германия	2

II. ДЕМОКРАЦИИТЕ ПРОТИВ НАЦИОНАЛСОЦИАЛИСТИЧЕСКА ГЕРМАНИЯ

1. Хитлер говори на народите в света	15
2. Принципите на които се основават вътрешната и външната политика на Третия Райх	22
3. Фюрерът отговаря на Рузвелт	35
4. Опитът за измама се повтаря	52
5. Подпалвачите на световната война	61
6. Отговорността на Рузвелт за войната	77

III. ИДЕОЛОГИЯ НА НАЦИОНАЛНОТО ИЗКУСТВО

1. Изродено космополитично или здраво национално изкуство?	98

IV. БОРБА ЗА НОВА ЕВРОПА

1. Фюрерът приема наложената му война	115
2. След пълното сразяване на Полша	121
3. Краят на западноевропейските демокрации	141
4. Премахването на историческите и национални несправди на Балканите	161
5. Кръстоносен поход за спасяването на Европа	178
6. Новогодишното послание на фюрера към народа	185
7. Последиците от победата	189
8. Англо-американците заграбват Френска Африка	191
9. Фюрерът си осигурява вратите на Европа	194
10. Кой искаше тази война?	198
11. 14 години борба, 10 години управление и поглед в бъдещето	201

I. СИЛАТА НА ВЪТРЕШНИЯ ФРОНТ

1. РЕШЕН БЯХ ДА ОСВОБОДЯ ГЕРМАНИЯ ПЪЛНА ВЪТРЕШНА ПОБЕДА НА НАЦИОНАЛСОЦИАЛИЗМА

Реч, произнесена в навечерието на 9 ноември 1940 година в Лъовенбройкеллер - Мюнхен по случай възпоменателния празник на старите борци на националсоциалистическото движение

Партийни съмишленици и съмишленички! Любезни другари!

И тази година посрещаме 9 ноември, и както тогава в навечерието на този ден, събрахме се отново всички заедно. През 1923 г. борбата за завземане властта в Германия достигна своя краен предел. Борбата, както и значението на този ден, ще разбере само онзи, който е в състояние да си припомни времето, което тогава ние трябваше да преживеем, както и да възкреси в паметта си предисторията на колосалната борба.

Когато встъпихме в политическия живот на нацията, имената ни бяха непознати. По-голямата част от нас, начело с мен, не се числяхме даже към никоя политическа партия. Повечето бяха войници, завърнали се от тежката война, изпълнени с яд и омраза в душите си. Положението на нашия народ и на германската държава ни се струваше безнадеждно.

Германия, от времето на 1914 г., Германия преди войната, не беше вече нашата Германия. И при това положение ние се чувствахме свързани с нея, защото, въпреки всичко, тя възплъщаваше в себе си единението на по-голямата част от германците. Това беше страната на труда и на благоденствието. Каквото и да се говори против него - предишният Райх - трябва да се признае, че той даде началото на социалното законодателство.¹ Още в онази Германия се взе становище спрямо проблемите, за които и днес, тридесет години по-късно, така наречените демократи остават слепи и глухи. Сигурно е, че тези проблеми, понеже друго е немислимо, са били плод на тогавашното време; с други думи казано: тогавашната държава, която в дълбоките си основи е била предимно капиталистична, не е могла да стори друго освен бавно и частично да пристъпи към разрешаване на социални въпроси.

Още по-забележително е, че тогава поне са се занимавали с такива проблеми и са се опитвали да ги разрешат, съобразно с тогава съществуващи възможности.

Освен това, тогавашна Германия беше все още страна на демократите. В нашата страна демокрацията разиграваше свободно своите оргии и то в много по-широк размер, отколкото където и да било другаде. Германия беше страна на свободата и всеки можеше да върши и прави каквото си иска. Свободата отиде толкова далеч, че границите на държавата ни бяха свободни и отворени за всекиго, а не както в Америка, така наречената „страна на безграничната свобода“. Там всеки жител трябва предварително да издържи един извънредно тежък изпит, докато получи окончателно разрешение да стъпи върху свещената земя на демокрацията, макар че в Америка живеят едва по десет души на квадратен километър.

У нас - още тогава са повече от 130 души на квадратен километър - такива мерки не бяха взети. У нас царуваше такава свобода, че всеки евреин или поляк можеше да дойде и да получи веднага пълни и равни права, без никакви особени формалности. По-късно Германия щеше горчиво да се кае за всичко това.

Тогава, именно тогава, в Германия се събра онази маса от международен произход, която в 1917 година разви знамето на революцията. Тогавашна Германия,

¹ Става дума за Втория Райх, основан от Бисмарк. Националсоциалистите смятат Германия на Ваймарската република за преходно време - Бел. ред.

беше преди всичко, страната на мира, хората живееха и искаха да живеят, печелеха и искаха да печелят. Съзнаваха, че войната не подхожда на печалбите.

Толкова дълбоко се вярваше в мира, че когато целият останал свят се въоръжаваше и то безспорно против Германия, от наша страна се пропускаха всички удобни случаи, които трябваше да използваме за неизбежното стълкновение. И когато войната настъпи, тя завари Германия напълно неподготвена.

Не ще критикувам тогавашното време, макар и да съм в състояние да направя това, защото, както може би, никой в историята - аз не само знаех да извлека нужната поука от миналото, но и да я използвам. Постарах се да не оставям германския народ повторно да изпадне в такова опасно положение, като тогавашното.

Вечните подбудители за войната

Англия беше още тогава наш враг. Когато казвам „Англия”, твърдя с положителност, че там народ и правителство са две различни понятия. Една незначителна група от международни демократи, евреи и плутократи властва в тази страна и тази група още тогава насъскваше към война. Днешният министър Чърчил и тогава беше един от хората, които насъскваха, а мнозина други, сега вече старци, в младите си години бяха едни от най-дейните провокатори. Удаде се тогава на британските подпалвачи на войната да мобилизират цял свят против Германия.

Така се стигна до онази война, която Германия не желаше, защото иначе тя би имала много по-добри възможности за нейното водене. И макар, че въоръжението на тогавашния Райх да беше лошо - това днес свободно можем да го кажем - въпреки всичко, Германия издържа във войната повече от четири години.

Като някогашен войник от Световната война и днешен Върховен вожд на германската войска, казвам: и тогава те нямаше да победят Германия, ако техният съюзник не ни сломи вътре в държавата ни.

Четири години се мъчиха и трябваше да възкръсне някакъв американски фокусник, който да им изнамери формулата, с която германският народ, вярвайки в честната дума на една чужда република, бе подло измамен. Когато по-късно се преструваха, че без друго щяха да ни победят, достатъчно е да им се постави въпросът: ами защо бе извикан духът, който ни омая, щом като без него са щяли да ни победят?

Германия бе тогава смазана от една банда предатели, които развиваха пъклената си дейност в нашата земя и между народа.

За нашата доброта ние си получихме наградата. Дните 8 и 9 ноември 1918 година, както и седмиците след тях, ще служат като напътствие за вечни времена на германския народ. Тогавашните „победители” не изпълниха нито едно от своите обещания. Започна най-голямото нарушение на дадена честна дума, непознато до тогава в историята. Последва време на страдания, лишения и свързаното с тях отчаяние у нашия народ, като мнозина не намираха вече смисъл в живота. Числото на самоубийствата стигна до 20 000 годишно. За повечето от тях изглеждаше, че животът няма стойност, щом като не съществуваше никаква възможност за постигането на някакво равнопоставяне, а заедно с това - и свободата на германския народ.

Тогавашно собствено започна нашата борба. Тя беше хубава война, защото се водеше срещу вероятностите. Когато за пръв път се явих в този град, и мнозина из между вас, които сте тук, ме последвахте, най-добрите ми приятели ме изоставиха. Те не можеха да разберат, как така един, иначе „толкова благоразумен човек”, може да си втълпи в главата да започне сам борба против всички съществуващи реалности.

Казвах: „Какво иска този нещастен червей? Той няма нито пари, нито армия, нито даже един вестник. Няма партия, а срещу него стои всичко, което се намира тук. Той смята да се бори против всички. Исква да води борба против господарите и пролетариите, против демократическия Райх и против отделните германски държави; иска борба против всички концесии, против организираното общество, против капитала, а също така и против професионалните организации - въобще няма нищо,

против което този човек да не иска да се бори. Желаете да изградите нова държава и едно ново общество, а зад себе си няма никого - един луд, който дръзва да излезе сам и да обяви война на цялото компактно мнозинство, във всички области на живота”.

Борбата не беше лека и, въпреки това, успехите започнаха постепенно да се постигат, против метода на абсолютното държание, както и този на усмивките и подигравките, по-късно, против потока от лъжи и клевети и най-после против терора - младото Движение започна да си пробива път. Вие всички преживяхте това. Вие се присъединявахте един по един към мене: едните през 1919 г., другите през 1920, 1921 г. и по-късно. Тогава всички бяхме обзети от чувството, че ние, въпреки всичко, ще спечелим борбата за завземането на властта в Германия, макар че тя може да бъде и тежка. Това, което говореше в наша полза, беше: разумът, верността на нашите принципи и съзнанието, че тогавашната държава не може да се задържи и че е само въпрос на време, кога тя, така или иначе, ще трябва да се разпадне.

Гражданин и революционер

Бих могъл да кажа, най-после, че у нас имаше някаква мистична вяра в безсмъртието на германския народ, която, обаче можеше да загине, ако тогавашното положение продължаваше да съществува.

Така постепенно израснахме ние, гледани от едни с равнодушие, преследвани от други със злоба, а също мразени от мнозина, защото разваляхме тяхното спокойствие, а също и някои от гражданите, които гледайки от прозорците си на улицата, ядосани си казваха: „Вечно тези безредици, няма ли най-после да мирясат! Винаги стига до сбиване, защото не дават спокойствие на другите. Трябва да се подчинят, както и ние се подчиняваме. В себе си човек може да си мисли каквото си иска, но необходимо ли е всичко да се казва пред другите? Може спокойно да го задържи за себе си и пак да си остане почтен гражданин. Ние също протестираме мълком и най-много в душата си. И винаги с насилие! Нали знаят, че и другите са силни -умният трябва да отстъпи”.

Тогава ние не бяхме умните. Та аз и като дете не бях такъв. Предпочитах никога да не отстъпвам, даже и пред опасността другите да кажат: „това, което ти стори не беше разумно”.

Поради това, постоянно нарушавахме спокойствието на такива граждани. Никога не се преклонихме, но винаги искахме все повече и постепенно успяхме да превземем улиците, да завладеем площадите и да си присвоим всичко, което ни заобикаляше.

От тук започнахме да се разпростираме извън нашето отечество. Борбата беше упорита, особено против племето, което изглеждаше всемогъщо в нашата страна - против еврейството. А какво значеше това, знаят само тогавашните другари. В по-далечно бъдеще на неродените в днешно време не ще бъде нищо известно от преживяното. Това бе борба против една сатанинска сила, която беше завладяла целия наш народ, която имаше в ръцете си доминиращите позиции не само на нашия духовен и културен, но също и на политическия, и на стопанския живот, и от тази позиция надзираваше живота на цялата нация. Това беше борба против сила, която можеше да преследва със закона всекиго, който дръзваше да се присъедини към нас или беше готов да и се противопостави.

Вие знаете, любезни другари от народа, аз винаги поддържах схващането, че няма по-глупав народ от еврейския, а също и народ по-безсъвестен и без скрупули от него. Поради това бях на мнение, че ще дойде часът, когато ние ще отстраним това племе от редовете на нашата нация. Така ние обявихме тогава война на всички, които подкрепяха и ръководеха държавата, като се отдадохме всецяло и единствено в служба на германския народ.

Нашата цел беше само една: да бъдем полезни и да служим на германския народ, като бяхме готови да поемем всичко върху нас.

Първите жертви през 1923 година

Настъпи 1923 година. Направихме първият опит да вземем властта в наши ръце. Опитът ни пропадна и тогава дадохме първите кървави жертви.

Именно тази привидна несполука от 1923 година считам като начало на последвалия наш победоносен марш. Знаех, че след като не се удаде на нашите противници да унищожат напълно Движението ни, то пак щеше да се надигне отново, и тогава кървавите жертви от 9 ноември щяха да ни помогнат да си осигурим крайната победа. Противниците ни вярваха, обаче, че 9 ноември беше нашият край. Само няколко месеци по-късно бе вече осъществено едно ново закрепване на Движението, а след една година започна новият възход.

През 1925 година бях освободен от затвора. Само няколко месеца бяха достатъчни, за да основа Партията отново. И тогава започна достойната за учудване война и борба, както и единственият по рода си победоносен поход в Германия. За мнозина други годините 1925, както и 1926 и 1927, после 1928, 1929 и 1930, може би, бяха без всякакво значение. Тогава имаше дребни граждани, които продължавайки да живеят в своята ограниченост, не подозираха нищо от това, което ставаше около тях. Такива граждани не забелязваха даже, че се подготвяше най-великата революция през всички времена. Също и някои водачи на социалистическата и комунистическата партии не можеха да разберат, че тогава се извършваше уникална по размерите си промяна.

Ние обаче, националсоциалистите, които всичко преживяхме, ние се борихме непрекъснато, година след година и месец след месец, и за наша радост и гордост, виждахме, че Движението растеше и се разширяваше, докато най-после, след 1931 и 1932 години, дойде 1933-та година, която ни донесе победата.

Допустимо е, че тогава имаше и такива, - ние знаем това, драги партийни съмишленици - които казваха: „Слава Богу, сега са на власт, ще имаме вече спокойствие”. За тези хора националсоциализма е бил винаги само партийно явление. Те не разбраха, че войната на Партията нямаше да престане, само защото тя бе станала държава, мироглед и германски Райх, но че борбата за германския народ трябваше да продължи дотогава, докато тя постигне приобщаването и на последния германец в лоното на нашите идеи. Но и след това няма да има спиране; ще трябва ежегодно да се подновява борбата за привличането на германската младеж, като се просвещава всеки годишен набор, и освен това, се изгради великата сграда на национал-социалистическата държава.

Едновременно стана и голямото вътрешно възраждане на народа. Вие знаете - раздори и кавга никога не са ми били желателни. Целта ми е била винаги да убедя другарите социалисти и комунисти и след това да ги спечеля. Защиатавал съм се само тогава, когато противникът по-рано е излизал срещу мене с вдигнат юмрук. Тогава винаги им казвах: „Другарю, не отстъпвам нито крачка назад! Или ще свалиш юмрука си, или ще го смажа, но ако ти излизаш със сила, запомни добре, че мене не ме е страх и ще видиш, че ние знаем не по-зле от теб да боравим със силата”.

И ние спечелихме милиони!

Да, аз се въоръжавам!

13-те милиона избиратели през 1932 година не паднаха от месечината - невъзможно е да не са участвали в изборите. Те бяха хора дошли от всички други партии. Ние ги бяхме постепенно убедили и те се отказаха от предишните си предубеждения против нас. Всички те бяха се сраснали в една единна общност.

Със същите, именно, мисли поех властта в 1933 година, защото какво по-хубаво от това да се работи в мир! И ние работихме - доказахме това. Ако някой ми каже днес: „Да, може би, в политическия живот понякога войната е нужна, за да подпомогне известен режим”, то аз ще му отговоря: „Да, за демократите, но не и за нас, още повече, че аз нямам нужда от никаква помощ”. Германският народ ме следваше, а зад мене беше Движението.

Какво създадохме през времето от 1933 година?

Изградихме отново държавата, укрепихме стопанството, заздравихме финансите, вдъхнахме нова вяра на германския народ, спасихме много хора от отчаяние, установихме в ред не само в нашите градове, а и навсякъде. Германия започна да процъфтява. Разбира се, трябваше да преживеем същото, което се случи и преди Световната война².

Успоредно с възхода на Германия, растеше в същия размер и завистта на същите хора, които веднъж вече бяха натрапили войната на Германия. Господата Чърчил и консорциум започнаха веднага да насъскват. Мистър Идън³ а разбира се и евреите начело с Хор Белиша и всички там подобни, подновиха своите подстрекателства, като ги засилваха от година на година все повече.

При упрека: „Вие се въоръжавате!“ - ще им отговоря: „Да, направих го!“ Преди това питаха: „Защо държите щурмовите отряди в готовност за отбрана, когато искате мир?“ Защото имаше и има хора, които не го искаха, а на такива трябваше да се покаже, че ние сме въоръжени и за другия случай.

Когато дойдох на власт, ние приключихме с един Райх, който беше определян като демокрация.

Понастоящем, от време на време, цялата работа се излага по начин, като че ли биха били готови днес да дадат на германския народ всичко, ако той беше демокрация. Ами нали тогава германския народ беше демокрация? Германския народ живееше в демокрация и въпреки това, те го изнудиха и ограбиха. Дали е демокрация или авторитарна държава, за такива международни хиени няма никакво значение.

Това въобще не ги интересува. Тях ги интересува само едно: готов ли е някой да се остави да го оберат или не? Съгласен ли е, при това, такъв някой да бъде достатъчно глупав, че и да кротува или не? И ако една демокрация е достатъчно глупава да кротува, когато я обират, тогава тя е добра. А ако една авторитарна държава заяви: „не може да обирате нашия народ, нито отвън, нито вътре“, тогава тя е лоша.

Пет милиарда - за какво?

Ако ние като авторитарна държава, която се различава от демокрацията по това, че има след себе си народните маси, ако ние, казвам, като авторитарна държава бяхме готови да понесем всички жертви, наложени ни от международните плутократи и, ако аз, в 1933 година, бях заявил: „Почитаеми господа в Женева! Почитаеми господа, където и да се намирате! Какво желаете? Веднага ще си вземем бележка. Шест милиарда за годините 1933, 1934, 1935? Незабавно ще ви ги внесем!“ - Тогава биха казали: Най-последно едно разумно управление в Германия!

Аз застъпвах тогава съвсем друго гледище. Когато поех властта, непосредствено преди това, връчено ни беше съобщение за плащане на още пет милиарда, което представляваше последната вноска. Взех твърдото решение да не плащаме нищо повече. При това, размислих: хората, които със своя подпис са се задължили да платят пет милиарда на чужбина, това са били все добри демократи и са си направили сметката. И без това ми казаха още, че аз не разбирам нищо - нито от сметки, нито от стопанство. Щом като тези хора считат за възможно да платим още пет милиарда в чужбина, тогава ние сме в състояние да изразходваме, преди всичко, пет милиарда вътре в страната за въоръжението на Германия.

В случая ще има само едно трансфериране на сумите. Тогава извърших приготовленията - и то основни приготовления. Въпреки това германския народ от нищо не бе лишен. Напротив: включихме седем милиона души в процеса на производството, други, кръгло седем милиона, за които работа имаше само за

² Хитлер има предвид Първата световна война.

³ Авторът визира Алтъни Идън, Първи граф Ейвън (1897-1977), външен министър на Великобритания през годините 1935-1938, 1940-1945, 1951-1955.

половината от работното им време, направихме от временни надничари редовни седмични работници. Изплатихме всички надници, запазихме стабилна нашата валута и всеки може да си купи с парите си каквото си пожелае. Развихме нашето производство до невиждани размери, изхождайки винаги от нашия националистически принцип, че решаващият фактор в стопанството е наличната работна сила и способността за нейното организиране и използване.

Основата на нашата валута не може да бъде златото, а производството, сиреч всецяло зависи от нас, как ще успяваме чрез усърдие и труд да създаваме стоки и консумативни блага, които отново да бъдат използвани от нашия народ, и обратното - чрез лентяйство този процес може да се парализира.

И доживяхме да видим, как „златните“ държави се раз-капаха заедно с валутата си, когато ние, които не сме „златна“ държава, затвърдихме нашата валута. Няколко други държави събираха и трупаха злато, а сега светът е застрашен от разбирането, което все повече се разпространява и потвърждава практически, а именно, че само по себе си златото е без всякаква стойност, че без злато може да се живее също така добре, както и със злато, а при известни обстоятелства даже много по-добре. Това схващане може да стане твърде опасно за ония, които в златото виждат основния елемент на тяхната борба за господство в своята и които винаги са го използвали и ценили като такъв елемент.

Трудолюбието, проявено в нашия вътрешен живот, не само не успокои, но тъкмо обратното, то огорчи твърде много другия свят. Когато дойдохме на власт, те си казаха: „Това ще трае две, най-много шест или осем седмици, толкова можем да почакаме.“ След три месеца казаха: „Трябва нещо да стане, така не върви.“ Поискаха тогава да направят нещо против мене. Поради тази причина аз започнах да се защитавам и на вас са известни мерките, които трябваше да взема в 1933 год., още в началото на нашето управление. Когато видях, че те искат да ни поставят въжето на врата, напуснахме Обществото на народите, както и Конференцията за разоръжаването. Разбира се, продължих нашето въоръжение още по-усилено. През месец март 1934 година издадох заповед нашата армия да бъде увеличена в троен размер.

Започна след това интернационалната борба против нас, водена с всички средства както вътрешно, така и външно: опити за създаване революционни заговори в Райха и пълна блокада външно. Това беше винаги придружено с предсказанието, че ако не пропаднем политически, ще се разгромим стопански.

Международни комплоти

Не ми е известно колко души тогава се молеха, ако въобще вярваха в Бога - да ни даде Бог лоша реколта, или да се провалят мерките, предприемани от нас за отстраняването на безработицата. Те бяха така хипнотизирани от това си желание, че сами си внушаваха осъществяването му. Те си казаха: „иначе не може да бъде: в стопанско отношение трябва да се провалят.“ Казваха си всичко това толкова продължително, докато най-после го повярваха. Те описваха, даже в най-големи подробности, как ще се развият отделните фази на провалянето. Освен това, доказваше се с положителност, че германският народ все повече и повече се отдръпва от мене, че постепенно съм оставал сам, докато неочаквано дойдоха нови избори, от които излезе, че вместо 94%, зад мене стоят 98% от избирателите.

Естествено, те бяха крайно огорчени и разсърдени от едно подобно развитие на нещата и започнаха тогава най-сериозни опити от тяхна страна да ни поставят на тъмно. Това даде същите резултати. Драги съмишленици, както и всички подобни опити, правени в вътрешността на държавата, са добре известни вам от годините 1925-та, 1926-та и прочее. Тогава започна комплотът на всички, политически партии против националсоциализма. Уловиха се ръка за ръка всички, от ляво на дясно, събраха се най-големите крайности: едрите капиталисти със социалистите от интернационалните издания; борсовите спекуланти се уловиха ръка за ръка с марксистите и всички заедно

се опълчиха против омразния им националсоциализъм.

Трябваше да бъдем твърди, да се стегнем и да поемем борбата.

Същото становище заех и в борбата с външните противници. Всеки подобен комплот и всеки опит чрез договори и споразумения да се мобилизират други държави против нас, имаше за резултат ново засилване на нашите въоръжения. Бях твърдо решен да оставя работата да стигне до крайност. Едновременно с това, неотклонно продължаваше борбата, която имаше за крайна цел премахването на Версайския договор. Защото, драги партийни съмишленици, именно това трябваше да направя, ако не исках да мина пред вас за лъжец. Та за какво, собствено, се борехме? Когато се явихме в 1920 и 1921 г., нали нашата програма гласеше: премахване на Версайския договор. Невъзможно ми беше да кажа изведнъж: "нека изоставим това". Решен бях да освободя Германия. Борбата провеждах постепенно. Истинската ми цел беше да запазя мира. От многобройните събрания и публикации на вас са добре известни моите разбирания за външната политика, които застъпвах тогава: исках да създам тесни политически връзки с Англия, защото считах, че германските раси трябва да вървят заедно.

Предупреждението от Саарбюркен

Същите отношения исках да постигна и с Италия, мислих същото и за Япония, като за велика сила, чиито интереси бяха успоредни с нашите. Колкото се отнасяше до Италия, опитът излезе сполучлив, благодарение гениалната дейност на онази личност, която основа фашизма и която трябваше да издържи същите борби в страната си, каквито ние, националсоциалистите, преживяхме в Германия.

Най-после, постигнах същото и с Япония. За съжаление, въпреки желанието ми, с Англия нямаме успех. Вината не беше наша, напротив, до последния момент, даже няколко дни преди избухването на войната, се опитах отново да осъществя първоначалната си цел във външната политика. Направих тогава на английския посланик най-обширни предложения. Но всичко беше напразно. Още тогава разбрах, че заинтересувани спекуланти, не възпрепятствани от никого, подклаждаха война от години. Не можеше да има и най-малкото съмнение, че един ден британският народ ще избухне със злоба и ожесточение против Германия, когато обратно - германският народ не чувствуваше никаква омраза към Англия. Предупредих за това още в 1938-1939 година и, най-после в речта си, произнесена в Саарбюркен, изрично подчертах, че така . не може да върви и че ако Англия продължи да провежда насъскванията срещу нас, ще се видя принуден да противопоставя на всичко това германската пропаганда. Най-после стигна се до там, че въпросът не беше вече, дали въобще ще бъде възможно да се избегне войната, а дали ще може тя да се отложи за още една, две или три години, и то срещу тежки унижения за Германия. Трябва да разберете, драги партийни съмишленици, че от момента, когато ми стана ясно, че Англия иска само да печели време и че тя е решена да води война на всяка цена, което изрично се установи от изявленията на британските държавници. От точно този момент аз имах само едно единствено желание: щом като са се решили да ни обявят война, дано го направят, докато съм жив.

Защото знаях, че тя ще бъде най-упоритата борба, която е била налагана някога на германския народ. При това, считам себе си не само за най-упорития човек, какъвто германският народ от десетилетия, а, може би, и от векове е имал, но още и за такъв, който се радва на най-голям авторитет. А, преди всичко, аз вярвам в моя успех, вярвам безусловно. Убеден съм твърдо, че тази война не ще се различава нито на косъм от борбата, която извоювах по-рано вътре в Германия. Убеден съм, че Провидението ме е упътвало до сега и ме е запазило от всички опасности, само и само да ме остави да ръководя тази борба на германския народ

И най-после още нещо: аз участвах в Световната война и се числя към онези, които тогава бяха излъгани в успеха. Поради това, моето непоколебимо решение е

сегашната борба да не завърши както тогава.

Когато говорих миналата година пред вас, тогава бяхме приключили с първата част от войната. За 18 дни нашата войска победи Полша. Съществуваше убеждението, че войната ще продължи шест, осем или десет месеца и си казваха: „война с решителни постижения не е вече възможна, в най-благоприятния случай ще се стигне до един вид позиционна война! На Изток ще се издигне фронт, който постепенно ще доведе Германия до пълно изтощение. До тогава Западът ще се въоръжава, ще дойде лятото на 1940 година, когато ще се настъпи от Белгия и Холандия до границата на Рур, а след това постепенно ще се покори цяла Германия”.

Те вярваха в някакъв германски блъф

Така си представяха положението. Освен това се вярваше, че само след няколко седмици - това го чухме от много места - в Германия ще избухне революция. Най-после, те нямаха представа за размера на нашите въоръжения и вярваха, че аз също така блъфирам, както блъфираха те от няколко години. Те не можеха да си представят, че е възможно някой да върши това, което твърди. Поради това те бяха убедени, че сегашната война ще бъде много лека за тях.

Както казах, преди една година Полша бе победена. Това беше първото объркване на техните сметки. На 8 ноември 1939 г. аз изтъкнах този наш голям успех.

Днес, една година по-късно, мога да съобща за нови големи успехи. Тяхното значение може да прецени онзи, който сам е бил войник през Световната война. Такъв човек разбира най-добре, какво значи в няколко седмици да се победи не само целият Запад, но да се сложи ръка на Норвегия, чак до Нордкап, така че днес германският фронт да се простира от Керкенез до испанската граница.

Тогаваше се разбиха всичките надежди на британските подстрекатели. А те си представяха положението така хубаво - войната ще се води в периферията, на германците ще се прережат жизнените артерии, а след това, постепенно, ще бъдат задушени. Стана тъкмо обратното. Същият този континент след като се опомни, постепенно се мобилизира против общия враг на Европа.

Само за няколко месеца Германия действително върна свободата на този континент. Английският опит да се „балканизира” Европа - британските държавници нека си вземат добра бележка от това - е приключен и завършен. Англия искаше да дезорганизира Европа - Германия и Италия ще организират Европа!

Декларацията на Англия, че войната продължава, за мене е без всякакво значение. Тя ще продължи до тогава, докогато ние я завършим!

Че ще я завършим, в това можете да бъдете напълно уверени.

И вярвайте ми, нашата победа ще тури край на войната.

Положително е едно, че ако на 1 януари тази година бях заявил на англичаните: „През февруари ще развалим плановете ви за Норвегия и не вие, а Германия ще се настани там, през лятото на тази година не ще бъдете и не ще можете да дойдете в Холандия, защото ние ще я окупираме; също така през това лято не ще настъпите през Белгия за германската граница, но ние ще дойдем у вас” -и, ако, най-после, бях заявил: през идващото лято Франция не ще съществува вече - всички биха извикали: “той е луд!”

Поради това, днес ще се въздържа и няма да пророкувам.

Досегашните жертви

Пред германския народ ще направя следните изявления:

Водената до сега война даде следните резултати:

Колкото и да са тежки жертвите, които отделните германски семейства требваше да дадат, войната не е нанесла почти никакви поражения върху германското народно стопанство. Общо жертвите в хора не са даже толкова големи, колкото във войната през годините 1870 и 1871.

... Да, те са едва малко повече от половината. Поради това не се оправдаха

личните ни пресмятания относно нуждата от предвиденото колосално число войски, включени в изчисленията като резерви за попълването на предвижданите загуби и които резерви останаха непокътнати, защото не се яви нужда от тях. Вследствие на това, разпуснахме много от по-възрастните служещи войници и, въпреки това, можем да засилим войската с младежи от младите набори. Днес германската армия е съвсем друга и не изглежда така, както беше през Световната война. Преди няколко дни се завърнах от едно пътуване из Франция и Белгия и, като стар войник от Световната война, трябва да призная, че нашата войска изглежда великолепно, без разлика дали е пехота, авиация, флота или шурмови отряди. Техният вид е отличен и не може да се направи никакво сравнение с армията от 1914 и 1915 година.

За тази война предварително положих такива всестранни грижи, каквито не са били полагани, за никоя от предишните ни войни; всичко това бе щедро възнаградено. Направените материални жертви в сегашната война са съвършено незначителни. Изразходваните муниции в сраженията не представляват даже и една част от нашето месечно производство.

Резервите ни във военни материали стигнаха до такива колосални размери, че се видях принуден да преустановя производството на известен вид муниции, понеже нямаме никаква възможност по-нататък къде да ги складираме.

Вместо това, наредих да се засили производството на друг вид оръжия, с каквито трябва да станем особено силни. Вие чувате заплахите на противниците ни и това, което произвеждат. Австралия, при едно население от шест-седем милиона, включително и негрите от племето Буш, произвежда осем пъти повече аероплани от Германия !

Канада има девет милиона население, но, въпреки това, тя произвежда дванадесет пъти повече аероплани, отколкото Германия! Що се отнася до американското производство, то не може да се изрази даже и с астрономически цифри. В, това отношение не бих желал да им бъда конкурент. Едно, обаче, мога да ви гарантирам:

Капацитетът на германското производство е най-високият в света и никога няма да го понижим, защото сме в положение да мобилизираме силите на почти цяла Европа и че в индустриално отношение вече го правя, това можете спокойно да ми вярвате.

Материалното ни въоръжение, поради това, е колосално и то започва да расте едва от сега нататък. Когато в продължение на години подготвахме индустриалната мобилизация, на вас ви беше известно, че масовото производство започва след една или една и половина година. Именно такъв е случаят сега с нас.

В заключение ще ви кажа само едно: ние сме подготвени за предстоящото бъдеще така добре, както не е било това никога по-рано. Че нашата военна сила използва всеки изминат ден, това го знае всеки, който е бил войник. Не оставяме загубен нито един ден. И знайте, че нашият военен инструмент, който е пръв в света, ще бъде непрекъснато грижливо гледан и подобряван.

Спрямо Англия ние ще постигнем същите резултати, каквито вече постигнахме до сега.

И когато настъпи часът на великото изпитание, надявам се да стигна повторно до същите резултати, каквито имаме вече зад нас. Приготвили сме всичко най-основно, за да можем след това да действваме бързо и смело. И ще настъпи моментът, в който господата, които с приказки отново завладяват света, ще трябва отново да преклонят оръжието си. Ще видим тогава, кой по-добре е използвал изминатите месеци - ние или другите.

Във всеки случай Германия е достатъчно силна, за да застане срещу всяка коалиция в света. Няма съюзени сили, които могат да се сравняват с нашата военна мощ.

В стопанско отношение дългите приготовления, започнати още в мирно време, напълно се възнаградиха - четиригодишният план, който продължихме за още четири

години ни даде големи резерви. Англичаните знаят това добре, иначе не биха го проклинали така жестоко. Той ще ни направи независими от задушаването на каквато и да е блокада. Ще видим, освен това, след няколко месеци, кой ще бъде блокираният - ние или другите.

, Предполагам, че им е минало желанието да лъжат за известни работи. Господин Чърчил преди осем или шест месеца заяви: "В един само месец потопихме 50% от техните подводници" - следващия месец не можеше да твърди, че пак са потопили 50%, защото в такъв случай нямаше да ни остане нито една подводница.

Следния месец бяха само 30%. Един месец по-късно требваше да признае, че не са и 20%, а само 10%. Сега този безподобен лъжец в световната история започна да се съгласява, че както изглеждало, броят на нашите подводници бил по-голям, отколкото преди. Дали са повече? - Това поне той може да ми вярва! Ние ще им дадем да разберат на тези международни капиталистически лъжци! И ще го доживеем. Един прекрасен ден Чърчил няма да го има, но германски подводници ще има все повече и повече.

След като спорът стана безсмислен, този гениален стратег, какъвто втори до сега не се е раждал, се залови с въздушната война. И наистина, идеята на мистър Чърчил беше гениална - да се залови именно за оръжието, с което Англия, в сравнение с нас, е най-слаба и да започне въздушната война. Известно ви е, че в продължение на ред години аз предлагам на света забрана на въздушните бомбардировки, особено срещу градското население. Англия обаче, предвиждайки предстоящото развитие на работите, отхвърли предложението ми. Добре! Въпреки това, аз не позволих сегашната война да се води против гражданското население. При сраженията в Полша не допуснах да се извършат нападения над полските градове, още повече, че нощем прицелването върху отделните обекти не може да бъде точно. Разреших, при важни случаи, да се напада само денем и то изключително за военни цели. Направих същото в Норвегия. Същото стана в Холандия, Белгия и Франция. Тогава на господин Чърчил неочаквано му хрумна, тъй като английските самолети не смееха въобще да летят над германските земи, да атакува германското цивилно население нощно време. Познато ви е моето търпение, драги партийни съмишленици. Наблюдавах това една седмица. Хвърлиха бомби върху мирното население при Рейн, а след това във Вестфалия. Търпях още 14 дни и си мислех: този човек е луд. Започва борба, в резултат на която Англия може да бъде напълно унищожена! След свършването на войната на Запад още веднъж протегнах ръка на Англия. Бях най-безобразно изруган и оплют. Господин Халифакс⁴ се държа като някой умопобъркан. Засилиха се въздушните нападения. Аз продължавах да чакам. Трябва да призная, че ми стана тягостно, защото мнозина започнаха да идват при мене и да ме питат; „До кога ще чакате още? Те сами няма никога да спрат!”

Чаках повече от три месеца, и естествено е, че един ден дадох нужната заповед, поех и тази борба! И то с решителност, с каквато започвам да водя всяка борба - до край! Искаха борбата - ще я имат! Смятаха чрез въздушна война да унищожат Германия. Ще им покажа сега, кой ще бъде унищоженият. Английският народ, когото съжалявам, нека поблагодари за всичко това на великия престъпник Чърчил.

Със започването на въздушната война г-н Чърчил извърши най-голямото военно безумие, което никога държавник или пълководец е правил. Той иска да се бори с оръжие, с което, именно, е най-слаб. Но и да води борбата от позиции, които, след настаняването ни от Дронтхаим до Брест, и географска гледна точка, са лоши. Това е най-слабата позиция, която въобще Англия може да има. Ще издържим и тази борба. Съжалявам само, че и от наша страна ще трябва да се дадат жертви, но аз познавам националсоциалистическа Германия. Само г-н Чърчил не я познава и там е

⁴ Халифакс, Едуард Фредерик Линдли Уд, граф (1881-1959), британски политик. Генерал-губирнатор и вицекрал на Индия. Халифакс поема длъжността външен министър след оставката на Антъни Идън. Като член на правителството, начело с Невил Чембърлейн посещава Германия и се среща с Хитлер. По време на Втората световна война е посланик на Великобритания в САЩ.

съществената разлика. Той се надява Да съкруши германския народ чрез въздушна война, а забравя, че сега пред него стои една съвсем друга Германия.

Сега вече никакъв компромис

За нас е ясно, че едно примирие понастоящем би било действително само временно примирие. Те се надяват, че след няколко години аз, може би, не ще бъда повече начело на Райха и тогава да започнат отново войната. Поради това, моето неотменно решение е: да доведе борбата до един окончателен край. Както в борбата ми, като националсоциалист за Германия аз отблъснах всякакъв компромис, също така и днес отхвърлям всякакъв компромис. Толкова пъти им протегнах ръка - всичко беше напразно. Искаха война - имат я сега! Германският народ ще изведе и тази война до край. Трябва веднъж завинаги да се отстрани опасността, щото след една, две или три години на крайно напрежение, всичко това отново да започне. Германският народ иска, най-после, да има мир и то мир, който да му позволи свободно да се отдаде на работа, като на международните безделници бъде отнета възможността да насъскват другите народи против нас. Разбира се, че за такива хора войната доставя най-големите печалби.

Няма причини да водя война поради никакви материални интереси. За нас тя е само печална. На нас - на германския народ и на цялата ни общност - войната отнема много време и работна сила. Не притежавам акции от никой завод за амуниции и от тази война не ще имам никаква печалба. Бих бил щастлив да започнем отново работата си и да работя за моя германски народ така, както работих по-рано. Но тези интернационални разбойници са едновременно и най-големите спекуланти с муниции - фабриките са техни и те правят гецефтите. Това са същите хора, каквито ги имаше и по-рано у нас, в Германия. С такива люде е възможно да се разправяме само по един начин:

Едната страна трябва да се премахне - при каквито и да са обстоятелства, това не ще бъде Германия.

Ако, обаче, тази Германия днес проявява друго държане, това е защото националсоциализмът издигна отново германския народ. Той създаде духовните, моралните, а също и материалните предпоставки за невиданите победи на войската на нашия млад Райх.

Всеки войник знае и трябва да знае, че армиите, които днес маршируват под нашето знаме, са революционните армии на Третия Райх. В сърцата им не е както някога, само вярата в Германия, сега сърцата им са изпълнени с вяра в една Германия, каквато си я представляваме в бъдещето и за която дълго време се борихме - с вяра в един по-добър Райх, в който възвишените цели на нашето национално и социално Движение ще бъдат осъществени.

Че днес имаме такава една Германия, това трябва да благодарим на онези, които тръгнаха в 1923 година, и, преди всичко на ония, които първи паднаха като кървава жертва на Движението.

Тези шестнадесет убити представляват нещо много по-ценно и не са само шестнадесет мъртви. Те са възвишените свидетели за новото възкресение на Германия. Тяхната жертва е още по-значителна, като се вземе предвид, че всичко станало от тогава до днес, те са виждали само като една бледна фантазия. Безспорно е, че те действуваха с една безгранична любов към Германия, защото, който тогава дръзнеше да се присъедини към Движението, за него можеше само да се каже: Сега можеш да се простиш с всичко останало, ти ще бъдеш осмиван, подигравай и преследван. Бъди готов да останеш и без хляб, защото от всякъде ще те изгонят, за тебе повече от сигурно е, че не остава нищо друго, освен, може би, собствената ти смърт.

Но ти виждаш пред себе си това, за което ние всички се борим - една нова Германия - Германия на честта, която ние ще изградим, която ще осигури насъщния хляб на своите синове и ще заеме онова положение в света, което ѝ съответствува въз

основа на числеността на нашия народ, на историческото минало и на нашата предишна, сегашна и бъдеща стойност.

Това е, за което тези хора се присъединиха към нас. Мнозина от тях чувстваха това несъзнателно - те бяха незначителни хора. Ние бяхме отбягвани от всичко онова, което се наричаше интелигенция и висше гражданство. Толкова бяхме пренебрегвани, че по-голямата част от тези, които влизаха в нашите редове, бяха съвсем незначителни хора. Те, може би, нямаха и никаква представа за онова, което може да стане някога.

Знаеха само едно - един ден ще бъде по добре, че някога ще се изгради един Райх и в този Райх ще се осъществи онова, което също и нашите противници прозираха дълбоко в себе си, без да са в състояние да схванат, че като се върви по техния път, никога не би могло да се осъществи.

За това влязоха тези хора в Движението и за това тези шестнадесет дадоха живота си!

Бяха шестнадесет, както можеха също така да бъдат петстотин или пет хиляди, и никой от тях не се оплака. Също и ранените не измениха на нашето дело. Напротив, след това ранените станаха истински партийни другари и още по-фанатични, отколкото по-рано.

Те се мамят!

Тези шестнадесет бяха последвани от други стотици, както у нас, така и извън границите на Райха. В продължение на години, почти цяло десетилетие, това беше цяла редица от мъченици, най-много в Остмарк (Австрия) и в Судетската област. Защото там, именно, борбата беше най-безнадеждна. Можеха ли тези дребни хорица да предчувстват вървежа на историята, както в действителност се разви? Как можеха да предвидят чудото, че, след петнадесет или двадесет години, те ще бъдат тържествено включени в един славен Райх ? И, въпреки това, те се бореха с вяра в душата и без да подозират ни най-малко, че това ще стане още докато са живи. Всичко това започна на 8 и 9 ноември 1923 година. Поради това празнуваме паметта на тези мъже и то с още по-голяма трогателност днес, отколкото тогава, защото те носеха едновременно в сърцата си позора от крушението през 1918 и 1919 години. Този позор ги разяждаше и разсипваше. Много често бяхме заедно и винаги ни гореше една и съща мисъл: станалото в нашата история трябва да се поправи, това не може да продължи и не може да остане така, защото би опозорило навеки германския народ. Ние ще премахнем всичко това от нашата история, ще измием това петно! Ще издигнем Германия отново силна, могъща и велика. Така или иначе, Германия трябва отново да възкръсне.

В този дух се борихме тогава.

С този дух паднаха те.

В този дух, именно, водихме борбата по-нататък.

С този дух ние стоим днес тук, пред другия свят, и ще осъществим това, за което те някога дадоха живота си.

Враговете вярват, че ще унищожат Германия.

Мамят се!

Едва след борбата ще възкръсне истинската Германия!

II. ДЕМОКРАЦИИТЕ ПРОТИВ НАЦИОНАЛСОЦИАЛИСТИЧЕСКА ГЕРМАНИЯ

ХИТЛЕР ГОВОРИ НА НАРОДИТЕ В СВЕТА

Реч произнесена от Адолф Хитлер на 14 октомври, 1933г., в която той излага принципите, които ще следва националсоциалистическото правителство

Германски народе!

Когато през ноември 1918 година, с пълна вяра в уверенията, вложени в 14-те точки на президента Уилсън⁵ германският народ сложи оръжието - намери своя край една зловеща борба, за която сигурно можеха да бъдат държани отговорни отделни държавници, но в никой случай не и отделни народи. Германският народ можа да се бори така геройски само затова, защото имаше свещеното убеждение, че е бил несправедливо нападнат и че, следователно, с право води борбата. Другите нации едва ли имат представа за големината на жертвите, които германският народ, изоставен сам на себе си, трябваше да даде тогава.

Ако в ония месеци светът кавалерски беше подал ръка на падналия противник, на човечеството щяха да бъдат спестени много страдания и безброй разочарования.

Най-голямото разочарование изпита германският народ. Никога дотогава един победен не бе се старал така честно да помогне за изцеляване на раните на своите противници, както направи това германският народ през дългите години на изпълняване наложените му диктати. И, ако всички тези жертви не можаха да доведат до едно действително умиротворение на народите, причината за това се криеше само в същината на един договор, който, в опита си за увековечаване на понятията победители и победени, неизбежно трябваше да увековечи и омразата и враждата.

Народите с право би трябвало да очакват, че след тази най-голяма в световната история война ще бъде извлечена поука, до каква степен, особено за европейските народи, величината на възможните печалби зависи от величината на дадените жертви. Затова, когато, по силата на този договор, на германския народ бе наложено да разруши своите укрепления, за да се направи възможно едно всеобщо световно разоръжаване, безброй хора повярваха, че в това трябва да се вижда само белег за проникването на едно спасително вразумяване.

Германският народ унищожи своите оръжия. Уповавайки се на верността към договорите на своите бивши военни противници, той изпълни просто с фанатическа вяра дори и самите договори. По вода, по суша и във въздуха бе премахнат, разрушен и унищожен неизброим военен потенциал. На мястото на някогашната милионна армия се създаде, по желанието на силите, които бяха диктували договора за мир, една малка наемна войска със съвсем незначително, от военно гледище, въоръжение. Политическото ръководство на нацията, обаче, се намираше по онова време в ръцете на хора, чиито корени в духовно отношение се криеха единствено в света на държавите-победителки. С право германският народ можеше да очаква, че поне поради тази причина, останалият свят ще изпълни също тъй своите обещания, както сам германският народ, с пот на чело, с хилядократни нужди и неизказуеми лишения работеше за изпълняването на договорните си задължения.

⁵ Удроу Уилсън - 28-и президент на САЩ (1913-1921). Идеите си Уилсън формулира в своите прословути Четиринадесет точки. Те изиграха разрушителен ефект за страните от Централните сили, включително и България. Подмамени от хуманните условия за примирие страните сложиха оръжие, но бяха подложени на унижително следвоенно съществуване. Чрез мирните си точки Уилсън пледира за един мирен следвоенен свят, за предотвратяване на предпоставките за нова война в Европа и света. На идеите му се противопоставят решително, както Великобритания и Франция, така и американските управляващи среди в лицето на американския Сенат.

Никоя война не може да стане трайно състояние на човечеството. Никой мир не може да бъде увековечаване на войната. Един ден победители и победени трябва да намерят отново пътя към общността на взаимното разбирателство и доверие.

В продължение на едно и половина десетилетия германският народ се надяваше и очакваше, че краят на войната най-сетне ще стане край - и на омразата, и враждата. Целта на Версайския договор за мир, обаче, изглеждаше да не е тази - да даде на човечеството окончателен мир - а по-скоро да го държи в постоянна омраза.

Последиците не можеха да не дойдат. Откакто правото окончателно отстъпи мястото си на силата, една постоянна несигурност спъва и пречи на развоя на нормалните функции в живота на народите. При сключването на този договор съвсем беше забравено, че възстановяването на света не може да бъде осигурено чрез робската работа на една изнасилена нация, а само чрез доверчивото сътрудничество на всички. А за това сътрудничество най-първа предпоставка е премахването на военната психоза. Забравено бе още и това, че проблематичният въпрос за виновността за войната от историческо гледище не може да бъде обяснен с това, че победителят е накарал победения, да подпише своето признание за виновност, като въведение към един договор за мир. Забравено бе още, че, в такъв случай, последната вина за войната най-лесно може да се установи от съдържанието на един такъв диктат!

Германският народ е най-дълбоко убеден в своята невинност за войната. Може би и другите участници в това трагично нещастие да имат същото убеждение за себе си. Толкова по-необходимо е, обаче, в такъв случай, да се правят усилия, щото от едно такова убеждение за невинността на всички да не произлезе пък една трайна вражда завинаги. А също така и поради едно неестествено увековечаване на понятията „победители” и „победени”, да не се създаде едно вечно правно неравенство, което ще изпълни едните с понятието високомерие, а другите - с горчив гняв.

Не е случайно това, че след едно такова боледуване на човечеството, удължавано изкуствено толкова години, трябва да се появят известни последици.

Един покъртителен упадък в стопанския живот бе последван от един не по-малко застрашителен общополитически упадък. Но какъв смисъл имаше изобщо Световната война, щом като последиците се проявяват - не само за победените, но и за победителите - само в една безкрайна редица стопански катастрофи?

Благополучието на народите не стана по-голямо, а тяхното политическо щастие и тяхното човешко задоволство не станаха по-задушежни и по-дълбоки! Цели армии от безработни образуваха едно ново съсловие в обществото. И както в стопанско отношение се разклаща устройството на нациите, така започва да отслабва постепенно и тяхното обществено устройство.

От тези въздействия на договора за мир и на обусловената от него всеобща несигурност страдаше най-много Германия. Броят на безработните се качи на една трета от броя на хората, които при нормални условия са заети в стопанския живот на нацията.

Това значи, че в Германия, като се смятат и членовете на семействата, кръгло 20 милиона души от всичките 60 милиона се взираха без средства за съществуване в едно бъдеще без никакви изгледи за благоприятна промяна.

Беше само въпрос на време, кога тази армия от стопански обезнаследени хора ще се превърне в една войска от политически и обществено отчуждени от света фанатици!

Една от най-старите културни страни на днешното цивилизовано човечество стоеше, с повече от шест милиона комунисти, пред прага на една катастрофа, на която само безчувственото безразсъдство можеше да не обръща внимание. Ако червеният бунт беше преминал като стихияен пожар над Германия, тогава сигурно и в западните културни страни на Европа щяха да разберат, че не е безразлично, дали на Рейн и на Северно море стоят на стража предните постове на една духовно, революционно, експанзивна азиатска световна империя или пък миролюбиви германски селяни и

работници, които с искрена привързаност към другите народи на нашата европейска култура, искат да си изкарват с честен труд хляба. Като дръпна Германия настрана от тази застрашаваща я катастрофа, Националсоциалистическото движение спаси не само германския народ, но си спечели една историческа заслуга и по отношение на останалата част от Европа.

А тази националсоциалистическа революция преследва само една цел - възстановяване на реда у собствения народ, създаване работа и хляб за нашите гладуващи маси, обявяване понятията чест, вяност и благоприличие като елементи на един дълбок морал, който не може да принесе никаква вреда на другите народи, а само всеобща полза. Ако Националсоциалистическото движение не беше представител на едно идеално идейно богатство, на него никога нямаше да може да се удаде да спаси нашия народ от последната катастрофа. На това идейно богатство Движението остана вярно не само в времената на борба за власт, но и във времената, когато притежаваше вече властта. Всичко порочно, всяко безчестно намерение, всяка измама и корупция, които се бяха насъбрали у нашия народ от злощастния Версайски договор насам, бяха нападени и преследвани от нас. Това Движение се натовари със задачата - да бъдат отново възстановени в техните права: верността, вярата и благоприличието, без оглед на личностите.

От осем месеца насам ние водим една героична борба срещу комунистическата заплаха на нашия народ, срещу загниването на нашата култура, срещу разложението на нашето изкуство и срещу отравянето на нашия обществен морал. На отричането на Бога, на гавренето с религията ние турихме край. Ние дължим смирена благодарност на Провидението, задето то не остави да бъде неуспешна нашата борба срещу злините на безработицата и за спасяването на германския селянин в рамките на една програма, за чието осъществяване ние бяхме пресметнали четири години, само за осем месеца - от 6 милиона безработни, два и четвърт милиона бяха отправени отново към едно полезно производство.

Най-добрият свидетел за това огромно постижение е самият германски народ. Той ще докаже на света, колко твърдо стои зад един режим, който не познава никаква друга цел, освен тази - да помага с дела на миролюбивия труд и на благонравната култура за възстановяването на един свят, който днес не е много щастлив.

Този свят, обаче, на който ние не правим нищо лошо и от който искаме само едно - да ни остави да работим мирно, от месеци насам ни преследва с поток от долни лъжи и клевети. В Германия се извърши една революция, която не изкла, като френската или руската, цели хекатомби от хора и не избялажничниците, която не унищожи чрез огнехвъргачки, като въстанието на комунистите в Париж или като червените революции в Бавария и Унгария, културни постройки и произведения на изкуството, а при която, напротив, нито една единствена витрина не бе строшена, нито един магазин не бе разграбен и нито една къща не бе повредена.

Въпреки това, някои клеветници разпространяват цял поток от съобщения за жестокости. Тези съобщения могат да бъдат сравнени само с фабрикуваните от същите елементи лъжи в началото на Световната война!

Десетки хиляди американци, англичани и французи бяха през тези месеци в Германия и можаха да направят със собствените си очи констатацията, че няма друга страна в света с повече спокойствие и повече ред, отколкото днешна Германия, че в никоя държава на свата личността и собствеността не могат да бъдат зачитани повече, отколкото в Германия. Но и че в никоя страна, може би, не се води по-упорита борба срещу онези, които мислят като престъпни елементи, че могат да оставят своите низки инстинкти да бушуват свободно във вреда на другите хора. Те и техните комунистически помагачи са ония, които днес, като емигранти, се мъчат да насъскват едни срещу други честни и порядъчни народи.

Германският народ няма основание да завижда на останалия свят за тази негова

печалба. Ние сме убедени, че са достатъчни само няколко години, за да бъдат напълно отворени очите на честолубивите членове на другите народи, та да видят вътрешната стойност на ония „достойни“ елементи, които, под благоприятния за тях статут на политически бежанци, опразниха областите на своята по-голяма или по-малка стопанска безскрупулност!

Но какво би казал този същият свят за Германия, ако ние тук бихме устроили, например, една съдебно-следствена комедия в полза на един субект, който се е опитал да подпали британския парламент - една комедия, чийто единствен смисъл би могъл да бъде само той - да постави стойността на британското правосъдие и на неговите съдии по-ниско от стойността на един такъв негодник? Като германец и националсоциалист, аз не бих имал никакъв интерес да се застъпвам в Германия за един чужденец, който в Англия се опитва да минира държавата или тамошните закони, или пък се мъчи да унищожи с огън върховното представителство на английската конституция. И дори ако този субект би бил германец - от какъвто позор дано Бог да ни пази! - ние не бихме го скривали, а само бихме съжалявали най-дълбоко, че е трябвало да ни се случи едно такова нещастие и бихме имали само желанието, британското правосъдие да освободи безмилостно човечеството от един такъв вредител.

И обратното, ние притежаваме достатъчно чест, за да бъдем възмутени от една сцена, която, вдъхновена от тъмни личности, трябва да служи за посрамването и накърняването на честта на върховния германски съд. И на нас ни става много мъчно при мисълта, че чрез такива методи народите се насъскват и отчуждават едни от други, народи, за които знаем, че вътрешно стоят на недосегаема висота над тези елементи, народи, които искаме да почитаме и заедно с които бихме искали да живеем в искрено приятелство.

На тия провалили се и малоценни субекти се удаде да предизвикат в света една психоза, чиято вътрешна болезнено-истерична раздвоеност може да бъде назована почти класическа. Защото същите тези елементи, които, от една страна, плачат над „потискането“ и „тиранизирането“ на бедния германски народ от националсоциалистическите властници, заявяват, от друга страна, с най-безсрамно безгрижие, че уверенията на Германия в нейното миролюбие намали никакво значение, понеже те били давани само от неколцина националсоциалистически министри или от Райхсканцлера, докато всред народа бушувал необуздан военен дух. Така е: според нуждата, германският народ бива представян пред света ту като нещастен и заслужаващ съжаление, ту пък като брутален и агресивен.

Аз схващам като белег на едно по-благородно чувство за справедливост това, че френският министър-председател Даладие⁶ в последната си реч намери думи, които свидетелстват за един дух на примирително разбиране и за които ще му бъдат искрено благодарни милиони германци. Национал социалистическа Германия няма друго желание, освен да насочи съревнованието на европейските народи отново към ония области, в които те дадоха на цялото човечество, при най-благородно взаимно съперничество, ония неоченими блага на цивилизацията, на културата и на изкуствата, които обогатяват и красят днес образа на света.

Също така, с изпълнено от надежди вълнение, ние си вземаме бележка от уверението, че френското правителство, под водачеството на своя сегашен шеф, няма намерение да обижда или да унижава германския народ. Ние сме покъртени при

⁶ Едуард Даладие (1884-1970), френски политик. Взема участие в различни френски правителства като радикал-социалист. Премиер на Франция през 1933-1934 и 1938-1940. Заедно с британския премиер Невил Чембърлейн дава съгласието си за анексирането на Судетската област на Чехословакия от Германия. Арестуван е през 1940г от правителството ВИШИ и е съден заради катастрофалните поражения на френската армия. Въпреки оправдателната присъда прекарва години наред в затворите във Франция и Германия.

изтъкването на - за жалост - твърде печалната истина, че тия два големи народи толкова често в историята са жертвали на бойните полета кръвта на своите най-добри младежи и мъже. Аз говоря от името на целия германски народ, когато давам уверението, че всички ние сме изпълнени от искреното желание да премахнем една вражда, която, по своите жертви, не стои в никакво отношение с никаква възможна печалба.

Германският народ е убеден, че честта на неговото оръжие е останала чиста и неопетнена в хиляди сражения, точно тъй, както и ние виждаме в лицето на френския войник само своя стар, но славен противник. Ние и целият германски народ бихме били щастливи при мисълта, че ще можем да спестим на децата и внуците на нашия народ ония мъки и страдания, които самите ние, като честни хора, трябваше да гледаме и дори да понасяме в течение на страшно дълги години.

Историята през последните 150 години, при целия свой променлив развой, трябва да е поучила поне в едно двата народа, а именно в това, че колкото кръв и да се пролива, трайни съществени промени не са вече възможни. Като националсоциалист, обаче, изхождайки от нашите национални принципи, аз отхвърлям, заедно с всички свои привърженици, идеята, че хора от чужд народ, които няма да ни обичат, ние можем да спечелим с цената на кръвта и живота на ония, които ни са мили и скъпи. Би било едно огромно събитие за цялото човечество, ако двата народа веднъж завинаги изгонят насилията от своя общ живот. Германският народ е готов на това.

Ние държим откровено на правата, които ни са дадени от самите договори, но, заедно с това, аз искам да заявя също тъй откровено, че извън това за Германия не съществуват вече никакви териториални конфликти между двата народа. След възвръщането на Саарската област към Райха, само един безумец би могъл да мисли за възможност за война между двете държави, за каквато, гледано от наше становище, не може да има никакво оправдано от морала и от разума основание. Защото никой не би могъл да иска да бъде унищожен цветущият живот на милиони хора, за да се постигне една поправка на сегашните граници, която ще има проблематични размери и също такава стойност!

И ако, въпреки това, френският министър-председател пита, защо, в такъв случай, германската младеж марширува и се движи в боен ред, тогава трябва да кажем, че това не се прави, за да се демонстрира срещу Франция, а за да се покаже и документира онова политическо формиране на волята, което беше необходимо за повалянето на комунизма и което ще бъде необходимо, за да бъде комунизмът държан в подчинение. В Германия има само един носител на оръжие - и това е войската. И обратното, за националсоциалистическите организации има само един неприятел - и това е комунизмът. Светът трябва да се примири, обаче, с това, че германският народ избира за своята вътрешна организация, насочена към запазването на нашия народ от тази опасност, именно онези форми, които единствени могат да гарантират успех. Когато останалият свят се укрепява с неразрушими укрепления, строи огромни въздушни ескадри, конструира исполински танкове, излива огромни оръдия - то той не може да говори за някаква заплаха, само заради това, че германските националсоциалисти съвсем без никакво оръжие маршируват в редици по четирима и по този начин дават видим израз и дейна закрила на германската народна общност!

Но когато, по-нататък, френският министър-председател повдига въпроса, защо, в такъв случай, Германия иска оръжие, което по-късно ще трябва да бъде премахнато, тогава тук се открива едно заблуждение. Защото германският народ и германското правителство не са искали изобщо никога оръжие, а само равноправие. Когато света решава, че всички оръжия, до последната картучница, трябва да бъдат отстранени, ние сме готови да се присъединим веднага към една такава конвенция. Когато светът решава, че определени оръжия трябва да бъдат унищожени, ние сме готови да се откажем предварително от тях. Но когато светът разрешава на всеки народ определени оръжия, тогава ние не сме готови да се оставим да бъдем изключени от това право, като

че ли сме народ с по-малки права!

Когато ние, съобразно с своето убеждение, застъпваме честно това свое гледище, ние сме по-почтени партньори за останалите народи, отколкото ако бихме били готови, в разрез с това свое убеждение, да приемем унизителни и накърняващи честта ни условия. Защото, чрез своя подпис, ние даваме като залог цял един народ, докато безчестният и безхарактерен делегат бива само отхвърлян от собствения си народ.

Когато искаме да сключим договори с англичани, французи или поляци, ние предварително желаем да ги сключим само с хора, които мислят стопроцентово като англичани, французи или поляци и действуват от името на своите народи. Защото ние не искаме да сключваме пактове с делегати, а желаем договори с народи.

И ако днес се браним срещу известни безсъвестни подстрекателства, ние правим това само затуй, защото не подстрекателите, а - за жалост - народите ще трябва да плащат с кръвта си греховете на това световно отровителство!

Едно време, тогавашните германски правителства влязоха с доверие в Обществото на народите, защото имаха надеждата, че в него ще намерят един форум за справедливо уреждане интересите на народите, но и, преди всичко, за искреното помирение на бившите противници. Това изискваше, обаче, предварителното признаване, най-сетне, на равнопоставеност за германския народ.

При същата предпоставка последва и участието на Германия в конференцията по разоръжението. Обаче, декласирането, като неравноправен член на една такава институция или конференция, е непоносимо унижение за честолюбива нация от 65 милиона хора и за едно не по-малко честолюбиво правителство!

Германският народ изпълни до крайния предел своите задължения за разоръжаване. Сега е ред на въоръжените държави да изпълнят също тъй аналогичните свои задължения.

Германското правителство не взема участие в тази конференция, за да издействува за германския народ отделни оръдия или картечници, а за да сътрудничи, като равноправен фактор, за всеобщото световно умиротворяване. Сигурността на Германия не е по-малко право, отколкото е сигурността на останалите нации. Когато английският министър г-н Болдуин⁷ казва, че е самопонятно, щото под разоръжение Англия да може да разбира само разоръжаването на по-добре въоръжени държави едновременно с въоръжаването на Англия, докато се достигне до едно общо ниво на равновесие, тогава би било несправедливо да се хвърлят упреци върху Германия, когато тя, като равноправен член на конференцията, се застъпва, в края на краищата, за същото право и за себе си.

В това искане на Германия, обаче, не може да се крие изобщо никаква заплаха за останалите сили. Защото отбранителните съоръжения на другите народи са построени на базата на най-тежките нападателни оръжия, докато Германия не иска никакви нападателни оръжия, а само ония отбранителни оръжия, които сега и в бъдеще не са забранени, а са позволени на всички народи. Но и в това отношение Германия предварително е готова да се задоволи числено с един минимум, който не стои в никакво съотношение с гигантското въоръжаване с нападателни и отбранителни оръжия на нашите бивши противници. Съзнателното инкриминиране на нашия народ, обаче, което се крие в това, че на всеки народ в света се признава едно самопонятно право, което само на нас се отрича, ние чувствуваме като увековечаване на онова обвинение, което за нас е непоносимо. Още през май в своята реч за мира аз заявих, че при такива предпоставки ние, за най-голямо наше съжаление, няма да бъдем вече в състояние да членуваме в Обществото на народите или да вземаме участие в международни конференции.

⁷ Стенли Болдуин, граф, (1847-1947), английски политик. Бил е министър и премиер на Великобритания. През 1935г. приема Пакта Хор-Лавал, който позволява на Мусолини да анексира Етиопия. През 1937г. подава оставка като премиер на Великобритания.

Хората, които ръководят днес Германия, нямат нищо общо с платените предатели от ноември 1918 г. Навремето всички ние, точно както всеки порядъчен англичанин и всеки порядъчен французин, изпълнихме своя дълг към нашето отечество, като рискувахме живота си. Ние не сме отговорни за войната, не сме отговорни за онова, което се случи през нея, а се чувстваме отговорни само за това, което всеки почтен човек трябваше да направи при тази нужда на своя народ и което ние действително направихме. Ние сме привързани със също тъй безгранична любов към своя народ, с каквато желаем от цялото си сърце разбирателство с другите народи, и се опитваме да го постигнем навсякъде, гдето изобщо ни се дава възможност за това. Но за нас, като представители на един честен народ и на едно честно собствено Аз, е невъзможно да вземаме участие в разни институции, при предпоставки, които са поносими само за един безчестен човек. Най-сетне, възможно е едно време да е имало хора, които може да са мислили, че и при такова тежко положение трябва да вземат участие в международни споразумения. Няма значение да се установява сега, дали та са били най-добрите хора от нашия народ. Светът, обаче, може да има само един интерес - да преговаря с честните, а не със съмнителните хора на един народ, с първите, а не с последните да сключва договори. Но и от своя страна да държи сметка за чувството за чест на един такъв режим, както и ние сме благодарни, че можем да се сношаваме с почтени хора. Това е толкова по-необходимо, понеже само при такава атмосфера могат да се намерят средствата, които водят към едно действително умиротворяване на народите. Защото духът на една такава конференция може да бъде само дух на едно искрено разбирателство, тъй като иначе изходът на всички тия опити ще бъде предварително обречен на неуспех. Понеже от изявленията на официалните представители на редица велики държави разбрахме, че последните засега не мислят за действителното равноправие на Германия, то тази Германия засега не желае да се натрапва по-нататък на другите народи при едно толкова недостойно положение.

Заплахите със сила, когато се осъществят, могат да бъдат само нарушения на правото.

Германското правителство има най-дълбокото убеждение, че неговият зов към цялата германска нация ще докаже на света, че миролюбието на правителството, както и неговите схващания за чест са копнеж за мир и понятие за чест на целия германски народ.

За да документирам това твърдение, аз се реших да помоля господин председателя на Райха да разпусне Райхстага, та в едни нови избори, които са винаги едно допитване до народа, да се даде възможност на германския народ да направи една историческа изповед, и то не само в смисъл на одобрение на правителствените принципи, но и като безусловно обвързване с тях.

Дано от тази изповед светът остане с убеждението, че в тая борба за своето равноправие и за своята чест германският народ се обявява безрезервно идентичен със своето правителство, но още и че правителството и народът в действителност са изпълнени единствено от желанието да помогнат да бъде приключена една човешка епоха на трагични заблуждения, на печални спорове и на борба между ония, които, като обитатели на най-значителния в културно отношение континент, ще имат да изпълняват в бъдеще една обща мисия по отношение на цялото човечество.

Дано на тази мощна проява на миролюбието и на понятието за чест на нашия народ, да се удаде да създаде за вътрешното съотношение между европейските държави онези предпоставки, които са необходими не само за приключването на едни вековни недоразумения и спорове.

Но и за изграждането на една по-добра общност, за събуждане на съзнанието за един по-висш общ дълг, произлизащ от общи равни права!

ПРИНЦИПИТЕ НА ВЪТРЕШНАТА И ВЪНШНАТА ПОЛИТИКА НА ТРЕТИЯ РАЙХ

Рента е произнесена пред Райхстага на 30 януари 1937г. по случай четвъртата годишнина от националсоциалистическата революция в Германия.

Тази национал социалистическа революция беше, преди всичко, една революция на самите революции.

С това искам да кажа следното. В течение на хилядолетия - не само в германските умове, но и в умовете на околния свят, се оформи и наложи мнението, че най-характерният белег на всека истинска революция би трябвало да бъде кървавото унищожаване на носителите на по-раншната власт и, във връзка с това унищожаване на публични и частни институции и имоти. По този начин, човечеството някак си свикна да признава революции с такива характерни особености все пак като легални събития, сиреч да гледа на безредното унищожение на живот и имот, ако не с одобрение, то поне с опрощение, смятайки всичко това за необходими съпроводителни явления на събития, кои- то точно затова се наричат революции!

Тук, именно, се крие, може би, като оставя настрана фашистката революция в Италия, най-голямата разлика между националсоциалистическата и другите революции.

Националсоциалистическата революция се разви почти напълно безкръвно. По времето, когато в Германия Партията пое властта, макар че имаше да се справя безспорно с твърде голяма съпротива, тя не нанесе изобщо никакви материални щети. С известна гордост аз трябва да кажа - това беше, може би, - първата от по-новите революции, при която не бе строшено дори и стъклото на един прозорец.

Не бих искал, обаче, да бъда криво разбран. Ако тази революция се разви безкръвно, то не беше затова, защото ние не сме били, да речем, достатъчно мъже, за да можем да гледаме и кръв.

Повече от четири години аз бях войник в най-кървавата война на всички времена. В тази война, при никое положение и под никакви впечатления, аз не изгубих нито веднъж нервите си. Същото важи и за моите сътрудници.

Но ние виждахме задачата на националсоциалистическата революция не в това, да унищожаваме човешкия живот или материални ценности, а по-скоро в това, да изградим един нов и по-добър живот. Нашата най-голяма гордост се състои в това, че извършихме положително най-голямото преобразование в нашия народ с минимални, жертви и загуби.

Само там, където болшевишката стръв за убийство вярваше, и след 30 януари 1933 година, че чрез сила ще може да попречи на победата или на осъществяването на националсоциалистическата идея, ние също отговорихме със сила, и то, разбира се, светкавично бързо Други елементи, чиято невъздържаност във връзка с тяхното извънредно голямо политическо невежество ние разбяхме, бяха поставени само под обезпечителен арест, за да им възвърнем, общо взето, само след късо време отново свободата. И само на малцина, чиято политическа дейност беше само прикритие на тяхното престъпно държане, потвърдено чрез многократни осъждания на затвор, ние попречихме да продължават и по-нататък своята гибелна разрушителна дейност, като им наложихме, вероятно за пръв път през техния живот, едно полезно занимание.

Не зная дали е имало никога революция с такъв решителен обseg, като националсоциалистическата, която, въпреки това, да е оставяла безброй бивши политически Функционери да продължават необезпокоявани и в мир своята дейност, дори да е предоставяла на многобройни най-върли врагове, заемащи често пъти най-висши държавни служби, пълното използване на техните ренти и пенсии.

Ние направихме това! Във всеки случай, може би точно тази постъпка не винаги е била от полза за нас, по отношение на външния свят. Едва преди няколко месеци ние

можахме да доживеем и това - почтени британски космополити да сметнат, че трябва да се обърнат към мене с един протест срещу задържането в един германски концентрационен лагер на един от най-престъпните московски субекти. Вероятно трябва да се отдаде на моята неориентираност това, че още не съм узнал дали тези почтени господа са се изказвали и по-рано също така срещу кървавите насилия на тия московски престъпници в Германия, дали са вземали становище срещу жестоката парола: „Избивай фашистите, гдето ги намериш!”, а и дали, например, сега в Испания също тъй са дали израз на свое то възмущение срещу клането, позоренето и изгарянето на десетки и десетки хиляди мъже, жени и деца! Ако революцията в Германия би станала, да речем, според демократическия пример на Испания, тогава тия своеобразни апостоли на ненамесата от чужбина сигурно биха били напълно освободени от своите старания и грижи. Познавачи на испанските работи уверяват, че цифрата 170,000 е по-скоро малка, отколкото голяма, ако искаме да означим с нея броя на зверски избитите. Според тия постижения на храбрите демократически революционери в Испания, националсоциалистическата революция, като се вземе за основа броят на нашето население, което е три пъти по-голямо, би имала правото да погуби 400,000 до 500,000 души! фактът, че не сме направили това, изглежда да се смята почти за опущение и намира от страна на демократичните космополити, както се вижда, една много неблагоприятна преценка.

Във всеки случай, ние имаме силата да извършим това! И бихме имали, може би, по-здрави нерви, отколкото ония убийци от засада, които страхливо отстъпват пред всяка открита борба и могат да избиват само беззащитни зложители. Ние бяхме войници и едно време, в най-кървавата борба на всички времена, доказахме, че сме мъже. Само сърцето - смея да кажа още и разумът ни накараха да не постъпим така. И затова цялата националсоциалистическа революция взе общо по-малко жертви, отколкото националсоциалисти бяха избити без революция само през 1932 година от нашите болшевишки противници в Германия.

Това, във всеки случаи, беше възможно само благодарение спазването на един принцип, който не само в миналото ръководеше нашите действия, но който ние няма да забравим никога и в бъдещето: „Не може да бъде задача на една революция, или на едно преобразование изобщо, да създаде хаос, но да замести с по-добро нещо лошо!”

Но това изисква винаги, щото по-доброто да е действително вече налице. Когато, на 30 януари преди четири години, господин председателят на републиката ме повика и ме натовари с образуването и ръководенето на едно ново правителство на германския Райх, тогава зад нас лежеше една упорита борба за държавната власт, която ние бяхме изнесли с тогавашните строго легални средства. Носителка на тази борба беше Националсоциалистическата партия. В нейно лице новата държава, още дълго време преди тя да можеше да бъде действително прокламирана, бе намерила вече един идеален и формален образ. Всички основни положения и принципи на новия Райха бяха основни положения, идеи и принципи на Националсоциалистическата партия.

По пътя на легалната борба за привличане на германските сънародници, тя беше си създала благоприятно положение в този Райхстаг. И когато, след това, най-сетне, действително ѝ бе дадено ръководството, тя имаше вече повече от една година правото, дори съобразно с парламентарно-демократическите правила, да претендира за това ръководство.

Смисълът на националсоциалистическата революция се криеше, обаче, в това, че исканията на нашата партия прокламираха едно истински революционно подновяване на схващанията и институции, които по-рано имаха всеобща валидност. И едва когато отделни заслепени хора помислиха, че могат да откажат дължимото послушание на законно натовареното с водачеството на Райха Движение в прокарването на неговата одобрена от народа програма, чак тогава Движението с железен юмрук преви врата на тези противозаконни размирици под закона на новия националсоциалистически Райх

и на новото националсоциалистическо право.

По този начин, обаче, мои партийни другари и господа членове на германския Райхстаг, националсоциалистическата революция, като такава, беше вече завършена. От момента на осигуреното поемане на властта на Райха от страна на Партията, аз смятах за вече самопонятно, че революцията трябва да бъде превърната в еволюция.

Идеите на националсоциалистическата революция. Кръв и раса.

Във всеки случай, започналото по този начин развитие обзема в себе си едно идеално и едно фактическо пречупване, което и днес още се отхвърля от някои изостанали лица, понеже лежи извън духовния хоризонт на тяхната схватливост или над техния егоизъм на собствените им интереси. Защото в безбройни области на нашия живот националсоциалистическото учение е действувало, без съмнение, революционно и, съобразно с това, е било често пъти нападано.

По принцип: на мястото на либералното понятие за индивида и на марксистическото понятие за човечеството, нашата националсоциалистическа програма поставя обусловения от кръвта и свързания с земята народ. Едно много просто и лапидарно изречение, но с огромен ефект.

Може би за пръв път, откакто съществува човешката история, разбиранята в нашата страна бяха насочени към убеждението, че от всички задачи, които ни са поставени, най-възвишената, а заедно с това и най-светлата за хората, е запазването на дадения от Бога и свързан с кръвта род.

За пръв път в нашия Райх стана възможно, щото човекът да може да насочи дадената му от Всемогъщия дарба на познание и на проумение към ония въпроси, които имат по-голямо значение за запазването на неговото съществуване, отколкото всички победоносни войни или успешни стопански сражения! Най-голямата революция на националсоциализма се състои в това, че разтвори вратата на познанието към истината, че всички грешки и заблуждения на хората са обусловени от хората и, следователно, пак могат да бъдат поправени. С изключение на една единствена - заблудата относно значението на запазването на собствената кръв, на собствения род, а, заедно с това, и на дадения от Бога образ и на подарената от Бога душа. Ние, хората, нямаме право да се препираме върху това, защо Провидението е създало расите, а трябва само да разберем, че то наказва оногова, който не зачита неговото създание.

Неизказани страдания и нещастия постигнаха човечеството, понеже то, поради едно лошо интелектуално полуобразование, изгуби това, дълбоко в инстинкта, загнездено разбиране. Днес всред нашия народ живеят милиони и милиони хора, на които тези закони са станали ясни и понятни. Онова, обаче, което се събуди като познание у отделни зрящи или невинно предугаждащи хора, днес е станало работно поле на германската наука.

И аз изричам тук пророческа следните думи:

Както познанието за въртенето на земята около слънцето доведе до едно революционно преобразование в общия строеж на света, така и от учението на Националсоциалистическото движение за кръвта и за расата ще се роди едно преобразование на познанията, а, заедно с това, и едно преобразование в човешката история и в бъдещето на човечеството.

И това ще доведе не до едно отчуждаване на народите, а, напротив, за пръв път до едно истинско взаимно разбиране! Във всеки случай, това ще попречи щото еврейският народ, под маската на един почтен космополит, да се опитва да разлага вътрешно другите народи и по този начин да ги владее!...

Само целият народ и никога една класа!

Множество някогашни деца на работници и селяни сега стоят на ръководни места в тази националсоциалистическа държава, дори някои от тях, като министри, държавни заместници и областни управители, са едни от най-висшите ръководители и представители на народа. Разбира се, и тук националсоциализмът вижда само целия

народ, а никога не една класа.

Целта на националсоциалистическата революция не беше да превърне занапред едно привилегировано досега съсловие в безправно, а да направи равноправно едно досега безправно съсловие.

Ние не унищожихме милиони граждани, за да ги деградираме до положението на принудителни работници, а нашата цел беше принудените да са работници да възпита-ме да бъдат германски граждани. Защото всички германци ще разберат едно нещо - революциите, като насилствени актове, могат да бъдат само краткотрайни. Ако не могат да създадат нещо ново, те - бидейки крайности - в късо време ще унищожат съществуващото. От насилствения акт на поемането властта трябва в кратко време да се развие една благодатна дейност на мира. Но, който отстранява едни класи, за да създава нови класи, отглежда зародиша на нови революции!

Тези, които днес са буржоа и диктуват, утре пак ще бъдат пролетарии като работници по принуда в Сибир и тогава точно тъй ще се надяват на своето освобождение, както са се надавали пролетариите, които най-първо са били потискани, а сега мислят, че диктуват. Затова националсоциалистическата революция никога не е имала намерение да даде властта в ръцете на една определена класа от германския народ, за да отстрани друга класа, а на- против: нейната цел беше само тази: чрез своето организационно обхващане за масите, да осигури на целия германски народ не само стопанско, но и политическо проявление.

Във всеки случай, тя се ограничава само върху принадлежащите към нашия народ елементи и не допуска никоя чужда раса да упражнява влияние върху нашия политически, духовен или културен живот, нито да има никакво стопанско предимство.

В тази съобразна с кръвта свързаност на нашия народ, и в събуденото от националсоциализма проумение за всичко това, се крият най-дълбоките причини за чудното успяване на нашата революция...

Първенството на народа над Партията и държавата

Но колкото и германският народ да е разбрал и да е обхванал в нейното значение тази промяна и това преобразование, все пак този факт не се подсилва чрез нищо друго, освен чрез одобрението, което оттогава насам нацията ни дава вече толкова пъти.

Защото от всички ония, които толкова често и толкова охотно се стараят да представят демократичните управления като крепени от народа институции, за разлика от диктатурите, никой няма повече право да говори от името на своя народ, отколкото аз !

Като резултат на тази част от германската революция, бих искал да констатирам следното:

Оттогава насам сред германския народ има само един носител на суверенитета и това е самият народ.

Волята на този народ намира своя израз в Партията, като политическа организация на този народ.

Съобразно с това, има само един единствен законодател.

Има само една изпълнителна власт.

Който сравни това с Германия от преди януари 1933 година, ще разбере каква огромна промяна съдържат тези къси констатации.

Това преобразование, обаче, също тъй е само резултат от прокарването на един принцип на националсоциалистическото учение, а именно, че разумният смисъл и целта на всяко човешко мислене и действие не може да се крие в създаването или запазването на една измислена от хора конструкция, организация или функция, а само в осигуряването и развитието на дадения от Провидението народностен градивен материал.

Затова, чрез победата на Националсоциалистическото движение, народът, като съществен и траен елемент, бе поставен над всяка организация, конструкция и

функция.

Ние, хората, не можем нито да разберем, нито да установим смисъла и целта на съществуването на създадените от Провидението раси. Но смисълът и целта на човешките организации, както и на всички функции, се мерят по тяхната полза, която те имат за запазването на съществения и трайния елемент - народа.

Затова народът е първичният елемент. Партия, държава, армия, стопанство, правосъдие и т. н., са вторични явления, средство към целта, която е: запазването на този народ.

И точно съобразно с мярката, в която отговарят на тази задача, те са и добри и полезни. Ако не могат да отговорят на тази задача, те са вредни и трябва или да бъдат реформирани, или да бъдат премахнати и заместени с нещо по-добро.

Само възприемането на този принцип може да запази хората и от това да попаднат под властта на сковани доктрини там, където няма никакви доктрини. Да фалшифицират средствата като догми там, където само целта може да се смята за единствена догма...

Нови принципи в стопанското ръководство

Колкото и големи да бяха смущенията, които ние заварихме в отделните области на живота през 1933 година, те бяха надминати. Упадъкът на германското стопанство съставляваше онази страна, на нашата катастрофа, която бе съзната най-ясно и най-непосредствено от широката маса на нашия народ. Вие, а сигурно и целият германски народ, още си спомняте фактическото положение. Като документ за тази катастрофа, ние заварихме преди всичко две явления:

над шест милиона безработни,

едно селячество, което видимо беше обречено на гибел.

Общата площ на германските земеделски стопанства, които тогава бяха обявени вече на публична продажба, възлизаше на една цифра, която е малко по-голяма от пространството на провинцията Тюрингия.

Най-сетне, не можеше да бъде чудно, че при едно такова всеобщо спадане на производството, от една страна, и на покупателната сила, от другата страна, широките маси на нашето средно съсловие в късо време трябваше да станат жертва на катастрофата и, значи, на унищожението.

Колко тежко се чувствуваше тази страна на германската неволя ние можем и днес още да установим по това, че навремето аз си измолих известния период от четири години именно за премахването на безработицата и за предотвратяването на едно по-нататъшно унищожаване на германското селячество.

Освен това, аз мога да констатирам тук, че през 1933 година национал-социализмът не обсеби никакво чуждо и обещаващо успех дело, а че Партията бе натоварена с ръководството на Райха едва в момента, когато и последната възможност за друго спасение трябваше да се смята за пропаднала. И особено когато всички опити за премахването на стопанската криза се оказаха несполучливи.

Ако аз днес, след четири години, заставам пред лицето на германския народ и давам сметка пред него и пред вас, господа народни представители, членове на германския Райхстаг, вие няма да откажете на мене и на националсоциалистическото правителство да потвърдите, че аз изпълних тогавашното свое обещание.

Това не беше лесна работа. Аз не казвам нищо неизвестно, ако направя тук констатацията, че точно така наречените „специалисти“ тогава не вярваха вече в едно такова възможно спасяване.

Две са основанията, благодарение на които аз дойдох до вярата в германското възкресение и особено в стопанското заздравяване, въпреки страшното положение, което, както изтъкнах вече, беше без никакви изгледи за успех, точно според специалистите.

1. Винаги съм изпитвал само съжаление към ония възбудени хора, които, при

всяко трудно положение, веднага започват да говорят за катастрофата на един народ. Какво ще рече катастрофа? Германският народ е живял още преди онова време, когато ние го възприемаме исторически видимо в съзнанието си. Но като оставим съвсем без внимание неговите по-раншни съдбини, все пак остава установено, че през тия вече кръгло 2000 години, над оная част от човечеството, която ние днес означаваме с думата германски народ, са се разразявали неведнъж неописуеми катастрофи и неизказуеми страдания. Глад, войни и мор са били страховити гости на нашия народ и са жънали страшна жътва. Не трябва ли да имаме безгранична вяра в жизнената сила на една нация, когато си помислим, че едва преди няколко столетия, в една тридесетгодишна борба на повече от 18 милиона хора, нашият германски народ се стопи на по-малко от четири милиона! Като помислим, че тази по-рано толкова цветуща страна тогава е била ограбена, разпокъсана и хвърлена в мизерия, че, нейните градове са били опожарени, нейните паланки и села са били опустошени, полята необработени и запустели! И няколко десетилетия по-късно нашият народ започна отново да расте, градовете се напълниха с нов живот, нивите бяха отново разорани и в мощен ритъм зазвуча песента на онзи труд, който ни даде едно ново съществуване и нов живот. Нека проследим веднъж само познатия ни жизнен път на нашия народ, от най-древни времена до днес, и нека преценим тогава, колко смешни са в своите деяния всички ония безумни бърборковци, които, щом някъде в света някои ценни книжа претърпят спадане, веднага започват да говорят за „катастрофа на стопанството“, а заедно с това и за сигурна „катастрофа на човешкия род“.

Германия и германският народ са се справяли вече с твърде тежки катастрофи. Разбира се, признавам това, винаги са били необходими хора, за да бъдат взети нужните в такъв случай мерки и да се наложи потребното, без оглед на отрицателите или на тия, които мислят, че повече знаят. Във всеки случай, една купчина страхливи парламентарни зайци не са никак годни за извеждането на един народ от нуждата и отчаянието!

Аз имам твърдата воля и най-свещеното убеждение, че преодоляването на германската стопанска катастрофа ще успее в оня момент, в който хората ще повярват във вечността на народа и ще отредят на стопанството ролята на служител в живота на народа, която роля му се пада. 2. Аз не съм стопановед, което ще рече, преди всичко, че никога през живота си не съм бил теоретик.

За жалост, обаче, разбрах, че най-лошите теоретици винаги са се загнезждали точно там, където теорията няма никакво значение, а практическият живот е всичко. Разбира се от само себе си, че и в стопанския живот, с течение на времето, са се създали не само известни почиващи на опита принципи, но и определени целесъобразни методи. Обаче всички методи се обуславят от времето. Да искаш да правиш от методите догми, това ще рече да отнемеш на човешката кадърност и работоспособност оная еластична сила, която единствено ги поставя в положение да отговарят с различни средства на различните изисквания и, по този начин, да се справят с тях. Опитът да се формулира от стопански методи една догма бе, прокарван от мнозина с онова прилежание, което изобщо отличава германските учени, и, под формата на национална икономия, бе издигнат до положението на учебен предмет. И само според констатациите на тази национална икономия, Германия беше, без съмнение, изгубена. При това, в характера на всички догматици е, да се бранят най-упорито срещу всека нова догма, сиреч срещу всяко ново познание, което тогава се отхвърля като теория. От осемнадесет години насам ние сме зрители на рядкото зрелище, при което нашите стопански догматици биват на практика оборвани в почти всички области на живота, но, въпреки това, отричат и осъждат практическите победители на стопанската катастрофа като представители на чужди на тях и затова погрешни теории.

Вие познавате известния случай, когато един болен се среща със своя лекар, който десет години преди това му давал само още шест месеца живот и който сега не можал

да даде иначе израз на своето учудване, че болният е бил излекуван от друг лекар, освен като заявил, че при тези обстоятелства това лекуване, без съмнение, е било погрешно.

Принципни съображения на национал социалистическата стопанска политика
Господа народни представители!

Германската стопанска политика, начело на която националсоциализмът застана в 1933 година, се основава на няколко принципни съображения.

1. В отношенията между стопанството и народа има само една непроменлива величини това е народът. Стопанската дейност, обаче, не е догма и никога няма да бъде догма.

Няма стопански схващания или стопански мнения, които биха могли да повдигнат някаква претенция за светост. От решаващо значение е волята да се дава на стопанството винаги ролята на служител на народа, а на капитала -ролята на служител на стопанството. Националсоциализмът, както знаем, е най-върлият противник на схващането, че стопанството е създадено за капитала, а народът - за стопанството. Затова още от първия ден ние бяхме решени да скъсаме с погрешното заключение, че стопанството би могло да води в държавата един независим, неконтролиран и не надзираван самостоятелен живот.

Днес не може да има вече свободно стопанство, сиреч стопанство, което е предоставено изключително само на себе си. Не само че това би било, да речем, политически неприемливо, не, но и в стопанско отношение биха се явили като последици невъзможни състояния.

Както милиони отделни хора не могат да разпределят или да извършват своята работа съобразно със своите собствени схващания или нужди, така и целокупното стопанство не може да се развива според неговите собствени схващания или в служба само на егоистични интереси. Защото и то не е в състояние да носи днес само последиците от едно погрешно действие.

Модерното стопанско развитие съсредоточава огромни работни маси в определени клонове на производството и в определени области. Нови изобретения, или изгубването на пазарите за продажбата на известни стоки, могат с един удар да унищожат цели индустрии. Може би, работодателят ще затвори вратите на своите фабрики, а възможно е и да се опита да потърси ново поле за своя стремеж към дейност. В повечето случаи той няма да бъде направо съсипан, а, освен това, в такива случаи се касае само за няколко отделни същества. Срещу тях, обаче, са изправени стотици хиляди работници със своите жени и деца! Кой ще се заеме с тях и кой ще се грижи за тях?

Народната общност!

Да! Тя трябва да направи това. Но бива ли върху народната общност да се стовари само отговорността за катастрофата на стопанството, без да ѝ се даде да има влияние върху отговорността за онова участие и за оня надзор на стопанството, които са в състояние да предотвратят катастрофата?

Господа народни представители,

Когато германското стопанство изглеждаше да отива окончателно към гибел през 1932 и 1933 година, тогава на мене ми стана още по-ясно, отколкото през годините преди това, следното:

Спасението на нашия народ не е финансов проблем, а е проблем изключително на употребата и участието на нашите налични работни сили, от една страна, и на използването почвата и почвените богатства, от друга страна.

По този начин, това става, преди всичко, един организационен проблем. Затова и в случая не се касае за фрази, както например свобода на стопанството, а се касае за това чрез всички налични мероприятия да се даде на работните сили възможността за една продуктивна дейност. Дотогава, докогато стопанството, сиреч всички,

самостоятелни работодатели взети заедно, могат да направят това със собствени сили, всичко е добре. Но ако те не могат вече да направят това, тогава народната общност сиреч в този случай държавата, е длъжна да се погрижи, от своя страна, за използването на наличните работни сили с цел за едно полезно производство, респективно да вземе необходимите за това мерки.

И в това отношение държавата може да направи всичко, само едно нещо не, именно тя не може, какъвто беше нашият случай, просто да остави да отиват напусто, година след година, повече от 12 милиарда работни часа! Защото народната общност не живее от фиктивната стойност на парите, а от реалното производство, което именно дава на парите тяхната стойност. Това производство, именно, е покритието на една валута, а не някаква банка или някакъв трезор, пълен със злато!

И когато засилвам това производство, аз действително увеличавам дохода на своите съграждани, а като ограничавам производството, намалявам дохода, съвсем независимо от това, какви надници се плащат.

Но, господа народни представители, през тези четири години ние увеличихме извънредно много германското производство във всички области. А увеличението на това производство принася полза на германците в тяхната общност. Защото, когато днес, например, се произвеждат безброй милиони тонове въглища повече, тогава тия въглища не служат, да речем, за да бъдат затопляни до няколко хиляди градуса стаите на неколцина милионери, а за да може да бъде увеличено количеството, което се пада на милиони наши сънародници германци.

Така, националсоциалистическата революция, чрез използването на една милионна маса германски работни сили, които по-рано стояха бездейни, постигна едно толкова гигантско увеличаване на германското производство, че е осигурена материалната равностойност на нашия общ национален доход. И само там, където ние не можем да прокараме това увеличаване по причини, чието отстраняване лежи извън границите на нашите възможности, от време на време настъпваха недоимъци, които, обаче, не стоят в никакво съотношение с общия успех на националсоциалистическата стопанска битка.

Това планомерно насочване на нашето стопанство намира своя най-мощен израз в съставянето на Четиригодишния план.

Чрез него се осигурява една постоянна работа във вътрешното кръгообращение на нашето стопанство, особено за ония маси на германското работничество, които се отливат отново от оръжейната индустрия.

Във всеки случай, един белег на този извънредно мощен стопански развой на нашия народ е това, че днес в много области само с големи усилия можем да намерим квалифицирани работници. Аз поздравявам този факт затуй, защото по този начин се помага да бъде поставено в правилно осветление значението на работника, като човек и като работна сила, и още защото по този начин, макар и по други мотиви, социалната дейност на Партията и на нейните поделения се посреща с по-лесно разбиране и получава една по-мощна и по-доброволна подкрепа.

Изчезване на делението между работодатели и работници

Щом схващаме в един толкова възвишен, национален смисъл задачите на стопанството, от само себе си изчезва по-раншното деление на работодатели и работници. Също и новата държава няма и не иска да бъде работодател. Тя само ще урегулира използването на работните сили на нацията дотолкова, доколкото това е необходимо за общото благо. И тя ще контролира работния процес само дотолкова, доколкото това трябва да става в интереса на всички участващи в този процес. При това, тя няма, при каквито и да било обстоятелства, да се опита да очиновичи стопанския живот. Всяка действителна и практическа инициатива ще бъде, в своите стопански резултати, от полза за всички наши сънародници. Често пъти стойността на един изобретател или на един успешен стопански организатор в даден момент е от

неоценимо значение за цялата народна общност. В бъдеще, една от задачите на националсоциалистическото възпитание ще бъде тази, да обясним на всички наши сънародници тяхната взаимна стойност. Да покажем на едни, колко незаменим е германският работник, но да научим и германския работник колко незаменими са изобретателят и истинският стопански ръководител.

Ясно е, че в една сфера на такива схващания не могат да бъдат търпени нито стачки, нито локаути. Националсоциалистическата държава не познава стопанското юмручно право. Над интересите на всички контрагенти стои общият интерес на нацията, сиреч на нашия народ!

Практическите резултати на тази наша стопанска политика са ви познати. Един исполински творчески стремеж се развива в нашия народ. Навред израстват грамадни производствени и транспортни заводи. Германската търговия се намира в един разцвет, какъвто не е имала никога по-рано.

Докато в други страни непрестанни стачки или локаути разклащат непрекъснатостта на националното производство, в нашия народ милионните маси на всички трудещи се работят съобразно с върховния закон, който може да съществува за тях в този свят: съобразно със закона на разума...

Болшевишката опасност за световната търговия

Ако Европа не се събуди от опиянението на своята болшевишка зараза, тогава боя се, че международната търговия няма да се засили, а по-скоро ще отслабне, въпреки всяка добра воля на отделни държавници.

Защото тази търговия не се гради върху спокойното и, следователно, осигурено производство на един отделен народ, а върху производството на всички народи.

На първо място, обаче, само едно е сигурно, именно това, че всяко болшевишко сътресение неизбежно води до едно повече или по-малко продължително унищожаване на едно уредено производство. И затова аз не мога да дам, за жалост, една толкова оптимистична преценка на стопанското бъдеще на Европа, както, може би, смята, че може да направи това мистър Идън.

Аз съм отговорният ръководител на германския народ и трябва да защитавам по съвест и с всички сили неговите интереси в този свят. Затова аз съм и задължен така да преценявам нещата, както смятам, че мога да ги виждам именно със своите собствени очи.

Никога не бих могъл да получа оправдателна присъда пред историята на своя народ, ако бях пропуснал, независимо по какви причини, да направя нещо, което е необходимо за запазването на този народ. Аз се чувствавам щастлив и всички ние се чувстваме щастливи от всяко увеличение нашата външна търговия. Но с оглед на неизясненото политическо положение, аз няма да пропусна нищо, което ще гарантира жизненото съществуване на германския народ и тогава още, когато други държави, може би, ще са станали вече жертва на болшевишката зараза.

Аз трябва да се противопоставя още и на това, щото това схващане да бъде отхвърлено просто като измислица на една болна фантазия. Защото на първо място следното е безспорно, че господин английският министър на външните работи ни разкрива теоретически жизнени перспективи, докато на практика се разиграват съвсем други събития. Например, революционизирането на Испания прогони от тази страна 15,000 германци и нанесе тежки щети на нашата търговия. Ако това революционизиране на Испания се разпростре и върху други европейски държави, тогава тези щети няма да бъдат намалени, а ще бъдат увеличени.

Но като отговорен държавник, аз трябва да имам предвид и такива възможности. Затова моето неизменно решение е, така или иначе, да използвам рационално германските работни сили за запазването на моя народ.

Ние ще използваме всяка възможност - в това може да бъде сигурен г-н министърът Идън - за да засилим своите стопански отношения с другите народи, но

също така ще използваме и всяка възможност, за да подобрим и да задълбочим вътрешното кръгообращение на нашето стопанство.

Разцепването света на два лагера е свършен факт

Признавам, че по една точка съществува действителна и, както ми се струва непреодолима разлика между схващанията на английския министър на външните работи и нашите схващания.

Мистър Идън подчертава, че британското правителство не желае в никакъв случай да види Европа разкъсана на две половини. Аз мисля, че поне по-рано такова желание не е имал наглед никой в Европа.

Днес това желание е само една илюзия. Защото действителното разцепване на две половини не само на Европа, но и на света е свършен факт. Трябва да се съжاليا, че британското правителство не е застъпвало още по-рано своето схващане, че разкъсването на Европа трябва да се избегне на всяка цена, защото тогава никога не би се дошло до Версайския договор. Този договор, фактически постави началото на първото разцепване на Европа: именно разделянето на нациите на победители и победени, сиреч обезправени. Никой не бе осъден да страда повече от това разкъсване на Европа, отколкото германския народ, фактът, че поне това разкъсване, доколкото се отнася до Германия, пак бе отстранено, е в същината си заслуга на националсоциалистическата революция в Германия, а заедно с това, до известна степен сигурно и моя собствена заслуга.

Германия, Европа и опасността от болшевишката световна революция

Второто разкъсване последва чрез прокламирането на болшевишкото учение, чиято най-съществена съставка е това, че то не се ограничава само върху един народ, а се стреми да бъде наложено на всички народи.

В случая не се касае за една особена форма на специфичния живот на руския народ, а се касае за болшевишката претенция за световна революция. Ако господин министър Идън не иска да вижда болшевизма тъй, както ние го виждаме, тогава това, може би, стои във връзка с положението на Великобритания, а може би, и с други поуки, които на нас са непознати в тази област. Но аз мисля, че на нас, които не говорим върху тия неща като теоретици, не може да бъде отказана и искреността на убеждението. За господин Идън болшевизмът е, може би, нещо, което се намира в Москва, обаче за нас този болшевизъм е чума, срещу която ние в Германия трябваше да се борим с кървави жертви. Една чума, която се опита да направи в нашата страна също такава пустиня, каквато беше направена в Испания, и която започна да върши също такива разстрелвания на заложници, каквито преживяваме в Испания!

Не националсоциализмът търсеше да дойде в досег с болшевишка Русия, а еврейско-интернационалния московски болшевизъм се опитваше да проникне в Германия! И той още се опитва да направи това! Изправени пред този опит, ние запазихме и защитихме в тежка борба не само културата на нашия народ, но, може би и културата на цяла Европа.

Ако през януарските и февруарските дни на 1933 година в последната решителна битка, Германия би била победена от това варварство, и ако болшевишкото поле на развалини и трупове се беше разпростряло над Средна Европа, тогава може би и край Темза щяха да си съставят друго мнение за тази страшна опасност за човечеството. Защото след като Англия и без това трябва да бъде защитавана на Рейн⁸, тогава тя сигурно щеше да се намира вече в най-тесен допир с оня безвреден демократически московски свят, за който винаги толкова усърдно се мъчат да ни убедят, че е безопасен. Затова аз искам да заявя още веднъж, съвсем отговорно следното - болшевизмът е едно

⁸ Хитлер визира една реч в долната камара на английския министър председател Болдуин, който веднъж беше заявил в парламента, във връзка с Локарнския договор, че Англия трябвало да защитава своите граници на Рейн - една декларация, която няма да бъде забравена през цялото съществуване на тогавашна Германия. -Бел.ред.

учение за световната революция, сиреч за световното рушение. Да приемем това учение в Европа като равноправен жизнен фактор, това ще рече да му предадем Европа.

Доколкото на други народи прави удоволствие да се излагат на тази опасност, по този въпрос Германия няма нужда да взема становище. Що се отнася, обаче, до самата Германия, аз не бих искал да оставя никакво съмнение, върху това, че 1) съзираме в болшевиизма една нетърпима световна опасност, 2) опитваме се да държим с всички средства настрана тази опасност и 3) затова се стремим да имунизирате колкото е възможно по-добре германския народ срещу тая зараза.

Не се проектира никакво германо-руско сближение

Тук спада и това, че ние отбягваме всякакви по-тесни сношения с носителите на тези отровни бацили и че особено не желаем да замъглим погледа на германския народ за тази опасност, като създадем по-тесни връзки, извън рамките на необходимите междудържавни отношения.

Аз смятам болшевишкото учение за най-силната отрова, която може да бъде дадена на един народ. Затова желая, щото моят народ да не иде в никакъв досег с това учение. Но, освен това, като гражданин на този народ, сам аз не желая да правя нищо, което трябва да осъждам у своите сънародници. Аз искам от германския работник да не поддържа никакви сношения с тия интернационални вредители, но и той не трябва да ме вижда никога да ям и пия с тях!

Впрочем, всяко по-нататъшно германско договорно обвързване със сегашна болшевишка Русия не би имало никаква стойност за нас. Нито би било мислимо, щото германци националсоциалисти да изпълнят някога някакво задължение за закрила на болшевиизма, нито пък самите ние бихме искали да приемем някаква помощ от една болшевишка държава.

Защото аз се боя, че всеки народ, комуто бъде дадена такава помощ, ще намери в нея своята гибел...

Предложения за едно действително умиротворяване на Европа. Осем тези на мирната политика

1. Стабилни вътрешни отношения;
2. Зачитане жизнените изисквания на отделните народи;
3. Разумна реформа на Обществото на народите;
4. Абсолютно равноправие на народите;
5. Разрешаване на проблемите за въоръжаването чрез разрешаването на неговите предпоставки;
6. Прекратяване на безотговорни насъсквания срещу народите;
7. Уреждане на европейските въпроси само в рамките на възможното за даден момент;
8. Вземане в съображение националните малцинства. Аз бих искал, обаче, в заключение на тази декларация, да дам израз в още няколко точки на едно мнение относно възможните пътища, които биха могли да доведат до едно умиротворяване не само на Европа, но и още по-нататък.

В интереса на всички нации е, отделните държави да имат стабилни и уредени политически и стопански отношения във вътрешността на страната. Тези отношения са най-важните предпоставки за създаването на трайни и солидни стопански и политически отношения между отделните народи.

Необходимо е, жизнените изисквания на отделните народи да бъдат гледани открито, но да бъдат признавани откровенно. Само взаимното зачитане на тези жизнени условия може да направи да се намерят пътища за задоволяване жизнените потребности на всички.

Обществото на народите - ако иска да изпълни своята мисия - ще трябва да се преобрази в един орган на еволюционен разум, а не на реакционна леност.

Отношенията на народите помежду им могат да намерят щастливо подреждане и

разрешение само тогава, когато бъдат уредени върху базата на взаимното зачитане и, следователно, на абсолютното равноправие.

Невъзможно е да държим отговорни за увеличението на въоръженията или за тяхното ограничение ту една, ту друга нация, както ни е угодно, а е необходимо да разглеждаме и тези проблеми в онези общи рамки, които създават техните предпоставки и по този начин действително ги обуславят.

Невъзможно е да се дойде до едно действително освобождаване на народите, докато не се тури край на непрестанните насъсквания от страна на една интернационална безотговорна клика отровители и фалшификатори на чуждите мнения. Едва преди няколко седмици ние трябваше да видим, как на това организирано сдружение от насъсквачи към война почти се удаде да създаде, чрез един поток от лъжи, недоверие между два народа, което лесно можеше да доведе и до по-тежки последици⁹. Аз съжалявах много, задето английският министър на външните работи не констатира по категоричен начин, че нямаше нито една вярна дума в отнасящите се до Мароко клевети и лъжи на тази интернационална група, която насъсква към война.

В този поразителен случай, благодарение лоялността на един чуждестранен дипломат и на неговото правителство, можа да се разясни веднага работата. Не би ли могло да се помисли, че при друг някакъв повод не ще може да бъде подпомогната истината да победи? И какво би станало тогава?

Оказа се, че уреждането на европейските въпроси става целесъобразно винаги и в рамките и в обсега, които са възможни. Германия е щастлива, че е установила днес с Италия тесни и приятелски отношения. Дано да се удаде да бъдат създадени по подобен начин такива отношения и с други европейски нации!

Германският Райх ще бди със своята силна войска над своята сигурност и над своята чест. Но, заедно с това, изпълнен с убеждението, че за Европа не може да има по-голямо благо от мира, той ще бъде винаги съзнаващ своята отговорност носител на тази европейска идея за мир.

8. Ще бъде от обща полза за европейския мир, ако при третирането на националистите, които са принудени да живеят като малцинства между чужди народи, взаимно се съобразяват със справедливите чувства на национална гордост и национално съзнание на народите.

Това би довело до едно голямо отслабване на напрежението между държавите, които са принудени от съдбата да съществуват една до друга и чийто държавни граници не се покриват с народностните граници.

Поглед назад и поглед в бъдещето. Трима необикновени приятели. Благодарност към сътрудниците.

Като погледнем назад към величавото дело на лежащите зад гърба ни четири години, вие ще разберете, че моите първи чувства могат да бъдат само чувствата на благодарност към Всемогъщия Бог, който направи да успее това наше дело. Той благослови нашата работа и проведе щастливо нашия народ през всички опасности, които застрашаваха от всички страни този път.

В своя живот аз съм имал трима необикновени приятели - в моите младини това беше нуждата, която ме придружаваше в течение на много години. Когато голямата война се свърши бе ме обзело дълбоко страдание заради катастрофата на нашия народ. Това страдание предопределяше пътя ми. След този 30 януари, преди четири години, аз познах като трети свой приятел грижата. Грижата за поверения на моето ръководство народ и за Райха. Оттогава насам тя не ме оставя никога вече и сигурно ще ме придружава до последния ми дъх. Но как един човек може да носи тази грижа, ако той, с вяра и упование в своята мисия не би могъл да разчита на одобрението на онова,

⁹ Френският печат предприема шумна кампания в която единодушно се уличаваше Германия, че е струпала войски в Мароко. Тези твърдения предизвикват общоевропейско напрежение. Скоро се оказва, че това съвсем не е така, потвърждава го британския външен министър Антъни Идън.

което стои над всички нас? Това е Съдбата, която често пъти принуждава хора с особени задачи да бъдат самотни и изоставени. Аз искам да благодаря и тук на Провидението, затова че то ми даде възможност да намеря една дружина най-верни сътрудници, които присъединиха своя живот към моя и които оттогава се борят редом с мене за възкресението на нашия народ. Аз съм щастлив, че няма нужда да бродя самотен между германския народ и че до мене се намира една гвардия от хора, чието име ще остане завинаги в германската история. На това място аз бих искал да благодаря на своите стари другари в борбата, които в течение на много, много години стояха неотклонно до мене, и които ми дават сега своята помощ, било като министри, било като държавни заместници, или като областни управители или като други постове в Партията и държавата.

Тези дни в Москва се развива една съдба¹⁰, която ни доказва най-добре, колко високо трябва да бъде ценена верността, която свързва ръководните хора помежду им. Аз искам да изкажа своята искрена благодарност и на ония, които без да са дошли от редовете на Партията, ми бяха през тези години верни помощници и другари във воденето на правителството на Райха. Те всички се числят днес към нас, макар че в този момент външно още им липсва белега на нашата общност. Бих искал да благодаря на ония мъже и жени, които изградиха нашата партийна организация и я ръководиха толкова успешно.

Обаче, аз трябва да благодаря преди всичко на водачите на нашата армия. Те ни дадоха възможност да снабдим национал социалистическата държава, без никакво сътресение, с националсоциалистическото оръжие. Така, Партията и войската днес станаха двама, за вечни времена, заклетни гаранتي за утвърждаването живота на нашия народ.

Но ние знаем още, че всички наши действия биха останали напразни, ако стотици хиляди политически водачи, безброй чиновници на Райха и безброй офицери не бяха привързани във вярност към нас, в смисъла на нашето Движение. И още нещо, ако зад нас не стоеше широкия фронт на целия германски народ.

В този исторически ден трябва да си спомня отново за онези милиони неznайни германци, които във всички слоеве на живота, които във всички професии, работилници и стопанства дадоха на новия Райх своето сърце, своята любов и своята жертва. И ние всички, господа народни представители и членове на германския Райхстаг, нека благодарим сега целокупно преди всичко на германската жена, на милионите германски майки, които подариха на Третия Райх своите деца.

Защото какъв смисъл би имала цялата наша работа, какъв смисъл би имало възправянето на германската нация без нашата германска младеж?! Всяка майка, която през тези четири години е дала на нашия народ едно дете, чрез своята болка и чрез своето щастие допринася за щастието на цялата нация.

Като си помисля за тази здрава младеж на нашия народ, тогава моята вяра в нашето бъдеще се превръща в радостна сигурност. И с дълбок жар аз чувствам значението на онази проста дума, която Улдрих фон Хутен написа, когато за последен път взе перото:

ГЕРМАНИЯ!

¹⁰ Процесът в Москва срещу бивши вождове на болшевишкия преврат като Карл Радек, Григорий Сокольников, бивш нарком на финансите, посланик в Англия, заместник министър на външните работи и други.

ФЮРЕРЪТ ОТГОВАРЯ НА РУЗВЕЛТ

Речта е произнесена в Райхстага на 28 април 1939 година, съкратен вариант

Господа народни представители! Господа членове на Райхстага!

Председателят на Северноамериканските Съединени щати е отправил до мен една телеграма, чието своеобразно съдържание ви е известно. Понеже, преди аз да мога да видя като получател този документ, останалият свят беше научил вече за него чрез радиото и чрез печата, и понеже освен това от безброй коментари на демократически световни органи, получихме любезното осветление, че в случая с тази телеграма се касае за една твърде умела тактическа бумага, която имала предназначението да стовари върху управляваните от народа държави отговорността за войнолюбивите мерки на плутократиите - аз реших да наредя да бъде свикан Райхстагът, за да дам по този начин на вас, господа членове на Райхстага, възможността да научите най-първо моя отговор, като избрани представители на германската нация и, или да го потвърдите, или да го отхвърлите.

Независимо от това обаче, аз сметнах, че е целесъобразно да остана верен на възприетата от господин Рузвелт процедура, като и аз от своя страна и с нашите средства, съобща на останалия свят моя отговор.

Аз искам още да използвам този случай, обаче, за да дам израз на ония чувства, които ме вълнуват предвид на големите исторически събития от месец март тази година.

Своите най-дълбоки чувства аз мога да изразя само във формата на една смирена благодарност към Провидението, което ме призова и направи така, че да сполуча и да се издигна до Водач на своя горещо обичан народ, след като бях едно време неизвестен войник от фронта. То направи така, че да намеря пътищата, за да освободя без проливане на кръв нашия народ от неговото най-дълбоко нещастие и да го поведе отново нагоре.

Защото това беше единствената цел на моята дейност. От деня в който се насочих към политическия живот, аз не съм живял с никаква друга мисъл, освен с мисълта за възвръщането свободата на германската нация, за издигането силата и мощта на нашия Райх, за преодоляването разпокъсаността на нашия народ във вътрешността, за премахване разделението му във външно отношение и за осигуряването му чрез запазването на неговия стопански и политически независим живот.

Аз исках само да възстановя онова, което други хора едно време събориха с насилие. Исках само да поправа онова, което сатанинска злоба или човешко безразсъдство разрушиха или погубиха. Затова и не направих нито една стъпка, която накрънява чужди права, а само възстанових нарушеното преди 20 години право.

В рамките на днешния велик германски Райх не се намира нито една област, която не е принадлежала към него от най-древни времена, която не е била свързана с него или не е била подвластна на неговия суверенитет. Дълго време преди американския континент да е бил открит или дори населен от белите, този Райх е съществувал не само в своята днешна величина, но е имал още много области и провинции, които е изгубил след това.

Когато преди 21 години кървавата война намери своя край, в милиони мозъци се запали жарката надежда, че един мир на разума и справедливостта ще възнагради и ощастливи, изстрадалите от страшния бич на световната война, народи. Казвам „възнагради“, защото всички тези хора от своя страна, каквито и да бъдат по късно констатациите на историците, нямаха никаква вина за това страшно събитие. И ако в няколко страни днес още има политици, които още тогава можеха да бъдат наречени отговорни за това най-жестоко клане на всички времена, голямата маса от борещите се

войници от всички държави и народи е, най-много, достойна за съжаление, но в никакъв случай не е виновна. Сам аз, както знаете, бях преди; войната човек, който никога не беше се занимавал с политика, но като милиони други хора, като порядъчен гражданин и войник, изпълних дълга си. Затова през и след войната аз можех с най-чиста съвест да се застъпвам за свободата и бъдещето на своя народ. Затова аз мога да говоря също тъй и от името на милионите и милиони невинни хора, когато заявявам, че всички те, които само в най-вярно изпълнение на своя дълг се бяха борили за своите народи, имаха право на един мир на разума и справедливостта, така че човечеството в обща работа да може, най-сетне, пак да пристъпи към лекуването на общите щети.

Тези милиони хора, обаче, бяха излъгани тогава за този мир, защото на само германците или другите борещи се на наша страна народи бяха сразени чрез договорите за мир - не, а действието на тези договори беше унищожително и за самите победители!

Тогава за пръв път се появи нещастieto - политиката да бъде ръководена от хора, които не бяха се били във войната, защото войниците не знаеха омраза, обаче не беше така с ония стари политици, които най-грижливо бяха запазили от ужасите на войната своя скъпоценен живот, а след това, като обезумели духове на отмъщението, се нахвърлиха върху човечеството. Омраза, злоба и безразсъдство бяха интелектуалните бащи на Версайския договор.

Хилядогодишни жизнени пространства и държави бяха своеволно разпокъсани и разтурени, от вечни времена заедно живеещи хора бяха разделени едни от други, стопански жизнени предпоставки бяха оставяни без внимание. Самите народи, обаче, като победители и победени, бяха разделени на всевластни господари и безправни роби.

Този документ от Версайд, за щастие на идните човешки поколения, е написан черно на бяло. Защото, без това, по-късно той би бил смятан само за приказна измислица на някоя необузdana, развалена фантазия.

Близо 115 милиона хора изнасилени в своето право на самоопределение, и то не от победоносните войници, а от безумни политици, своеволно бяха откъснати от стари общности и придадени към нови общности, без оглед на кръв, на разум и на всякакви жизнени стопански условия.

Последиците бяха ужасни.

Защото, каквото и да успяха да разрушат тогава държавниците, един факт не можаха да отстранят - тази гигантска, живееща в Средна Европа човешка маса, която, натикана в едно тясно пространство, може да си осигури насъщния хляб само чрез най-голям интензитет на труда и, следователно, на реда.

Но какво знаеха за тези проблеми ония държавници на така наречените демократически империи? Една тълпа от най-глупави, съскащи срещу човечеството, игноранти, които в жизнени пространства където 140 души на квадратен километър трябва да намират своята прехрана. Просто разкъсаха и превърнаха в безредие един ред, създаден в продължение на 2000-годишен исторически развой, бе при това да могат, или макар само да искат, да разрешат самите проблеми, които са поставени вече пред съвместния живот на тези хора и за които те тогава, като диктатори за новия световен ред, бяха поели отговорността.

Във всеки случай, когато този нов световен ред се оказа в своите последици катастрофален, тогава демократическите диктатори на мира от американски и от европейски произход бяха толкова страхливи, че никой не смееше да поеме отговорността за станалото.

Единият прехвърляше вината на другия и се опитваше по този начин да спаси сам себе си от присъдата на историята. Хората, обаче, които бяха пострадали от тяхната омраза и от тяхното безразсъдство, не бяха за жалост, в състояние да могат да се присъединят към това спасение на своите погубители.

Да се изброят стадиите на страданията, през които мина нашият народ, е невъзможно. След като му бяха отнети всички негови колониални владения, след като му бяха ограбени всички налични средства, обеднял и изнуден с така наречените репарации, нашият народ изпадна в най-мрачно време на своето национално нещастие.

И, забележете добре, това не беше националсоциалистическа Германия, а демократическа Германия. Онази Германия, която в един момент беше достатъчно слаба да се довери на обещанията на демократически държавници!

Произлязлото от това нещастие, непрестанната нужда започнаха да насочват нашия народ политически към отчаяние. Най-порядъчните и най-трудолюбивите хора на Средна Европа вярваха, че в окончателното разрушение на очевидно превърналия се в проклятие ред виждат възможността за едно спасение. Еврейски паразити, от една страна ограбваха безжалостно нацията, а от друга страна, насъскваха изпадналите в мизерия маси. За тази раса нещастieto на нашия народ стана самоцел и тогава ѝ се отдаде да създава подходящите елементи за болшевишката революция, в сред набралата се армия от безработни. Упадъкът на политическия ред, объркването на общественото мнение чрез един безотговорен еврейски печат, доведоха до все по-голямо разклащане на стопанския живот и по този начин, до една все по-голяма готовност за възприемане на болшевишките идеи.

Армията на еврейската световна революция, както наричаха войната на безработните, се покачи накрая до почти седем милиона души.

Никога по-рано Германия не бе изпадала в такова положение. В жизненото пространство на големия германски народ и на принадлежащата към него стара хабсбургска държава, въпреки цялата сериозност на борбата за живот, обусловена от преголямата гъстота на населението, в течение на времето сигурността на стопанския живот не беше станала по-малка, напротив - все по-голяма. Прилежание, работливост, развито чувство за спестовност, както и любов към добросъвестен ред, не можеха да дадат на хората от това жизнено пространство големи богатства, но поне ги запазиха от мизерия.

Толкова по-тежко понесоха, обаче, всички тия хора, прокълнати във Версайл, последиците от натрапения им от демократическите диктатори жалък мир. Ние знаем днес причините за този страшен завършек на световната война. Първо, това беше алчността за плячка. Вярваше се, че това, което в отделния човешки живот рядко може да бъде от полза, като бъде увеличено милион пъти, ще може да бъде поднесено на човечеството като полезен експеримент. Да бъдат ограбени големи народи, да им бъде взето чрез изнудване, каквото може да се вземе чрез изнудване - и всичко това, за да могат да прекарват живота си в безгрижно безделие. Това беше мнението на тези безгрижни дилетанти. За тази цел, обаче, трябваше и да бъдат разпокъсани самите държави. Трябваше да бъдат отнети на Германия нейните колониални владения, макар че то беше съвсем без никаква стойност за световните демокрации. Последните трябваше да се намесят в най-важните извори на суровите материали и - ако е не обходимо - да ги поставят под собственото си влияние.

Но преди всичко трябваше да бъде попречено, щото нещастните жертви на това демократическо измъчване на народи и хора, да могат да се въздигнат някога, или поне да се изправят на краката си.

Такъв беше сатанинския план - цели генерации да бъдат поставени под тежестта на проклятието на тези диктати. В продължение на 60, на 70 или на 100 години. Германия трябваше да плаща суми, чието осигуряване оставаше напълно загадъчно.

Реализирането на такива гигантски суми не беше мислимо нито по пътя на плащането със злато или девизи, нито по пътя на постоянни отделения от производството, без от това да загинат неизбежно и самите получатели на трибута.

Фактически, тези демократически диктатори на мира, със своето версайлско безумие, разрушиха до основи световното стопанство. Тяхното безсмислено

разпокъсване на народи и държави доведе до унищожаване на образувани в течение на дълги столетия стопански производствени и търговски общности, а по този начин и до принудата на автарктични стремежи за самостоятелност, а от тук -пак до унищожаването на досегашни всеобщи световно-стопански условия.

Когато преди двадесет години, като седми член на тогавашната Германска работническа партия в Мюнхен, аз се записах в книгата на политическия живот, виждах как навред около мене явленията на този упадък оказваха своето въздействие. Най-лошото беше, както подчертах вече, дължащото се на това пълно отчаяние на масата, изчезването у образованите хора на всека вяра в човешкия разум или дори в справедливостта, но също така бруталната проява на себичността на егоистично настроени креатури.

Доколко ми е било възможно, в течение на вече двадесет години да формирам от този хаотичен упадък отново една нация и да установя един нов ред - това принадлежи още отсега на германската история...

Както споменах още в началото, на 15 април 1939 година, светът научи съдържанието на една телеграма, която по-сетне действително получих и лично аз. Трудно е този документ да се класифицира или да се подведе под някакъв ред. Затова, господа членове на германския Райхстаг, аз ще се опитам да направя пред вас и, следователно, пред целия германски народ, един анализ на съдържанието на тази забележителна бумага и, като изхождам от него, веднага ще дам от ваше име и от името на германския народ необходимите отговори.

1. Господин Рузвелт е на мнение, че и аз съм на ясно по това, че в целия свят стотици милиони човешки същества често живеят в постоянен страх от една нова война, дори от редица войни. Тава засягало отблизо и народа на Съединените щати, от чието име говорел той, а също тъй трябвало да засега и всички други народи от цялото Западно полукълбо.

ОТГОВОР:

На това би трябвало да се каже най-първо, че този страх от войни още от край време, и то с право, е изпълвал човечеството.

Така например, след сключването на мира във Версайл, само от 1919 до 1938 година са водени 14 войни, в които Германия никога не е вземала участие, но са участвували държави от „Западното полукълбо“, от чието име господин президентът Рузвелт също взема думата. Към това, обаче, през същия период се прибавят още 26 интервенции чрез насилие и наложени чрез кървава сила санкции. И в тях Германия не е взела абсолютно никакво участие. Само Съединените щати са прокарали, от 1918 година насам, в шест случая, военни интервенции. От 1918 година насам Съветска Русия води десет войни и военни акции с кървава сила. И тук Германия не е взела в нито един случай участие. Тя не е била и причина за някое от тези събития.

В мои очи, следователно, би било грешка да се допуска, че страхът на европейски или неевропейски народи от войни, точно в този момент би могъл да бъде обяснен с действителни войни, за които би могла да бъде държана отговорна Германия.

Причината за този страх се крие изключително в едно необузвано, както лъжливо, тъй и низко насъскване от страна на печата, в разпространяването на най-злокачествени памфлети срещу чужди държавни ръководители, в изкуственото създаване на паника, което, накрай, води дотам, че дори влияния на планети се смятат за възможни и водят до вредни сцени на ужас.

Аз вярвам, че щом отговорните правителства наложат сами на себе си и на своите публицистични органи необходимото въздържание и любов към истината по отношение на връзките на народите помежду им и особено по отношение на вътрешните събития у другите народи, страхът от война ще изчезне веднага и тъй

желаното от всички нас спокойствие ще може да настъпи.

2. Господин Рузвелт вярва, в своята телеграма, че всяка по-голяма война, дори, когато тя трябва да остане ограничена върху други континенти, през време на своето траене, а освен това и после, през време на целия живот на няколко поколения, ще има тежки последици.

ОТГОВОР:

Това никой не знае по-добре от германския народ, защото с Версайския договор за мир, на германския народ бяха наложени тежести, които не биха могли да бъдат изплатени дори и за сто години, макар че точно американски професори по държавно право, историци и професори по история бяха доказали, че Германия е също тъй малко виновна за избухването на Световната война, както и който да било друг народ.

Но аз не вярвам, че всяка борба трябва непременно да има катастрофални последици за целия околел свят, сиреч за цялата земя, ако не е била изкуствено и планомерно вплетена в такива конфликти цялата земя, чрез една система от непроницаеми задължения по разни пактове. Защото, понеже светът досега, в миналите столетия и -както изтъкнах в началото на моите отговори - също и през последните десетилетия непрекъснато е преживявал войни, в случай че схващането на господин Рузвелт се окажеше вярно, тогава човечеството ще трябва още милиони години наред да носи резултатите от последиците на всички тия войни.

3. Господин Рузвелт казва, че и при един по-раншен случай се бил обърнал към мене в интереса на уреждането на политически, стопански и социални проблеми по миролюбив начин с надеждата, че в този случай няма да бъде необходимо да се прибегва до оръжието.

ОТГОВОР:

Досега и сам аз винаги съм застъпвал това схващане и, както доказва това историята, уреждал съм без силата на оръжието, сиреч без да прибегвам до оръжието, необходимите политически, стопански и социални проблеми.

За жалост, обаче, това миролюбиво уреждане биваше затруднявано от насъскванията на политици, държавници и фаталисти, които не можеха да бъдат нито засегнати, нито дори само докоснати от въпросните проблеми.

4. Господин Рузвелт вярва, че сега течението на времето “ пак носи със себе си застрашителната сила на оръжието и че, ако такива заплахи продължават, тогава обричането на по-голямата част от света на обща гибел изглеждало неизбежно”.

ОТГОВОР:

Доколкото се отнася до Германия, на мене не ми е известно нищо за едно подобно застрашаване на други нации, обаче всеки ден чета в демократическите вестници лъжите за такива заплахи. Всеки ден чета за германски мобилизации, за стоварвания на войски, за изнудвания, и то все по отношение на държави, с които ние не само живеем в най-дълбок мир, но и в много случаи сме свързани с най-тесно приятелство.

5. Господин Рузвелт вярва, че в случай на една война, победоносни, победени и неутрални нации ще понесат еднакво страданията.

ОТГОВОР:

Това убеждение аз съм застъпвал като политик в продължение на двадесет години, и то в едно време, когато американските отговорни държавници, за жалост, не можеха да се проникнат от същото съзнание за своето участие в Световната война и за начина на изхода от тази война.

6. Господин Рузвелт вярва също, че в ръцете на водачите на големите нации носят отговорността да спасят своите народи от застрашаващата ги беда.

ОТГОВОР:

Ако това е вярно, тогава едно наказуемо престъпление е - за да не употребя по-силна дума - когато народните водачи, които разполагат с такава сила, не могат да успеят да сложат юзди на своя насъскващ към войни печат, за да запазят по този начин света от застрашаващата го беда на една военна разправия!

Освен това, аз смятам, че е непонятно, как тези отговорни водачи, вместо да развиват дипломатическите отношения на народите помежду им, могат да пречат на тия отношения, дори да ги смушават чрез отзоваване на посланици и т. н., без всякаква причина.

7. Господин Рузвелт заявява, че в Европа три, а в Африка една независима нация са изгубили своето съществуване.

ОТГОВОР:

Не зная кои нации се разбират под тези три нации в Европа. Ако в случая се касае за отново присъединените към германския Райх провинции, тогава трябва да обърнем вниманието на господин председателя върху едно историческо заблуждение.

Тези нации в Европа изгубиха своето независимо съществуване не сега, а през 1918 година, когато, след като бе нарушено едно тържествено дадено обещание, те бяха откъснати от своите общности и превърнати в нации, каквито те никога не са искали да бъдат и никога не са били. И после им бе харизана една независимост, която не беше никаква независимост, а можеше да означава най-много зависимост от една международна чужбина, която те мразеха.

Но що се отнася и до едната нация в Африка, която трябва да е загубила там своята свобода, и в този случай е пак налице само едно заблуждение, защото не една нация в Африка е загубила своята свобода, а почти всички по-раншни обитатели на този континент бяха подчинени, с кървава сила, под суверенитета на други народи и по този начин изгубиха своята свобода. Мароканци, бербери, араби, негри и т. н., всички те станаха жертва на една чужда власт, чиито мечове и бомби, разбира се, не носеха марката на „германски фабрикант, а на адемократически фабрики”.

8. Господин Рузвелт говори също и за слухове, за които вярва, във всеки случай, че не отговарят на истината, но които гласели, че нови нападателни акции срещу други независими нации били обмисляни.

ОТГОВОР:

Всяко такова загатване, което не се основава на нищо, аз смятам за прегрешение срещу спокойствието и, следователно, срещу мира в света. В това аз виждам, също така, едно сплашване на малките народи или поне създаване на нервност у тях. Но ако господин Рузвелт действително има предвид определени случаи, тогава аз бих го помолил да назове застрашените от нападение държави и нападателите, за които може да става въпрос. Тогава тия чудовищни общи обвинения ще бъде възможно да бъдат оборени чрез къси обяснения.

9. Господин Рузвелт заявява, че очевидно светът се приближавал към момента, когато това положение трябвало да завърши с катастрофа, ако не бъде намерено едно рационално средство за направляване на събитията. Той за явява, най-сетне, че многократно съм давал уверения, че самият аз и германският народ не сме желали войната и че, ако това отговаряло на истината, нямало нужда да се води никаква война.

МОЯТ ОТГОВОР:

Мога да констатирам още веднъж, че аз: първо, не съм водил никаква война, второ, че от години насам давам израз на своето отвращение от всяка война, но -във всеки случай - също и на своето отвращение от всяко насъскване срещу война и, трето, че не знам за каква цел изобщо би трябвало да вода никаква война.

10. Господин Рузвелт най-сетне е на мнение, че народите на земята не биха могли да бъдат убедени в това, че която и да било правителствена власт има каквото и да било право, или какъвто и да било принудителен повод, да стоварва върху своя собствен народ или върху други народи последиците от една война, освен ако има причини за недвусмислена самоотбрана.

ОТГОВОР:

Аз вярвам, че това е схващането на всички разумни хора, но струва ми се, че случаят на недвусмислената самоотбрана почти във всяка война се оспорва от двете страни и че не съществува една институция в света, включително личността на Рузвелт, която би могла да изясни недвусмислено този проблем.

Наистина, не може да има никакво съмнение върху това, че, например, влизането на Америка в Световната война не беше случай на „недвусмислена самоотбрана”.

Една анкетна комисия, назначена от самия господин президент Рузвелт, проучи причините за влизането на Америка в световната война и дойде до заключението, че напротив, това влизане в същината си е станало поради изключително капиталистически съображения. Въпреки това, обаче, от изнесеното обстоятелство не бяха теглени никакви практически последици.

Ние искаме да вярваме, следователно, че поне Съединените щати занапред ще спазват, най-сетне, и сами този благороден принцип, и само тогава ще започнат война срещу един или срещу друг народ, когато е действително налице случай на недвусмислена самоотбрана.

11. Господин Рузвелт смята по-нататък, че той не говорел така от себичност, слабост или страх, а говорел така само с гласа на силата и от приятелство към човечеството.

ОТГОВОР:

Ако този глас на силата и на приятелство към човечеството беше издигнат в подходящото време от Америка и, особено ако на този глас тогава би била придадена практическа стойност, тогава щеше да бъде осуетен поне онзи договор, който стана извор на най-голямото разтърсване на човечеството във всички времена, именно Версайският договор.

12. Господин Рузвелт заявява след това, че за него е установено, че всички интернационални проблеми могат да бъдат разрешени на масата на една конференция.

МОЯТ ОТГОВОР:

Теоретически човек действително би трябвало да вярва, че това би могло да бъде възможно, защото в много случаи разумът, без друго, би показал оправдаността на някои искания от едната страна, и належащата необходимост за разбирателство от другата страна.

Например: според всеки разум, според логиката и според всички принципи на една човешка всеобща и по-висша справедливост, дори според законите на една божествена воля, би трябвало всички народи да имат еднакво участие в благата на този свят. Тогава не би трябвало да се случва, щото един народ да обсебва толкова много жизнено пространство, че да може да живее дори с по-малко от 15 души на квадратен километър, докато други народи са принудени да изхранват 140, 150 или дори 200 души на същата площ. В никакъв случай, обаче, не би трябвало тези щастливи народи да отнемат на и без това задушавашите се народи част от тяхното разполагаемо жизнено пространство, да им отнемат, например, колоните. Аз бих се радвал, следователно, ако на масата на една конференция действително биха могли да намерят своето разрешение и тези проблеми.

Моят скептицизъм, обаче, се дължи на това, че именно Америка беше страната, която даде най-остър израз на своето недоверие към ефикасността на конференциите. Защото най-голямата конференция на всички времена беше, без съмнение, Обществото на народите. Това, създадено по волята на един американски президент, сдружение на всички народи на света би трябвало да разреши на масата на преговорите проблемите на човечеството. Първата държава, обаче, която се въздържах от тази работа, бяха Североамериканските Съединени щати. И то, защото още самият президент Уилсън хранеше най-големи съмнения относно възможността да бъдат разрешени в една такава конференция международните проблеми от действително решаващо значение.

Моите почитания към вашето добро мнение, господин Рузвелт, но срещу това ваше добро мнение стои реалният факт, че, в течение на една почти 20-годишна дейност, най-голямата постоянна конференция в света, именно Обществото на народите, не успя да разреши нито един интернационален проблем от действително решаващо значение. По силата на Версайския договор за мир, Германия беше в продължение на много години изключена от участие в тази най-голяма световна конференция, противно на волята на президента Уилсън. Въпреки най-горчивия опит, обаче, който беше налице, никое германско правителство все пак не смяташе, че трябва да последва примера на Съединените щати, а вярваше, че по-късно ще трябва да седне на масата на тази конференция.

Сам аз се реших, след дългогодишно безполезно участие, да последвам примера на Америка и САЩ да напусна най-голямата конференция в света.

От това време нататък аз разреших, и то изключително без да водя война, засягащите моя народ проблеми, които, за жалост, като всички други проблеми, не можах да бъдат разрешени на масата на конференциите на Обществото на народите.

Независимо от това, обаче, през последните години, както подчертах вече, многобройни други проблеми са били поставяни пред разни световни конференции, без да се е удало каквото и да било разрешение. Но, ако вашето схващане, господин Рузвелт, че всеки проблем може да бъде разрешен на масата на една конференция, изобщо отговаря на действителността, тогава народите, включително и народът на Съединените щати, са били водени или от слепци, или от престъпници в течение на тия 7 или 8 години от миналото, за които можем да си дадем сметка.

Защото всички те, включително и държавниците на Съединените щати, и то най-

великите измежду тях, са творили историята не на масата на една конференция, а предимно чрез залагането силата на своите народи.

Свободата на Северна Америка също тъй не е придобита на масата на една конференция, както и конфликтът между северните и южните щати не е бил разрешен на масата на някоя конференция. Съвсем не искам и да говоря за безбройните борби за постепенното завладяване на северноамериканския континент.

Всичко това споменавам, само за да констатирам, господин президент Рузвелт, че вашето схващане сигурно заслужава всяка почит, но че то не намира потвърждение, нито в историята на вашата собствена страна, нито в историята на останалия свят.

13. Господин Рузвелт констатира по-нататък, че не било отговор на едно застъпничество за миролюбиви разговори, когато едната страна заяви, че тя няма да изпусне оръжието от ръцете си, ако не получи предварително уверение, че разрешението на спора ще бъде в нейна полза.

МОЯТ ОТГОВОР:

Вярвате ли, господин Рузвелт, че когато са поставени на карта съдбините на народите, някое правителство ще сложи пред една конференция или просто ще предаде оръжието си, само със сляпата надежда, че разумът на останалите членове на конференцията или, нека речем, тяхното проникновение, ще намери правилното разрешение?

Господин Рузвелт, в световната история досега е имало само един народ и само едно единствено правителство, които са последвали тази възхвалена пред тях рецепта: Германия.

Едно време германската нация, с вяра в тържествените уверения на американския президент Уилсън и в потвърждението на тези уверения от страна на съюзниците, сложи оръжието и, така обезоръжена, се яви пред масата на конференцията.

Във всеки случай, в момента, в който германската нация беше сложила оръжието, тя не бе вече канена на конференция, а по отношение на нея бе извършено, противно на всички уверения, най-голямото нарушение на дадена дума, каквото е имало през всички времена.

Така един ден, най-голямата бъркотия на всички времена, вместо да бъде разрешена на масата на конференцията - чрез най-жестокия диктат в света бе причинена една още по-страшна бъркотия.

Представителите на германската нация, обаче, които с вяра в тържествените обещания на един американски президент бяха сложили оръжието и, поради това, се явиха обезоръжени, дори при приемането на диктата не бяха посрещнати като представители на една нация, която, все пак, в борба за своята свобода и независимост повече от четири години беше устояла с безкрайно геройство пред цял един свят, а бяха третираны с по-малко зачитане на тяхната чест, отколкото би могло да се случи това по-рано с някои дивашки главатари.

Германските делегати бяха ругани от тълпата, замеряни с камъни, като пленници бяха замъкнати не пред масата на една световна конференция, а пред трибуната на победителите и там, с насочен срещу тях пистолет, бяха принудени да приемат най-позорното подчинение и ограбване на всички времена.

Господин Рузвелт, мога да ви уверя, че моя непоколебима воля е да се грижа за това, щото не само сега, но и за вечни времена, никой германец да не стъпва вече без оръжие в залата на една конференция, а зад всеки германски делегат за вечни времена да стои обединената мощ на германската нация - кълна ви се в Бога!

14. Господин Рузвелт вярва, че е необходимо да се влиза в залата на една конференция така, както се влиза в съд, че двете страни влизат с добра воля и да вярват в това, че действително и на двете тях ще бъде въздадена справедливост.

ОТГОВОР:

Германските представители никога вече няма да отидат на конференция, която за тях би била трибунал. Защото, кой ще бъде съдия там? Пред една конференция няма обвиняеми, няма обвинители и няма съдии, а има само две спорещи страни. И ако разумът на двете засегнати страни не намери един изход като споразумение, тогава те никога няма да се подчинят на съдийското решение на незаинтересовани чужди сили.

Впрочем, именно Съединените щати отказаха да влязат в Обществото на народите и там да станат жертва на един съд, който беше в състояние да решава с мнозинството на гласовете против интересите на отделни народи.

Аз ще бъда благодарен, ако господин Рузвелт би искал да обясни, как трябва да бъде създаден сега пак новият световен съд. Кой ще бъдат там съдиите, по каква процедура ще бъдат избирани те и в името на чия отговорност ще действуват? И, преди всичко, пред кого ще могат да бъдат държани отговорни?

15. Господин Рузвелт вярва, че каузата на световния мир би била подпомогната много, ако народите в света биха изложили в открита декларация сегашната и бъдещата политика на своите правителства.

ОТГОВОР:

Досега аз винаги съм правил това, господин Рузвелт, в безбройни публични речи. И в днешното заседание на германския Райхстаг аз пак дадох - доколкото това е възможно в два часа - една такава декларация.

Аз трябва да отхвърля, обаче, внушението да давам такава декларация някому другиму, освен на народа, за чието съществуване и за чийто живот съм отговорен и който народ единствен има право да иска от мене сметка.

Целите на германската външна политика аз определям така публично, че и без това могат да ги чуят всички. Но тези обяснения ще бъдат дотогава без значение за останалия свят, докато ще бъде възможно на един печат да фалшифицира всяка декларация, да я поставя под подозрение, да я поставя под съмнение или да я покрива с нови лъжливи отговори.

16. Господин Рузвелт вярва, че Съединените щати, като една от нациите на Западното полукълбо, не били замесени непосредствено в споровете, които възникнали в Европа и че, най-малко затова, аз би трябвало да бъда готов да направя една такава декларация за германската политика пред него, като, държавен глава на една толкова отдалечена от Европа нация.

ОТГОВОР:

Значи, господин Рузвелт сериозно вярва, че каузата на световния мир действително би била подпомогната, ако бъде направена една открита декларация върху сегашната политика на правителствата.

Но как идва президентът Рузвелт до идеята да внушава точно на германския държавен глава да му направи една такава декларация, без да бъдат поканени и другите правителства да направят подобна декларация за своята политика?

Аз вярвам, разбира се, че изобщо не може да се прави такава декларация пред който и да било чужд държавен глава и че такива декларации, съобразно с някогашните изисквания на президента Уилсън относно премахването на тайната дипломация, би било най-добре да бъдат правени пред целия свят.

Досега аз не само съм бил винаги готов за това, но и, както вече споменах, твърде често съм го правил. За, жалост, точно най-важните декларации върху целите и намеренията на германската политика, благодарение на печата, са бивали в много от така наречените демократически държави, или премълчавани пред народите, или преиначавани.

Но ако сега американският президент Рузвелт се смята призван да отправи именно към Германия или към Италия едно такова искане, и то затова, защото Америка била толкова много отдалечена от Европа, тогава, понеже отдалечението и на Европа от Америка е също толкова голямо, и от наша страна би могло със същото право да бъде отправен до господин президента на американската република въпросът, какви цели преследва, от своя страна, американската външна политика и какви намерения лежат в основите на тази политика, например, по отношение на държавите в Средна и Южна Америка?

В този случай господин Рузвелт сигурно ще се позове на доктрината Монро и ще отхвърли едно такова искане, като вмешателство във вътрешните работи на американския континент.

Точно същата доктрина застъпваме и ние, германците, в Европа, във всеки случай, поне доколкото се отнася до интересите на великия германски Райх.

Впрочем, аз, разбира се, никога не бих си позволил да отправя до господин президента на Съединените щати на Северна Америка едно такова искане, понеже допускам, че вероятно той с право ще почувствува като нетактично едно такова внушение.

17. Господин Рузвелт заявява по-нататък, че направените му съобщения върху политическите цели на Германия той щял, след това, да предаде на другите, чувстващи се застрашени народи, които сега имали опасения за насоките на тази наша политика.

ОТГОВОР:

Чрез каква процедура господин Рузвелт изобщо е установил, кои нации се чувстват застрашени от германската политика и кои не? Или господин Рузвелт, въпреки обременяващата и него огромна работа в неговата собствена държава, е в състояние от само себе си да познава всички тия вътрешни душевни и духовни настроения на другите народи и на техните правителства ?

18. Най-сетне господин Рузвелт изисква готовността да му се даде уверение, че германските въоръжени сили няма да нападат или, преди всичко, няма да нахлуват в териториите или във владенията на следните независими нации, и той казва, че ставало въпрос за Финландия, Латвия, Литва, Естония, Норвегия, Швеция, Дания, Холандия, Белгия, Великобритания, Ирландия, Франция, Португалия, Испания, Швейцария, Лихтенщайн, Люксембург, Полша, Унгария, Румъния, Югославия, Русия, България, Турция, Ирак, Арабия, Сирия, Палестина, Египет и Иран.

ОТГОВОР:

Преди всичко, аз си дадох труд да установя от самите споменати държави първо, дали те се чувстват застрашени и второ, дали това запитване на господин Рузвелт до нас е направено поради някакво внушение от тяхна страна, или поне с тяхно съгласие.

Отговорите бяха изцяло отрицателни, отчасти дори остро отрицателни. Във всеки случай, на някои от споменатите държави и нации това запитване от моя страна не можеше да бъде предадено, понеже понастоящем те - като например Сирия - не притежават своята свобода, а са окупирани и по този начин са обезправени от военните сили на демократически държави.

Трето. Независимо от това, обаче, всички граничеши с Германия държави са получили много по-определени уверения и, преди всичко, много по-определени предложения, отколкото ги иска от мене господин Рузвелт в своята своеобразна телеграма.

Четвърто. Ако ли пък тези, правени вече толкова често пъти от мене, общи и преки декларации се подлагат на никакво съмнение, да речем по отношение на тяхната стойност, тогава сигурно ще бъде също тъй без всякаква стойност и даването на една друга такава декларация, дори ако тя е била направена пред господин Рузвелт. Защото, в края на краищата, от решаващо значение е не преценката, която господин Рузвелт ще направи на такива декларации, а от решаващо значение е цената, която дават на такива декларации заинтересованите държави.

Пето. Аз трябва да обърна вниманието на господин Рузвелт още и върху някои исторически заблуждения. Той споменава например Ирландия и моли за декларация, че Германия нямало „да нападне Ирландия“. Аз току що прочетох една реч на ирландския министър-председател Де Валера, в която той, колкото странно и да е това, противно на мнението на господин Рузвелт, не обвинява Германия, че потискала Ирландия, ами упреква Англия за това, че Ирландия страдала под непрестанната нейна агресивност.

Въпреки всичкото прозрение на господин Рузвелт в нуждите и грижите за другите държави, все пак и въпреки това, трябва да се допусне, че ирландският президент сигурно ще познава още по-добре опасностите, които застрашават неговата страна, отколкото президента на американските Съединени щати.

Също така очевидно от вниманието на господин Рузвелт е убягнал фактът, че понастоящем Палестина съвсем не е завзета от германски войски, а от англичани. И че с най-бруталните средства на насилието тя е ограничена в своята свобода, лишена е от своята независимост и понася най-жестоките изтезания в полза на еврейски натрапници.

Затова, живеещите в тази страна араби сигурно не ще да са се оплакали пред господин Рузвелт от никаква германска агресия, но в непрестанни апели към световното обществено мнение те се оплакват от варварските методи, с които Англия се опитва да държи в покорство там един народ, който обича своята свобода и който защитава само своята свобода.

И това би било, може би, един проблем, който, според схващанията на господин Рузвелт, би трябвало да бъде разрешен на масата на една конференция, пред един справедлив съдия. Следователно - не чрез брутална сила, не чрез военни средства, не чрез масови разстрелвания, не чрез опожарявания на села, не чрез хвърляне, във въздуха на цели къщи и т. н. Защото, едно е безсъмнено, че в този случай Англия, не действа в отбрана срещу едно застрашаващо я арабско нападение, а, като от никого неповикан натрапник, иска да установи своята власт в една непринадлежаща на Англия чужда област.

Биха могли да бъдат установени още цяла редица подобни заблуждения на господин Рузвелт, съвсем независимо от трудността за каквито и да било военни операции от страна на Германия в държави и страни, които са отдалечени от нас отчасти на две, отчасти на пет хиляди километра и повече.

В заключение, обаче, аз искам да декларирам тук следното.

Германското правителство, въпреки това, е готово - ако всяка от тази наименовани поотделно държави сама би пожелала това и би се обърнала към Германия със съответно приемливо предложение, за да получи уверение в духа на желаната от Рузвелт декларация - то ще им се даде такова уверение, при условие на пълна взаимност.

За цяла редица от назованите от Рузвелт държави, във всеки случай, това предварително става излишно, понеже ние и без това сме с тях било съюзени, било поне в тясно приятелство.

Също и по отношение на времетраенето на тия споразумения, Германия е с удоволствие готова да сключи с всяка отделна държава желаната от нея спогодба.

Не бих искал да отмина, обаче, този случай, без да дам на президента на Северноамериканските Съединени щати преди всичко едно уверение върху областите, които сигурно, на първо място, биха имали значение за неговата загриженост, именно самите Северноамерикански Съединени щати и останалите държави на американския континент. И тук аз заявявам тържествено, че всички разпространявани твърдения, за някакво подготвяно германско нападение или намеса срещу американски области, са плоско мошеничество или груба неистина, съвсем независимо от това, че такива твърдения, впрочем, и от военно гледище могат да бъдат смятани само като плод на някаква смешна фантазия.

19. Господин Рузвелт заявява сетне, във връзка с това, че той си представя като най-важен момент, преди всичко, разискването върху най-ефикасния и най-бързия начин, по който народите в света биха могли да бъдат освободени от потискащото ги бреме на въоръженията.

ОТГОВОР:

Господин Рузвелт, може би, не знае, че този проблем, доколкото той засяга Германия, е бил вече един път напълно разрешен. Още през годините 1919/1923 германският Райх се обезоръжи изцяло - и междусъюзническите комисии потвърждават това напълно - и то в следните размери:

Унищожени бяха в армията:

1. 59000	оръдия и дула;
2. 130000	картечници;
3. 31000	минохвъргачки и дула;
4. 6 007 000	пушки и карабини;
5. 243 000	дула на картечници;
6. 28 000	лафети;
7. 4 390	лафети на минохвъргачки;
8. 38 750 000	патрона;
9. 16 550 000	ръчни и оръдейни гранати;
10. 60 400 000	остри запалители;
11. 491 000 000	броя мунисии за ръчно оръжие;
12. 335 000	тона патронни гилзи;
13. 235 515	картушни гилзи;
14. 37 600	тона барут;
15. 79 000	муниционни сандъци;
16. 212 000	телефонни апарати;
17. 1072	огнехвъргачки и т. н.;

Освен това, бяха унищожени шейни, превозими работилници, коли за противовъздушни оръдия, лафети, стоманени шлемове, газови маски, машини на някогашната военна индустрия, цевии на пушки; въздушните войски бяха разрушени, освен това: 15 714 ловджийски и бомбардировачни самолети; 27 757 въздушни мотори. От морските сили бяха разрушени: 26 големи бойни кораби; 4 крайбрежни бронирани кораби; 4 бронирани кръстосвачи; 19 малки кръстосвачи; 21 учебни и специални кораби; 83 торпедни лодки; 315 подводници.

Бяха разрушени още превозни средства от всякакъв вид, средства за борба с газове и отчасти за отбрана срещу газове, двигателни и експлозивни материали,

прожектори, визировачни съоръжения, измервателни уреди за разстояния и звукове, оптически съоръжения от всякакъв род, конски снаряжения и т. н. и т. н., всички хангари за самолети и цебелини и др.

Според дадените едно време на Германия тържествени уверения, които дори намериха своето формално утвърждение във Версайския договор за мир, всичко това трябваше да бъде само едно предварително действие, за да се даде възможност на останалия свят също да се разоръжи от своя страна, и то без опасност за себе си. И в това отношение Германия беше, както във всички други случаи, най-позорно измамена в нейната вяра, че веднъж дадена дума - ще бъде изпълнена.

Всички опити през време на дългогодишни преговори в разни конференции да се премине към разоръжаването и на другите държави - което действително би било само една проява на мъдрост и на справедливост, а освен това и изпълнение на поети задължения - претърпяха неуспех, както е известно.

Сам аз, господин Рузвелт, поставих на разискване цяла редица практически предложения и се опитах да сложа началото на едно тяхно разглеждане, за да направя възможно поне едно всеобщо ограничаване във въоръженията на едно най-ниско ниво.

Аз предложих една максимална численост от 200 000 души за всички армии, също така премахване на всички приспособени за нападение оръжия, премахване на всички бомбардировачни самолети, премахване на войната с отровни газове и т. н. и т. н.

За жалост, обаче, не беше възможно тези предложения да бъдат прокарани по отношение на останалия свят, макар че сама Германия беше вече напълно обезоръжена.

Тогава поставих на разискване предложенията за максимална численост на армиите до 300 000 души - със същия негативен резултат. След това направих цяла редица подробни предложения за разоръжение, и то винаги пред форума на германския Райхстаг и, следователно, пред цялото световно обществено мнение.

Никому и на ум не минаваше да започне, макар само разисквания, върху това. Затуй пък останалият свят започна да засилва още повече своите и без това огромни налични въоръжения.

И едва когато през 1934 година беше окончателно отхвърлено последното от моите изчерпателни германски предложения, което засягаше максимална численост на армиите до 300 000 души, аз дадох заповед за едно германско - сега, във всеки случай, вече основно - превъоръжаване.

Въпреки това, аз не бих искал да бъда пречка за разисквания върху въпроси по разоръжаването, в които сам вие, господин Рузвелт, имате намерение да вземете участие. Само моля, да не се обръщате най-първо към мене и към Германия, а към другите. Аз виждам зад себе си резултатите от практически опити и ще бъда дотогава скеп-тически настроен, докато действителността не ме научи на нещо по-добро.

20. Господин Рузвелт уверява, най-сетне, че той бил готов да вземе участие в практическата работа по разработването на международни търговски пътища, с цел всяка нация на земята да бъде поставена в положение да купува и да продава с еднакво право на световния пазар и да има сигурността, че може да получи суровините и произведенията на мирния стопански живот.

ОТГОВОР:

Аз вярвам, господин Рузвелт, че не се касае за това, да бъдат теоретично разисквани такива проблеми, ами че, преди всичко, се касае за това, чрез дела да бъдат отстранени действителните пречки на международното стопанство. Най-лошите пречки се намират, обаче, вътре в самите отделни държави.

Досегашният опит показва, във всеки случай, че най-големите, световни конференции на стопански теми са пропадали просто затова, защото отделните държави не са могли да поддържат в ред своето вътрешно стопанство; Или затова,

защото те, чрез валутни манипулации, внасяха несигурност в международния пазар на капиталите и» преди всичко, подхвърляха на постоянни колебания съотношението в стойността на валутите помежду им. Също така едно непоносимо обременяване на световните стопански отношения се получава, когато в някои държави е възможно да бъдат устройвани, поради никакви идеологични съображения, необуздани бойкотни акции срещу други народи и срещу техните стоки и, по този начин, последните да бъдат практически изключени от пазара.

Аз вярвам, господин Рузвелт, че би било голяма заслуга, ако вие, със своето силно влияние, бихте отстранили най-първо в Съединените щати точно тези пречки за една действително свободен стопански обмен.

Защото, ако дори на водачите на народите не е възможно да поставят в ред производството вътре в своите собствени държави, или да отстранят устройваните по идеологични съображения бойкотни акции, които могат да нанесат такива големи щети в стопанската обmena на народите помежду им - тогава аз не мога да не вярвам, че още по-малко има изгледи за успех, чрез международни споразумения да бъде направено нещо действително плодотворно за подобряване на стопанските отношения. Само така ще бъде осигурено еднакво право, и то за всички да купуват и да продават на световния пазар.

Впрочем, в това отношение германският народ е поставил твърде конкретни искания и аз бих се радвал, ако вие, господин президент, като един от наследниците на някогашния президент Уилсън, бихте се застъпили за това, щото сега най-после да бъде удържана думата, въз основа на която Германия едно време сложи своето оръжие и се предаде в ръцете на така наречените победители. При това, аз имам на ум най-първо не толкова изцедените от Германия безброй милиарди, платени под формата на така наречените репарации, колкото връщането на Германия отнетите ѝ области.

Защото в Европа и извън Европа германският народ изгуби кръгло три милиона квадратни километра земя. При това, цялата германска колониална империя, за разлика от колониите на други народи, не беше придобита чрез войни, а само чрез договори или чрез покупка. Председателят Уилсън ни даде по тържествен начин своята дума, че германските колониални претенции, точно както и всички други претенции, подлежат на същото справедливо проучване.

Вместо това, обаче, на народите, които и без това притежават най-големите колониални империи на всички времена, бе придадено още и германското колониално владение, с което нашият народ бе изложен, особено днес и в бъдеще, на една все повече чувствуваша се голяма грижа.

Би било едно благородно дело, ако президентът фран-клин Рузвелт би изпълнил обещанието на президента Удроу Уилсън. Това би било, преди всичко, един практически принос за моралното консолидиране на света, а оттам и за издигането на неговото стопанство.

21. Господин Рузвелт заявява след това, в заключение, че в този момент ръководителите на всички големи правителства били отговорни за съдбините на човечеството. Те трябвало да чуят молбите на своите народи, за да ги запазят от хаоса на войната, който можел да се предвиди. Затова и сам аз съм носел отговорност.

ОТГОВОР:

Господин президент Рузвелт! Аз разбирам без друго, че големината на вашата държава и огромното богатство на вашата страна ви позволяват да се чувствувате отговорен за съдбините на целия свят и за съдбините на всички народи. Аз, господин президент Рузвелт, съм поставен в много по-скромни и по-тесни рамки. Вие имате 135 милиона жители на 9 1/2 милиона квадратни километра земя. Вие имате една страна с огромно богатство, с всички подземни богатства, достатъчно плодородна, за да

изхранва повече от половин милиард хора и да ги снабдява с всичко необходимо.

Аз поех преди известно време една държава, която -благодарение на нейната вяра в уверенията на един друг свят, както и поради лошия режим на собственото й демократическо държавно ръководство - беше изправена пред пълно проваляне. В тази държава живеят, не както в Америка 15, а кръгло 140 души на квадратен километър. Плодородието на нашата страна не може да се сравнява с плодородието на вашата. Многобройни природни богатства, които на вас природата поставя на разположение в неограничени количества, на нас липсват.

Милиардите германски спестявания от дългите години на мира, в злато и в девизи, ни бяха изтръгнати и отнети. Колониите си изгубихме. През 1933 година аз имах в своята страна седем милиона души безработни, няколко милиона бяха на непълен работен ден, милиони загиващи селяни, една унищожена индустрия, една руинирана търговия. Накъсо, един всеобщ хаос.

От това време насам, господин президент Рузвелт, аз можах да изпълня само една едничка задача. Аз не мога да се чувствавам отговорен за съдбата на един свят, защото и самият този свят не взе никакво участие в печалната съдба на моя собствен народ. Аз се смятах призван от Провидението да служа само на своя собствен народ и да го спася от неговата страшна нужда. Затова през тези шест и половина години, които сега лежат зад гърба ми, денем и нощем аз живеях винаги само с едничката мисъл - да пробудя собствените сили на моя народ, предвид на неговата изоставеност от целия останал свят, да ги увеличи до краен предел и да ги използвам за спасението на нашата общност.

Аз преодолях хаоса в Германия, възстанових реда, издигнах извънредно много производството във всички области на нашето национално стопанство, чрез крайно големи усилия създадох заместители за многобройните матери, които ни липсваха, открих пътя на нови изобретения, ускорих развитието на съобщителните средства; започнах строителството на огромна пътна мрежа. Наредих да бъдат изкопани канали, извиках на живот исполински нови фабрики.

При всичко това аз се стараех да служа същевременно и на целите на социалното развитие на общността, и на образованието и културата на моя народ. Успях да настаня отново и без остатък, в полезни производства, седемте милиона души безработни, които ми бяха толкова близки на сърцето. Успях, въпреки всички трудности, да задържа германския селянин върху неговата земя и да спася за него самата тази земя. Успях да докарам отново в разцвет германската търговия и да насърча, до най-голяма степен, съобщенията. За да взема мерки срещу заплахите, които идеха от външния свят, аз не само обединих политически германския народ, но го и въоръжих, а по-нататък се опитах да отстраня лист по лист онзи договор, който в своите 448 члена съдържа най-ниското упражняване на насилие, което е било прилагано някога по отношение на народи и човеци.

Аз възвърнах отново на Райха отнетите ни през 1919 година провинции. Аз доведох отново в родината милиони откъснати от нас германци, живеещи в дълбоко нещастие. Аз възстанових отново хилядогодишното историческо единство на германското жизнено пространство. И аз, господин президент, се постарях да направя всичко това, без да проливам кръв и без да причинявам на своя собствен народ, или на други народи, страданията на войната. Всичко това, господин президент, аз създадох със свои собствени сили, като един преди 21 години още неизвестен работник и войник на своя народ. И за това мога да предявя пред историята претенцията да бъда причислен към онези хора, които са извършили най-голямото нещо, което по право и по справедливост може да бъде изисквано от един отделен човек.

Напротив, вашата работа, господин президент, е безкрайно по-лека, в сравнение с това. Когато през 1933 година аз станах канцлер на Райха, вие станяхте президент на Северноамериканските Съединени щати и, по този начин, още от първия момент

застанахте начело на една от най-големите и най-богати държави в света.

Вие имате щастието да изхранвате едва 15 души на квадратен километър от вашата земя. Вие имате на разположение най-неизчерпаемите природни богатства на света. Благодарение обширността на вашите пространства и на плодородието на вашите поля, вие можете да осигурите на всеки отделен американец десет пъти повече жизнени блага, отколкото е възможно в Германия. Във всеки случай, природата ви е позволила това. Макар че броят на жителите на вашата страна е едва с една трета част по-голям от броя на жителите на велика Германия, на ваше разположение стои повече от 15 пъти по-голямо жизнено пространство.

Затова вие можете да намерите време и свобода, благодарение големината на всички страни на вашия живот, да се занимавате с универсални проблеми. Сигурно затова светът е толкова малък за вас, щото вие вярвате, може би, че сте в състояние да се намесвате и действате навред ползотворно.

В този смисъл, вашата загриженост и вашите внушения могат да обхващат едно много по-голямо и много по-обширно пространство, отколкото моите. Защото моят свят, господин президент Рузвелт, е светът, в който ме е поставило Провидението й за който, следователно, аз съм длъжен да работя. В пространствено отношение той е много по-тесен. Той обхваща само моя народ. Но аз вярвам, че точно затуй аз мога да бъда още по-полезен на това което е толкова близко на сърцето на всички нас: справедливостта благополучието, напредъка и мира на цялата човешка общност.

ОПИТЪТ ЗА ИЗМАМА СЕ ПОВТАРЯ

Реч, произнесена на 30. 01. 1940г.

Германски сънародници и сънароднички!

Седем години са кратко време. Частица от един нормален човешки живот - едва една секунда в живота на един народ. И все пак изминалите зад нас седем години изглеждат по-дълги, отколкото много десетилетия в миналото. В тях е съсредоточено едно велико събитие - възкресението на една велика нация, застрашена да бъде унищожена. Едно време, изпълнено с безкрайно много събития, което ние не само преживяваме, но и отчасти творим, и което понякога ни изглежда почти необозримо.

Днес твърде често се говори за демократически идеали, не в Германия, а в другия свят! Защото ние в Германия предостатъчно опознахме някога в течение на 15 години тоя демократичен идеал. И ние самите получихме наследството на тая демокрация.

Сега ни се посочват чудесни военни цели, особено от английска страна. В прокламиране на военни цели знае се, че Англия е опитна, понеже тя е водила най-много войни досега в света.

Възвестяват ни се, значи, чудесни военни цели. Нова Европа трябва да се роди! Тая Европа трябва да бъде преизпълнена със справедливост, тая справедливост прави въоръженията излишни, и затова, най-сетне, трябва да почне разоръжаването.

С това разоръжаване трябва да почне стопанският разцвет, търговия и творчество трябва да се оживят тогава, и то главно търговията, много търговия, свободна търговия.

При тая търговия трябва тогава да цъфти и културата и не само културата, но и религията трябва да процъфтява.

С една дума сега трябва да настъпи златният век! Този златен век ни е вече илюстриран, проигра се на няколко пъти и то от същите хора, които днес отново ни го описват. Това са доста стари и изтъркани плочи. Господата могат действително да будят съжаление, че дори не са могли да намерят някоя нова идея, с която да подмамят отново един голям народ. Защото всичко това ни бе обещано още в 1918 г.

И тогавашната военна цел на англичаните бе „нова Европа”, „нова справедливост” тази нова справедливост, която трябваше да съдържа като най-съществен елемент „правото на народите да се самоопределят”. Тогава бе обещана и друга една справедливост, според която носенето на оръжие в бъдеще би трябвало да изглежда като излишно.

Затова и тогава съществуваше вече програма за обезоръжаване, и то обезоръжаване на всички. И, за да направят това обезоръжаване особено очебийно, то трябваше да бъде увенчано с един съюз на обезоръжените нации. Всички свои разногласия в бъдеще - а че ще има разногласия, в това поне тогава никой не се съмняваше - те трябваше да ги изнасят в свободни речи и възражения, като това е обичайно за демокрациите. В никакъв случай не трябваше вече да се стреля! В 1918 година се заявяваше, че трябвало да настъпи един благодатен и благословен от Бога век.

Каквото дойде вместо това - ние го преживяхме - старите държави бидоха разпокъсани без никакво допитване на народите. Стари исторически, не само държавни, но и стопански единства бяха разложени, без да може да се заменят с нещо по-добро на тяхно място. Така, без да се държи сметка за правото на народите да се самоопределят, Европа бе разсечена и разпокъсана, големи държави разложени, нации разправени, след като предварително бяха оставени в незащитни положения и някак бе възприето едно становище, според което на тоя свят имаше само победители и победени.

След това вече не се говореше за разоръжаване, а напротив, победителите се

въоръжаваха все повече. Дори не се започна мирно уреждане на конфликти, а въоръжените държави водеха войни точно както и преди. Само обезоръжените не бяха вече в състояние да се бранят срещу насилията на въоръжените. По този начин, разбира се, не се дойде до стопанско благополучие, а, напротив, безумната система на репарациите доведе до стопанско опростаяване не само на победените, но дори и на така наречените победители. Последиците от това стопанско опростаяване не бяха изпитани от никой народ тъй силно, както от германския народ.

И културата не бе подтикната напред, а, напротив, тя биде окарикатурена и изкълчена. И религията отстъпи на задно място. През тия 15 години никой англичанин не си спомни за религията, за християнското милосърдие или за любовта към ближния.

Това са господата, които не бяха излезли на разходка с християнска библия в ръка, защото тяхната библия бе Версайският договор!

Това бяха 440 параграфа, които представяха от себе си само обременяване, задължаване, осъждане или изнудване на Германия. Тоя Версайд бе гарантиран от новото Общество на народите, не от съюза на свободните нации, на равните нации, изобщо никакво общество на народите - истинската нация-основателка остана настрана още от самото начало - а от едно общество на народите, чиято единствена задача бе да гарантира тоя подъл от всички диктати и да ни принуди да го изпълним.

Това бе времето на демократическа Германия! Когато днес чужди държавници се държат тъй, като че ли днешна Германия не заслужава доверие, то това в никой случай не е вярно за тогавашна Германия, защото тая тогавашна Германия бе тяхно творение, тяхно дело. Към нея поне можеха да имат доверие.

А как изтезаваха те тази Германия! Кой може да си спомни напълно историята на тия години - нещастieto с погрома в 1918 година, трагичността на 1919 година и след туй годините на вътрешен стопански упадък, поробване и опростаяване на народа и, преди всичко, пълна безнадеждност! И днес човек бива покъртен, щом мислено се върне към онова време, когато една велика нация губеше постепенно всякаква вяра не само в себе си, но и във всяка земна справедливост. През цялото това време тая демократична Германия напразно се надяваше, напразно просеше и напразно протестираше. Международните финансови магнати бяха брутални и изстискаха безогледно нашия народ. А държавниците на съюзените нации останаха коравосърдечни. С ледено спокойствие тогава се казваше, че на света имало 20 милиона немци повече.

В това време, когато всяка надежда бе напразна, когато всяка молба отиваше напусто и всяко протестиране не водеше до никакъв успех, се зароди Националсоциалистическото движение, изхождащо от съзнанието, че на тоя свят човек не трябва да се надява, да се моли и да се унижава да протестира, но че на тоя свят на първо място човек трябва сам да си помогне.

Надеждата отстъпи мястото си на вярата в нашия германски народ и раздвижването на вечните му вътрешни ценности. Ние разполагахме тогава с малко реални средства. Онова, което за нас беше градивен материал за постройката на новия Райх, това бяха, освен нашата воля, първо, работната сила на нашия народ, второ, неговата интелигентност и, трето, онова, което можеше да ни предложи нашето жизнено пространство, собствената ни земя.

Тъй започнахме нашата работа и постигнахме вътрешния германски възход. Той съвсем не заплашваше света, той беше едно дело на чисто вътрешно германско възраждане. И, въпреки това, той възбуди веднага омразата на другите. Те подушваха възстановяването на германския народ - ето защо, забелязвайки това, ние предприехме веднага, паралелно с това възстановяване, също и мобилизирането на германската сила.

Но, вие знаете, че още в 1933 година, още в същата година, в която ние взехме властта, аз се видях принуден да обявя нашето излизане от Обществото на народите и да напусна конференцията по разоръжаването. Ние не можахме да получим никакви

права пред този форум. В 1934 година започна германското въоръжение в най-голям размер. В 1935 година въведох общата военна повинност, в

1936 година заповядах завземането на Рейнската област, в

1937 година започна да функционира Четиригодишният план, в 1938 година бяха присъединени към Райха Австрия и Судетската област и в 1939 година предприехме в защита на Райха предохранителни мерки против онези врагове, които, между това, се бяха вече демаскирали.

Мерките, които бяха взети през 1939 година, целяха защитата на Райха. Всичко това би могло да стане иначе, ако другите страни в света бяха показали поне искрица разбиране към германските жизнени нужди.

Казва се тъй често, че ние бихме могли да постигнем всичко чрез преговори. Вие си спомняте мои сънародници! Не поставих ли аз пред света много пъти, например, германските колониални искания, за да бъдат те разисквани? Получихме ли някога някакъв отговор на това? Нищо друго, освен един груб отказ и нова враждебност!

В момента на възкресението на Райха, Англия и Франция, в лицето на своите ръководни слоеве, бяха решени да поемат отново борбата. Това беше тяхното желание.

От 300 години насам Англия е преследвала целта да възпрепятствува действителното консолидиране на Европа, точно така, както от много векове насам Франция се стараеше да осуети консолидирането на Германия. Ако днес един господин Чембърлейн заема позата на някакъв проповедник и възвестява на съвременния свят своите благочестиви военни цели, то аз мога само да кажа: вашата собствена история ви опровергава, мистър Чембърлейн! От 300 години насам, при избухване на война, вашите държавници говориха винаги така, както вие днес говорите, господин Чембърлейн. Те винаги се бореха само „за Бога“ и „за религията“. Те „никога не преследваха никаква материална цел“, но тъкмо затова, че англичаните никога не се бореха за материални цели, Господ ги е надарил тъй щедро материално.

Че Англия винаги се явяваше като „борец за истината и справедливостта“, като „апостол на всички добродетели“, тази заслуга на англичаните Господ не е забравил. За това те бяха щедро благословени. В продължение на 300 години те си подчиниха едно земно пространство от 40 милиона квадратни километра - всичко това, разбира се, не от егоизъм, не, разбира се, от някакъв стремеж за власт или пък за богатство и наслада - не, напротив, всичко това те направиха като пълномощници на Бога и на религията. Разбира се, Англия не желаше да бъде сама борец за Божието дело, тя подканваше винаги и други да участвуват в тази благородна борба. Тя дори и не се потруди да понесе съществуващата тежест. За такива богоугодни дела могат да се потърсят и други съратници. Това вършат и днес англичаните. И в туй отношение те са постигнали големи резултати.

Завладяването на 40 милиона квадратни километра представлява цяла верига от насилия, изнудвания, изтезания, потисничества, грабежи. В английската история има неща, които действително биха били невъзможни в никоя друга държава и у никой друг народ. Англия води войни за всичко. Тя води война, за да разшири своята търговия. Тя води война, за да принуди други да употребяват опиум. Тя воюва, за да се сдобие със златни руди, или за да вземе в ръцете си господството на диамантени руди.

Това бяха всякога материални цели, за всеки случай, обаче, винаги в благородна и идеалистична украса. Също и последната война се води само „за идеалистични цели“. Присвояването от тяхна страна, покрай другото, и на германските колонии, е извършено, разбира се, пак по Божията воля. Отнемането на флотата ни и заграбването на чуждестранните ни авоари представляваха, прочее, също тъй никакви второстепенни явления в борбата за свещената религия“.

Ако днес г-н Чембърлейн броди с библията в ръка и проповядва своите миролюбиви военни цели, то това ми наподобява картината, като че ли дяволът се приближава с молитвеника до една слаба и бедна душа.

При това, с този начин на действие наистина не се предизвиква вече никакво оригинално, особено впечатление. Тези приказки са отживели времето си, а, преди всичко, никой не им вярва повече. Аз почти се боя понякога, че той самият не вярва на себе си.

Освен това, един народ може да се излъже само веднъж. И децата са послушали и последвали само един път магьосника от Хамелн а един проповедник на международното братство беше вече последван от германския народ един път.

Браво и на мистър Чърчил! Той изказва открито това, което престарият мистър Чембърлейн само мисли и таи в себе си. Той го заявява: „Нашата цел е разпадането и унищожаването на Германия. Нашата цел е, по възможност, коренното унищожаване на германския народ.” Тази откровеност заслужава, вярвайте ми, да бъде поздравена.

И френски генерали говорят също съвсем открито за целите, които се преследват. Аз мисля, че ние така даже по-лесно ще се разберем. Защо да си служим винаги с лъжливи фрази? Защо да не се казва всичко открито? Това ни е така много по-приятно. Ние знаем много добре, каква цел те преследват, дали г-н Чембърлейн се разхожда с библията в ръка или не, дали той е смирен или не, дали той казва истината или лъже. Всичко това е безразлично, но ние знаем целта - това е Германия от 1648 година, която те искат да имат пред себе си, разпадналата и разпокъсана Германия.

Те знаят много добре, че тук, в Средна Европа, живеят повече от 80 милиона германци. Тези хора имат също тъй едно жизнено право на съществуване. Там се пада също тъй един дял в живота, а цели три столетия те са били лъгани и изиграни в това отношение. Те можеха да бъдат лъгани и изиграни само заради това, защото те, вследствие разпокъсването си, те съумяха да поставят на преден план значението си като велик, многочислен народ.

И така, днес живеят тук 140 души на един квадратен километър. Когато тези хора се съединят и образуват едно цяло, тогава те представляват една мощ. А когато са разпокъсани, те са беззащитни и слаби. В тяхното единство се крие, обаче, извън това, и едно морално право. Що значи, когато 30, 50 или 200 малки държави протестират или претендират за правото си на съществуване? Кой взема това под внимание?

Но когато 80 милиона души се повдигнат, това е вече друго нещо.

От тук и неприязнеността срещу държавното устройство на Италия, срещу държавното единство на Германия. Най-добре те биха желали да разчленят тези държави отново на техните някогашни съставни части.

Ето какво писа преди няколко дни един англичанин: „Това е то, именно, прибързаното основаване на някогашната монархия, това беше грешката.” Наистина, това беше грешката. Погрешно беше, че 80 милиона се обединиха, за да защитават заедно своите жизнени права. За тях ще бъде по-добре, ако тези германци се намерят отново под 200 или 300 или 400 знамена, ако е възможно, дори под 200 или 300 или 400 династии. Зад всяка династия по няколко стотин хиляди души, които тогава сами по себе си нямат никаква дума пред останалия свят. Тогава ние можем да живеем като един народ от поети и мислители, задоволявайки се с всичко, доколкото е възможно. Освен това, поетът и мислителят нямат нужда от толкова много храна, както тежко трудещият се.

Това е проблемът, който днес е поставен на разискване! Тук става дума за големи нации, които през течение на вековете са били лъгани, благодарение на тяхното разединение, относно правото им на живот в този свят. Сега, обаче, тези нации са преодолели своето разединение. Днес те са влезли като млади народи в кръга на другите и предявяват вече своите претенции.

Срещу тях стоят тъй наречените властващи народи. Тези народи, които просто блокират големи пространства от света, без всякакъв смисъл и цел, и които не преди много десетилетия ограбиха дори и Германия, застават сега на становището на тъй

наречените владеещи класи между народите.

В света се повтаря в големи рамки това, което ние преживяваме в малък мащаб между малките народи. И тук владееха стопански схващания и политически мнения, които казваха, че който има, има и който няма, няма, и че това е един богоугоден ред - единият да има, а другият да няма нищо и че това трябва да остане така за винаги. Срещу това се надигат други сили. Едните викат - ние искаме да рушим! Щом ние нищо не притежаваме, тогава всичко трябва да бъде унищожено! Тази нихилистична вълна върлуваше в Германия в продължение на 15 години. Тя биде победена от творческия националсоциализъм. Той не призна съществуващото, а предприе едни обрати, едно изменение в начина на отстраняване на това състояние, като казва - ние искаме да променим това положение, като оставим постепенно класите, които не притежават нищо, да вземат участие в националното богатство и ги възпитае към това участие в имуществото. Онзи, обаче, който вече притежава, по никой начин не може да застане на становището, че с това той има всички права, а другите никакви. Почти същото е и в света! Не може повече 46 милиона англичани просто да блокират 40 милиона квадратни километри от земята и да заявят: „Това ни е дадено от милия дядо Господ. Преди 20 години ние получихме от вас още нещо. И това сега е наша собственост, и днес ние не даваме вече нищо назад.”

А Франция? Със своя действително не твърде плодovit народ от едва осемдесет души на квадратен километър в майката-отечество, сама завладя над десет милиона квадратни километра. Германия, напротив, с повече от осемдесет милиона хора, не притежава нито дори 600 000 квадратни километра. Това е проблемът, който трябва да бъде разрешен и който ще бъде разрешен точно така, както се разрешават другите социални въпроси.

И днес ние преживяваме в големи размери само зрелището, което някога преживяхме в умален размер, когато националсоциализмът, който имаше интерес да създаде един действително поносим ред и една действителна човешка общност, започна своята борба за широките маси от нашия народ.

Тогавашните либерални и демократически, следователно богати, кръгове и техните партии се опитаха да разложат националсоциализма.

„Да се разтури Партията!” „Тя трябва да бъде забранена!” Това бе техният вечен повик. В разтурянето и забраната на Движението те виждаха унищожението на оная сила, която, може би, е предизвикала изменение на съществуващото състояние.

Националсоциализмът се справи с тия сили, той остана, започна и продължи своето преустройство на Германия. Днес светът на плутократите надава вик: „Германия трябва да бъде разложена”. „Тия 80 милиона трябва да бъдат раздробени!” „Не бива да се оставят в една държавна цялост; да им се отнеме силата, за да не наложат своите искания!” Това е целта, която Англия и Франция са си поставили в тая война.

Нашият отговор на това е същият, който ние някога дадохме на нашите вътрешни врагове. Вие знаете, мои стари партийни другари, че победата в 1933 година не бе ни подарена. Това бе една безподобна борба, която трябваше да се води почти 15 години - една почти безнадеждна борба.

Защото вие трябва да си спомняте, че ние не получихме внезапно от Провидението едно голямо движение. То бе основано с шепа хора и те трябваше с мъка да затвърдят най-напред своите позиции и тогава да ги разширяват. От шепа хора те станаха стотица и след това хиляда, десет хиляди, сто хиляди и на край един милион, после станаха два милиона, три милиона, четири милиона. Така ние израствахме в непрестанна война срещу хиляди съпротивления и нападения, насилия и потъпкване на правото, и в тая борба станахме силни, вътрешно силни. Така в тия 15 години беше завоювана властта, не незаслужено, като подарък от небето, а като награда за единствена по рода си в историята упорита борба, като плод за храбро постоянство в борбата за власт.

Когато в 1933 година получих тая власт и с Националсоциалистическото движение поех отговорност за германското бъдеще, на мене ми бе ясно, че свободата на нашия народ не бива да бъде ограничавана повече. На мене ми бе ясно по-нататък, че борбата не бе намерила своя завършек, но че тя започваше едва сега, само че в по-голям размер.

Защото пред нас стоеше не победата на Националсоциалистическото движение, а освобождаването на нашия немски народ! Това бе нашата цел.

Каквото създадох след това, то бе само средство към тая цел - партия, трудов фронт, щурмови отряди, отбранителни отряди. Армията със сухопътната войска, въздушните сили и военната флота не са само цел. Те всички са само средство към целта. Над всичко това стои осигуряването на свободата на нашия немски народ.

Разбира се, аз се опитах както навън, както вътре, да прокарам необходимите и неотменни искания чрез преговори и чрез повик към разума. В някои области и на няколко пъти това ми се удаде. През 1938 година, обаче, трябваше да се признае, че в държавите, наши противници, старите подстрекатели от Световната война отново взеха надмощие. Аз започнах още тогава да предупреждавам, защото, какво трябва да мисли човек, когато в Мюнхен се седи на една маса и се сключва един договор, след това при завръщането в Лондон веднага започва насъскването, и тоя договор бива означен като позор, дори се правят уверения, че подобно нещо не бива да се случва втори път? С други думи казано, в бъдеще едно доброволно разбирателство изобщо не е вече възможно.

Тогава в така наречените демокрации се появиха неспециалистите със своите странични влияния. Аз веднага предупредих за опасността от тях. Защото напълно ясно е - немският народ не хранеше никаква омраза нито към английския, нито към френския народ. Немският народ искаше да живее с тях само в мир и приятелство. Исканията, които ние имаме, не увреждат с нищо тия народи, те нищо не им отнемат; затова немският народ никога не е възпитаван във вражда към тях. В Англия, обаче, известни кръгове започнаха непримиримо и непоносимо да насъскват против Германия.

И тогава за мене настъпи един миг, когато трябваше да си кажа - това не бива да се гледа повече бездейно. Защото един ден подстрекателите в Лондон ще създадат свое правителство и ще осъществят плановете си, докато немският народ няма да знае изобщо нищо относно това, което е станало. Затова дадох заповед да се разясни на немския народ това подстрекателство. Обаче, в тоя миг аз бях решен, тъй или иначе, да обезпеча защитата на Германия. През 1939 година падна, най-сетне, маската на западните сили. Въпреки всички наши опити и нашата отстъпчивост, те изпратиха на Германия своите военни декларации. Днес те, сами без стеснение признават: „Да, Полша щеше вероятно да отстъпи, ние, обаче, не искахме това.” Те признават днес, че е било възможно да се постигне разбирателство.

Обаче, те искаха война!

Е добре, това ми казваха някога и моите противници в страната. Аз им подадох ръка, обаче те я отблъснаха, викайки: Не, не помирение, не разбирателство, а борба! Добре, те получиха възможността да се преборим. И на Франция и на Англия аз мога да кажа само едно - и вие ще получите възможността да се преборим!

Първата фаза на тая борба бе една политическа акция. Чрез нея беше освободен преди всичко политически нашият гръб. Години подред Германия водеше обща политика с Италия. Тая политика не е променена и до сега. Двете държави са свързани с тясно приятелство. Техните общи интереси стоят под еднакъв знаменател. През миналата година аз се опитах да отнема на Англия възможността да изроди замисляната от нея война във всеобща световна война. Защото набожният г-н Чембърлейн, който изучава, чете и проповядва библията, се помъчи тогава месеци наред да дойде до разбирателство с безбожника Сталин и да сключи съюз с него. Това, обаче, не успя. Аз разбирам, защо в Англия са бесни от ярост, че аз им направих това, което г-

н Чембърлейн напразно се бе опитал да стори.

И аз добре разбирам, че това, което за г-н Чембърлейн би било едно богоугодно дело, за мене е не богоугодно. Но все пак аз вярвам, че Всемогъщият ще бъде доволен, загдето биде избегната в една голяма област една безсмислена борба.

Векове наред Германия и Русия са живели една с друга в приятелство и мир. Защо това да не бъде възможно и за в бъдеще ? Аз вярвам, че то ще бъде възможно затова, защото и двата народа желаят това! Всеки опит на британската или на френската плутокрация да ни вкара в един нов конфликт ще бъде осуетен, поради трезвото разбиране на тези намерения.

Тъй, преди всичко политически, Германия днес от към гърба си е свободна.

Втората ни задача от 1939 година беше да освободим гърба си и във военно и стратегическо отношение. Надеждата на английските военни специалисти, че войната срещу Полша в никакъв случай не би могла да бъде решена в по-малко от половин до една година, беше унищожена чрез удари на нашата военна сила. Държавата, на която Англия даде гаранциите си, биде пометена от географската карта в 18 дни, без да бъдат изпълнени тези гаранции.

С това се завърши първата фаза на тази борба, а втората започва сега.

Господин Чърчил чака с трескаво нетърпение тази втора фаза. Той кара своите сътрудници - това върши той лично - да изразят надеждата, че най-после ще започне войната с бомбите. И те крещат вече, че, естествено, тази борба няма да се смили дори и пред жените и децата. Кога Англия се е смилявала над жените и децата? Цялата блокадна война не е нищо друго, освен една война, както навремето войната против бурите, една война срещу жените и децата. Тогава беше изобретен концентрационният лагер. Тази идея е родена от английския мозък. Ние само видяхме в речника какво значи това, и по-късно започнахме да им подражаваме. Само с една разлика! Англия затваряше жени и деца в тези лагери - повече от 20 000 бур-ски жени тогава са загинали злостно. И защо трябва днес Англия да се бие другояче? Ние предвидихме това и се подготвихме!

Нека господин Чърчил бъде сигурен в едно - ние знаем, какво направи Англия сега през тези пет месеца, също и какво е направила Франция. Обаче, изглежда, че той не знае, какво е направила Германия през тези пет месеца! Господата сигурно смятат, че ние сме спали. От като аз стъпих на политическата арена, не съм проспал нито един ден от съществено значение, а камо ли пет месеца.

Аз мога да уверя германския народ само в това - постиженията в тези пет месеца са грамадни. Пред това, което беше създадено в тези пет месеца, бледнее всичко онова, което произлезе от Германия през предшестващите 7 години!

Нашето въоръжаване се извършва днес по строго начертан план. Планомерността се оказва резултатна. Нашата предвидливост започва сега да носи плодове, тъй големи плодове, че нашите господа неприятели започват полека лека да ни подражават.

Всеки случай, те са твърде дребни подражатели. Разбира се, английската радиостанция знае всичко по-добре! Ако всичко беше тъй, както тя твърди, тогава слънцето в Англия днес не би могло да свети, тъй като английските ескадри биха затъмнили небосвода. Светът би трябвало да представлява един единствен арсенал, подготвен от Англия, работещ за Англия и така снабдяващ огромните британски войски. А Германия, напротив, трябва да стои пред общ разгром.

Преди малко чух съобщения, според които сме имали само още три подводници. Това е много трагично, но не за нас, а за английската пропаганда, понеже, щом като тези три подводници бъдат унищожени - а това може да се случи още днес или утре - какво ще остане след това за разрушаване ? На англичаните не ще остане, в края на краищата, нищо друго, освен да потопяват тогава предварително ония подводници, които ние ще строим в бъдеще.

Тогава те ще трябва да измислят, освен това, една нова теория за възкръсването

на подводници. Понеже английски параходи ще се потопяват, по всяка вероятност, и занапред, и понеже ние не сме щели да притежаваме повече подводници, то при тези нападения подводници ще се касае само за такива подводници, които ще трябва да са били унищожени веднъж от англичаните.

Аз четох по-нататък, че съм бил обзет от тревога и мъка, заради това, че аз съм бил очаквал, че ще сме строели по две подводници на ден, докато в същност ние сме изкарвали едва на седмица по две подводници.

По този случай мога да заявя. Не е добре, човек да изнася военните си бюлетини, а особено съобщенията си по радиото пред жителите на един народ, който от няколко хилядолетия насам не знае. вече що е борба. Защото последната борба, която може да се документира, а именно макебейската война, изглежда че е загубила постепенно своята военно-възпитателна стойност.

Като наблюдавам тази чуждестранна пропаганда, упованието ми в нашата победа става безгранично. А тази пропаганда аз познавам от по-рано. Почти цели 15 години се вършеше такава пропаганда срещу нас. Стари партийни другари, вие ще си спомните за тази пропаганда. Това са същите думи и същите фрази, па дори - ако вникнем по-дълбоко - и същите автори, и същият почерк.

С тези хора можах да се справя, когато бях самотен и неизвестен човек, който би привлякъл една малка група хора около себе си. В продължение на 15 години аз можах да се справя с тези хора, а днес Германия е най-голямата сила в света.

Не е вярно, че с течение на времето, т. е. чрез старостта, човек ставал от само себе си мъдър. Слабите не проглеждат и в старостта. Когато слепотата е сполетяла никого още от по-рано, той не може да се освободи току тъй от нея, той и днес си остава такъв. А когото е сполетяла слепота, то боговете искат да премахнат такъв човек.

Днес срещу тези сили се изправя германската армия -първата армия на света. А преди всичко срещу тези сили се изправя самият германски народ, единният и дисциплиниран германски народ, възпитан в продължение вече на седем години в духа на националсоциализма и просветен във всички области, в което можем да се уверим днес. С тази възпитателна и просветна дейност се преодоляха всички класови различия всред народа. Чрез нея се премахнаха партии и се унищожиха мирогледи, а на тяхно място беше поставена една цялост, една народна общност. Тази народна общност се въодушевява днес от едно единствено горещо упование и е обзета от една фанатична воля. Тази народна общност не ще извърши този път грешката от 1918 година.

Ако днес г-н Даладие се съмнява в тази народна общност, или ако мисли, че някои части от нея се измъчват и ридаят, или пък ако той споменава моето отечество, моя роден край в тази категория, и го съжالياва, като изказва към него съчувствия. О, мосю Даладие, може би ще имате случай да се запознаете с моите австрийски сънародници! Те ще ви осветлят тогава лично върху това. С тези дивизии и полкове вие ще можете да се запознаете също тъй, както и с другите германци, тогава вие ще се отървете от едно безумие, а именно, от онова безумие, да се вярва, че пред вас се явяват все още някакви германски племена.

Г-н Даладие, вие виждате днес насреща си германския народ... и то национал социалистическият германски народ! Този народ, за който националсоциализмът се бори и който с тежък труд постигна днешното си възпитание и с това днешната си форма, е излекуван от всички международни настроения и той ще остане здрав. Гаранция за това дава Националсоциалистическата партия.

И тяхната надежда, да разделят народа и Партията, или Партията и държавата, или Партията и войската, или войската, Партията и мене, са детинско наивни! Това е надеждата, с която още на времето живяха моите противници в продължение на 15 години.

Като националсоциалист аз не се научих на нищо друго, освен на работа, борба, грижи, мъки. Аз смятам, че на нашата генерация не е определено от Провидението

нищо друго.

На времето, преди 25 години, германският народ започна една борба. Русия беше тогава най-силният ни противник. Срещу тогавашна Германия можеше да бъде мобилизиран един цял свят. И тя влезе в борбата и извърши чудеса на геройство. И Провидението беше над нашия народ. Годината 1914 освободи германското отечество от опасността от неприятелски нахлувания. В 1915 ; година положението на Райха беше подобро. В 1916, в 1917, година след година, борба след борба. По някой път изглеждаше, че всичко вече рухва, и, като по чудо, винаги отново Райхът биваше спасяван. Германия даде тогава изненадващи примери за своята сила. Ясно бе, че тя бе благословена от Провидението.

Но тогава германският народ се показва неблагодарен. Той започна да се надява на обещанията на другите, вместо да гледа с доверие на своето собствено бъдеще и с това на своята собствена сила. И на края, в своята неблагодарност, той се разбунтува против собствения си Райх, против собствените си водачи. И тогава Провидението изостави германския народ.

Оттогава аз не съм гледал на тази катастрофа като нещо незаслужено. Аз никога не съм се оплаквал, че Провидението ни е сторило с това, може би, една несправедливост. Напротив, аз винаги застъпвах схващането, че ние получихме от Провидението само това, което, в края на краищата, сами си заслужихме. Германската нация беше неблагодарна. За това на нея бе отказана последната награда!

Това, обаче, не ще се повтори още един път в нашата история!

Доказателството за това бе дадено вече от Националсоциалистическото движение. В 15-те години на неговата борба дните съвсем не са били пълни изключително с блясък и победи. Често пъти това бяха тежки, пълни с грижа времена. Нерядко противниците ни ликуваха над нашето унищожаване. Обаче, Движението ни се оказва здраво, с радостно и твърдо сърце то се съвземаше винаги, изпълнено с доверие към необходимостта на нашата борба и предлагаше отново на противника своите гърди, докато на край го победи.

Днес, обаче, това с задача на германската нация! 80 милиона сега са притеснявани. Срещу тях стоят точно толкова противници, тези наши 80 милиона имат днес една превъзходна вътрешна организация, най-добрата, която може да съществува. Те имат, силна вяра и имат съвсем не най-лошото водачество, а - както аз съм убеден - най-доброто.

Водачи и народ са днес уверени, че не може да има разбирателство, без едно ясно провеждане на нашето право. Ние не желаем, щото, може би, след две, или три, или пет години, спорът за нашите права да избухне наново. Тук се разисква за правото на 80 милиона, не за правото на една партия или на едно движение.

Защото, какво съм аз? Аз не съм нищо друго, германски народе, освен твой говорител, защитник на твоите права!

Народът ми дари своето доверие! Аз ще се покажа достоен за това доверие! При това, аз не ще гледам на себе си и на околния свят, а ще отправя поглед към миналото и към бъдещето. Аз желая да остана с чест пред миналото и бъдещето, като заедно с мене остане да живее и германският народ в чест.

Днешното поколение носи съдбините на Германия, бъдещето или погрома на Германия. Нашите противници днес крещат открито - Германия трябва да рухне! Обаче, Германия може да даде само един отговор -

Германия ще живее и за това Германия ще победи!

В началото на осмата година от националсоциалистическата революция ние се обръщаме с нашите сърца към нашия германският народ и неговото бъдеще.

На това бъдеще искаме да служим, за него искаме да се борим! Ако е необходимо, готови сме да паднем, но никога не ще капитулираме, защото Германия трябва да победи и ще победи! **Зиг-хайл!**

ПОДПАЛВАЧИТЕ НА СВЕТОВНАТА ВОЙНА

Реч, произнесена на 30 януари 1941 в берлинския Спорт-палас, по повод осмата годишнина от идването на националсоциалистите на власт

Мои сънародници и сънароднички!

Правителствени промени в историята е имало многократно, имало ги е и в историята на нашия народ. Но, сигурно, ни една правителствена промяна досега не е била съпроводена от тъй дълбоки последици, както тази преди осем години.

Положението на Райха тогава бе отчаяно. Не ни повикаха да поемем управата на държавата в един момент, когато тя се намираще в голям възход, но ни дадоха властта при най-лошото положение, което изобщо бе възможно, а именно, под тежестта на убеждението, че вече всичко е загубено! В очите на най-благоклонните това можеше да бъде един последен опит; а враждебно настроените се надяваха, че то окончателно ще провали Националсоциалистическото движение.

Ако не ни се удадеше да спасим като по чудо германския народ, тогавашното положение щеше да бъде последвано от катастрофален край. Защото 15 години вече пътят водеше непрестанно надолу. Но това положение бе резултат само на Световната война и на нейния край, на нашата вътрешна политическа, на нашата морална, а заедно с това и военна разруха.

Затова, тъкмо в един ден като днешния, е необходимо отново да помислим върху причината на цялото това национално нещастие.

Коя бе причината за Световната война ?

По този проблем вече са написани премного изследвания. Американски изследователи издиряха, по поръка на сегашния президент Рузвелт, причината на Световната война, и установиха, че тя не може да се дължи на германска вина.

Отделните личности играят в големите исторически моменти само тогава известна роля, когато наистина се явят пред обществото като изключителни явления. Тогава случаят не бе такъв. Мъже от изключителна величина не се намираха нито на германска страна, нито на противната. Така че, причината не можеше да се крие в неспособността или пък в желанията на отделните личности, тя беше по-дълбока.

Преди всичко, германската форма на управление не можеше да бъде причина за тогавашната война. Защото Германия беше вече демокрация, и то каква! Копирана точно по моделите от чужбина, от Запада, нещо средно между монархия и парламентарна демокрация, една тъй наречена конституционна монархия с фактически парламентарно ръководство. Така че тази държава, по своята форма на управление, наистина не можеше да даде повод на демокрациите за война против тогавашния Райх.

Германия, като политически фактор в света, можеше да бъде причина за войната. Защото, след вековната си разпокъсаност и безсилие, германските племенни групи и държави най-сетне се бяха обединили, макар и повече външно, в една нова държава, в един Райх. И с това бяха вложили в тъй нареченото равновесие на силите в Европа един нов елемент на сила, който, естествено, бе почувствувай като чуждо тяло.

Още по-наложителна беше, може би, ненавистта срещу тогавашния Райх, като стопански фактор. Докато Германия се опитваше векове наред да превъзмogne своето бедствено стопанско положение, оставяйки хората да измират от глад или да се изселят, Райхът започна, с консолидирането на своята политическа мощ, да се развива по възходяща степен в една стопанска мощ, т. е. да изнася стоки, вместо хора, и да си осигури нужните световни пазари за пласмент. Това е едно действие, което, от наша гледна точка, беше естествено и справедливо, обаче, от гледището на някои други, то се почувствува като вмешателство в техните най-свети права. Всичко това ни отвежда до онази държава, която почувствува това като непоносимо вмешателство - Англия.

Триста години преди това Англия постепенно изгради своята тъй наречена световна империя. Тази световна империя не се спои чрез свободната воля, или чрез общите манифестации, намерения или схващания на засегнатите, а само чрез насилие. Една след друга се нижеха войни, един след друг народите биваха поробвани и лишавани от свобода, една след друга държавите бяха разкъсани - за да се създаде, най-сетне, онова образуване, което се нарича Британска империя.

При това, навсякъде демокрацията не беше нищо друго, освен една маска. Зад нея стоеше, всъщност, общото владичество над народите и отделното потисничество и потъпкване на хората. Тази империя днес не смее да покани своите членове да гласуват, дали действително биха били готови сега да останат доброволни членове на тази световна общност, след като векове наред е бил упражняван натиск върху тях. Напротив хиляди египтяни и индийци-националисти са хвърляни в тъмници и затвори. Концентрационните лагери не са изобретени в Германия. Англичаните ги изобретиха, за да могат с такива средства да превият постепенно гръбнака на други народи, да притъпят и разсеят тяхната национална съпротива и да склонят, най-сетне, те да приемат британското иго на демокрацията.

Англия си служеше още и с едно друго насилствено средство. Това бе средството на лъжата и пристрастната пропаганда. Има една поговорка, която казва, че англичанинът с едната ръка се моли, а с другата граби. Така е и днес. Като се помисли, колко набожни и вярващи искат да се представят външно тези хора, които въвличаха безмилостно народите един след друг в борби, служещи само на техните материални интереси, трябва да се каже, че човешкото лицемерие рядко е достигало до размерите, постигнати от днешния англичанин.

Резултатът от този тристагодишен, потънал в кърви път, изминат в английската история, е днешното владичество на 46 милиона англичани от британския остров над пространство и население, възлизащо на около една четвърт от земната повърхност, вследствие на което на 46 милиона души се падат около 40 милиона квадратни километра.

Смятам, че е от голямо значение, мои сънародници, да заявим отново пред света, защото се явяват безсрамни демократически, лъжци, които твърдят, че така наречените тоталитарни държави били искали да завладеят света, когато в действителност, нашите, стари врагове са тези, които от векове насам владеят света. По пътя на своето създаване, английската империя се характеризира само с потоци от кръв и сълзи. Без съмнение, тя владее днес една грамадна част от земното кълбо. Но това владичество над света, дори и днес не се провежда с помощта на една идея, а изобщо с методите на насилието. А там, където то не помага - с помощта на капиталистическия или стопански натиск.

Като имаме предвид тоя чудноват произход на Британската империя, ще разберем, че този процес се дължи на пълното изолиране на европейския континент като един самостоятелен фактор в това развитие. За доказателство на това ни служи изолирането на Германия. В продължение на цели три столетия Германия фактически не съществуваше. Докато британците говореха за Бога, но на първо място те преследваха своите стопански интереси, германският народ, вълнувай от религиозни проблеми, води цели векове кървави вътрешни войни, което обстоятелство бе също една предпоставка за създаването на британската световна мощ.

Англия можеше да заграби тези владения, защото германският народ изхабяваше силите си в вътрешни борби и, поради това, бе изключен като мощен фактор във външнополитическия живот.

Но не само Германия бе практически изключена в продължение на тези три столетия от съревнованието на световните сили. Същото важеше и за Италия. И там имаше същите явления, както и в Германия, които носеха по-малко религиозен, но затова пък държавен и династичен характер. По причини от друго естество, бяха

изключени от това съревнование и други големи нации в Източна Азия, които също така преди четиристотин години се откъснаха от останалия свят и, без да обръщат внимание на своите жизнени интереси, потънаха в доброволно усамотение.

Така се създаде, особено в Европа, една политическа констелация, която Англия наричаше равновесие на силите, но която бе, в действителност, една дезорганизация на европейския континент в полза на британското островно царство. Затова британската политика от векове насам целеше да запази тази дезорганизация, но, разбира се, не под това истинско име, а под едно по-хубаво. Не се говори, както споменах, за грабеж и дезорганизация на народите, а „за Бога и за равновесието на силите”.

И само това така наречено равновесие на силите, т. е. вътрешното безсилие на Европа, даде възможност на Англия, в различни случаи и според нейните интереси, да противопоставя държава срещу държава, за да вплете по този начин европейските сили във вътрешни борби, и да проникне, от своя страна, с най-голямо спокойствие в териториите на сравнително по-слабо съпротивляващите се държави. И, при все това, ако днес още говорим за една Англия като световна сила или за Англия като господарка на света, то това е само една празна дума, защото, всъщност, въпреки че е завладяла света, самата Англия е социално най-изостаналата държава в Европа.

Една държава, чието общо устройство е нагледено с оглед към интересите на един малък и незначителен управляващ слой и на едно свързано с него еврейско сдружение. Интересите на широките маси не играят въобще никаква роля при устройството на тази държава. Също и в това направление си служат с фрази - говори се за свобода, говори се за демокрация, за завоевания на една либерална система. Но под това се разбира не друго, а стабилизирането режима на един обществен слой, който, благодарение на своя капитал, може да има печата в своите ръце, да го организира и направлява и чрез него да създава „общественото мнение. Така само може да се обясни, че в една богато надарена от природата страна, в една държава, която разполага с най-големите богатства на земята, която разполага с огромни жизнени пространства, в която, общо взето, едва един човек се пада на квадратен километър - милиони хора не вземат никакво участие в притежаването на тия блага, а, напротив, водят по-мизерен живот, отколкото хората в свръхнаселените средноевропейски държави. Страната, която за една шепа хора е истински рай, за масите е безкрайно бедствие дори като вземем предвид само проблема с прехраната, бедствие по отношение на облеклото, бедствие, преди всичко, по отношение на жилището, по отношение сигурността на дохода и на цялото социално законодателство.

И ако днес ненадейно излиза един секретар на английската работническа партия, комуто, между другото, обаче се заплаща като „опозиционер” от държавата и заявява: „Англия ще трябва след тази война, след победата, да започне да се занимава със социални въпроси и с разрешаването на социални проблеми, ние ще трябва да се погрижим също така и за широките маси и т. н.. То аз мога да кажа на този секретар: „В Германия това е вече отдавна осъществено!”

Това е интересно за нас, само защото потвърждава нашето твърдение, че Англия е наистина социално най-изостаналата страна в света. Това гигантско външно богатство е в същност безплодно, ако се вземат под внимание широките маси, в сравнение с малцината хора, които го притежават.

Обаче, и външно погледнато, това световно владичество е само привидно\ Светът получи нови средища. Огромни държави се появиха извън европейския континент и израснаха широко над неговите предели - държави, които не могат нито да бъдат нападнати, нито заплашвани от Англия. Цялата британска идея за световно владичество почива само върху това винаги да се осигурява помощта на други народи, и така да се настъпва срещу континента. Извън европейския континент британската дипломация може да задържи своята позиция чрез опити да използва докрай други сили. Това значи, че тя трябва да се старае още от сега да разшири така нареченото равновесие на

силите в Европа, в едно равновесие на силите в света. С други думи - да хвърли една срещу друга световни държави, за да може да запази поне част от своето световно владичество.

Те ни мразят от десетилетия насам

Пробуждането на европейските народи отстрани тъй наречената теория за равновесието, т. е. принципа на дезорганизацията на Европа. В този дезорганизиран континент започна народностното оформяване на германската нация, а, заедно с това, и създаването на новия Райх. На юг от нас Италия следваше същия път. Така дойдоха нови елементи, които превърнаха равновесието на силите в една химера. В това, именно, ние съзираме истинските и дълбоки причини на Световната война.

От 1871 година, откакто германските племена започнаха да се организират и сплотяват под водачеството на един велик и гениален държавен мъж¹¹, създаде се един Райх, който постепенно възвестява националното възраждане на германския народ, намерил своето държавно обединение. От тогава Англия започна да преследва със своята омраза това ново създание.

През 1871, даже в 1870 година, веднага след битката при Седан, английските вестници започнаха да обръщат внимание на това, че тая нова държава е по-опасна за Англия, отколкото е била старата Франция. Тогава са се надявали, че би могло да се удаде на Прусия да отблъсне в една дълга война Франция, обаче, не се е желало, щото от Прусия да произлезе германското национално възраждане, а още по малко един нов германски Райх.

Така измина времето от 1871 до 1914 година, през което време Англия постоянно подстрекаваше към война срещу Германия и преследваше, при всеки удобен случай, Германия. Докато най-после избухна Световната война, която бе дело на една съвсем малка група международни безсъвестни нехранимайковци.

И тази война Англия пак успя да я води само с чужда помощ. Интересно е да се установи целият ход на развитието на тази британска световна политика от четиристотин години насам.

Най-напред война срещу Испания с помощта на холандците. След това война срещу Холандия с помощта на други европейски държави, между които и Франция. Сетне, война срещу Франция с помощта на Европа. И най-после, война срещу Германия с помощта на Европа и на стоящите на разположение народи в света.

Голямата война, която разтърсваше света от 1914 до 1918 година, беше изключително желаният резултат на английското държавническо изкуство. Въпреки че тогава целият свят бе мобилизиран срещу нас, Германия фактически не беше победена. Ние можем днес спокойно да кажем това. Аз не искам да критикувам миналото, докато не съм създал нищо по-добро.

Днес, обаче, аз мога, като един от мъжете, които са направили нещо по-добро да разглеждам критично миналото и да го преценя. И аз мога само да кажа - резултатът през 1918 година е изключително плод на едно странно натрупване на лична неспособност във водачеството на нашия народ. Едно небивало натрупване, каквото в историята не е имало и което няма повече да се повтори в бъдеще - това може да ми вярвате!

Ние бяхме твърде много доверчиви

И въпреки това, германският войник удържа повече от 4 години срещу натиска на неприятелския свят. И той би удържал още по-дълго време, ако не беше се прибавило едно обстоятелство, а именно тогавашното доверие на германския народ в честността на останалия демократичен свят и на неговите държавни мъже. Тази доверчивост на германския народ, за която тогава мнозина съжаляваха, получи едно страшно историческо възнаграждение.

¹¹ Хитлер има предвид Ото фон Бисмарк

И ако днес англичаните вярват, че е достатъчно да поставят на грамофона старите пропагандни плочи от 1917- 1918 година, за да постигнат нов успех, тогава мога само да кажа: „Те не забравиха нищо старо, но за тяхно нещастие, и не научиха ново!“ И по това се различават от германския народ.

Германският народ тогава се поучи, обаче, и не забрави нищо! Ние не искаме да бъдем дребнави. В историята са известни случаи на нарушаване на дадената дума, обаче, това, което стана в 1918, 1919, 1920 и 1921 години не е едно нарушение на дадена дума, но цяла поредица нарушения на дадена дума. Не се касае до нарушението на една дума, но до неудържането на нито една дума въобще.

Никога една нация не е била лъгана така, както тогава бе излъган германският народ. Какво ли не се гарантира тогава, какво ли не се обеща на този добросъвестно вярващ народ - и какво причиниха те на нашия народ! Те го ограбиха и изнудиха. Те си послужиха с един чужд държавен мъж, с един американец, за да постигнат по-голямо доверие у нас. И, може би, това беше причината, поради която германският народ се поддаде на тази маневра.

Затова пък германският народ в това отношение е имунизиран срещу всички подобни опити на бъдещето. Германският народ има години наред възможността да прецени честността на демократическите уверения и обещания, да оцени думите на демократите и на демократическите държавници, да направи сравнение и да изпита практически всичко това на своя собствен гръб. И от това време възникна, най-сетне, Националсоциалистическото движение!

Чудото на вярата

И ако някой запита; „Защо се втурнахте към една съвсем нова идеология!“. Ние ще му отговорим: „Защото старата се оказа съвършено негодна!“ Не само в своята същина! Демокрацията беше у нас едно жалко явление. Ако 40-50 партии спорят около интересите, съответстващи на техните светогледи, при което едната изхожда от капиталистическата мисъл, другата от духовното ниво на едно колоездачно сдружение, а трета от интересите на дребния домопритежател - то това само по себе си представлява една много жалка картина.

Независимо от това, ако ние бихме били възнаградени поне от външния свят за тази печална вътрешно-демократическа изроденост на нашия народ, то би могло да се каже с положителност, че във вътрешния ни политически живот тази, така наречена, идеология се оказа негодна, но за това пък поне вън тя намери едно прилично отношение. Обаче, вътрешнополитическият ни живот в действителност беше един виц, то в чужбина се преструваха, че ни вземат за сериозни хора. Изпълни се поне нещо от това, което ни се обещавахе.

Кого, обаче, те грабиха в продължение на 15 години, кого излъгаха те и кого изнудиха? Националсоциалистическата държава ли? Не - германската демокрация!

Когато в 1918 година излязох от лазарета и се върнах в къщи и преживях зимата 1918/1919 година, тогава ми стана ясно, както и на мнозина други, че в съществуващия политически свят в Германия не можеше да се очаква една обнова. И аз започнах да търся, като мнозина други, нови пътища.

Тогавашно се създаде убеждението, което по-късно завладя германския народ като националсоциализъм, изхождайки от обстоятелството, че германската нация се провали, защото си позволи лукса да употреби своята сила във вътрешни борби. По силата на един вечно значим закон, който гласи, че употребата на силите във вътрешни борби намаля нейната сила навън.

Разбира се, тогавашната демокрация се надяваше да спечели приятелските симпатии на другите, обаче тя не срещна нищо друго, освен грубия егоизъм, жестоките и ниски финансови интереси, които започнаха да грабят навсякъде, където имаше нещо за грабене. Не можеше и да се очаква нещо друго.

Обаче, жребият бе хвърлен. Само едно разбрах аз - всеки истински възход не

може да започне отвън, а само вътре в страната. Преди всичко германската нация трябваше да добие едно ново устройство на своя вътрешен политически живот, който би позволил да събере отново всички сили на Германия и, преди всичко, тези на идеалистите. Тези идеалистически сили се намираха според тогавашното състояние на нещата, в два лагера: в социалистическия и в националсоциалистическия. Тъкмо тези два лагера, които враждуваха помежду си и се бореха, трябваше да се примирят в едно ново единство.

Днес, мои сънародници, обстоятелството, че милиони маршируват под знака на това единство изглежда нещо напълно обикновено. През 1918 и 1919 година, обаче, това изглеждало като недоносче на една болна фантазия. Мене тогава, в най-скромния случай, ме съжеляваха.

Може би, обаче, мои сънародници, това беше едно щастие. Ако тогава биха ме сметнали за сериозен човек, щяха, може би, да ме унищожат, защото Движението беше твърде малко, за да може да се противопостави на това. Така беше вероятно отредено, или тази беше отредената от Бога съдба, че нас тогава ни усмиваха и подиграваха и че една известна пропаганда се забавляваше с нас и на всичко гледаше като на шега. Така ни се удаде да създадем зачатъка на една народностна общност в нашето Движение и едно невероятно историческо явление, водено от почти съвсем непознати мъже, с привърженици, изхождащи, на първо място, от широките народни маси.

Този процес може да се смята за извършен само в още една друга държава, именно в Италия, и никъде другаде в Европа. В много други държави ние можем да наблюдаваме само едно начало. В няколко демократични страни се признава значението на един такъв процес, но там смятат, че може да се постигне нещо подобно чрез мошеничества. Забравя се, обаче, преди всичко, едно - че такова възраждане на един народ е голямо събитие, което предполага повече вяра, отколкото отвлечено знание.

И тъй като през 1918, 1919, 1920 и 1921 години тази примитивна вяра постепенно растеше - тя образува същината на нашето Движение и накара тези малки хора да излязат от предприятията, от фабриките, от мините, от селските стопанства, от канторите и т. н., и да се борят за бъдещето на тази идея, на това Движение, и за неговата по-сетнешна победа.

Ние тогава застъпвахме следното схващане: „Ако германската нация не заеме отново своето подобаващо място в света, т. е. ако тя не стане отново един мощен фактор, то тя ще има в кратко време 20 милиона души по-малко”. Това можеше да се изчисли - непродуктивността се увеличаваше от година на година, като с това настъпваше безцелността в националната концепция и в стопанското предвиждане. Постоянните промени в управлението осуетяваха всяка предвидливост за по-продължително време. Проекти за един период от три месеца нямаха вече никакъв смисъл, защото този, който требваше да прави тия предвиждания, предварително знаеше, че след три месеца той няма да управлява вече. Едни казваха: „Защо трябва да разчиствам това, което друг е създал?”. А други питаха: „Защо трябва да направя това по-добре, щом друг след мене ще се ползува от него? Не можеше да бъде намерено никакво основание, за да се пристъпи въобще към смело и радикално разрешение.

С това, обаче, националното безсилие трябваше, по необходимост, да нараства, упадъкът да се разширява, броят на безработните да се увеличава, броят на участниците в производството да намалява. Бремето върху техните плещи трябваше още повече да се увеличи, а тяхната издръжливост да спадне още повече. И, като последица на всичко това, можеше да дойде катастрофата, чийто край не бе възможно да се предвиди. И така, можеше да се очаква, че добросърдечното и хуманно предсказание на големия френски демократ Клемансо, че ние сме имали 20 милиона души повече, отколкото трябва, ще се сбъдне.

Срещу това се появи програмата за едно обединение на германските сили, с цел да брани нашите жизнени права в всички направления.

С това ние избрахме един път, който се намираше между две крайности. Най-напред бяхме изпаднали в едната крайност, в либералната, индивидуалистическата, която поставяше отделната личност не само в центъра на мисълта, но и в центъра на всяко действие. На другата страна стоеше теорията за човечеството, като универсално понятие.

А между тия две крайности стоеше нашият идеал -народът, в който ние съзирахме една духовна и физическа общност, желана и оформена от Провидението, в която ние сме поставена и в която единствено можем да изградим своето съществуване. Ние съзнателно насочихме всичките си мисли към тази цел, нагодихме към нея нашите интереси, съобразихме с нея всичките си постъпки.

Така се създаде националсоциалистическият светоглед, който представя едно преодоляване на индивидуализма, не в смисъл, че този светоглед окастри индивидуалните способности или спъва инициативата на отделната личност, но само в смисъл, че над индивидуалната свобода и над всяка инициатива на отделната личност стои общият интерес, че този общ интерес е регулиращият фактор, меродавният - възпиращ, когато това е нужно, но и заповядващ, когато е необходимо.

Духовна борба

С това ние тогава започнахме една борба против всички - против привържениците на индивидуалистическия принцип, както и против привържениците на идеята за човечеството. И чрез тази борба ние, в продължение на 15 години, завладяхме германския народ.

Аз винаги застъпвах възгледа, че трябва да спечеля своите сънародници. И когато това Движение след една година наброяваше първите десет хиляди привърженици, а впоследствие нарастваше все повече - то тия привърженици бяха сънародници, които по-рано са вярвали в нещо друго. Защото в редовете на моята партия маршируваха само германци, които и по-рано са били в някои движения. Стотици хиляди мъже от моите шурмови и защитни отреди по-рано са били борци в други организации.

Това бе най-голямата душевна борба, която, може би, изобщо някога е била водена в нашата история. Аз не можех да заставя никого да тръгне с мене, да влезе в моята организация. Те всички трябваше да бъдат вътрешно убедени, и само със своето вътрешно убеждение те поеха сетне голямата жертва.

Тази борба трябваше наистина да бъде водена с дух, т. е. със силата на словото, на речта, на книгата, на убеждението. И само там, където един злобен противник кажеше: "Духом не мога да ви противостоя, но аз съм по силен от вас и защото духом не мога да ви противостоя - ще ви се съпротивлявам със сила!" - само тогава аз, като бивш фронтов войник, избирах единствения отговор, който може да бъде даден на насилието: на силата - със сила!

Така се създаде борческото Движение, което се бореше с духовни средства, до тогава до когато и другият бе готов да излезе също тъй с духовни оръжия. Но то не се боеше да се позове и на силата, щом другият от своя страна повярваше, че със сила ще може да убие духа.

По законен път

При това, наши противници бяха онези, които винаги са се обявявали против нас и в чужбина - една смесица от интернационално чувстващи, мислещи и действащи личности от всички страни.

Вие, мои сънародници, знаете тогавашните коалиции, които ни се противопоставяха, и аз днес мога да кажа - в тази духовна борба ние навред излязохме победители, защото, когато най-после бях повикан на власт - аз дойдох на власт при председателството на генерал фелдмаршал фон Хинденбург по законен път, поради най-мощното Движение, което стоеше зад мене. А това значи - тъй наречената националсоциалистическа революция при демокрацията, с демокрация победи

демократията !

Нашата революция по строго законен път си осигури всички средства на властта. И днес аз стоя пред вас въз основа мандата на германския народ, и то на един мандат, който е по-широк от този, на който и да било демократически държавник днес.

Нашата програма

Когато аз в 1933 г. дойдох на власт, нашият път бе ясно определен. Във вътрешната политика той бе точно установен от една 15-годишна борба, в която ние, в хиляди събрания, поехме задължения пред германския народ. И аз бих бил безчестен и бих заслужил да бъде пребит с камъни, ако бях отстъпил, или ако отстъпя, макар една крачка, от тази програма.

От обществена гледна точка тази програма изискваше възстановяване на германската народна общност, преодоляване на всички класи и съсловни предразсъдъци, възпитаване на германеца в духа на общността и, ако е нужно, сломяване на съпротивата на ония, които не желаят да се подчинят на общността.

В стопанско отношение тя изискваше изграждане на едно германско национално стопанство, което, признавайки значението на частната инициатива, все пак да подчини целия стопански живот на общите интереси.

И, вярвайте ми, и в това отношение не е мислима друга цел. В епохи, когато народите са принудени да се явят на бойните полета в защита на своите интереси и, при това, не могат да правят разлика между ония, които имат много и ония, които имат малко - в такива времена стопанските предимства или привилегии, във вреда на интересите на общността, не могат повече да бъдат запазени.

Версайл е най-голямата несправедливост

Както навсякъде, така и в този случай аз вървях по пътя на поучаване, на възпитаване, на бавно приготвяне. Аз бях изпълнен от гордост, че проведох тази революция, без да се счути нито един прозорец в Германия - една революция, която води до най-големите преврати, станали когато и да било по света, която не унищожава ни най-малко съществуващите блага. А тя насочва постепенно всичко, измества една след друга стрелките на релсите, докато голямата общност намери най-сетне своята нова форма. Това беше нашата цел.

Същият беше случаят и във външнополитическо отношение. Аз определих програмата - премахване на Версайския диктат. Всички останали в света нямат никакво основание да поддържат глупавото твърдение, че тази програма е била открита от мене през 1933, 1935 или 1937 година. Господата щяха да направят по-добре да прочетат това, което съм писал не един, а хиляди пъти вместо да слушат глупавото празнословие на емигрантите.

Никой не е заявявал и писал по-често от мене това, към което се стреми. И аз продължавах да пиша постоянно -премахване на Версайл.

Не заради това, защото си бях наумил тази идея, а защото Версайл беше най-голямата неправда и най-позорното изтезание на един народ в цялата досегашна история, и защото, без премахването на това насилствено средство за германското унищожение, би било невъзможно да се осигури животът на нашия народ.

Аз се явих с тази програма през 1919 година, когато бях още войник и говорих за пръв път върху нея. И тази програма ми беше винаги пред очите като тържествен, задължаващ ме, закон през годините на борбата за властта. И когато дойдох на власт, аз не си казах, както правят това демократическите политици - тази идея ми послужи и сега мога да я изоставя. А аз си дадох в този момент обета: „Благодаря Ти, Господи, че ме заведе сега там, где то ще мога най-сетне да осъществя програмата си.”

Предложения след предложения

Но и тук аз не исках да осъществя тази програма с насилие. Аз говорих, колкото може да говори изобщо един човек. Моите речи в Райхстага, които никой демократически държавник не може да изличи от историята със своите лъжи, са

доказателство за това.

Какви ли не предложения им правих аз! Как ли не ги молих да бъдат благоразумни и да не отнемат на един голям народ възможностите за живот и съществуване! Как ли не им доказвах, че това няма да им донесе никаква полза, че то е безсмислено и че то ще вреди и на самите тях! Какво ли не направих в течение на тези дълги години, за да им улесня пътя към едно разбирателство!

Никога не би било нужно да се стигне до такова надпреварване във въоръжаването, ако другите не биха го желали. Аз им направих предложения. Обаче положението беше такова, че всяко предложение беше достатъчно, само защото се правеше от мене, за да предизвика силно негодувание всред една известна еврейска международна капиталистическа клика, също както дори у нас, в Германия, мои сънародници, където се отхвърляше по начало всяко разумно предложение, направено от нас, националсоциалистите, защото идваше от наша страна.

Такъв беше и този случай. Моята реч пред Райхстага от 17 май 1933 година и моите по-късни речи, безбройните мои изявления в публични събрания, всички мои послания, които пишех тогава - всички те са обладани от една мисъл и тя е да се намери на всяка цена един път за мирното провеждане на ревизията на този договор.

Всичко бе напразно

А фактът, че този договор беше един позорен документ, се призна най-после и от самите негови автори. Те се съгласиха дори да обсъдят възможностите за една ревизия. Те натовариха с тази задача Обществото на народите, т. е. накараха вълка да пази стадото. Това Общество на народите, което, от една страна, съществуваше, за да осигури провеждането на този договор, трябваше, от друга страна, да бъде компетентно за неговата ревизия.

Отначало ние не принадлежахме към Обществото на народите, а по-късно участието на Германия не се състоеше в нищо друго, освен в плащане на годишни вноски. Това беше единственият „положителен резултат“ за Германия. А, при това, Германия беше демокрация. Нейните демократи подлагаха там ръка, те падаха в Женева на колене пред това международно събрание и се молеха: „Направете ревизия“ . Но всичко беше напразно.

Аз като националсоциалист, видях вече след няколко месеци, че не може да се спечели нищо пред това събрание. Аз теглих след това последствията. Обаче, нашите противници ни смятаха, както изглежда, за онези хора, с които са имали работа от ноември 1918 година. С тях нито германският народ, нито ние имаме нещо общо. Това не беше Германия. Това бяха няколко долни личности, плащани от англичани и французи, а поддържани от евреи. Това не беше германският народ. Германският народ нямаше „нищо общо с тях. А да сравняват нас с тях - това е обидно за нас.

Тези, които вярваха, че ще могат да приложат същите методи към нас, както преди - към личностите от времето на ноември 1918 година, са се лъгали. В този случай те, естествено, не си направиха труда да разгледат правилно нещата. Те нямаха никакво основание да очакват от нас да отидем в Женева, за да подлагаме постоянно ръка, да оставяме да ни ритат и пак да просим. Те смятаха, че германският войник от фронта и предателите от 1918 година, са едни и същи лица.

Англичаните не ни сломираха

Ноемврийските личности не можеха да действуват по друг начин, освен да се покоряват, защото бяха оковани във финансовите вериги на този друг свят. Ние, обаче, нямаше никакво основание да склоним глава пред този друг свят; или англичаните са си въобразили, може би, че се чувствам по-малоценен от тях? Те ни измамиха навремето със своите лъжи, обаче, британските войници не ни надвиха.

И сега още изглежда, че нищо не се е изменило в това отношение.

За мене беше, следователно, ясно, че, ако по пътя на свободните разисквания и споразумения в Женева не би се постигнало нищо, то ние трябваше да напуснем

Женева. В моя живот аз още никому не съм се натрапвал. Който не иска да говори с мене, той не е длъжен да стори това. Но и на мене не ми е необходимо.

По-скоро една световна империя, отколкото Англия

Ние сме осемдесет и пет милиона германци и тези германци също не се нуждаят от това, защото те имат едно голямо историческо минало. Те бяха една световна сила още тогава, когато Англия представляваше един малък остров.

И при това, повече от триста години. Така ни се наложи пътят, по който ние вървахме. В Обществото на народите нас ни посрещаха само с присмех и подигравки. Затова го и напуснахме. В конференцията за разоръжаването - също. И нея напуснахме. И ние тръгнахме по пътя, по който ние бяхме принудени да вървим, но все пак с надеждата да дойдем до едно разбирателство, ако по някакъв начин то бе възможно.

И аз смея да посоча един случай, в който изглеждаше, че ще се стигне до сполука - именно с Франция. Когато стана референдумът в Саарската област и тя беше присъединена към Райха, ние теглихме последиците, които бяха много тежки за нас. Тогава аз се отказах от едно по-нататъшно ревизиране на западната германска граница, французите посрещнаха това като нещо естествено. Аз обясних на френския посланик, че това не е така естествено, както си го въобразявах. Аз му обясних: "Ние понасяме една жертва, заради мира. Ние я понасяме, но затова искаме поне да запазим мира".

Но безогледността на тези капиталистически плутократи все пак успя да направи за едно кратко време своя пробив в тези страни, след като бе насърчавана от емигрантите, които бяха дали фалшива картина за положението на Германия, но на която се вярваше, защото това изглежда, че се е харесвало там, особено след като бе оплодена от еврейската омраза. Тази коалиция на плутократически интереси, от една страна, и на еврейските чувства на омраза и жаждата за мъст у емигрантите, от друга страна, успя да замъгли все повече и повече света и да го оплете в лъжи, за да насъсква срещу днешния Райх точно така, както някога срещу Райха преди нас. Тогава те бяха против Германия на кайзера, а днес против националсоциалистическа Германия. В действителност те са, значи, въобще против каквато и да е Германия.

Преди всичко нашите интереси

Но всеки случай аз бях решил да не отстъпя при каквито и да е обстоятелства от нашите права, защото не се касаеше за пожертвуване на теории, а за пожертвуване живота на милиони хора от бъдещите поколения.

Аз не се отказвам, обаче, нито от една точка от моята програма, защото не желая да пожертвувам бъдещето на нашата раса. Такова нещо никой няма право да стори, освен ако той излезе открито пред народа и заяви: „Аз не мога да защитавам повече твоите интереси!“ И тогава трябва да поеме отговорността някой друг.

Ние не сме дошли на власт с намерението да продадем интересите на германската нация. Аз дойдох с клетвата, че ще защитавам германските интереси с цената на всичко.

Жертвуването на интересите за една година не може да ми гарантира спокойствие за бъдещите времена, мои сънародници. Ние видяхме това в стария германски Райх, започвайки с пожертвуването на западните провинции. Това не спря там, а продължи все по-нататък и по-нататък. И всяко десетилетие изискваше отново жертви, докато най-после Германия беше разсипана и безсилието обхвана нашия народ в продължение на цели векове.

Напротив, аз съм решен да не отстъпя по начало нито педя земя. След като видях, че старите подпалвачи на световната война отново подеха своята престъпна дейност, когато господата Чърчил, Идън, Дъф Купер¹², Хор Белиша, Ванситарт¹³, Чембърлейн,

¹² Алфред Даф Купър (1890-1954), британски политик, дипломат и писател, Първи лорд на Адмиралтейството през 1937-1938г. и в правителството на Чърчил.

¹³ Р. Ванситарт (1881-1957) - британски дипломат и публицист, от 1930г. постоянен заместник министър на външните работи, до 1941г. главен дипломатически съветник на външния министър.

Халифакс др., когато тези стари познайници започнаха отново със своето насъскване, тогава ми стана ясно, че тези хора не търсеха справедливо разбирателство с Германия, а вярваха, че ще повалят Германия по един прост начин, и то колкото по-бързо, толкова по-лесно. Какво стана след това, мои сънародници, това вие знаете.

Германските въоръжения

В тези години, като започнах в 1934 година, аз се въоръжих. Когато през септември 1939 година съобщих в Райхстага размерите на германското въоръжение, другите не повярваха. Това е твърде понятно, тъй като този, който живее само от блъфове, вярва, че другите само блъфират. Ние преживяхме вече това и във вътрешността на страната. Също и тук моите противници не ми повярваха за каквото и да било. Всяко предсказание беше осмяно, всяка декларация биде взета на шега, а моите планове за бъдещето бяха сметнати за фантастични химери. Вън ние преживяхме същото, което преживяхме тогава и вътре в страната.

Аз мога, обаче, да кажа на света, че аз все пак се въоръжих, и то в големи размери. Днес германският народ знае това. Но има още много работи, които и той не знае. Не е необходимо да се каже всичко. Важното е, че всичко това е станало.

От другите ние не искаме нищо. За влизането във войната Франция нямаше никакво основание. Това бе просто едно желание, отново да се воюва с Германия. Те казваха: "Ние искаме Рейнската област. Ние искаме да разкъсаме Германия. Ние искаме да откъснем Остмарк и да разрушим Райха". Така те станаха жертва на своите фантазии за разгромяването на нашия Райх, фантазии, които са свършено невъзможни в двадесетия век - векът на идеята за националностите. Чисто и просто, това е една детинщина.

Поискахме само това, което ни принадлежи

А Англия? Аз й протягах много пъти ръка. Тъкмо според моята партийна програма, аз се стремях към разбирателство с английския народ. Ние няхахме изобщо, за какво да спорим. Само един единствен въпрос съществуваше - връщането на германските колонии. И, при това, аз казвах - нека да поставим на разискване този въпрос. Също и времето не играеше никаква роля. Аз не определях никакъв срок.

Тези колонии не представляват за Англия никаква цел.

Тя притежава 40 милиона квадратни километра земя - какво ще прави с толкова пространство? Нищо. Това е само едно скъперничество, характерно за старите лихвари, които не желаят да дадат нещо от богатството, което притежават. Това са болнави същества, които виждат, че техният съсед няма нищо за ядене, които не могат да използват това, което притежават, но, вместо да дадат от него на другите, те го хвърлят в морето. На тях им става зле при мисълта, че ще загубят една частица.

Аз не съм искал нещо, което принадлежи на англичаните, а само това, което те ни ограбиха и откраднаха през 1918 и 1919 години. Ограбиха и откраднаха, въпреки тържествените гаранции на господина американския президент Уилсън.

Ние не сме искали нищо от тях. Нищо и не търсим от тях. Аз им протягах постоянно ръката си, но, въпреки това, всичко бе напусто. Причините са ясни, но на първо място е германското единство. Те мразят нашата държава, без разлика на това, дали тя се управлява от кайзер, или е националсоциалистическа, дали е демократична или е авторитарна. Това за тях е все едно. И на второ място - те мразят, преди всичко, социалния подем в този Райх.

А тук властолюбието им спрямо другите народи върви, ръка за ръка с най-низкия егоизъм към собствения, им народ. Когато те казват: „Ние никога не можем да се разберем с този свят!“ - то това е светът на събуждащата се социална съвест, с която те не могат да се разберат.

Аз мога да дам само един отговор на тези господа, отсам и оттатък океана:

„В края на краищата ще победи социалният свят. Във всички народи ще започне

да говори социалната съвест. Те могат да водят войни за своите капиталистически интереси, но самите войни, в последна сметка, ще подготвят пътя за социалното възбуждане на самите народи.”

Отдавна изхвърлен материал

Невъзможно е интересите на стотици-милиони хора да се поставят в зависимост от тези на няколко отделни личности. По-големите интереси на човечеството ще победят над интересите на тези малки плутократически гешефтери. Ние имаме доказателства, че и в другите страни започва да се чувства едно недоволство в това отношение. Английските работнически водачи днес изведнъж идват с „нови” социални идеи, които са така изтъркани и остарели, че аз мога само да кажа:

„Сложете ги пак в чекмеджето, това е стар, употребен и изхвърлен вече от нас материал, изостанал назад от днешното време, господа. Ако искате да узнаете, как се правят такива работи, тогава не бива да се водите по програми, които бяха на мода у нас през 1880 или 1890 година. Трябва да дойдете при нас, господа, и да следвате у нас, ако искате да научите как се правят тези работи.”

Но все пак достатъчен е фактът, че сега такива неща се смятат изведнъж за цел. Защо, всъщност, господата водят война? Първо, те казват- за да се борим срещу националсоциализма, народите на света трябва да изнемогнат от кръвопролития - а сега те изведнъж изваждат лежащите в най-долните чекмеджета програмни точки на нашите пра-предшественици.

Но какъв смисъл има всичко това? Те можеха да постигнат всичко много по-лесно. Обаче, това е доказателство, че също и там народите започват да се вълнуват. Или ако настане, например, буря в Англия, защото някой, един полковник мисля, заяви: „В тази страна”, т. е. в социално-напредничава Англия „не могат да служат офицери от долните слоеве, офицерите могат да произхождат само от висшите слоеве, тъй като долните слоеве не притежават нужните качества”. Тогава ми се налага да задам въпроса: „Защо се тревожите?” Защото той каза това? Вие би трябвало да се тревожите „защото положението е наистина такова, а не защото се е намерил най-сетне някой да го каже!”

Интересно е, че никой не се възмущава от факта, че положението е в същност такова. Това значи, че там наистина могат да си създадат положение само ония, които принадлежат към онзи висш слой. Върху това би трябвало да се възмущават те, а не върху факта, че някой сега, през време на война, е направил глупостта да не мълчи по този въпрос. У нас, ако искате да научите нещо, това положение е отдавна премахнато. Неотдавна вие ни посочихте, че нашите офицери и генерали не стрували нищо, защото били млади и надхвани от националсоциалистически идеи, защото, значи, имат все пак връзка с широки- те маси. Развитието, обаче, може сега да покаже вече, къде има по-добри генерали, от татък или у нас.

Ако войната трае още по-дълго време, то това ще бъде, голямо нещастие за Англия. Ще има тогава да се преживеят още много работи. И някой ден англичаните ще из- пратят, може би една комисия, която да възприеме нашата програма.

Те не искат никакво споразумение.

Тази социална Германия е ненавиждана най-много от тази клика, съставена от евреи, от техните финансисти и техните гешефтери. Нашата външна политика, както и нашата вътрешна и стопанска политика стои, срещу това, с непоколебимо и ясно съзнание.

Има само една насока към целта, това е народът. Всички пътища, по които следва да се движим, трябва да ни доведат най-сетне там. При това, на нас ни е ясно, че, ако човек не иска да разрушава всичко, този път може да се следва и удържи само с голямо внимание. Обаче, Движението също не е само временно явление на един човек.

Аз съм казвал вече и по-рано, през време на нашата борба, че

националсоциализмът ще определи бъдещите хилядолетия на германската история. Той не може да се изличи вече от мисълта. Той ще изчезне едва тогава, когато точките на неговата програма станат нещо напълно естествено.

Възможността за едно разбирателство беше дадена още през време на войната. Аз протегнах ръка, веднага след приключването на войната с Полша. Аз не исках нищо нито от Франция, нито от Англия. Но всичко бе напразно. Веднага след поражението на западния фронт, аз отново протегнах ръката си на Англия. Моите предложения бяха посрещнати с подигравка и ругатни. Те буквално плюха върху мене. Те бяха възмутени. Също така добре. Значи всичко е било напразно.

Финансовите интереси, значи, надделяват над истинските народни интереси!

Кръвта на народите трябва, следователно, отново да се постави в услуга на парите на тази малка интернационална, заинтересована, група.

Така се стигна до първата борба, така тя ще продължи и по-нататък.

Поглеждайки назад в миналото, аз трябва да кажа още едно нещо. Годината, която стои зад нас, и последната част на по-миналата година, практически разрешиха тази война.

Противникът, когото те мобилизираха срещу нас на изток, беше отстранен за няколко седмици. Опитът да ни се пресече вносът на руда от север, както и да се добие една изходна база за нападение срещу Северна Германия, беше ликвидиран също така в рамките на месец и половина. Опитът да се заеме Рурската област през Холандия и Белгия пропадна за няколко дни, Франция я постигна същата участ. Англия беше прогонена от континента.

Аз вече на няколко пъти четох, че англичаните били имали намерението да започнат една голяма офанзива някъде. Аз бих желал да ми съобщят предварително за това. Тогава бих наредил да им се освободи областта за тази цел. Бих им спестил всички трудности на десанта и ние бихме могли отново да се представим един на друг и да се разговорим, и то на езика, който те много добре разбират! Те имат само надежди, защото трябва да им остане поне надеждата.

Обаче, какво очакват те? Ние стоим на този континент и от там, където стоим, никой вече не може да ни изтласка. Ние си създадохме известни бази, и щом часът удари, ще се вдигнем за решителните удари. Че ние действително използвахме времето, господата ще има да се уверят в това още през тази година.

Америка - една надежда?

А на какво се надявате вие? На чужда помощ? На Америка?

Аз мога да ви кажа само едно - ние пресметнахме всяка възможност предварително.

Че германският народ няма нищо против американския, е ясно на всеки, който не иска съзнателно да изопачава истината. Германия никога не е предявявала интереси върху американския континент, освен че германци са се били за свободата на този континент! Ако държави от този мащаб се опитат да се намесят евентуално в европейския конфликт, тогава твърде скоро ще се промени поставената цел. Тогава Европа ще се защитава.

Не трябва, обаче, никой да се поддава на заблуждение. Който вярва, че може да помогне на Англия, трябва винаги да знае, че всеки кораб, с или без охрана, който се изпреди пред нашите торпедни тръби, ще бъде торпилиран.

Ние се намираме в една война, която не желаехме. Напротив! По-често от мене, никой не би протегнал ръка. Ако те, обаче, желаят борбата и имат за цел да окървяват германската нация, тогава те ще преживеят неочакващо чудо. Този път те няма да срещнат изтощената Германия от Световната война, а ще се сблъскат с една в най-висша степен мобилизирана, боеспособна и твърдо решена за борба Германия.

Отношенията между Германия и Италия

Ако господата, обаче, имат други надежди, то мога само да кажа: „Господа, аз не ви разбирам!” Те казват: „Италия ще излезе от борбата.” Господата не трябва да измислят революции в Милано, а трябва да внимават да не избухне у тях самите някоя революция.

Отношението на Германия и Италия се схваща от тия държави въобще така, каквито могат да бъдат отношенията между двама приятели. Когато при демокрациите единият помага на другия, той винаги иска срещу това да получи нещо, например бази, или нещо подобно, което след това заема.

Когато италианските аеропланни ескадрили бяха настанени по брега на Атлантическия океан, английските вестници разправяха, че италианците се намесват в нашето военно ръководство и че затова те били искали за в бъдеще да имат база на Атлантика. Сега, когато пък германските ескадрили са в Сицилия, те разправят, че Германия вероятно ще задържи Сицилия. Господата могат да бъдат уверени, че с тези приказки не може да се повлияе нито един човек, нито в Германия, нито в Италия. Те говорят само за болнавата психика, каквато само в Англия може да съществува.

И, преди всичко, това значи, че те не могат да схванат- смисъла на войната, а той е следният - където е възможно да бием Англия, ние ще я бием.

Ако те, обаче, виждат в няколкото неуспехи на нашия партньор доказателство за тяхната победа, то тогава аз не мога да разбера англичаните. Те виждаха до сега в своите собствени неуспехи винаги само доказателството за голямата си победа! Господата могат да си мислят, че тази сметка е обща сметка и че тя ще бъде изравнена в края на войната, точка по точка и квадратен километър по квадратен километър!

Те трябва да бъдат убедени и още от един факт -Дуче и аз, ние двамата, не сме нито евреи, нито спекуланти. Когато ние си подаваме ръка, това правят мъже, които имат понятие за чест. И това навярно ще стане ясно на тия господа в течение на годината.

Може би, те се надяват на Балканите! И това много не ще ме развълнува, защото едно, е сигурно - където и да се появи Англия, там ще я нападнем, и ние сме достатъчно силни за това!

Може би те хранят надежда в други държави, които също тъй искат да въвлекат във войната. Не знам, но аз мога да ви уверя, мои партийни другари и другарки, които от години насам ме познавате като един грижлив човек, който винаги, предвижда идването, че ние трезво сме преценили всяка възможност, която въобще е мислима, и сме я турили в сметката.

Те, мъже би, имат още една надежда - тя вече не е тъй голяма - гладът. Ние организирахме живота си. Ние предварително знаехме, че във войната няма да има изобилие. Но германският народ никога няма да умре от глад - никога! По-скоро това ще стане с английския! В това господата могат да бъдат уверени.

Недостиг на сурови материали ? И там ние сме се погрижили за всичко. Затова бе четиригодишният план! Може би, някои англичани вече са разбрали това.

Остава още само едно, а именно, че те вярват, че още веднъж ще могат да омотаят германския народ с своята лъжа и със своите фрази. И по това мога да кажа - те не биваше да спят толкова дълго! Те трябваше да се позаинтересуват малко за вътрешното развитие на германския народ. Със същата идиотщина те се заеха да отчуждят италианския народ от Дуче - един британски лорд се изправя и апелира към италианския народ да следва не Дуче, а негово превъзходителство лорда! Ама че овнешка мъдрост!

И ето, че се изправя друг един лорд и призовава германския народ да напусне мене и да последва него. На тия хора аз мога да кажа само едно - и други са се опитвали да сторят това. Тия хора нямат представа за германския народ, за националсоциалистическата държава, за нашата сплотеност, за армията на нашите

маршируващи маси! Те нямат понятие от пропаганда!

Тъй като, очевидно, не са напълно убедени в ефикасността на своите идеи, те си взеха в заем малко сили от Германия. Но това са тъкмо ония сили, които тук жалко се провалиха, а именно - емигрантите, които офейкаха от тука. Това са техните съветници! Ние ги откриваме веднага в техните памфлети.

Ние отлично знаем, че това е написал този, онова, онзи, е също тъй глупаво, както някога тук, у нас. Само че тогава там стоеше фирмата „Фосищайтунг“, а сега „Таймс“ или нещо подобно. И тия хора си въобразяват, че една тъй стара, престара идея, която не увличаше още през времето на „фосищайтунг“, сега изведнъж ще започне за да увлича, щом се появи под фирмата на „Таймс“ или на „Дейли телеграф“.

В тия демокрации наистина се е появило едно омекване на мозъците! Те могат да бъдат спокойни - германският народ направи всичко, което е в негов интерес. Той ще следва своето водачество. Той знае, че неговото водачество има само една цел. Той знае, че днес начело на държава-та не стои мъж, който има в джоба си пакет с акции, или който изобщо гони личния си интерес.

И ако светът би бил пълен с дяволи

Германският народ - аз знам това и се гордея с него -ми се е обрекъл и ще върви с мене, каквото и да става.

В този народ сега отново оживя един дух, който някога дълго време е бил с нас - фанатизмът на готовността да понесем всичко! Всеки удар, който ни бъде нанесен, ще бъде заплатен с лихвата и с лихва на лихвата! А това ще ни направи още по-твърди! Каквото и да мобилизират против нас - „и с дяволи да бъде изпълнен светът“ - ние все пак ще сполучим!

Ако ли пък, най-после, кажат: „Да, ами грешките им!“ Боже мой, че кой не прави грешки? Аз тази сутрин четох, че един английски министър - не помня кой - по един особен начин изчислил, че миналата година, значи през 1940, съм бил направил седем грешки. Седем грешки! Този господин е сбъркал. Аз сам си направих сметката: грешките ми са били не седем, а 724. Но аз продължих с тия сметки - моите противници са направили 4 358 000 грешки! Той може да ми вярва. Сметките ми са съвсем точни.

И с грешките си ние ще вървим напред. Ако ние и през тази година направим толкова грешки, колкото през миналата, в края на годината аз на колене ще благодаря на Бога. А пък ако нашите врагове са точно толкова умни, колкото бяха миналата година, от това и аз мога да бъда доволен.

И тъй, ние влизаме в новата година с една подготвена войска, каквато никога не е имало в германската история.

По суша броят на дивизиите е извънредно увеличен. Тяхната готовност бе засилена, грамадният военен опит бе проучен и използван от командването и от войниците. Ние работихме и непрестанно ще работим и занапред. Въоръжението е подобро, и нашите противници ще видят, как то е подобро.

Тази пролет започва подводната война

По море през тази пролет ще започне подводната война и тогава те и там ще забележат, че не сме спали! Също тъй ще им се представи и въздушната флота!

Цялата наша въоръжена сила, тъй или иначе, ще наложи решението!

За тази цел нашето производство има грамадно увеличение във всички области.

Това, което другите проектират, у нас е вече действителност. А германският народ стои сплотен зад своето водачество с пълна вяра в своята войска и готов да понесе това, което съдбата поиска от него.

1941 година ще бъде, аз съм убеден в това, историческата година на едно ново преустройство на Европа! Програмата не може да бъде друга, освен овладяване на света за всички, отнемане привилегиите на отделни личности, сломяване тиранията на известни народи и на техните финансови власти.

И, най-после, тази година ще спомогне за осигуряване основите на едно истинско разбирателство между народите, а с това и на тяхното помиряване! Аз не бих искал да забравя и онова, което посочих на 1 септември 1939 г. в германския Райхстаг, а именно, че, ако еврейството хвърли останалия свят в една обща война - тогава цялото еврейство ще си изпее песента в Европа!

Срещу развращаването на народите

Те и днес още могат да се смеят на това, както по-рано са се смеели на моите предсказания. Идващите месеци и години ще покажат, че и тук съм предвидил правилно. Още отсега нашите расови схващания завладяват народ след народ и аз се надявам, че и ония народи, които днес са наши врагове, един ден ще разберат, кой е техният по-голям вътрешен враг, и че те тогава ще застанат на един фронт с нас - на фронта против интернационалното еврейско експлоатиране и корумпиране на народите.

Тази година, която сега след 30 януари минава зад нас бе година на най-големи успехи, но и на големи жертви. Макар общият брой на ранените и убитите да е малък, в сравнение с други войни, жертвата е все пак тежка за ония, които са я понесли.

Нашето пълно съчувствие, нашата любов и нашите грижи принадлежат на онези, които трябваше да принесат тази жертва. Те понесоха това, което трябваше да жертвуват и цели поколения преди нас. Но и всеки отделен германец даде своята помощ. Нацията работи във всички области и, преди всичко, работи германската жена, като заместник на мъжа.

Една чудесна идея за общност владее нашия народ! И нека пожеланието на днешния ден да бъде - тази идея да ни остане в пълната си мощ и през идната година. И нека нашият обет бъде - да работим за тази общност! А нашата вяра и нашето упование да бъде в служба на тази общност да извоюваме победата!

А нашата молитва нека бъде: „Всевишният да не ни изоставя в тази борба през идната година!”

Да живее Германия!

Зиг-хайл!

ОТГОВОРНОСТТА НА РУЗВЕЛТ ЗА ВОЙНАТА

Реч, произнесена пред Райхстага на 11. 12. 1941 г.

Господа народни представители! Мъже от германския Райхстаг!

Една година, пълна с исторически събития, скоро ще завърши. Една година, която ще бъде пълна с най-важни решения, ни предстои. В тия сериозни времена аз ви говоря, депутати от Райхстага, като на представители на германската нация. Нека чрез вас целият германски народ узнае за тоя върховен момент и за решенията, които настоящето и бъдещето ни налагат.

След повторното отхвърляне на моето предложение за мир в 1940 година от тогавашния английски министър-председател и неговата клика, през есента стана ясно, че тая война трябва да бъде изнесена с оръжие докрай, въпреки всички доводи на здравия разум и на необходимостта. Вие ме познавате, стари мои партийни другари, че аз съм бил всякога враг на колебания или полурешения. Ако Провидението иска, германският народ да преживее и това изпитание, тогава аз съм му благодарен, че ми е поверило ръководството на една историческа борба, която е от съдбоносно значение за следващите 500 или хиляда години, не само за историята на Германия, но и за историята на Европа, та даже и на целия свят.

Германският народ и неговите войници работят и се бият днес не само за себе си и за своето време, но и за бъдещите най-далечни поколения. Една историческа мисия от небивали размери ни е възложена от Създател, която ние сме длъжни сега да изпълним.

Западният фронт е осигурен

Веднага след привършване на войната в Норвегия, настъпилото примирие на Запад даде възможност на германското ръководство да осигури най-напред спечелените политически, стратегически и стопански важни области, преди всичко, във военно отношение.

По тоя начин, окупираните страни увеличиха своята възможност за защита и съпротива. От Киркенес до испанската граница се простира един пояс от бази и укрепления, с най-внушителни размери.

Построени бяха безброй летища, някои от които изискваха да се разбиват с динамит дивите гранитни камънаци на северните планини. В морските бази се създадоха убежища за подводниците, в такива размери и с такава бързина, че те са практически неуязвими, както от морето, така, и от въздуха. За самата отбрана служат повече от 1 500 нови батареи, чиито позиции трябваше да се проучат, планират и построят. Една мрежа от шосета и железопътни линии беше построена, така че днес връзката между испанската граница и Пет е осигурена, независимо от морските пътища. Пионери и строителни батальони от флотата, войската и авиацията, в сътрудничество с организацията Тод, създадоха съоръжения, които не отстъпват по нищо на линията Зигфрид. За тяхното засилване се работи непрестанно.

Решението ми е непоколебимо - да направя този европейски, фронт неуязвим за всеки противник. Трудът по отбраната намери своето допълнение в нападенията на военното командване, доколкото те бяха възможни, в зависимости от сезонните условия. Германски морски и под водни бойни единици продължиха своята непрекъсната унищожителна война срещу военната и търговска флота на Англия и нейните съюзници. Германската авиация под- помагаше с разузнавания и нападения унищожаването на неприятелския тонаж и даде със своите безчислени възмездни летения една по-добра представа на англичаните за "прелестната война", виновник за която, на първо място, е техният днешен министър-председател.

Участието на Италия

В тая борба, към средата на миналата година, Германия бе подкрепена най-напред от своя италиански съюзник. В продължение на дълги месеци, по голямата част от тежестта на британската мощ тегнеше върху плещите на съюзената с нас италианска държава. Само благодарение на грамадното превъзходство в броя на тежки бойни коли, англичаните успяха да предизвикат една временна криза в Северна Африка. Още на 24 март миналата година, една малка част германо-италиански войски, под заповедите на генерал Ромел, започна контра нападенията.

На 2 април падна Агедабия. На 4 се стигна до Бенгази, на 8 нашите общи отреди влязоха в Дерна, на 11 беше обграден Тобрук, а на 12 април бе завзета Бардия. Германският африкански корпус извърши по този начин блестящи подвизи, защото това бойно поле със своя климат беше свършено чуждо и непривично. Както някога в Испания, така и в Северна Африка, германци и италианци се сражаваха винаги заедно срещу общия враг.

Докато с тия смели мерки североафриканският фронт на нашите две съюзени страни бе отново осигурен с кръвта на германски и италиански войници, над Европа се носеше вече зловещата сянка на една страшна опасност.

Облаци над Европа

Отстъпвайки пред жестоката необходимост, аз се реших, през есента на 1939 година, да направя поне опит да създам предпоставката за един общ мир, като сложа край на сериозната обтегнатост между Германия и Съветска Русия. Това беше психологически трудно, поради общото становище на германския народ и преди всичко на Партията против болшевизма. Практически, обаче, това беше лесно, защото Германия е виждала и застъпвала фактически само стопански интереси във всички ония страни, които Англия обяви за застрашени от нас и които тя отрупа с пактове за помощ.

Дълга да ви припомня, господа народни представители, мъже от германския Райхстаг, че Англия през цялото лято на 1939 година предлагаше отново своята помощ на много държави и страни, като твърдеше, че Германия имала намерение да ги нападне и лиши от свободата им.

Германският Райх и неговото правителство могат да заявят със спокойна съвест, че това е само клевета, която не отговаря на истината. Към това се прибавя и трезвото разбиране на английските военни среди, че в случай на война, която трябваше да се наложи на германския народ от британската дипломация, борбата на два фронта ще може да се води само с много тежки жертви.

Определяне границите на нашите интереси

След като, освен балтийските държави, Румъния и други страни бяха склонни да приемат пактовете за взаимно подпомагане, предложени от Англия, и с това признаха, че те също вярват в едно подобно заплашване, правителството на Райха имаше не само правото, но то беше и задължено да определи на свой ред границите на германските интереси. Заинтересуваните страни, обаче, трябваше скоро да признаят, за съжаление и на Германия, че единственият фактор, който можеше да бъде най-силният гарант срещу опасността, идеща от Изток, бе само Германия. Тия държави бяха загубени от момента, когато скъсаха отношенията си с Германия, поради водената от тях политика да се доверяват на подкрепата на Англия, която, в своя пословичен егоизъм, от векове насам не е дала никога помощ, но винаги само е искала помощ.

Съдбата на тия страни предизвика най-голямо съчувствие сред германския народ. Водената от финландците война през зимата ни накара да изпитаме едно чувство, едновременно на болка и възхищение. Възхищение, защото ние сами сме войнишки народ и притежаваме едно сърце, чувствително към героизмът и жертвите. Болка, защото ние виждахме неприятеля, който ни заплашваше от Запад, и опасността от Изток, и не бяхме в състояние да им помогнем с военни средства.

Москва искаше да унищожи Европа

Щом стана ясно, че Съветска Русия си запази правото, след като бяха определени сферите на германското политическо влияние, да унищожи фактически народите, които живеяха извън тия сфери, по-нататъшните отношения между нашите две страни се определяха само от чувствата на разума - враждебни едни на други.

От месец на месец ние разбрахме още през 1940 година, че плановете на управниците в Кремъл целяха съзнателно завладяването и унищожаването на цяла Европа. Аз дадох вече на нацията представа за нашествието на руските войски от Изток, в едно време, когато Германия имаше само няколко дивизии в граничните с Русия провинции. Само един слепец не можеше да види, че тук се приготвяваше един поход с небивали в историята размери, и то не за да се отбранява нещо, което изглеждаше, че не е вече способно да се отбранява. Ако светкавичното завършване на войната на Запад лиши московските властелини от възможността да разчитат на едно бързо изтощаване на Германия, това не попречи на техните намерения, но само отложи времето за нападение.

През лятото на 1941 година те помислиха, че е дошъл най-благоприятният момент да се започне войната. Една нова монголска вълна требваше да залее Европа.

Чърчил е знаел всичко

За същото време мистър Чърчил обеща един обрат в борбата на Англия против Германия. Той се опитва днес по най-подъл начин да отрича, че в тайните заседания на камарата на депутатите през 1940 година не е изтъкнал, като съществен фактор за успешното продължаване и завършване на войната, въоръжената намеса на Съветска Русия, която требвало да стане най-късно през 1941 година и която тогава щяла да постави Англия в положение да премине и тя от своя страна в нападение.

Поради това, през пролетта на тая година, ние следяхме, с дълг на будна съвест, струпването на войски от страна на една световна сила, която изглеждаше, че разполага с неизчерпаеми резерви от хора и материали. Мрачни облаци започнаха да се събират над Европа.

Но какво е Европа, господа народни представители? За нашия континент няма географско определение, но само народностно и културно.

Планините на Урал не са границите на тоя континент, но това е оная линия, която отделя Запад от Изток.

Големите исторически борби в Европа

Едно време Европа бе гръцкият полуостров, завладян от северните племена, които запалиха там огъня, който от тогава започна бавно, но непрекъснато да озарява човешкия свят. И тия гърци, които отблъснаха персийските завоеватели, не защитаваха само своето малко отечество, но също това понятие, което днес се нарича Европа.

След това Европа се премести от Елада в Рим.

Към гръцкия дух и тяхната култура се прибавиха римската мисъл и изкуството на римляните да управляват народите.

Една световна империя бе създадена, която даже и днес не е достигната или надмината по значение и в творческата си мощ. Обаче, когато римските legionи спечелиха, накрай, победата в три кръвопролитни войни за отбраната на Италия срещу африканския натиск на Картаген, те не се биеха само за Рим, но за гръко-римската Европа.

Следното нападение срещу патримониума на новата човешка цивилизация дойде от далечините на Изтока. Един страшен поток от нецивилизовани орди се изля във вътрешността на Азия до сърцето на днешния европейски континент. В битката по Каталонските полета, за първи път в една съдбоносна борба от неизмеримо значение, римляни и германци се сражаваха заедно за цивилизацията, която произхождаше от Гърция и която чрез римляните бе достигнала до германците.

Европа се бе уголемила. Западният свят произлезе от Гърция и Рим и неговата

отбрана за много столетия беше вече не само задача за римляните, но, преди всичко, за германците. В същите пропорции, в които западният свят, озарен от гръцката култура, изпълнен от впечатленията за величавите традиции на римската империя, разширяваше своите пространства чрез германската колонизация, се разширяваше пространствено и онова понятие, което ние наричаме Европа.

От малко значение е сега, дали германските императори са отблъснали нападенията на Изток по реката Унструт или при Лехфелд, или дали африканците са били разбити от испанците след дълги войни. Това бе винаги една борба за Европа, която се опълчи срещу един чужд свят в най-точния смисъл на думата.

Ако в миналото Рим си бе извоювал вечни заслуги със създаването и отбраняването на този континент, днес германците са поели отбраната и защитата на едно семейство от народи, които, колкото и да се различават и разделят помежду си в политическото обособяване и в преследваните цели, в общата си картина, обаче, представляват една общност, която по кръв и по култура е отчасти еднаква, а отчасти взаимно се допълва.

И тая Европа не само колонизира други континенти но ги обогати със своя дух и с своята култура, което се признава от всеки, който търси истината, вместо да я отрича.

Не е, прочее, Англия, която донесе цивилизацията на континента, защото отдени части от германската раса като англосаксонците и нормандците напуснаха континента и се заселиха на този остров и направиха възможно неговото развитие. Също така Америка не е открила Европа, но обратното. И всичко това, което Америка не е получила от Европа, може да заслужава възхищението само на една по еврейска смесена раса.

Европа, обаче, вижда в това само признаци на упадък в изкуството и в културния живот, наследство от смесицата с еврейска и негърска кръв.

Господа народни представители! Мъже от германския Райх!

Чувствам се длъжен да наблегна на тия факти, тъй като борбата, която още от първите месеци на тая година започна да проличава като неизбежна и за воденето на която този път Германия е призвана на първа линия, надхвърля интересите на нашия народ и на нашата държава. Както някога древните гърци не отбраняваха Гърция срещу персите, римляните не отбраняваха Германия срещу монголите, испанските герои не отбраняваха Испания срещу Африка, но защитаваха Европа, така Германия се бори днес не за себе си, но за целия наш континент.

Щастлив признак е, че това разбиране е заседнало толкова дълбоко в подсъзнанието на повечето европейски народи и че те, с открито становище или с изпращането на доброволци, вземат участие в тая борба.

6 април е началото на борбата

Когато германските и италианските войски на 6 април тази година започнаха военните действия срещу Югославия и Гърция, това беше въведението в голямата борба, в която се намираме още и сега. Защото бунтът, който доведе до сваляне на бившия принц регент и неговото правителство, бе решаващ за по-нататъшното развитие на събитията в този край на Европа.

Макар че Англия бе взела най-голямо участие в този преврат, главната роля се играеше от Съветска Русия. Това, което бях отказал на г-н Молотов при неговото посещение в Берлин, Сталин мислеше, че може да го постигне по околел път, с едно революционно движение, въпреки нашата воля. Без оглед на сключените договори, намеренията на болшевишките властелини растяха.. Пактът за приятелството с новия революционен режим в Белград освети като светкавица близостта на заплашващата опасност.

Каквото бе извършено от германските войски в този поход, намери справедлива възхвала в германския Райхстаг на 4 май 1941 година. Но това, което тогава трябваше

със съжаление да премълча, беше признанието, че ние отивахме с бясна скорост към конфликт с една държава, която не използва в момента войната на Балканите, само защото струпването на войски не бе завършено и защото ползуването от летищата бе невъзможно, главно поради топенето на снеговете по онова време и свързаното с него размекване на почвата.

Господа народни представители! Мъже от германския Райхстаг!

Когато в 1940 година, от дебатите в английската камара и от наблюдения върху разместването на руски войски по нашата граница, съзнах възможността за образуването на една опасност от Изток, аз дадох веднага нареждане за сформирването на много нови танкови, моторизирани и пехотни дивизии.

Предпоставките за това, както по отношение на хора, така и за материали, бяха в изобилие. Защото аз мога да ви уверя, вас господа народни представители, и въобще целия германски народ, че колкото повече се говори за въоръжение сред демокрациите, толкова повече в националсоциалистическа Германия ще се работи за него. Така беше в миналото, така е и днес. Всека година ще ни намери там, където е необходимо, с много повече и преди всичко с по-добри оръжия.

Решението бе трудно

Въпреки пълното разбиране на необходимостта по никакъв начин да не се даде възможност на противника да нанесе той първия удар в нашето сърце, решението при тоя случай бе крайно трудно. Когато писачите на демократическите вестници днес заявяват, че ако познавах точно силата на болшевишкия противник, бих си помислил, това значи, че те не познават нито положението, нито моята личност.

Аз не исках войната, а, напротив, направих всичко, за да я избегна. Обаче, аз бих действувал безсъвестно и против дълга си, ако, въпреки убеждението си в неизбежността на едно въоръжено стълкновение, бих пропуснал да извлека от това положение единствените възможни последствия. И понеже смятам Съветска Русия за смъртна опасност не само за германския Райх, но и за цяла Европа, аз бях решил, по възможност даже няколко дни преди избухването на конфликта, да дам сам знака за нападение.

За факта, че болшевиките имаха намерение да ни нападнат, днес ние притежаваме един действително поразителен и автентичен материал. На нас ни е известно също така и времето, когато трябваше да се извърши това нападение. Предвид опасността, чиито размери, може би, едвам днес ни стават ясни, аз мога само да благодаря на Бога, че Той ме просвети в правилния момент и ми даде сила да направя това, което трябваше да се направи. На Него дължат не само милиони германски войници живота си, но и цяла Европа своето съществуване.

Защото, аз мога днес да заявя това, ако тази вълна от повече от 20 000 танка, стотици дивизии, десетки хиляди оръдия, придружени от повече от 10 000 самолета, внезапно се понесеше над Германия, Европа би била загубена.

Съдбата предопредели няколко народа, които, с проливането на кръвта си, да изпреварят този удар и да го - отблъснат. Ако Финландия не беше се решила за втори път да вдигне оръжие, то буржоазният строй на другите северни държави щеше да намери скоро края си.

Като хунски пълчища

Ако германският Райх не бе се противопоставил със своите войници и оръжия на този противник, в Европа би избухнал един пожар, който би унищожил веднъж завинаги смешната британска идея за поддържане на равновесието в Европа, с неговата безсмисленост и глупави традиции.

Ако словаци, унгарци и румънци не бяха се заели със защитата на Европа, тогава болшевишките орди, като хунските пълчища на Атила, биха връхлетели върху дунавските страни, а по бреговете на Йонийското море татари и монголци биха наложили ревизията на договора от Монтрьо.

Ако Италия, Испания и Хърватско не бяха изпратили дивизиите си, тогава не би могло да се състои защитата на един европейски фронт, която, като прокламация на понятието нова Европа, излъчи притегателна сила и върху всички останали народи.

С едно подобно разбиране, пълно с предчувствие за истинското положение, дойдоха доброволци от Северна и Западна Европа - норвежци, датчани, холандци, фламандци и други, даже и французи, които придадоха на борбата на съюзените сили от Оста характера на един европейски кръстоносен поход в пълния смисъл на думата.

Не е дошло още време, да се говори за планове и ръководството на този поход. Аз мисля само, че още сега мога да изтъкна с няколко изречения всичко онова, което се е постигнало в тая най-голяма борба от всички времена, която с големината на пространството, многочислеността и величието на събитията много лесно изтрива отделните впечатления и ги прави да бледнеят в спомена.

Един славен баланс

На 22 юни, сутринта на разсъмване, започна нападението. С непобедима смелост бяха превзети ония гранични укрепления, които бяха предопределени да осигурят от всяка изненада отрупаните руски войски против нас.

Още на 23 юни падна Гродно. На 24 юни, след превземането на Брест-Литовск, капитулира Цитаделата и бяха взети още Вилно и Ковно. На 26 юни падна Дюнабург. На 10 юли бяха приключени първите две големи обградни битки при Белисток и Минск. 324 000 пленници, 3 332 танка и 1 809 оръдия попаднаха в наши ръце. Още на 13 юли се направи, при почти всички по важни места, пробив на линията Сталин. На 16, след тежки боеве, падна Смоленск, а на 19 юли германски и румънски части преминаха Днестър. На 6 август завърши, с много „чували“, сражението при Смоленск. Отново паднаха в германски плен 310 000 руси, при което броят на взетата плячка възлизаше на 3 205 танка и 3 120 оръдия, някои от които разрушени.

Само три дни по-късно завърши съдбата си една друга руска армия. На 9 август, в боя при Уман, отново бяха пленени 103 000 руси и 317 танка, а 1 100 оръдия бяха разрушени или взети плячка. На 17 август падна Николаев, на 21 бе взет Херсон. Същият ден приключи боят при Гомел с 84 000 пленници, 144 танка и 884 оръдия, някои от които разрушени, други бяха взети плячка. На 21 август бяха пробити руските позиции между езерата Илмен и Пейпус, а на 26 август падна в наши ръце предмостовото укрепление на Днепропетровск.

Още на 28 същия месец германските войски, след тежки боеве, влязоха в Ревел и Балтиш Порт, а на 30 финландците превзеха Вийпури.

Ленинград обграден

С последвалото на 8 септември завземане на Шлюсел-бург, Ленинград бе окончателно откъснат от юг.

На 16 септември успяхме да построим предмостови укрепления отвъд Днестър и още на 18 септември Полтава падна в ръцете на нашите войници.

Най-грандиозни операции.

На 19 септември германските войски атакуваха цитаделата на Киев и на 22 завладяването на остров Озел се увенча с превземането на столицата на Украйна.

Тепърва сега узряха най-големите операции, с очакваните резултати. На 27 септември приключи битката при Киев. 66 500 пленници тръгнаха в безкрайни колони към Запад. Обаче, в наши ръце останаха като плячка 884 танка и 3 178 оръдия.

Още на 2 октомври започна битката за пробива на центъра на източния фронт, а на 11 октомври приключиха победоносно боевете при Азовско море.

Ние отново изброихме 107 000 пленници, 212 танка и 672 оръдия

На 16 октомври, след тежки сражения, германските и румънските войски влязоха в Одеса.

На 18 октомври, започнатите на 2 октомври боеве за пробиване центъра на

източния фронт завършиха с нов, небивал в световната история, успех. 663 000 пленници това бе резултата, плюс 1 242 танка, 5 452 оръдия, от които някои разрушени, други взети като плячка.

На 21 октомври приключи завладяването на остров Датьо.

На 24 октомври бе взет индустриалният център Харков.

На 28 октомври, след много тежки боеве; бе завзет окончателно проходът за Крим и още на 2 ноември бе щурмуван главният му град Симферопол.

На 16 ноември Крим бе преминал и се стигна до Керч.

Страхотна плячка

На 1 декември общото число на съветските пленници бе възлязло на 3 806 865 души.

Броят на унищожените и взети танкове възлиза на 21 391, броят на оръдията 32 541, а на унищожените самолети 17 322.

През същото време биха свалени 2 191 британски самолета. Военната ни флота е потопила 4 170 611 бруто тона, а въздушните ни сили са потопили 2 343 180 тона. Или всичко са били унищожени кораби с тонаж 6 517 791 тона.

Господа народни представители! Германски народе!

Това са реални факти и, може би, сухи числа. Но нека те не изчезват никога от историята и, преди всичко, от съзнанието и спомена на нашия германски народ! Защото зад тези числа се крият подвизите, жертвите и лишенията. Зад тези числа стоят героизмът и готовността за саможертва на милиони измежду най-добрите мъже на нашия народ и на съюзените с нас държави.

Какво знае отечеството!

Всичко това трябваше да се извоюва с цената на здраве и живот и то при напрежения на силите, за които отечеството няма понятие.

Марширувайки из безкрайни равнини, измъчвани от горещина и жажда, спъвани често до отчаяние от дълбоката кал на разорани пътища, изложени на атмосферните промени на климата от Бяло до Черно море, които от жарта на юлските и августовски дни спадат до зимните бури на ноември и декември, изтезавани от насекоми, страдащи от нечистотии и паразити, мръзнейки в сняг и лед - те се биха, германци и финландци, италианци, словаци, унгарци, румънци, хървати, доброволци от северните и западноевропейски страни. Всички те - войници на източния фронт!

Само настъпването на зимата налага засега един естествен застой на това движение. Когато дойде лятото, напредването ще продължи.

Днес няма да споменавам отделните родове оръжия и не ще похваля ничие командване, защото всички проявиха най-големи усилия. И все пак, признателността и справедливостта ме задължават да констатирам едно - от всички наши германски войници, както преди, така и днес, най-тежкото бреме от борбата се изнесе от нашата несравнима пехота!

Нашите жертви

От 22 юни до 1 декември германската армия е загубила в тая героична борба 158 773 убити, 563 082 ранени и 31 191 изчезнали.

Загубите на въздушните сили са 3 231 убити, 8 453 ранени и 2 028 изчезнали.

Загубите на военната флота са 310 убити, 232 ранени и 115 изчезнали.

Общо взето, загубите на германската армия са следните - 162 314 убити, 571 761 ранени и 33 334 изчезнали.

Следователно, германската армия е загубила в убити и ранени малко повече от двойното число на битката при Сомма през Световната война, а в изчезнали - малко по-малко от половината на числото на изчезналите тогава. Обаче, всички те бяха бащи и синове от нашия германски народ.

Главният виновник

Позволете ми сега, да изкажа мнението си към онзи друг свят, чиито представители обичат да разговарят по начин, пълен с такт, пред огъня на камината, докато народите и техните войници се бият в сняг и лед.

С това аз искам да взема становище, преди всичко, към онзи, който е главен виновник за настоящата война.

Когато в 1939 година положението на малцинствата в тогавашната полска държава ставаше все по-непоносимо, аз се опитах да отстраня станалото неудържимо положение по пътя на едно справедливо споразумение.

Известно време изглеждаше, като че ли полското правителство беше сериозно решило да се съгласи за едно разумно разрешаване на въпросите. Тук аз трябва да прибавя още, че, при всички тия предложения, от германска страна не се искаше нищо, което не е било в миналото германска собственост и че, напротив, ние се отказвахме от много неща, които преди Световната война принадлежаха на Германия.

Вие още си спомняте за драматическите събития по онова време, за непрестанно увеличаващите се жертви от германските малцинствата в Полша. Вие сте, господа народни представители, в състояние да прецените загубата на тия кървави жертви, ако ги сравните с жертвите от сегашната война.

Защото досега войната на Изток е струвала на цялата германска армия кръгло 160 000 души, докато посред най-голям мир, само за няколко месеци, в Полша тогава бяха избити 62 000 души, някои от които след най-жестоки мъчения.

Германският Райх имаше правото да не допусне подобно положение край своите граници и да поиска премахването му и, въобще, да бъде загрижен за своята сигурност. Това право на Германия никой не може да оспори, особено в едно време, в което други държави търсят елементите за своята сигурност дори върху чужди континенти.

Проблемите, които трябваше да се коригират в териториално отношение, бяха незначителни. В същност се касаеше за Данциг и за връзката на откъснатата провинция Източна Прусия с Райха. Много по-тежки изглеждаха жестоките преследвания, на които бяха изложени германците в Полша.

Впрочем, не по-лека беше съдбата и на другите малцинства в Полша.

Когато през месец август държането на Полша ставаше все по-нетърпимо, благодарение на бланковото пълномощно на английските гаранции, правителството на Райха се видя принудено да направи за последен път едно предложение, по силата на което Германия изяви готовността си да започне преговори с Полша. Правителството на Райха осведоми за това в пълни подробности тогавашния английски посланик в Берлин.

Аз държа да изтръгна в днешния ден тия предложения от забравата и да ви ги припомня отново.

Доказана виновност за войната

Положението между Германия и Полша понастоящем е такова, че всеки по-нататъшен инцидент може да доведе до стълкновение между заелите позиции войски на двете страни. Всяко мирно разрешение трябва да бъде постигнато така, че да не могат да се повтарят при пръв случай инцидентите, които станаха причина за създаването на това положение, което поставя в напрежение не само Източна Европа, но и други страни.

Причините за това положение се крият:

1. В несправедливо прокараната граница, както тя е определена от Версайлския диктат;

2. В невъзможното третиране на малцинствата в отстъпените области.

Поради това правителството на Райха, при тия предложения, изхожда от мисълта, да се намери едно окончателно разрешение като се премахне възможното положение на

прокараната граница, да се осигурят на двете страни съобщителните пътища от жизнено значение, проблемът за малцинствата - доколкото това е възможно - да се ликвидира, а доколкото това е невъзможно, да се направи поносима съдбата на малцинствата, чрез една сигурна гаранция на техните права.

Правителството на германския Райх е убедено в необходимостта да се открият стопанските и физически загуби, които са претърпени от 1918 година насам и да се обезщетят в пълен размер. От само себе си се разбира, че то счита това задължение като обвързващо двете страни.

От горните съображения произлизат следните предложения:

1. Свободният град Данциг се връща веднага към германския Райх по силата на своя чисто германски характер, както и по единодушната воля на неговото население.

2. Областта на така наречения Коридор, която се простира от Източно море до линията Мариенвердер-Грауденц и Кулм-Бромберг (включително тия градове) и след това западно от Шьонланке ще трябва да реши сама своята принадлежност към Райха или към Полша.

За тази цел в тая област ще се извърши допитване до населението. Право на гласуване имат всички германци, които до 1 януари 1918 година са живели в тая област или които до тая дата са били родени в нея, а също така и всички поляци, кашуби и пр., които са живели или които са родени до тая дата там. Изгонените от тая област германци ще се върнат, за да гласуват.

3. За да се осигури безпристрастното гласуване, както и за да се гарантира необходимата за това обширна подготвителна работа, споменатата област ще бъде подчинена, подобно на Саарската област, на една международна комисия, която ще се образува веднага от четирите велики сили Италия, Съветска Русия, Франция и Англия. Тая комисия ще упражнява всички суверенни права в тая област.

За тая цел тая област, за един много къс срок, който ще се уговори, ще се опразни от полски войски, полска полиция и полски власти.

4. От тая област се изключва полското пристанище Гданск, което си остава принципно полска суверенна област, доколкото то се ограничава териториално като полско селище.

5. Подробните граници на този полски пристанищен град ще се изработят от Германия и Полша и, в случай на нужда, ще се определят от един международен арбитражен съд.

За да се осигури нужното време за необходимите подготвителни работи по извършването на едно справедливо гласуване, последното ще стане не по-рано от изтичането на дванадесет месеци.

6. През това време, за да се гарантират неограничено съобщенията на Германия с Източна Прусия и на Полша с морето, ще се определят шосетата и железопътните линии, които дават възможност за свободни транзитни съобщения. Затова се събират само такива такси, които са нужни поддържането на съобщителните пътища, респективно за извършване на превоза.

За принадлежността на областта решава простото болшинство на подадените гласове.

7. След извършването на гласуването - безразлично с какъв изход ще бъде то - за да гарантира свободата на Германия с нейната провинция Данциг на Прусия и на Полша с морето, че спорната област се падне на Германия ще се даде една ивица за съобщение през тая област приблизително по посока на Бютов - Даици респективно Диршау, за постройката на едно автомобилно шосе и на една четворна линия. Строежът на шосето и на железопътната линия ще се навърши така, че полските съобщителни пътища да не се засягат от тях, т.е. те да минават под или над тях. Широчината на тая ивица ще се определи до един километър и тя остава германска

суверенна област.

8. В случай че гласуването излезе в полза на Германия, Полша получава за свободно и неограничено съобщение със своя Гданск същите права върху една подобна екстериториална ивица за съобщени по шосе и железопътна линия, каквато тя би отстъпила на Германия.

9. В случай, че Коридорът се върне към Германия, последната се обявява за съгласна да извърши с Полша една размяна на населението в размер, какъвто позволява Коридорът.

10. Исканите от Полша особени права в пристанище то на Данциг ще бъдат отстъпени взаимнообразно срещу същите права за Германия в пристанището на Гдиня.

11. За да се премахне в тая област всяко чувство на заплашване от двете страни, Данциг и Гдиня ще придобият характер на чисто търговски градове, т.е. без военни постройки и военни укрепления.

12. Полуостровът Хела, който според гласуването, ще се падне на Полша или на Германия, трябва само да бъде във всеки случай демилитаризиран.

13. Тъй като правителството на германския Райх държи да посочи основателни оплаквания против третирането на малцинствата в Полша, полското правителство може да поиска да подаде и от своя страна оплаквания срещу Германия, затова двете страни се обявяват за съгласни тия оплаквания да се предоставят на една следствена комисия от международен състав, която ще има за задача да разследва за всички оплаквания за стопански и физически вреди и загуби, или от други терористически действия.

Германия и Полша се задължават да обезщетят всички стопански или други вреди и загуби, които малцинствата на двете страни са претърпели от 1918 година насам, респективно да вдигнат всички отчуждения или да обезщетят напълно пострадалите, за такива или други посегателства в стопанския живот.

14. Да се освободят от Полша останалите там германци и в Германия оставащите там поляци от чувството на международна безправност и за да им се гарантира преди всичко сигурността, че не могат да бъдат свикани за действия или тежки, несъвместими с тяхното национално чувство, Германия и Полша са съгласни да обезпечат взаимно правата на малцинствата си с изчерпателни и задължителни договори, за да се обезпечи на тия малцинства запазването, свободното развитие и проявлението на тяхната народност, като им се позволи особено за тая цел, да се организират така, както те считат за необходимо. Двете страни се задължават да не вземат на служба поданиците на малцинството.

В случай на споразумение въз основа на тия предложения, Германия и Полша се обявяват за съгласни да заповядат веднага демобилизация на войските си.

Нуждите за ускоряване на горните спогодби по нататъшни мерки ще бъдат договорени общо между Германия и Полша.

Варшава не отговаря

Тогаващото полско правителство отказа даже и да отговори на тия предложения. Задава се въпросът: „Как можа една толкова незначителна държава да се осмели просто да отхвърли подобни предложения и, на всичко това отгоре, не само да извърши нови издевателства над германците, които дадоха на тая страна цялата ѝ култура, но и да заповяда обща мобилизация?“

Проучването на документите на полското външно министерство във Варшава можа да ни даде много по-късно поразителното обяснение.

Намери се един единствен човек, който със сатанинска безсъвестност упражни всичкото си влияние, за да подкрепи Полша в упорството ѝ, и да изключи всяка възможност за едно разбирателство.

Докладите на тогавашния полски министър във Вашингтон, граф Потоцки, изпращани до правителството му във Варшава, са документи, от които се вижда с ужасяваща яснота, каква голяма отговорност носят той един единствен човек и

неговите сътрудници за избухването на втората световна война.

Веднага се поставя въпросът - кои бяха причините за тази толкова фанатична враждебност на този човек срещу една страна, която през цялата си история досега не е засягала с нищо нито Америка, нито него лична?

Германия и Америка

Що се отнася до отношенията на Германия и Америка, трябва да се каже следното:

1. Германия е, може би, единствената велика сила, която никога не е притежавала колонии в континента на двете Америки, и която никога не е вършила там каквато и да е политическа дейност, освен емигрирането на много милиони германци и тяхното сътрудничество, което е било само от полза за американския континент, особено за Съединените щати.

През целия този исторически период, от създаването на Съединените щати до днес, Германия никога не е има ла по отношение на тях отрицателно или неприязнено държане. Напротив, тя ги е подпомагала, чрез кръвта на своите синове, за да се защитават.

Германия не е участвала никога по собствено желание в една война срещу Съединените щати, но тя бе по-скоро въввлечена във война от Съединените щати през 1917 година и то по съображения, които бяха изчерпателно обяснени от една комисия, която сегашният президент Рузвелт сам бе назначил, за да проучи тоя въпрос.

Точно тая комисия за издирване и обясняване на причините за американската намеса във войната е установила по безспорен начин, че причините за намесата на Америка във войната през 1917 година се крият изключително в областта на капиталистическите интереси на няколко малобройни групи, и че Германия не е имала в никакъв случай намерение да влезе в конфликт с Америка.

Никакви спорове със Съединените щати

Между американския и германския народи няма въобще никакви триения, било от териториално или от политическо естество, които да могат да засегнат по някакъв начин интересите или съществуването на Съединените щати.

Разликата в държавните форми е съществувала винаги. Но тя никога не може да бъде считана като повод за война в живота на народите, докато едно управление не пожелае да се намеси в други управления, вън от неговия естествен обсег.

Америка е една република, управлявана от един президент с големи, авторитарни пълномощия. Германия беше по-рано една монархия, управлявана от един условен авторитет, после стана една безавторитетна демокрация и днес е една република, която се управлява от един силен авторитет.

Двете държави са разделени от един океан. Разликата между капиталистическа Америка и болшевишка Русия, ако въобще тия понятия съдържаха нещо истинско в себе си, би трябвало да бъде съществено по-голяма, отколкото между Америка управлявана от един президент и Германия, управлявана от един Водач.

Разчистване на сметките с Рузвелт

Факт е, обаче, че двата исторически конфликта между Германия и Съединените щати, макар и вдъхновени от едни и същи сили, са били предизвикани и започнати изключително от двама мъже в Съединените щати - президентите Уилсън и Рузвелт.

Присъдата над Уилсън е произнесена от самата история.

Неговото име остава свързано с едно от най-срамните клетвонарушения в историята на всички времена.

Последиците от това бяха - разстройване живота на народите не само между така наречените победени, но и между самите победители. Възможният само с неговото клетвонарушение Версайски диктат разпокъса държави, унищожи култури и опропасти стопанството на всички.

Ние знаем днес, че зад Уилсън стоеше едно общество от финансисти, които си

послужиха с тоя парализиран професор, за да въвлекат Америка във войната, чрез която те се надяваха да увеличат своите печалби.

Затова, грешката, че веднъж повярва на тоя човек, германският народ трябваше да заплати със сгромолясването на своето стопанско и политическо съществуване.

Кои са сега причините, че след толкова горчиви опити, се намира пак един президент на Съединените щати, който отново вижда своята единствена задача в това, да причинява войни и особено да увеличава неприятелските чувства спрямо Германия до избухване на военни действия?

Националсоциализмът дойде на власт в Германия в същата година, в която Рузвелт бе избран за президент на Съединените щати. От значение е сега, да се проучат моментите, които могат да се считат като първопричина за днешните събития.

Два различни свята.

Преди всичко, личността.

Аз разбирам много добре, че между становището и схващанията за живота на председателя Рузвелт и моите схващания съществува огромна разлика.

Рузвелт произлиза от едно много богато семейство и се числеше предварително към оная класа от хора, на които раждането и произходът в демокрациите правят гладък пътя на живота и с това им се осигурява техният възход.

Аз лично съм дете на едно дребно и бедно семейство и трябваше с неизразими мъки, с труд и пот да си пробивам път.

Търговия с кръв

Когато избухна Световната война, Рузвелт преживя войната на служба под сянката на Уилсън в средата на изпълзвачите. Поради това той познава единствено приятните последици от конфликта между народите и държавите, които съществуват само за тия, които вършат своите сделки, докато другите мрат.

В същото време моят живот бе заложен точно на противната страна. Аз не спадах към ония, които правеха история и търговия, но към тези, които изпълняваха заповеди.

Като прост войник, аз се постарях в тия четири години да изпълня своя дълг срещу врага и се завърнах от войната толкова беден, колкото бях когато ме повикаха през есента на 1914 година. Аз споделих прочее, съдбата на милиони хора, а г-н Франклин Рузвелт сподели съдбата на така наречените „първите десет хиляди”.

Докато господин Рузвелт след войната изпробваше вече своите способности във финансови спекулации, за да извлича лични облаги от инфлацията, а това значи от нещастията на други, аз лежах още в болницата, както много други стотици хиляди.

Тук Хитлер има предвид факта, че Удроу Уилсън е историк. Неговата „История на американския народ” е била изключително популярна навремето в Америка.

И когато г-н Рузвелт започна, най-после, кариерата си като политически мъж, със солидна търговска опитност, финансово силен и необезпокояван за бъдещето си, аз се борих като неизвестен, без име, за издигането на моя народ, комуто бе сторена най-жестоката неправда в цялата негова история.

Два пътя на живота!

Когато Франклин Рузвелт се възкачи начело на Съединените щати, той беше кандидат на една стопроцентова капиталистическа партия, която го използваше.

А когато аз станах канцлер на германския Райх, аз бях водач на едно народно движение, което бях сам създал.

Силите, които изнесоха г-н Рузвелт, бяха същите, срещу които аз се борих, основавайки се на съдбата на моя народ и на моето най-свято вътрешно убеждение.

„Тръстът на мозъците”, който трябваше да помага на новия американски президент, се състоеше от представители на същия обществен слой, срещу когото, като срещу едно паразитно явление на човечеството, ние се борехме в Германия и бихме започнали вече да го отстраняваме от обществения живот.

Общи допирни точки

И въпреки всичко, ние имаме нещо общо.

Франклин Рузвелт пое една държава с едно западащо, вследствие демократическите влияния, стопанство, а аз се възкачих начело на един Райх, който се намираше в пълно разложение, също така благодарение на демокрацията.

Съединените щати имаха 13 милиона безработни, Германия имаше 7 милиона и сигурно още други 7 милиона полубезработни.

В двете държави обществените финанси бяха разстроени и изглеждаше, че не може вече да се спре спадането на общия стопански уровень на живота.

В тоя момент, в Съединените щати и в Германия започна една еволюция, която ще улесни един ден потомството да произнесе окончателна присъда за правилността на теориите.

И когато днес, под управлението на националсоциализма, в Германия за малко години започна един огромен възход в живота, стопанството, културата, изкуството и пр., президентът Рузвелт не успя да постигне нито най-незначителното подобрене в своята страна.

Колко по-лесна би трябвало да бъде тая работа в Съединените щати, където живеят само 15 души на квадратен километър, срещу 140 души в Германия!

Ако в тая страна не може да се създаде стопански разцвет, това се дължи, или на злата воля на властващото управление, или на пълната неспособност на избрания човек.

Само за пет години стопанските проблеми в Германия бяха разрешени и безработицата премахната.

В същото време президентът Рузвелт увеличи до чудовищни размери държавните дългове на своята страна, обезцени долара, разстрои още повече стопанството и запази броя на безработните.

Това, обаче, не е чудно, ако се има предвид, че злите духове, които тоя човек повика да му помагат, или по-вярното е, които го повикаха, се числят към ония елементи, които, като евреи, могат да имат интерес само от разстройството на реда, но никога не и от заздравяването на тоя ред!

Докато ние, в националсоциалистическа Германия, се борихме против спекулата, тя достигна в ерата на Рузвелт удивителен разцвет.

Международното еврейство е главният виновник

Законодателството „Ню-Диъл“¹⁴ на този човек беше погрешно - и това бе най-големият неуспех, който някога е бил преживяван.

Не съществува никакво съмнение, че продължаването на тая стопанска политика в мирно време би довело президента, рано или късно, до пълен провал, въпреки всичката му сръчност в диалектиката.

В една европейска държава тоя човек сигурно би свършил с народен съд, заради произволното разсипничество на националното богатство. Пред един граждански съд, обаче, той би бил осъден на затвор за измама!

Такова мнение или, по-добре, такова разбиране, имат мнозина и при това видни американци.

Една опасна опозиция започна да заплашва тогава този човек. Тя му даде да почувствува, че само чрез отклоняване вниманието на общественото мнение - от неговата вътрешна политика към външната политика - ще може да го спаси.

Интересно е да се проучат, във връзка с този факт, докладите на полския посланик във Вашингтон, който винаги изтъкваше, че Рузвелт съзнавал отлично опасността да се

¹⁴ Цяла поредица от законодателни мерки на президента Рузвелт за преодоляване на икономическата разруха в САЩ. За резултатите на тази законодателна дейност се спори, но икономиката на страната бе щастливо подпомогната, когато през 1939г. в Европа започва Втората световна война. Големият икономист Джон Кейнс твърди, че именно войната, а не Ню Диъл е помогнала на Америка да достигне нивото на 20-те години - бел. ред.

събори цялата му стопанска картонена пирамида и затова му трябвало, на всяка цена, едно отвличане на общественото мнение към външната политика.

В това отношение той бе подкрепен от средата на обкръжаващите го евреи, които, овладявани от известното в стария завет чувство на отмъщение, виждаха в Съединените щати инструмента, с който те ще могат да подготвят един втори Пурим за антисемитски настроените нации в Европа. Това бяха евреите, във всичката им сатанинска подлост, които се нахвърлиха върху този човек, но и при които той сам потърси спасение.

И така, влиянието на президента на Съединените щати започна да има все по-засилващо се отражение, в смисъл, да създава нови конфликти, да задълбочава вече съществуващите и да пречи с всички средства, щото тези конфликти да намерят едно мирно разрешение. Дълги години тоя човек имаше само едно желание - да избухне някъде по света едно разногласие, най-добре в Европа, което да му даде възможност, чрез заангажирането на американското стопанство с една от двете спорещи страни, да създаде едно политическо преплитане на интересите, което ще бъде в състояние да приближи постепенно Америка до един такъв конфликт, та по тоя начин да отклони вниманието от своята разнищана вътрешна стопанска политика към външната политика.

Тоя начин на действие става особено рязък в това отношение срещу германския Райх. От 1937 година насам той държа редица речи, между които и една особено мерзка на 5 октомври 1937 година в Чикаго, в която тоя човек започна планомерно да възбужда американското обществено мнение против Германия. Той заплашва, че ще установи един вид карантина срещу така наречените авторитарни държави.

В изпълнение на тази постоянно засилваща се политика на омраза и подстрекателство, той извика, след нови оскърбителни декларации, американския посланик в Берлин на доклад в Вашингтон. Оттогава двете държави са представени само от управляващи легациите.

Рузвелт иска война

От ноември 1939 г. той започна систематически и преднамерено да саботира всяка възможност за умиротворение на европейската политика. Той се преструва на заинтересован за мира в чужбина, но заплашва всека държава, която е готова да води политика на мирно разбирателство, с отказ на заеми, със стопански репресии, с искане да се платят отпуснатите заеми и пр.

Рапортите на полските посланици във Вашингтон, Лондон, Париж и Брюксел дават една покрусителна картина за това.

През януари 1939 г. този човек започна да засилва своята подстрекателна кампания и заплашва пред Конгреса, че ще действа с всички средства, с изключение на война, срещу авторитарните държави.

Докато той постоянно твърди, че други държави се опитват да се намесят в американските работи и вдигат шум с поддържането на доктрината на Монро, от март 1939 г. той започна да се намесва в вътрешните европейски работи, които с нищо не засягат президента на Съединените щати.

Първо, той не разбира тия проблеми и второ, даже и да ги разбираше и да схващаше историческите процеси, той има право да се тревожи за средноевропейското пространство толкова, колкото един германски държавен глава има право да обсъжда или да взема становище по положението в един щат на Съединените щати.

Да, но г-н Рузвелт отива още по-нататък! Противно на всички постановления на международното право, той заявява, че не признава правителствата, които не му харесват, не приема новия ред, задържа легациите на отдавна угаснали държави или даже ги назначава за законни правителства. Най-сетне, той отива до там, че сключва с такива посланици договори, които му дават правото да заеме чужди територии.

На 15 април 1939 г. дойде прословутият апел на Рузвелт до мене и до Дуче¹⁵, който апел представлява една смесица от непознаване на географията и политиката, съчетана с надменността на представителя на известните милионерски кръгове. С него той искаше от нас да дадем обяснения и да сключим безкрайно число държави пактове за ненападение, при което, по-голяма част от държавите не разполагаха със свободата си, защото бяха или анексирани или превърнати в „протекторати” от съюзниците на г-н Рузвелт.

Вие си спомняте, господа народни представители, че аз тогава дадох на тоя нахален господин един колкото учтив, толкова и ясен отговор, който уби поне за известно време желанието за многоглаголствуване у този спокоен разпалвач на войната.

Мисис Елинор се намесва

Неговото място се зае сега от почтената му съпруга. Тя заяви, че се отказва да живее със своите синове в един свят, като нашия. Това поне ние разбираме. Защото този свят, е светът на труда, а не на измамата и безчестните сделки. След една малка почивка, мъжът на тази жена прокарва, на 4 ноември 1939 година, едно изменение на закона за неутралитета, в смисъл, че забраната за износ на оръжия е вдигната в полза на едностранните доставки за противниците на Германия.

Сега той действа тук също тъй, както по-рано в Източна Азия с Китай - по околния път на една стопанска комбинация, без да възстановява по-късно общност в интересите. Още през същия месец, той признава една група от полски емигранти за един вид правителство в изгнание, имащи за едничка основа на тяхната политика няколкото милиона златни монети, задигнати от Варшава.

На 9 април той прави една крачка напред, блокирайки норвежките и датските вземания под лъжливия предлог уж да попречи с това на едно германско посегателство, макар да му е много добре известно, че, например, датското правителство нито се влияе, нито се контролира от Германия в управлението на неговите богатства.

Продължаване войната на всяка цена

Към разните правителства в изгнание сега той признава още едно - норвежко. На 15 май 1940 г. към тях се прибавят още емигрантските правителства на Холандия и Белгия, като се блокират и техните вземания.

Но истинския манталитет на този човек се разкрива едва на 15 юни 1940 г. от една телеграма до френския министър-председател Рейно. Той му съобщава, че американското правителство ще удвои своята помощ за Франция, при условие, че тя ще продължи войната против Германия. За да придаде на това си желание за продължаване на войната особена тежест, той декларира, че американското правителство няма да признае придобивките от войната, например, възвърнатите отново области, които никога бяха откъснати от Германия.

Излишно е да ви уверявам, че на всяко германско правителство е напълно безразлично, дали президентът на Съединените щати признава или не една граница в Европа и че това ще бъде така и за в бъдеще.

Аз привеждам тоя случай, само за да характеризирам систематичното подстрекателство на тоя човек, който говори за мир, а вечно насъсква към война. Защото го обзема страх, че, в случай на европейски мир, пръснатите милиарди за въоръжение ще бъдат признати за явна измама, тъй като никой не би нападнал Америка, ако тя сама не предизвика това нападение

На 17 юни 1940 г. президентът на Съединените щати издава заповед за блокиране и на френските вземания, за да се запазят от германско посегателство, както се изразява той. В действителност, обаче, това е предлог, за да пренесе с помощта на един

¹⁵ Бенито Мусолини.

американски кръстосвач златото от Казабланка в Америка.

От месец юли 1940 година мерките на Рузвелт се увеличават все повече, като, например, постъпването на американски поданици в британската авиация, или обучаването на английски летци в Съединените щати, за да навлязат най-после Щатите сами в пътя, който води към войната.

Още през месец август 1940 г. последва изработването на една обща военна програма за Съединените щати и Канада. За да направи, обаче, образуването на един американско-канадски комитет по отбраната, допустимо и за най-големите глупци, той съчинява от време на време кризи, при които симулира, че Америка е застрашена от нападение. Това той внушава на своите, действително достойни за съжаление, привърженици, като прекъсва изведнъж пътуванията си и се връща с най-голяма бързина във Вашингтон, за да подчертае по тоя начин сериозността на положението.

Интересът преди всичко

През септември 1940 г. той се приближава още повече към войната. Той отстъпва на Англия 50 контраторпильора от американската флота, в замяна на което получава военни бази в британските владения в Северна и Средна Америка.

Само бъдещето ще обясни въпроса, до каква степен е играло в него роля, освен цялата тази омраза против националсоциалистическа Германия, намерението да може да наследи британската империя, сигурно и без риск, в часа на разпадането ѝ.

След като вече Англия не е в състояние да плаща в брой американските доставки, той налага на американския народ закона за заемане и даване под наем. Като президент, той получава сега пълномощия да подпомага, чрез заемане или даване под наем, ония страни, отбраната на които му се струва, нему, на Рузвелт, от жизнено значение за Америка.

След като не можа да предизвика Германия с някакъв повод да реагира на неговите постоянни предизвикателства, този човек направи, през месец март 1941 г. още една стъпка.

Престъпления с германски параходи

На 19 декември 1939 г., извън териториалните води на Съединените щати, американски кръстосвачи се опитаха да принудят парахода "Колумбус" да се предаде на бри- тански военни кораби. Затова тоя параход трябваше да се самопотопи. Същия ден бойни единици на Съединените щати съдействуваха за залавянето на германския параход „Араука“. На 27 януари 1940 г. американският кръстосвач „Трентон“, противно на международното право, уведоми неприятелските морски сили за движението на германските търговски параходи „Араука“, „Ла Плата“ и „Вангони“.

На 27 юни 1940 г. той заповяда, противно на международното право, да бъдат задържани чуждите търговски кораби в пристанищата на Съединените щати.

През ноември 1940 г. той нареди до американските бойни кораби да преследват германските параходи „Фригия“, „Идарвалд“ и „Рейн“, вследствие на което те трябваше да се самопотопят, за да не попаднат в ръцете на врага.

На 13 април 1941 г. бе позволено на американските параходи да влизат в Червено море, за да снабдяват британските армии в Близкия изток.

Същевременно, през месец март американските власти конфискуваха всички германски кораби. Германските поданици, при това, бяха третираны по най-недостоеен начин, противно на международното право, бе им наложено определено местожителство, ограничения в свободата на пътуването и пр.

Двама германски офицери, които бяха избягали от пленничество от Канада, противно на всички постановления на международното право, бяха оковани и предадени обратно на канадските власти. На 27 март, същият президент, който е уж против всякакво нападение, поздравява превратаджийската клика на Симович¹⁶ и

¹⁶ Д. Симович е проанглийски настроен генерал. След като Югославия се включи към Тристранния пакт то на 27. 03. 1941г. генерал Симович организира преврат. Тогава Хитлер разпреди Югославия да бъде

съдружие, които дойдоха на власт с преврат в Белград, като свалиха законното правителство.

Няколко месеци преди това, президентът Рузвелт изпрати полковник Донован¹⁷, една пропаднала личност, със специална мисия на Балканите, да се опита да предизвика в София и Белград въстание против Германия и Италия.

След това, той обещава, през месец април, на Югославия и Гърция помощ по силата на закона за заемане и даване под наем. В края на април този човек признава югославски и гръцки емигранти за правителства в изгнание и блокира, противно на международното право, югославските и гръцки вземания. От средата на месец април американски патрулни кораби започват да упражняват надзор по крайбрежието на Западна Африка и да дават сведения на англичаните.

На 26 април Рузвелт предава на Англия 20 бързоходни лодки и същевременно английски военни кораби се поправят постоянно в пристанищата на Съединените щати. На 12 май се извършва, противно на международното право, въоръжаването и поправянето на норвежки параходи в служба на Англия. На 4 юни пристигат американски транспорти с войски в Гренландия за строеж на летища, а на 9 юни се получава първото английско съобщение, че, по заповед на председателя Рузвелт, един американски военен кораб нападнал с водни бомби една германска подводница при Гренландия.

На 14 юни се извършва блокирането на германските вземания в Съединените щати, въпреки предписанията на международното право. На 17 юни президентът Рузвелт, под лъжливи предлози, иска отзоваването на германските консули и затварянето на консулствата. Той иска още затварянето на германската агенция по печата Дрансоцеан, на германските информационни библиотеки и на централата на германските железници.

На 6 и 7 юли, по заповед на Рузвелт, се извършва от американски бойни единици окупацията на Исландия, която се намира в германска бойна зона.

Защо бе окупирана Исландия ?

С това той сигурно се е надявал:

1. Да принуди Германия да влезе във война
2. Да направи невъзможна германската подводна война, както това бе случаят в 1915/1916 година.

По същото време той изпраща обещание за американска помощ на СССР.

На 10 юли министърът на флотата Нокс съобщава неочаквано, че флотата на Съединените щати има заповед да стреля срещу бойните кораби на Оста.

На 4 септември американският контраторпильор "Грийр" действа, съгласно дадената му заповед, заедно с английски самолети против германски подводници в Атлантическия океан.

Пет дни по-късно една германска подводница констатира присъствието на американски контраторпильори, като придружител, в един английски конвой.

На 11 септември, най-после, Рузвелт държи оная реч, в която той сам потвърждава заповедта да се стреля срещу всички кораби на Оста и я дава отново.

На 29 септември американски патрулни кораби нападат с водни бомби една германска подводница източно от Гренландия. На 17 октомври американският

разгромена.

¹⁷ Полковник Донован тогава е ръководител на Службата за стратегически проучвания на САЩ, фактически разузнавателната организация на тази страна. Докато Донован е в София избухва скандал в един софийски бар, където е откраднат портфейла му, заедно с документите. После се оказва, че това е била специална операция.

контраторпилъор "Керни", от охраната на един английски конвой, напада отново с водни бомби една германска подводница, и, най-последно, на 6 ноември американски морски сили залавят, противно на всички правила на международното право, германския параход „Оденвалд“, откарват го в едно американско пристанище и пленяват екипажа му.

Душевноболен, като Уилсън

Аз ще отмина тук, като без значение, оскърбителните нападки и грубости на този така наречен президент, насочени срещу мене лично. Ако той ме нарича гангстер, това ми е безразлично, защото, по липса на такива субекти, това понятие не произлиза от Европа, а от Съединените щати.

Обаче, независимо от това, аз не мога въобще да се обидя от г-н Рузвелт, защото го считам за душевноболен, като Удроу Уилсън.

Ние знаем, че този човек, заедно с неговите привърженици евреи, се бори от години насам със същите средства против Япония. Няма нужда да ги изброявам тук. същите начини на действие бяха приложени и срещу тази страна. Най-напред този човек подстрекава към война, после подправя причините, построява своеволни твърдения, след това се скрива подло зад едно було от християнско лицемерие и така, бавно но сигурно, тика човечеството към война и, най-последно, като стар франкмасон, призовава Бога за свидетел, че е действувал честно и почтено.

Намесата на Япония

Аз вярвам, че всички вие сте почувствували като освобождение факта, че най-последно една държава въстава първа срещу това небивало и безсрамно изопачаване на истината и правата, с оня протест, който този човек желаше и за който той сега не бива да се чуди.

Германският народ, ние всички, сме изпълнени с искрено удовлетворение - и аз вярвам, че това е така и с останалите почтени хора по света - гдето японското правителство най-сетне се насити, след преговори с този фалшификатор, които траеха с години, да се оставя да бъде подигравано по един толкова недостоеен начин.

Вечният еврейин на работа

Ние знаем, каква сила стои зад Рузвелт. Това е онзи вечен еврейин, който смята, че е дошло времето да извърши с нас онова, което ние всички видяхме и преживяхме с ужас в Съветска Русия.

Ние познаваме вече еврейския рай на земята. Милиони германски войници се обогатиха с лични впечатления от една страна, в която международното еврейство унищожаваше и разрушаваше хора и блага. Президентът на Съединените щати, може би, не разбира това. Но то говори само за неговата духовна ограниченост.

Ние, обаче, знаем, че това е целта на цялата му борба, дори ако не бяхме в съюз с Япония, на нас щеше да ни бъде пак ясно, че целта на еврейството и на техния Франклин Рузвелт е да унищожават една след друга държави.

Днешният германски Райх, обаче, няма нищо общо с някогашна Германия.

Затова, ние ще направим от наша страна това, което този провокатор се опитваше от години насам да постигне. Не само защото сме съюзници с Япония, но защото Германия и Италия, при сегашното им ръководство, имат достатъчно прозорливост и сили да разберат, че в този исторически момент се решава съществуването или не съществуването на нациите, може би завинаги.

Какво замисля този друг свят против нас, на нас ни е ясно. Те доведоха някогашната демократична Германия до глад, но сега биха искали да унищожат днешна националсоциалистическа Германия.

Ако г-н Рузвелт или г-н Чърчил заявяват, че по-късно ще изградят един нов социален ред, това е все едно, един плешив бръснар да препоръчва сигурно средство за растеж на косата.

Господата, които живеят в най-изостаналите в социално отношение държави, вместо да раздухват войни, биха направили по-добре да се погрижат за своите безработни. В техните страни има достатъчно бедност и мизерия, за да не се занимават с нищо друго освен с раздаването на свестни продукти.

Що се отнася до германския народ, той няма нужда от милостиня, нито от г-н Чърчил, нито от г-н Рузвелт или Идън, той иска само своето право!

И това право на живот той ще си го осигури, даже ако хиляда Чърчиловци или Рузвелтовци се сговорят против него. Тоя народ има сега една почти две хиляди годишна история зад себе си. През тоя дълъг период от време той никога не е бил така единен и сплотен, както днес, и такъв ще си остане И за в бъдеще, благодарение на Националсоциалистическото движение. Той не е бил, може би, още никога толкова прозорлив и рядко е имал такова съзнание за своята чест. За това днес наредих да се предадат паспортите на американския управляващ легацията и да му се каже следното:

„Съединените щати са врагове на Новия ред”

Следвайки политиката на президента Рузвелт, която цели постепенното разпространение на една безгранична диктатура за завладяването на целия свят, Съединените щати, съюзници на Англия, не отстъпиха пред никакви средства, за да лишат германския, италианския и японския народи от необходимите условия за тяхното естествено съществуване. Поради тази причина, правителствата на Англия и Съединените щати се противопоставиха, не само засега, но и за в бъдеще, на всяка законна ревизия, имаща за цел установяването на един по-добър ред в целия свят. От започването на войната президентът Рузвелт извърши редица тежки престъпления против международното право. Незаконни действия против кораби и имоти на германски и италиански поданици съвпадаха със заплахи, произволно лишаване от лична свобода, интернирания и пр. на поданици от тия две държави.

Засилващите се произволи на президента на Съединените щати, стигнаха най-после до там, че той даде заповед на американската флота, противно на всички постановления на международното право, да напада, обстрелва и потопява веднага и навсякъде германските и италианските кораби.

Американски министри се хвалеха, че са разрушили по тоя престъпен начин германски подводници. Германски и италиански търговски кораби бяха нападани и залавяни от американски кръстосвачи и техните цивилни екипажи бяха затворени. Без американското правителство да се опита да опровергае официално, след това бе обнародван в Америка планът на президента Рузвелт да нападне в Европа, с военни средства, Германия и Италия най-късно в 1943 год.

По такъв начин старанията на Германия и Италия, които свидетелстват за едно искрено и безпримерно търпение, целящи да се избегне едно разширение на войната, въпреки станалите през последните години непоносими предизвикателства на президента Рузвелт и да се поддържат отношенията със Съединените щати, се осуетиха.

Германия и Италия се видяха принудени, при наличността на тези факти и бидейки верни на Тристранния пакт от 27 септември 1940 г., да водят, рамо до рамо с Япония, борбата за защита и запазване свободата и независимостта на своите народи и държави от американските Съединени щати и от Англия.

За тази цел трите сили сключиха и подписаха днес в Берлин следната спогодба:

Военен съюз между Германия, Италия и Япония

Член I

Германия, Италия и Япония ще водят войната, която им е наложена от Съединените щати в Америка и Англия, с всички средства, с които те разполагат заедно, до техния победоносен край.

Член 2

Германия, Италия и Япония се задължават да не сключват примирие или мир със Съединените щати в Америка или с Англия, без пълно взаимно съгласие.

Член 3

Германия, Италия и Япония ще си сътрудничат тясно и след победоносния край на войната, с цел да установят нов справедлив ред в духа на Тристранния пакт, сключен от тях на 27 септември 1940 г.

Член 4

Тази спогодба влиза в сила веднага след подписването ѝ и остава в сила за същия срок, както Тристранният пакт от 27 септември 1940 г.

Горните договарящи страни ще се споразумеят своевременно, преди изтичането на спогодбата, по бъдещата форма на тяхното сътрудничество, предвидено в чл. 3 на тази спогодба.

Господа народни представители!

Мъже от германския Райх!

Още с отхвърлянето на моето последно предложение за мир от юли 1941 г., за нас беше ясно, че тая борба трябва да се изнесе с всички последствия, фактът, че в тази борба светът на англо-саксонците евреите и капиталистите се намира на един фронт с болшевиизма, за нас не е изненада. Вътре в нашата страна ние винаги ги намирахме заедно. Сами ние устояхме с успех на тая борба вътре в страната и унищожихме, най-сетне, нашите противници, след 16-годишна борба за власт.

Когато се реших, преди 23 години, да вляза в политическия живот, за да издигна отново нацията от упадък, аз бях един безименен, неизвестен войник. Мнозина измежду вас знаят, колко трудни бяха първите години на тая борба. Пътят на малкото движение от седем души, до поемането на отговорното правителство на 30 януари 1933 година, е толкова невероятен, че може да се обясни само с благослова на Провидението.

Начело на най-силната армия

Днес аз съм начело на най-силната армия на света, на най-мощните въздушни сили и на една горда флота. Зад мене и около мене аз имам една сговорна дружина, партията, чрез която аз станах голям и която чрез мене стана голяма.

Противниците, които виждам пред себе си, са познатите ни врагове от 20 години насам. Само че пътят, който лежи пред мене, не може да се сравни с пътя, който изминах. Германският народ има съзнанието за решителния час на неговото съществуване. Милиони войници, при най-тежки условия, изпълняват дисциплинирано и вярно своя дълг. Милиони германски селяни и работници, германски жени и девойки са във фабрики и кантори, по поля и ниви, и работят с пот на чело хляб за родината и оръжие за фронта. С нас в съюз са силни народи, които, измъчвани от същите нужди, имат пред себе си същите врагове.

Американският президент и неговата плутократска клика ни бе кръстила като „народи, които нямат нищо“¹⁸. Това е вярно!

Но нямащите искат да живеят и не ще оставят никога да им бъде отнето малкото,

¹⁸ The have not - нямащи, голтаци, на немски Habenichtse - голтаци - от английски език.

което имат, за да преживяват, от ония, които имат всичко. Вие познавате, партийни другари, моята непоколебима решителност да водя започнатата борба до успешен край. Вие познавате моята воля, да не се плаша в една такава борба от нищо, да сломя всяка съпротива, която трябва да бъде сломена.

В първата си реч, на 1 септември 1939 г., аз ви бях уверил, че в тази война Германия не ще бъде победена нито със силата на оръжието, нито от времето. Аз искам да заявя на моите противници, че не само силата на оръжието или времето няма да ни победят, но и че никакво вътрешно съмнение не може да ни разколебае при изпълнението на нашия дълг.

Когато си помислим за жертвите на нашите войници, за тяхната всеотдайност, тогава всяка жертва на отечеството няма никакво значение и цена. Но когато пресметнем числото на всички ония от миналите поколения, които са паднали за величието и съществуването на германския народ, тогава съзнаваме тепърва величието на дълга, който тежи върху нас.

Който възнамерява да се изплъзне от тоя дълг, няма право да бъде зачитан като сънародник в нашата среда.

Както бяхме безмилостни и твърди в борбата за власт, така ще бъдем безмилостни и твърди и в борбата за запазването на нашия народ. В едно време, когато хиляди от нашите най-добри мъже, бащи и синове на нашия народ загиват, никой не трябва да разчита на живота си, ако се опита да подценява в отечеството жертвите на фронта.

Няма значение под какви прикрития би се направил опит да се смути тоя германски фронт, да се подкопае волята за съпротива в нашия народ, да се отслаби авторитетът на режима, да се саботират усилията на родината. Виновният ще умре. С тая разлика, че войникът принася тая жертва на фронта с най-голяма чест, докато другият, който охулва тая жертва на честта, ще умре с позор.

Нека нашия противници не се мамят! През двете хиляди години германска история, които са ни известни, германският народ никога не е бил по-единен и по-сплотен от днес. Господарят на вселената извърши велики дела през последните години за нас. Нека се преклоним с благодарност пред Провидението, което ни е позволило да бъдем част от такъв велик народ.

Ние му благодарим, че пред миналите и бъдещите поколения на германския народ можем и ние да се впишем във вечната книга на германската история!

III. ИДЕОЛОГИЯ НА НАЦИОНАЛНОТО ИЗКУСТВО

ИЗРОДЕНО КОСМОПОЛИТНО ИЛИ ЗДРАВО НАЦИОНАЛНО ИЗКУСТВО?

Реч, произнесена пред Конгреса на културните сдружения през 1937 г.

Към явленията, които придружават намиращия се зад нас културен упадък, принадлежи и ненормално умножената литература върху изкуството. Този процес прилича твърде много на прилежното теоретично занимание на слаби и прости хора с онази свобода, която те превъзнасят в песни и поетически фрази, но без да се опитват сериозно да я постигнат на дело.

Те не само са убедени, че по този свой начин на действие, във всеки случай твърде платоничен, действително могат да служат или да бъдат полезни на свободата. Не, те намират в това едно вътрешно задоволство, което им е напълно достатъчно.

Така те изживяват великолепия факт на една действителност само като сън, в който, обаче, се чувстват толкова по-добре, колкото повече могат да го възпяват. Те носят търпеливо робски окови, но говорят за красота на „свободата”. Те се държат покорно, но витийстват гръмогласно, с войнствени бойни викове, за героизъм, за мъжествена борба и за победа!

Колкото повече, обаче, се задълбочават в тези свои видения, толкова повече започват да мразят и да преследват всекиго, който, като е познал истината, им противопоставя констатацията, че свободата чисто и просто не е налице и че героите би трябвало тепърва да възкръснат, за да я извоюват.

Ние в Германия преживяхме в продължение на петнадесет години този вид политико-буржоазно самозадоволяване и не малко страдахме от него! В продължение на петнадесет години те писаха и говориха за международно право, за равноправие, за човешки права изобщо и се държаха така, като че ли чрез техните приказки и писания всичко това се осъществява, или поне се доказва неговото съществуване. По този начин те се опитваха да измамат - съзнателно или несъзнателно - себе си и другите относно суровата действителност.

Горко на този, обаче, който се осмеляваше да противопостави на тази фата моргана грубите факти! Затова и никой не е мразил походната стъпка на националсоциалистическите дружини повече от ония, които непрестанно се интересуваха за „национална свобода” и говореха за „годност за военна служба”. Защото тяхната борба беше един хубав и, преди всичко, безопасен сън, докато целта на другите можеше да бъде постигната само чрез тежки жертви. В техния свят достатъчно беше да се говори. За да влезе в другия свят, обаче, човек трябваше да действа!

Оръжията на тези буржоазни певци на свободата бяха, в най-лошия случай, мастилото и писалката. От националсоциалиста, обаче, бяха изисквани хиляди лишения. Но от борбата на националсоциалистите дойде постепенна действителната свобода. Една свобода, която не е резултат на поетични наблюдения, а на тежки политически борби. Затова и нейните съставки не със съчинения или уводни статии, а исторически установени събития и, заедно с това, постижения. Естествено, обаче, по-трудно беше да се дойде до един 16 март 1935 г., или да се завземе Рейнската област, отколкото във вестници или в литературни брошури да се занимават с теоретически съчинения върху истинската същина на действителната свобода. Но, от гледище на историята, сигурно ще бъде взето под внимание само фактичкото, т. е. исторически погледнато, от решаващо значение не е политическото желание или теоретичното

съзерцание, а политическото постижение, сиреч делото.

И в областта на културния развой работата не стои иначе. Както политическото възстановяване можеше да дойде извън литературните разглеждания, само чрез позитивно творчество, така и културното възраждане не може да се изчерпи с уводни статии, критики върху изкуството, наблюдения върху изкуството или монографии върху изкуството, а трябва да води към едно позитивно културно постижение. Какво щеше да прави цялата наша литература върху изкуството, ако миналите столетия, дори хилядолетия, не бяха й дали конкретно материални основи за нейните теоретични размишления? Но как би могло човечеството да говори в бъдеще за едно обогатяване на своя културен живот, щом като, вместо увеличаване на фактическите културни постижения, ще е настъпило само разширение на обема на литературните разсъждения или наблюдения?

Затова човек не може да говори за културна политика ако под тази дума разбира само така нареченото духовно теоретично занимание с ъ културни въпроси.

Не! Задачата на една културна политика, точно както в областта на общата политика, се състои в ръководството към нови, в този случай „ културни постижения! Тези постижения, сиреч резултатите на действително творческата работа, ще бъдат след това събрани и по-късно, може би, още веднъж преценени, и ще могат в продуктивни времена да дават, на вероятно и тогава все повече размножаващите се литератори, необходимите нови теми за писане. Това обаче, в никой случай не би могло да стори така нареченото културно-политическо желание, защото то може да бъде преценено само в момента, в който започва да се въплъщава в дело. Едва тогава то действа субстанциално и може, при известни обстоятелства, да бъде смятано за възможно обогатяване културната съкровищница на един народ, или пък да бъде отхвърлено, като недостойно за нея.

Затова и културната история на миналите векове е само регистриране на културни постижения, а не предаване на културни мнения или пък на никакво културно желание! Онова, което е било мислено, говорено и писано на този свят, може само дотолкова да претендира за своя самостоятелна цена, доколкото самото то, като чисто духовна работа, представлява принос към общата наличност на духовни, а, заедно с това, строго погледнато, и на научни познания. Културата на народите, обаче, и без това се обуславя твърде много от фактически постижения, така че духовни разсъждения не биха могли да минават, например, за заместители на липсващи културни творения в областта, да речем, на музиката, литературата или на приложните изкуства.

Впрочем, не е възможно да бъде точно изразено с думи или описания окова, което се удава, например, на човешкия глас да изрази в песен, или което се удава изобщо на музиката. Защото и музиката е един език на народите. Тяхното съдържание и техните изразни възможности са също тъй своеобразни, както и незаменими. Точно музиката предава със своите средства възприятия, които не биха могли да бъдат нито разказани, нито описани със същото дълбоко проникновение! Колко по-чудна е, обаче, изразената възможност на този език, това може да се разбере по трудността на изучаването и разбирането на музиката.

Ако на нормалните, повече технически изразни средства на словото и на писмеността, все пак може да се удаде да хвърлят между цели народи мостовите на едно всеобщо научно разбирателство, те се оказват, в сравнение с музиката, почти напълно негодни като средство за тълкуване на много душевни въннения и възприятия. Затова и най-висшите музикални творения са всеобщо разбираеми само за един малък кръг от нации и, специално, само за ония избрани между тези народи, които, благодарение на своя еднакъв произход, макар и криещ се в най-древното минало, притежават все още една обща антена за възприемането на тези най-изтънчени излъчвания на душевните възприятия.

Наистина, високото постижение в изкуството е най-рядката благословена проява

на една вътрешна склонност или на една особена способност, с които е надарен един народ, и затова то е и най-красноречивото доказателство за едно по-високо предназначение, дадено на един народ още в люлката му. Защото времето не може да роди никакво произведение на изкуството, а хората го създават, благодарение на това вътрешно предназначение, и то така, както го виждат или чувстват, или както ухото им го възприема.

Така например, към първите човешки стремежи в областта на изкуството спада опитът да бъде предадено в образ и по форма собственото Аз, сиреч тялото на човека.

Още дълго време преди словото да е било намерило изразните възможности за обхващане в думи образа на най-висшето земно същество, творчески надареният човек се е опитвал, чрез рисуване, да запази и да предаде по-нататък впечатлението от общия образ на себе си и на своите околни.

Но тук ние виждаме колко малко общо имат способностите в областта на изкуството, с даденото фактическо състояние на хората сами по себе си, и колко много тези способности са специална дарба на малцина способни народи и на техните особено надарени синове.

Защото всяко същество на тая земя трябва, или би трябвало, да чувствава само себе си като съвършено. Но дори и между човешките раси, само на малко от тях е дадено да намерят подходящ художествен израз за това свое телесно съвършенство. Не защото гръкът е бил красив, на него се е удало да представи в картини и в пластика своето красиво тяло, а защото на гръка е било дадено да чувствава тази красота, сиреч съзнателно да я опознае, и след това да я изобрази. Само на това трябва да се отдадат майсторските произведения на античното изкуство. Има, без съмнение, негърски племена с един просто класически хубав, хармоничен строеж на тялото, но, въпреки това, на тях липсва висшата способност да ни възпроизведат в картина, макар и само приблизително, своето собствено Аз. Затова, колкото и красиви да са били някои народи, сиреч колкото целесъобразно да са били оформени в своето телосложение, от решаващо значение е било, все пак, това - дали им е била дадена онази дарба, която им е потребна, за да опознаят съзнателно своята красота и да я възпроизведат съобразно с това. Повечето, обаче, не са опознали нито благородството на своята собствена фигура, нито формите на околния свят, нито пък им се е удало в смисъла на едно творческо виждане, да намерят необходимата сила за едно възсъздаване на тия впечатления.

Това прави да проличи най-силно голямата благодат, която е дадена на народите с артистични способности. Обстоятелството, обаче, че това изкуство е дадено само на отделни раси, в един най-висш смисъл, а не и на мнозинството, може само да засили значението на неговата стойност. Защото така срещу една голяма маса културно слаби народи - понеже са в творческо отношение безплодни - стоят няколко други народи, които от най-древно минало са свързвали познанието на изкуството със способността за художествено творчество.

Но не само културните народи са в малцинство по отношение на културно неспособните, ами и между самите тези народи има пак само няколко отделни, които, като благословени избраници, са получили от Провидението интуитивната творческа сила за запомняне и възпроизвеждане на миналото.

Както във всички области на живота винаги отделни хора са откриватели на нови познания и извършители на нови постижения, така е и в областта на културата. Любов и страдание може да сближават или да разделят двата пола в милиони същества, но, може би, само на едното ще се удаде да почувствува по-съзнателно закономерно оформената сила на красотата на мъжа и на жената и, с водена от едно по-висше ръководство ръка, да възпроизведе нейните душевни проблеми, така правилно да ги възпроизведе, че по сетнешни поколения - запознати, например, благодарение на създадените между това анатомически познания, със строежа на това тяло - могат само да се удивляват на чудото на една статуя, която, създадена преди две хиляди и

петстотин години, дори в научно отношение не може да бъде надмината от никой анатом на днешното време.

Но това важи не само за възпроизвеждането на човешкото тяло или на останалия видим свят. Не, много по-силно се проявява тази благословена сила на отделното творческо същество в областта на музиката и в областта на строителното изкуство. Материалите, които служат като материи за строителното изкуство, се намират почти навред. Те се намират и са се намирали почти еднакво на разположение на всички народи, по вечните пътища на странстванията на човечеството. Също и естествените нужди, поне до известна степен, са били дадени природо-съобразно, еднакво за всички раси.

И въпреки това, колко различни са разрешенятия! Колко малко народи са осъзнали някога намиращите се в тези материали възможности за подобряване на тяхното собствено съществуване и колко различно е било това осъзнаване!

Или - какво разстояние има между най-висшите музикални постижения на едно първобитно негърско племе и Деветата симфония или „Тристан”!

Какво неизмеримо голямо разстояние има между величавите, блестящи строежи на културно издигнатите антични народи, от преди две хиляди и петстотин и три хиляди години, и жалките къщурки на многобройни раси, които, при това, живеят в тях и в днешни дни!

Къде е останало тук времето като творчески фактор? Това са благословени от Бога отделни народи, чиито способности са също тъй извън времето, както е и неспособността на другите.

Но, когато ние съзнателно противопоставяме тези културно творчески раси на другите, правим това, за да можем, по този начин, от противоположностите между постиженията да извлечем една мярка. Защото само благодарение на противоположностите ние придобиваме познание за великото и нищожното, за светлото и мрачното. В страхливците се крие причината за достойното оценяване на героите. По глупавите се измерва степента на мъдростта. Мързелът ни учи да ценим правилно значението на трудолюбието. Хаосът ни показва богатата на реда, а над варварството се издига щастието на една човешка култура.

Затова културните народи са били винаги противоположност на некултурните нации точно тъй, както у самите тях пък човекът на изкуството е сам сред масата от равнодушни към изкуството или изобщо неразбиращи изкуството хора. Причините за това, обаче, се крият в следното - геният се различава от масата по това, че той винаги предугажда несъзнателно истини, които едвам по-късно идват в съзнанието на обществото.

Може да се случи също така, щото духовната светкавица на отделния човек веднага, още в момента на прогласяването на новооткритата истина, да се стори на едно общество като нещо напълно сигурно. Колкото повече, обаче, геният изпреварва в мислите и творенията си своето време, толкова по-трудно е да бъде разбран. Затова, на първо време, броят на покорените от неговото познание или от неговото творчество хора е винаги малък, и тежко и горко, ако неподвижност и равнодушие, съчетани със себичност, издигнат изкуствена преграда срещу него и неговите творения! Тогава е възможно да изтекат много столетия, преди човечеството да може да последва такъв единичен шурмовак. Най-висшите творения на гения в областта на изкуството, обаче, понеже техните корени се намират често пъти само у един народ те могат, общо взето, да бъдат заслужено преценени само от еднаква общност. Чрез едно такова ново постижение, тя изведнъж се събужда от дълбокия сън на безсъзнателното и преживява една самопонятност, във формата на едно вече осъзнато познание. Но както всеки гений е предтеча по пътя към познанието на нещо действително, същото важи и за наистина големия човек на изкуството. Античният ваятел, който е дал форма на човешкото тяло в чудна красота, е дал на целия свят, независимо от всякакво описание,

една представа за онова, което се оказва правилно, сиреч действително - според едни по-късно появили се изследвания на така наречените точни науки. Тази действителност обаче, е равнозначна на най-висша целесъобразност.

Още 2 500 години преди нас този каменоделец, наблюдавайки околния свят, е прозрял човешкото тяло така, че днес трябва да се признае, според всички познания на нашите анатомични изследвания, че това тяло е изобразено, в най-висшия смисъл на думата, природосъобразно. Тук, обаче, се крие смисълът на онова, което ние означаваме с думата „изкуство”, именно способността при гледане и при изобразяване да схванем една действителност на времето - сиреч, като изпреварим настоящето - и да я възпроизведем с най-подходящите за това средства. Докато обикновеният учен възприема намерени познания и като прави, може би, предпазливо, една крачка по-нататък, извежда от себе си едно ново познание и го прибавя към вече наличните, човекът на изкуството прескача често пъти с хилядолетия познанията на своите съвременници, по време и обхват. Статични закони биват възприемани съзнателно от човека едвам две хиляди и три хиляди години по-късно, напълно по пътя на познанието, и утвърждават строителни форми, които, навремето, изхождащи от интуитивната способност на един човек да предугажда, още тогава еж намерили своето възплъщение като произведения на изкуството. Следователно, онова, което още преди хилядолетия е било подарено като изкуство на хората от един определен народ, или на членовете на едно семейство от народи, намира сега своето потвърждение, в смисъл на съгласуване с природно необходимите или дадени конструкции, които са предизвиквали човешкото удивление просто чрез своята красота и които микроскопът сега открива като строителни елементи на определени тела.

Може би, един ден музиката, със своите звуци, по пътя на трептенията, ще доведе до закономерни числени образи, които ще разрешат загадката на дълбокото душевно въздействие на тази сила. Човекът на изкуството обаче, който със своите звуци е възсъздавал или сгромолясвал един свят, не е изчислявал като математик никакви трептения, а, благодарение на едно благословено от Бога предугаждане, интуитивно е намерил своите акорди и хармонии, които покъртват милиони хора като най-висше изкуство, без тия хора да могат да си дадат ясно сметка за последното „защо”.

Също и в този смисъл благословеният от Бога човек на изкуството е пионер по пътя на човека към често пъти най-дълбоки точни познания, без да съзнава посетнените реални доказателства или основания за правотата на своите предчувствия. Защото той изпреварва, може би, най-много хората!

И затова неговото постижение трябва да бъде чествано като действително дело на изкуството, като най-висше постижение на неговия народ. Така, обаче, това принадлежи и към най-ценните части на наследственото притежание на една нация.

Каквито материални блага и да придобиват народите в частност, това няма никакво значение, в сравнение с ценностите на истинските културни постижения. Само лишеният от мисли дребен еснафин не може да проумее огромното значение на този факт. Но ако бихме рекли да премахнем от общото национално богатство на нашите народи всичко онова, което, като културно постижение, на първо време не изглежда да служи на никаква практична цел, тогава с един замах образът на нашия цветущ съвместен живот би се обърнал в пустиня. Защото всяко постижение в областта на изкуството на първо време не е имало практическо значение за съществуването на отделния човек. Но затова пък е било една от ония допълнителни ценности, които единствено са могли да извадят окончателно човека от областта на животинското. Ако днес, чрез някаква магическа сила, би било отстранено от нашата собствена страна всичко онова, което ограниченият хоризонт на нормалния гражданин на земята смята за необходимо или за изкуство, което не дава хляб, тогава нашите градове изведнъж ще се сгромолясат. Черкви, катедрали, великолепните постройки на нашия царедворски и буржоазен живот, музеи и театри, всички те биха изчезнали също тъй, както и

последният стълб на уличното осветление или стените на нашите жилища, стъклата на нашите прозорци и всека картина от стената.

С една дума, на мястото на нашия богат и красив днешен свят би дошло нищото! И, може би, едва тогава човек би разбрал дълбокия смисъл на думите, че човекът не може да живее само от хляб. Затова не бива нито мислено, нито фактически да отстраняваме човека на изкуството от развоя на своя народ, или неговите художествени произведения - от нещата, които са собственост на нацията!

Но когато един учен говори за „национално богатството“, тогава трябва да ни бъде ясно, че това национално богатство, като не държим сметка за наличните творчески сили на един народ, в края на краищата, се състои в 95 на сто от неговите културни постижения и едва ли в 5 на сто от неговите така наречени материални ценности.

Но колкото и високо да сме длъжни да ценим културното богатство на един народ като нещо цяло, все пак, както в всяка друга област, трябва да бъде предприемано едно постоянно променяне, респективно заменяне и допълване на отделните обекти и работи. Разбира се, има човешки постижения, които с право могат да бъдат признати за „безсмъртни“, обаче те са произведения на творческата сила на съвсем малцина, на отделни хора, пръснати в хилядолетията.

Но когато техните постижения проникват със своето значение в по-голямата част на народа, те обикновено въздействуват, преди всичко, на по-надарените души, като ги подтикват към подражание. Така, към всяка от големите звезди върху небето на изкуството се прикачват, подобно опашката на някоя комета, по-голям или по-малък брой спътници или последователи, които, вдъхновявани от делото на големите, се мъчат и те, от своя страна, да продължат да работят в същата посока. Това, само по себе си, не е нито неприлично, нито вредно.

Защото винаги е голямо заблуждение да се мисли, че гениите биха могли да започнат да падат един ден по десетки хиляди наведнъж от небето. Те са били винаги самотни и ще останат вечно самотни. Но понеже е така, то и броят на техните творби ще се движи винаги в тесни рамки. Поради това, обаче, и кръгът на ония, които ще бъдат пряко ошастливени, например, от творенията на изобразителното изкуство, ще бъде също така винаги малък. Техните съратници, което ще рече всъщност само подражатели, се грижат за това, щото поне един отблясък от еднократните творения да падне върху по голям брой хора. Но, както при кометата светлостта на опашката се изгубва постепенно, успоредно с нейното разширение, за да премине накрай в общия мрак, така и последователите на гения, успоредно с увеличаващото се разстояние от него и с нарастването на тяхната численост, стават само слаби отражения на своя господар и майстор. Обаче те помагат за задоволяване нуждите и на широките народни маси за изкуство и за притежаване произведения на изкуството.

Така, предимно чрез тяхната дейност, постепенно се натрупва едно богатство от произведения на изкуството, което, разбира се, само рядко може да бъде мерено с марката, дадена от първообраза. Но, въпреки това, такива работи обикновено не са лоши. Напротив, като резултат на един честен стремеж, към подражание на добър първообраз, те са хиляди пъти по-добри от лъжовността на едно така наречено ново изкуство, чието единствено оправдание се състои именно в това, че такива неща до сега изобщо не е имало, но което няма на челото си белега на гениалното. Обаче, тази повече или по-малко солидна художествена покъщнина на една нация постепенно ще стане, поради все по-големия брой на подражателите и последователите, толкова обширна, че поне една част от по-малко значителните работи ще трябва неизбежно да бъде отхвърлена, особено когато се удаде на една епоха, по пътя на механичeskата репродукция, да постави на местото на лошите подражания или нови творения, добри копия от подобрите първообрази.

Освен това, понеже в течение на столетията сигурно ще се появят нови гении,

които от своя страна също ще намерят подражатели. В това отношение ще става един непрекъснат процес на изтласкване на личното притежание от произведения на изкуството, от нови произведения, които ще бъдат създадени. По този начин, обаче, вече се повдига въпросът за преценката на самото произведение на изкуството.

Този въпрос намира своя естествен отговор, за всеки отделен случай, чрез проявяването на онова, което е видимо преимущество, сиреч по-добро. Защото това по-добро нещо, макар често пъти и след най-тежки борби с течение на времето, все пак постепенно ще си пробие път и ще изтика точно толкова от съществуващото по-рано пространство и внимание, колкото е потребно на самото него за утвърждаване на собственото му съществуване.

Но този въпрос е много по-мъчно да се разреши тогава, когато художественото имущество на нацията е застрашено от нахлуването на една нова вълна от произведения на изкуството, която не се явява света и оправдана поради собствената си художествена стойност, а по-скоро поради пристъпа на една в най-дълбоката си същност груба, не художествена продукция, която се лансира, пропагандира и насърчава поради общосветогледни или политически съображения. Такъв беше случаят в нашите днешни времена.

С всичките въпросни творения, изкалъпени от нашето така наречено „модерно изкуство“, нито пет на сто не биха могли да завоюват каквото и да било място в художественото имущество на германския народ, ако не биха били препоръчвани на общественото мнение, дори налагани, от една пропаганда, която няма абсолютно никаква връзка с самото изкуство, а е политически-светогледно ориентирана, или е провеждана от политически фактори с подобни разбирания.

Колко дълбоко е отвращението на народа от такова едно „обогатяване“ на неговото изкуство чрез такива продукти, могат да разберат всички от впечатлението, което оставя у посетителите разглеждането на изложбата „Извратено изкуство“ в Мюнхен.

Все пак, въпреки това, на една умела, дори изпечена еврейска културна пропаганда се удаде да наложи с брътвежите си тези творения, ако не на здравия отделен човек, поне на неговите така наречени „призвани художествени повереници“, да ги промъкне в нашите галерии и по този начин, в края на краищата, все пак да ги натрапи на германския народ.

Тук не може да се говори за един естествен процес на изтичане на остарели и, следователно, повече или по-малко бледнеещи произведения на изкуството, чрез блестящи нови работи, а за едно изнасилване на художественото чувство и на националното художествено наследство, от страна на известен брой измамници, които, явявайки се като масово явление, с дръзко чело твърдяха за себе си, че представляват творческия тип на едно ново, „модерно“ изкуство.

Доколко е успяло това дръзко нападение над нашата култура и над нашето национално художествено наследство, всички вие можете да видите. По откупките, които са правени с държавни пари или с други средства от обществен характер.

Да се очисти сега националното културно имущество от тия произведения, това е свещен дълг на едно политическо ръководство, което сме та само за себе си, че се намира в най-рязко противоречие с ония декадентски сили, които са натрапили на германския народ тия творения!

От тук за нас произлиза наложителната необходимост да подлагаме твърде често на критическа преценка стойността на художествените произведения.

Като говорим сега за стойността на художествените произведения, нека вземем в съображение първо факта, че най-големите художествени постижения на човечеството са изпреварвали своето време, което ще рече, че по време на своето създаване те са били гледани от голямата маса на гражданите най-вече като нещо ново и повечето пъти са били веднага разбирани само от една ограничена част, а след това е требвало да

си извоюват постепенно всеобщото признание.

Дори белег на най-висше художествено постижение е точно това, че чрез такива произведения е правена една крачка напред в несъзнателното познание на фактичното, докато останалият свят е можел да следва по този път едвам постепенно.

Правото за изтичане на съществуващи постижения в изкуството може да бъде признато, обаче, само на такива нови произведения, които заплащават в себе си една по-голяма истина и по този начин отново ще изпреварят общото познание и разбирането на тяхното време.

Във всеки случай, в това отношение има понякога и едно ретроспективно изкуство, само че то има само дотолкова право на съществуване, доколкото в него се проявява отново едно вече изгубено расово осъзнаване. Когато, в течение на развой на едно изкуство, художественото произведение е изгубило вътрешното съотношение към собствената си кръв следователно и към собствената расова стойност и към собственото расово чувство, поради някои чужди, не народностни влияния, то може чрез възстановяване на тази първопричина връзка, да настъпи подновяване на художествените постижения.

Тогава се създава връзка с творенията на една минала епоха, та оттам да се потърси отново правият път напред. Без това, обаче, всеки развой на изкуството в обратна посока е погрешен развой. Защото той отвежда културните постижения в една епоха на най-далечното минало, дори и ако това минало, в своя тогавашен уровень да е еднакво с уровня на незначителни раси на настоящето. Твърде е възможно, следователно, „примитивното изкуство“ на днешно време или, по-добре казано, изкуството на така наречените примитивисти, в което ние можем да съзрем само карикатури, каквито и днес още фабрикуват разни негърски племена, да е идентично с много отдавнашни творения на изкуството на нашия собствен народ. Това е не само вероятно, но даже и сигурно.

Защото нивото на тези рисунки отговаря, както казах вече веднъж, на рисуването не само на пет, шест или седемгодишни деца, но и на средното ниво на най-добрите постижения, които може да е имал нашият собствен народ преди двадесет, тридесет или, може би, дори петдесет хиляди години.

Смисълът на едно почистване на нашите културни наличности не може да бъде този - постижения на едно напреднало време да бъдат замествани с отдавна надминати работи на една твърде далечна епоха, а още по-малко да бъдат изтичвани от тях. Затова, при преценката на едно произведение на изкуството, върховният принцип винаги трябва да бъде този - че по времето на своето появяване това произведение на изкуството трябва да означава напредък, а не връщане назад.

Затова аз мога спокойно да призная за художествено произведение една сама по себе си примитивна работа, която е създадена преди две хиляди години, но веднага трябва да отхвърля същата тази работа, когато един днешен, така наречен, човек на изкуството иска да я натрапи на съвременниците си като израз на нашето време.

Аз виждам една особена опасност в думата „божествено“ или „културно“ съзнание. Художествено или културно съзнание не може да означава стремеж назад към постиженията на отминати векове, а би могло да означава само отново намиране на, може би, още по-рано изгубения път на едно собствено, обусловено от расата и кръвта, а, следователно, и естествено, развитие на изкуството и на културата.

При това, обаче, трябва да се разбере, че истинският човек на изкуството никога не си е налагал съзнателно едно така наречено „стилистично“ ограничаване при оформяването на една художествена воля, а че това изглежда да е било така схващано едвам в очите на следващите потомства. Архаичното произведение на изкуството не е продукт на една тогавашна определена стилна воля, а е резултат на тогавашното най-високо постижение, следователно, е последният израз на тогавашното виждане и на възможността това виждане да бъде превърнато в художествена материална форма.

Затова това, означавано от нас като архаично, изкуство беше едно време най-висшата истинност, към която се стремяхме, обаче неговото грубо повторение в днешни дни е една във висша степен не художествена лъжа.

Но когато резултатите на най-високата художествена одареност са далечно предчувствие за действителността на бъдещето и дават образ на това предчувствие, тогава бързото изпреварване на общия вкус винаги е дело само на най-редки художествени явления, т. е. най-висшата художествена одареност се отличава винаги чрез крайно усамотение.

Затова едно истински епохално ново постижение в изкуството винаги ще бъде Само дело на един отделен, надарен човек, който ще живее духовно в бъдещето далеч от останалото човечество, и никога няма да бъде резултат на едно общо средно колективно постижение.

Трябва предварително да се знае, че между най-големия гений и най-високата численост има едно вечно противоречие. Геният е единичната личност, а масата остава само онова, което е средно. В това се крие, обаче, най-силното доказателство за безсмислието на нашето така наречено „модерно изкуство“, защото то съзнателно се опитва да замени голямото постижение на гения с едно, така наречено, „масово постижение“! Това ще рече, следователно, че пред народа излиза не едно блестящо дарование, за да му подари новото произведение на изкуството, а че безброй кърпачи фабрикуват най-долнокачествени творби и започват да си служат с количеството срещу редкостта на действително вечното изкуство!

Така нареченото „модерно изкуство“ показва, следователно, като свой коз една обща групов работна. Затова, обаче, то не е нито модерно, нито пък изобщо е изкуство. Защото би могло, най-сетне, да има един нов и, поради това, нека речем, модерен човек на изкуството, но не може да има едно изкуство от випуска 1937 или 1940 година.

На геният, обаче, който ошастливява света с едно действително ново културно творение, познанието на съществуващите художествени ценности по отношение на техния вид и техника, лежи, като самопонятна предпоставка, дълбоко в кръвта му, в разума му и в неговата подготовка. Той владее напълно вече съществуващата техника и, като се крепи върху нея, оформява новото произведение на изкуството, което, ако е изпреварило разбиранията на съвременниците, възможно е да добие всеобщото одобрение едвам след няколко десетилетия или дори столетия.

Онзи човек на изкуството, който действително е призован за най-високи постижения и е творчески надарен, дълбоко овладява, по смисъл и техника, създаденото до негово време и оттам нататък развива своето собствено творчество.

Тези творчески надарени хора са само изключения. Но само те обогатяват истинската културна съкровищница на човечеството. Заедно с това, обаче, те са и най-толерантните почитатели на постиженията на миналото! У тях живее непоколебимата вяра в стойността на тяхното собствено творчество. Затова те не страдат от страха, че ще бъдат засенчени от миналото. Напротив, те се радват, че могат да наредят своето творчество в тази изложба от постижения на минали и настоящи величия, и са убедени, че чрез своята собствена работа ще си извоюват едно почетно място в тази галерия на безсмъртни предци.

Техните последователи и подражатели обикновено по-мъчно обръщат внимание върху себе си и едвам тогава започва борбата между техните творения, които са само средни постижения, и подобни творения на миналото. И в това отношение правилото е, че от домовете и от паметта на хората бавно ще изчезнат по-дребните творения, но само за да сторят временно място за новите творения. Само действително великите творения остават винаги запазени и са сигурни в едно трайно зачитане. Те не страдат и от величината на тяхната численост!

При оценяването на едно художествено произведение, отнапред ще трябва да се вземе под внимание задачата, която е била поставена или се е мяркала пред съзнанието

на художника, както и материалът, който е бил на негово разположение.

И в това отношение всяко произведение на изкуството се определя и обуславя от много явления на своя околн свят. Човекът на изкуството не живее в празното пространство - това обаче, правят много често неговите критици! Той не само твори, а и сам бива движен. Още самата причина за създаването на художественото произведение - поръчката - често пъти е от решаващо значение за резултата. Схващанията на съвременниците, исторически познания, културно-исторически знания - всичко това също помага за създаването на едно творение.

Невъзможно е да бъде отхвърлена картината на един майстор от XVII столетие, само защото, поради неговото ограничено културно-историческо познание за римския живот, са допуснати множество стилови несъобразности, които ние знаем днес и които нашето око забелязва. В такъв случай, ние трябва да пристъпим към произведението на изкуството, изхождайки от едно по-високо гледище. Съществува един респект не само пред национално-материалните съкровища на един народ, но и пред културните съкровища изобщо. И този респект трябва да бъде проявявай даже и тогава, когато някои схващания на настоящето не се съгласуват вече с миналото, което обуславя художественото произведение или което е представено чрез самото произведение.

Преди всичко - всяко мощно произведение на изкуството носи в себе си своята собствена стойност. То не може да бъде мерено с друга мярка.

Невъзможно е през 1940 г., като изхождаме от едно определено политическо или светогледно становище, да си изработим една мярка, която след това да прилагаме към светогледното съдържание на художествените произведения от минали времена и, било да утвърждаваме, било да отхвърляме тези произведения. Както не е възможно да признаваме или да осъждаме своите предци, съобразно с техните особени становища към проблемите на тогавашното време, също така не е възможно да не искаме да признаем едно произведение на изкуството просто затова, защото предаденият или представеният в него идеал на тогавашното време, не задоволява вече нашите днешни схващания или, може би, дори им противоречи.

Понеже в много случаи творещото изкуство трябва да се обръща към събитията на своето време, би трябвало винаги, когато един следващ период дойде до нови схващания, да бъде премахнато общото, художествено постижение на предхождащата епоха. Невъзможно е, обаче, да отречем античното изкуство, например затова, защото е било езическо, а между това е дошъл един християнски свят.

Също тъй е невъзможно да бъде отхвърлено едно християнско изкуство, защото между това, някои хора и по отношение на него не са в пълно съгласие! Не е право да бъде прилагана, по отношение на големите културни творения на мощни герои на изкуството, мярката на господстващите в момента схващания, които често пъти са твърде много обусловени от времето.

Само едно същество, което няма никакви художествени заложи, може да прибегне до такова невъзможно отнасяне. Но не е само това - една такава постъпка означава още и липса на почит към нашето велико минало, а, освен това, и една историческа ограниченост. Само, един човек, без никакъв респект към националното ще осъди Моцартовата „Вълшебна флейта“, защото в текста си тя, може би, стои в противоречие, с неговия светоглед. Също така, само един несправедлив човек може да отрече Рихард Вагнеровия „Пръстен“, защото не отговаря на християнските схващания, или Вагнеровите „Танхойзер“, „Лоенгрин“ и „Парсифал“, защото те пък изглежда да не са издържани, съобразно с някои други познания. Великото произведение на изкуството носи в себе си една абсолютна стойност.

Тази стойност не се измерва с мащаба на едно схващане, което е повече или по-малко обусловено от времето и съвсем, „не засяга произведението на изкуството като такова.“

Впрочем, ако всяко поколение би претендирало за себе си да има правото просто

да изкоренява произведенията на изкуството от тяхното политическо светогледно или религиозно минало, тогава всека политическа промяна би означавала бързото унищожаване на всяка култура, която е израствала в друга политическа обстановка. Това е, обаче, също тъй безсмислено, както безсмислено би било при едно националсоциалистическо стопанско схващане да бъдат унищожени всички материални ценности, които са били създадени и натрупани в течение на вековете, когато са господствували не националсоциалистически идеи.

Изкуството не може да бъде оборено чрез литература, чрез речи или писания, а само чрез по-добри постижения. Музиката може да бъде оборена само чрез музика, поетическото изкуство - само чрез поетическо изкуство, строителното изкуство - само чрез строително изкуство, танцът - само чрез танц, скулптурата - само чрез скулптура, но никога чрез литературни разсъждения!

Защото, ако това би било възможно, тогава човек би могъл просто да изтръгне из съкровищницата на един народ постиженията на изкуството, без да бъдат те заместени с други. В действителност, обаче, това не би значило нищо друго, освен постепенно да бъде разрушена културната съкровищница на един народ и на нейно място да остане празно пространство.

Дори наглед най-отживелите културни творения не могат да бъдат премахнати от една настъпила след тях пустота, която, в краен случай, може да бъде изпълнена още с брътвежите на литературни писачи. Те могат да бъдат повалени и заменени само чрез нови, и то по-добри творения.

Затова, при всяко преценяване на изкуството, върховно повеление е задължението да се спазва най-голяма толерантност по отношение на истински великите културни творения на миналото. Едно велико време ще може да си позволи да се отнася към работата на предците, както политически, така и културно, с онази почит, с която то самото желае да бъде почитан един ден от потомците неговият век. Нещо повече, то ще се помъчи да противопостави на своите собствени постижения, за сравнение, постиженията на миналото и, след това, ще предостави на потомците да направят своята преценка и, ако е необходимо, да направят потребния в такъв случай избор. Това ще бъде най-гордият белег на едно наистина велико творческо време. И то ще бъде съдено един ден не по онова, което е разрушило, а по това, което самото то е изградило и създало!

Нека всеки отделен човек, в такова едно време, си спомни, че само гениите творят по-голямо, по-добро, по-ново нещо, и че печалното проклятие на Херостратовците е да събарят и да горят старото. Затова, когато днес говорим за преценка на изкуството, ние искаме, с една дума казано да разбираме под тази преценка на изкуството страхопочитателния респект пред всички искрени, големи постижения на нашето минало.

Най-добра преценка, обаче, можем да направим чрез върховни собствени усилия. Всички ние съзнаваме, че не е достатъчно само да запазим наличното, но че е необходимо и нашето време да даде един горд принос към това велико, към нашето национално културно имущество. Не е случайно, гдето в живота на народите времената на поетите и певците не винаги съвпадат с епохите на големи политически движения, на борби, които решават съдбините на света.

Не само че на поета и певеца трябва да бъде даден най-първо историческият повод, който ще го вдъхнови за едно по-късно възвеличаване на действието или на личността. Не! Онова, което въодушевява творческата сила на човека на изкуството, може, в динамични времена, твърде лесно да изпълни и самия него с подбуждаща към действие енергия. Не винаги певецът носи в едната си ръка меч, а в другата - лирата. Твърде често, в години пълни с устрем и подем, хората с гореща кръв попадат в пътя на героите, докато иначе сигурно бяха останали в пътя на музите. Може би, най-висшата поетическа творческа сила е само една форма, в която се изживява живота на едно вече

дадено жарко сърце, което иначе би увлякло със себе си и самия човек в борбата на живота.

Следователно, ако през последните години и десетилетия изглежда да е настъпило едно обедняване откъм големи поетически и музикални сили, тогава, редом с други причини, сигурно ще е от решаващо значение още и тази, че твърде много хора, които в своята душа са артистично надарени, днес правят историята, вместо да я описват, сиреч сами са си избрали живота на герои, вместо да възпяват героите.

А пламенният дух на нашата младеж намира, от повече от четвърт столетие насам, достатъчно други възможности, за да се изживее, вместо възможностите на само пресъздаващото поетично преизобилие или на музикалното творчество.

Кой знае колко благословени от Бога хора на изкуството може да са се намирали между ония два милиона души, които, отчасти като младежи-доброволци, с песни на уста, и в смъртта си доказаха своето призвание за едно наистина артистично геройство! Но тогава Националсоциалистическото движение привлече тъй силно към себе си безброй хора, че те забравиха не само професията и положението си, но и жената си и децата си, за да се борят в редицата на новата общност за повдигането на своя народ.

Който се освобождава така от последните връзки с обикновения буржоазен околнен свят, той може много лесно да се отрече и от едно художествено изживяване на своето силно Аз, без да е необходимо непременно да съзнава това. След свършването на тази борба със световно историческо значение, наличният силен напън на живота у някои млади мечтатели от само себе си ще потърси и ще намери отново един друг път за проява.

Но не изключително на това понятно обвързване на смели и млади хора към делото, което е по-привлекателно, трябва да се припише фактът, че през последните десетилетия изглежда да е настъпила една почти тревожна липса на художествени качества. Защото това намаляване можеше да се забележи още преди войната, макар че всред буржоазния свят преди 1914 г. имаше възможност да се намерят само много малки следи от героизъм.

Причината за още тогава проявяващата се липса на художествена и особено на творческа оригиналност се криеше по-малко в липсата на такива явления сами по себе си, отколкото в събития, които отчасти възпрепятстваха тяхното проявяват, отчасти го премълчаваха за околния свят. Проклятието на така нареченото „модерно занимание“, с изкуството, което пропагандираха и вършеха литераторите, беше това, че точно чрез него, или се спласваше, или се задушаваше всяка действително ценна нова сила.

Защото, както се подчерта вече, геният е винаги само едно изключение и, следователно, изолирано явление. Като такова, той винаги ще трябва да се издигне над известно солидно средно ниво на общи постижения. Затова неговата собствена предпоставка остава именно запазването на това здраво общо средно ниво като база и като почва.

Най-висшата оригиналност, обаче, е присъща само на малцина особено белязани хора. Затова и няма изкуство, което да произвежда върху подвижната лента все по-нови и по оригинални работи, а има само едно общопризнато солидно средно ниво, над което, след това, се издигат оригиналните творци.

Но те не правят това, за да изгаснат един ден безследно като самотни светили, а го правят като факлоносци, за да покажат и да улеснят за другите пътя на изкачването към тяхната собствена височина. По този начин, без сам да желае това, големият човек на изкуството почти винаги ще бъде майстор на една школа. Колко дребни могат да бъдат често пъти различията между него и неговите най-надарени последователи, това ние можем да познаем по трудността да установим, допълнително и с положителност, произхода на такива работи. Колко често, дори най-грижливото проучване е принудено да допусне възможността, щото произведението да произхожда както от майстора, така и от неговата школа, сиреч от оплодената от него среда. Пък и къде би отишло

човечеството, ако неговите просветени духове не биха намерили никакви подражатели, а само почитатели?

Нямаше да има никаква човешка култура, ако гениите биха светвали само като метеори и, след това, пак биха загаснали, без да оставят каквато и да било друга следа след себе си. Като гении те са пионерите, които не само вървят пред другите, но и увличат след себе си хората. Това не променя в нищо и не ограничава в нищо тяхната слава, а, следователно, и тяхното значение. Напротив, това само увеличава стойността на тяхната историческа работа.

Само по този начин човешката култура е била извеждана постоянно към все по-високо ниво, към което се мъчат да се приравнят сега и широките маси. Така се създава и един постоянно стремящ се напред поток, от който започват да просветват единични гениални натури, за да поставят на човешките стремежи нови цели.

Затова, всъщност, една ценна оригиналност може да бъде изисквана само от съвсем големи духове, докато средните хора, сиреч масата, и ония, които се занимават с изкуство, се движат обикновено в една очертана от гениите рамка.

Продължаващият няколко десетилетия литературен пристъп срещу това солидно средно ниво на едно занимание с изкуството води само към мошеничество в изкуството. Защото постоянно изискваната „оригиналност” не може да бъде намерена от масата на творците в изкуството чрез изстъпване напред - защото това е, както подчертах вече, дадено само на най-редки единични случаи, а чрез дръзко скачане назад!

Този път в обратна посока е лек и по него може да върви почти всеки, доколкото има на разположение само необходимата порция дързост или безсрамие, от една страна, както и нужното търпение или глупост - от друга страна.

Пътят, от свещено сериозната работа на нашите добри стари германски майстори, към големите художници на XVII, XVIII и XIX столетия, сигурно е бил по-труден, отколкото пътят от средното ниво на едно благоприлично изкуство на XIX век към примитивното драскотене на нашите, така наречени, модернисти, чиито продукти обикновено само затова обръщат внимание, защото имат началото си няколко хиляди години зад днешното време.

Това позорно развитие в обратна посока, обаче, извършиха престъпно нашите литератори. Те успяха, чрез постоянната употреба на думата „безвкусица” за всяко добро и, благоприлично средно постижение, да подхранват ония екзалтирани заблуждения, които може да изглеждат като интересно или дори феноменално развлечение за едно литературно равнодушие, но фактически са позорно връщане назад, един културен упадък, какъвто не е имало никога в по-раншни времена, но и не е могло да го има, защото никога дотогава на литераторите не е било признавано толкова безсрамно влияние над словесното и изобразителното изкуство.

Сега е забавно да гледаме как продуктите на тези, така наречени, „модернисти”, ни най-малко не биха могли да бъдат оценявани, например, като „оригинал” или „оригиналност”. Напротив, всички тези така наречени модерни хора на изкуството са най-жалките и най-безпомощните копироващи на всички времена. Разбира се, те не копират благоприличното, а копират само глупостите! Те се надуват и бръщолевят за строителното изкуство на минали времена, въпреки тогавашното неизброимо богатство на форми и сами обедняват в подражанието на една веднъж намерена безсмислица, като стигат до тъпоумие. Докога ли си мислеха, че ще може да минава за особена „оригиналност” вратите да бъдат поставяни вместо направо, отстрана на лицето на къщата, или стените, вместо да имат каквото и да било подразделение, да бъдат оставяни просто гладки, или да прилепват, вместо четириъгълни, триъгълни еркери, или да поставят прозорците, вместо статически правилно, не статични и погрешно при или около ъгъла? Щом като, обаче, на едно място бе поставено началото, макар и само с една такава безсмислица, веднага цели рояци от нашите литературно оплодени по-

млади и по-стари творци в изкуството се спуснаха върху тази възможност за една нова, във всеки случай вече твърде евтина, оригиналност и я опираха много по-глупаво и бездушно, отколкото и най-лошият строител през XIX век можеше да копира някоя архитектура на ренесанса, която днес ни изглежда, може би, съвършено чужда.

Затова това литературно лаене срещу благоприличното и солидно средно ниво беше най-решителната причина за бавното отпадане на действително значителни и, следователно, водещи напред човечеството хора на изкуството.

Не може да се откаже, че в същата мярка, в която през XIX и към XX век, и през самия XX век литературата върху изкуството се увеличаваше, но броят на действително големите хора на изкуството започна да намалява! Не е ли трагично да се констатира, че през миналото столетие музикалните гении образуваха едно бляскаво съзвездие, докато след това постепенно, в непрестанната борба срещу литераторщината, до такава степен бяха похабени, че днес сме принудени да живеем в една действително застрашителна музикална пустота?

Ние получихме безброй сътрудници на духовните музикални списания, но изгубихме творческите композитори!

Като си дадем сметка за това фактическо състояние на нещата, тогава пред нас се разкрива пътя, който ние трябва да поемем, за да можем отново да достигнем до едно здраво изкуство.

Но, в края на краищата, пак не е толкова трагично, че в този момент съдбата ни е отказала, например, онова изобилие от композитори, които, особено в първите две третини на миналото столетие, затвърдиха славата на нашата германска музика. Затова тези композитори дадоха -слава Богу! - толкова много, че ние извършихме вече едно художествено дело, като поне предаваме на германския народ в най добра форма техните творения.

Защото, колко германци вземат никакво действително участие в големите музикални творения на нашия собствен народ или на сродните нам нации? Не живеем ли в един свят, в който една съвсем малка клика от преситени паразити отминава в сковаващо безразличие най-големите произведения на изкуството, поради липса на каквато и да било сродна дейност в друга някоя сродна област, докато безброй милиони хора - в душата си много по-отзивчиви - просто не намират възможност да дойдат, макар и само в досег, с тези творения?

Та колко германци изобщо познават големите майсторски постижения на нашето изкуство? И, преди всичко, колко германци са били изобщо съзнателно възпитани за едно вътрешно възприемане на тези творения? Не е ли един трагичен белег на нашето днешно време това, че в градове, които преди сто години са притежавали оперен театър с две хиляди места при едва 50 000 души население, днес същият този оперен театър, но дори с значително ограничен брой на местата, поради някои полицейски предписания за сигурност - все още стои като едничък самотен храм на висшето музикално изкуство, макар че броят на населението в града се е увеличил повече от двадесет пъти ? Чудно ли ни е, когато, при едно такова занемаряване на милионите маси на нашия народ, наличните художествени качества се губят просто затова, защото срещу тях никога не се е насочвал оня голям пристъп от живота, който тъй често е от решаващо значение за по-нататъшния развой на кариерата на отделния човек? Аз мисля, че пред германската история и пред своите потомци в културно отношение, днес ние не можем да правим нищо по-добро от това да се грижим със страхопочитание за всичко, що са ни завещали големите майстори от миналото.

И ако един съвсем малък кръг от преучени дегенерати не намира вече никакво удоволствие в първичността на това истинско германско изкуство, или няма вече никакъв интерес за него. Вместо това се стреми обратно към един "примитивитет", който е близък на неговата собствена природа - именно тогава наш дълг е, без да им обръщаме никакво внимание, да водим широките и здрави народни маси към това наше

германско изкуство.

Защото, обиди за великаните на нашето минало е да допускаме, че те са живели, писали са стихове и са композирали музика, само за един малък слой корумпирани до мозъка на костите и покварени същества. Народът е твърде скромен и естествен, затова не може да не намери удоволствие в естественото величие на своите стари майстори.

Та попитайте масите, които посещават “Извратеното изкуство” и изложбата на германското изкуство, или които разглеждат творенията в нашите музеи - какво им прави по-силно впечатление. Попитайте тези здрави хора - и вие ще получите един недвусмислен отговор. Не питайте, обаче, ония външно и вътрешно бледи явления на една известна интелектуална декадентност! Защото те не са германският народ!

Ето защо, първата голяма задача на новия Трети Райх е, да се грижи внимателно за културните произведения на миналото и да се старае да запознае с тях широките маси на нашия народ. Но и това трябва да бъде вършено с разбиране, с великодушие и разумно, защото съвсем ясно е, че измореният от дневната работа или измъченият от много грижи човек не винаги е в състояние вечер да възприема най-трудни художествени проблеми и да си ляга с тях. Който трябва да се бори с грижата, той има по-голяма нужда от смях, отколкото оня, комуто самият живот се усмихва. Затова и театърът трябва да служи не само на сериозната, но и на веселата муза и, сигурно, само известен процент от ония, за които една добра оперета все още е истинско произведение на изкуството, ще намери начин да разбере последната голяма опера.

Но от това не само че няма никаква вреда, ами то е дори хубаво. Същественото е, че ние се стараем да водим нашия народ отново по този път, чрез радости и красота, към възвишеното.

И ако един народ крещи, освен за хляб, още и за зрелища, това не е доказателство за неговата недостойност. Напротив, по-скоро би било доказателство за малоценността на човека, ако той би виждал единствено в зрелища и в пиене задачата и целта на своя живот.

Дали и доколко ние сме успели да засилим в германския народ любовта към театъра, а заедно с това и към поезията и музиката, това може да установи лесно сам всеки отделен гражданин. В това отношение, от 1933 г. насам, настъпи един обрат, който също означава революция.

Не напразно една от най-големите организации на всички времена бе извикана за живот, с хубавата цел, чрез радост да дава на хората сила¹⁹ за жизнено утвърждаване, да ги учи да понасят мъжествено живота в неговите остроти, но и да посягат радостно към своето щастие.

Но който твърди, че чрез такова едно схващане на живота, се чувства засегнат в своята предвзета душа, той може да е забелязал в съдебните процеси на изтеклите месеци, че е по-добре да даваш на един здрав жизнен нагон неговото право, отколкото да изнасилваш безразсъдно създадената от Бога природа.

Ако по този начин в някои области новата държава се проявява като съхраняващ фактор, в друга една област тя се явява вече и като творческа сила.

Никога в германската история не са били планирани, започвани и изпълнявани по-големи и по-благородни строежи, отколкото в наше време. А това е най-важното.

Защото архитектурата определя и пластиката, и живописата. Редом с музиката тя е най-мощното изкуство, което е открил човекът. И нейната чест беше отнета в продължение на десетилетия. Под мотото на “предметността” бе извършено нейното деградиране до положение на художественото безсмислие, дори до измама.

През течение на творческата нищета на един буржоазен, либерален век, обществените строежи се стопяваха все повече и повече, в сравнение с индустриалните

¹⁹ Хитлер визира организацията „Kraft durch Freude” - „Сила чрез радост”, в която се членували предимно работници и техните семейства - Бел. ред.

заведения, банки, борси, универсални магазини, хотели и други такива буржоазни общности на капитали и частни интереси.

Но както националсоциализмът поставя над тия общества от частни интереси по-голяма общност на нацията, на народа, също така и той ще даде на тази народна общност предимство в представителните обществени строежи, наспроти строежите на частните лица. Това е от решаващо значение. Колкото по-големи са изискванията на днешната държава към нейните граждани, толкова помощна трябва да изглежда тази държава на своите граждани.

Когато се говори толкова често, за „народо-стопански необходимости“, тогава нека не се забравя, че повечето от тези необходимости представят тежки изисквания към жертвоготовността на един народ, без общността да може да види ясно и добре да разбере това нещо, поради което над нейните частни интереси трябва да бъде поставена една по-висша цел.

Затова няма голяма епоха в живота на народите, през която интересите на общността да не са се стремели да подчертаят своето превъзхождащо значение, чрез внушителното впечатление от големи архитектурни строежи. Именно постиженията и резултатите на този стремеж, са дали на човечеството истинския дух на общност и по този начин са осигурили предпоставката за създаването и запазването на човешката култура, а не грижливият стремеж само на стопанските интереси към печалба или дивиденди! Това голямо, монументално подчертаване на общността помогна да бъде издигната една власт, без каквато не би могло да има нито едно трайно общество, нито едно общностно стопанство.

При това, безразлично е, дали тази власт е намирала своите корени в религиозни или светски институции. Властта, която, във всеки случай, спаси през двадесетия век германския народ от катастрофа, като го дръпна настрана от хаоса на болшевизма, не е власт на един стопански съюз, а е власт на Националсоциалистическо движение, на Националсоциалистическата партия, а с това и на националсоциалистическата държава! Противниците сигурно предугаждат, но преди всичко привържениците трябва да знаят, че за засилването на тази власт се създават нашите строежи!

На тази власт трябва да принася полза онова, което виждаме да се издига тук в този град, което в Берлин и в Мюнхен, в Хамбург и в други градове се проектира сега, а отчасти е вече зряло за изпълнение, или дори днес вече стои готово издигнато пред вас!

Това е тенденцията, която лежи в основата на тия строежи! И понеже ние вярваме във вечността на този Райх - доколкото можем да смятаме по човешки мащаб - и тези творения трябва да отговарят на вечни изисквания не само по величието на своята конструкция, но и по яснотата на своите планове и по хармонията на своите линии.

Дребните всекидневни нужди са се променяли в течение на хилядолетията и вечно ще продължават да се променят. Но големите културни документи на човечеството от гранит и мрамор съществуват също така от хилядолетия насам. И единствено те са един действително спокоен оазис в бягството на всички други явления.

В тях човечеството, във времена на упадък, винаги е търсило отново, а също и винаги е намирало отново, вечната вълшебна сила, за да надвие своите смущения и от хаоса да създаде един нов ред. Затова тези строежи не трябва да бъдат замисляни за 1940-та, нито за годината 2000, а, подобно на догмите на нашето минало, трябва да сътърчат в хилядолетията на бъдещето.

И ако Бог кара днес поетите и певците да бъдат, може би, борци, тогава той е дал на борците строители, които ще се грижат за това, щото успехът на тази борба да намери своето вечно увековечаване в документите на едно неповторимо велико изкуство !

Дребните души не могат да разберат това. Но те не са разбрали и цялата наша борба! Това може да ожесточава нашите противници, но досега тяхната омраза не е

могла да попречи на нашите успехи.

Един ден, обаче, човек ще разбере с пълна яснота, колко голяма е благодатта, която се излъчва в столетията от мощните строежи на това време, което твори история.

Защото точно те ще помогнат да обединим и да засилим своя народ в политическо отношение повече, отколкото когато и да било по-рано. Те ще станат за германците, по отношение на разбирането за общественост, елемент на чувството за една горда взаимна принадлежност. Те ще докажат в социално отношение колко жалки са другите земни различия, в сравнение с тези мощни, гигантски свидетели на нашата общност.

И те ще изпълнят в психологическо отношение гражданите на нашия народ с едно гордо самосъзнание, именно със съзнанието, че са германци!

Заедно с това, тези мощни строежи ще представляват и най-възвишеното оправдание за политическата сила на германската нация. Тази държава не трябва да бъде една сила без култура, не трябва да бъде една сила без красота. Защото и въоръжаването на един народ е само тогава морално оправдано, когато е щит и меч на една по-висока мисия.

Затова ние не се стремим към грубата сила на един Чингис хан а към един мощен Райх, чрез създаването на една силна и закриляна общност като носителка и пазителка на една по-висша култура!

ФЮРЕРЪТ ПРИЕМА НАЛОЖЕНАТА МУ БОРБА

Реч, произнесена на 1. 09.1939г. пред Райхстага в Берлин

Господа народни представители!

Господа членове на германския Райхстаг!

От месеци насам, всички ние страдаме под мъчението на един проблем, който ни беше подарил едно време Версайлският договор, сиреч Версайлският диктат - един проблем, който в своята изроденост и извратеност бе станал непоносим за нас.

Данциг беше и е германски град. Коридорът беше и е германска земя. Всички тези области дължат своето културно издигане изключително на германския народ. Без германския народ, във всички тия източни области би царяло най-дълбоко варварство.

Данциг бе отделен от нас, Коридорът, заедно с други германски области на изток, бе анексиран от Полша. Преди всичко, обаче, живеещите там германски малцинства биваха по най-мъчителен начин изтезавани. През годините 1919/1920 повече от един милион хора с германска кръв трябваше, още тогава, да напуснат своето отечество.

Както винаги, така и в този случай, аз се опитах да предизвикам, по пътя на мирните предложения за ревизия, една промяна на нетърпимото положение. Лъжа е, когато в противния лагер се твърди, че сме се опитвали да прокараме всички наши ревизии само чрез натиск. Петнадесет години преди националсоциализмът да дойде на власт, имаше възможност ревизиите да бъдат прокарани по пътя на най-мирни спогодби, по пътя на мирни споразумения. Това не бе направено. По-късно, във всеки отделен случай аз лично правех не веднъж, а по няколко пъти, предложения за ревизиране на непоносимото състояние.

Всички тези предложения, както знаете, биваха отхвърляни. Няма нужда да ги изброявам тук поотделно -предложенията за ограничаване на въоръженията, дори, ако е необходимо, за премахване на въоръженията, предложенията за ограничения във воденето на войната, предложенията за премахване на известни методи в модерното водене на войната, които в моите очи мъчно могат да се примирят с международното право.

Вие познавате предложенията, които аз направих върху необходимостта за възстановяване на германския суверенитет над територията на Райха. Вие познавате безкрайните опити, които правих за миролюбиво уясняване и за споразумение върху проблема за Австрия, по-късно, върху проблема за Судетската област, Чехия и Моравия. Всичко беше напразно.

Едно нещо е логически невъзможно - да се иска, щото едно невъзможно състояние да бъде разчистено по пътя на мирните ревизии, а самите мирни ревизии редовно да бъдат отхвърляни! Невъзможно е също, да се каже, че оня, който при такова положение се залови сам да прокара една такава ревизия, нарушава някакъв закон.

Защото Версайлският диктат не е никакъв закон за нас, германците! Той беше диктат! Не може с поставен на гърдите револвер и под заплахата на унищожаване чрез глад на милиони хора, да изнудиш някого да сложи подписа си и, след това, този документ, със сложен чрез изнудване подпис, да обявиш за тържествен закон.

Така и в случая с Данциг, с Коридора и т. н. аз се опитах да разреша проблемите чрез миролюбиви предложения, по пътя на едно миролюбиво разискване. Че проблемите трябваше да бъдат разрешени, това беше ясно. А че срокът за това разрешаване може да е безинтересен за западните държави, това за нас е понятно. Но този срок за нас не е безразличен и, преди всичко, той не беше и не можеше да бъде безразличен за най-много страдащите жертви.

В разговори с полски държавници аз коментирах, обсъдих идеите, които вие чухте от мене тука, в моята последна реч в Райхстага. Никой не би могъл да каже или да твърди, че това е било някакво оскърбително държане или дори някакъв оскърбителен натиск.

Във всеки случай, тогава аз, най-сетне, наредих да бъдат формулирани германските предложения. И затова трябва още веднъж да повторя, че няма нищо по-лоялно и по-умерено от тези направени тогава от мене предложения. И аз бих искал да кажа сега на света следното - само аз бях изобщо в състояние да направя такива предложения! Защото аз зная много добре, че тогава се бях поставил в противоречие със схващанията на милиони германци!

Тези предложения бяха отхвърлени. Но не само това, а на тях бе отговорено:

с мобилизиране, с увеличаване на терора, със засилен натиск над германците в тези области и с една ожесточена борба за задушаване, водена срещу свободния град Данциг със стопански и митнически, а през последните седмици, най-сетне, и с военни и съобщителни средства.

Полша насочи своята борба срещу свободния град Данциг. Освен това, тя не беше склонна да разреши въпроса за Коридора по един, до известна степен справедлив и държащ сметка за интересите на двете страни, начин. И най-сетне, тя и не мислеше за това, да изпълни своите задължения по отношение на малцинствата.

Тук трябва да констатирам едно нещо - Германия устоя на тия задължения. Малцинствата, които живеят в германския Райх, не са преследвани. Нека стане един французин и нека заяви, че, например, в Саарската област живущите там 50 000 или 100 000 французи са потискани, измъчвани или обезправени. Това не може да каже никой. Вече четири месеца аз гледах спокойно този развой на нещата. Във всеки случай, това не ставаше, без постоянно

да правя предупреждения.

В последно време аз засилих тези предупреждения. Наредих да бъде съобщено на полския посланик преди вече повече от три седмици, че ако Полша би изпратила и други ултимативни ноти на Данциг, че ако би предприела и други потиснически мерки срещу тамошните германци и че ако би се опитала да унищожи стопански Данциг, по пътя на митническо-политическите мерки, тогава Германия не ще може дълго време да остане бездеен зрител!

И аз не оставих никакво съмнение върху съображението, че в това отношение днешна Германия не бива да бъде смесвана с онази Германия, която беше преди нас. Опитаха се да извинят действията си срещу германците, като заявиха, че гражданите от германска народност били вършили провокации. Аз не зная в какво са се състояли провокациите на децата и жените, които са били малтретирани, които са били отвлечени, или в какво трябва да са се състояли провокациите на ония, които по най-животински, по най-садистически начин са били отчасти малтретирани, отчасти избити. Това не зная.

Но само едно зная - че няма нито една велика сила с чест, която безкрайно би търпяла едно такова състояние!

Опитах се още един и последен път, макар че - признавам това - вътрешно бях убеден, че полското правителство не гледа сериозно на едно действително споразумение, може би, поради своята зависимост от една дива военщина, която днес е вече с развързани ръце - опитах се за последен път да приема едно предложение за посредничество на британското правителство. Последното предлагаше - не че то самото искаше да води преговори, а само предлагаше и уверяваше - че ще може да установи преки връзки между Полша и Германия, та по този път още веднъж да се дойде до разговори.

Тук трябва да удостоверя сега следното - аз приех това предложение. За тези разговори изработих основни положения, които са ви известни. И тогава, със своето

правителство аз седях и чаках цели два дни, за да видя, дали полското правителство ще благоволи да ни изпрати най-сетне един пълномощник, или не. До снощи то не ни изпрати пълномощник, а нареди да ни бъде съобщено чрез неговия посланик, че в този момент обмисля дали е в състояние и доколко е в състояние да се отзове на английските предложения, и след това щяло да съобщи на английското правителство решението си.

Господа народни представители!

Ако на германския Райх и на неговия държавен глава може да се правят такива внушения, и ако германският Райх и неговият държавен глава биха търпели такова нещо, тогава германската нация не би заслужавала нищо друго, освен да слезе от политическата сцена!

И тук поляците много се излъгаха по отношение на мене! Моето миролюбие и моята безкрайна дълго търпеливост не трябва да бъдат смесвани със слабост или дори със страхливост!

Затова снощи аз се реших да съобщя на британското правителство, че при тези обстоятелства не мога да намеря никаква склонност у полското правителство да влезе в действителен, сериозен разговор с нас. По този начин, предложенията за посредничество претърпяха неуспех.

Защото, като пръв отговор на британското предложение за посредничество, дойде полската обща мобилизация, а като втори отговор - нови жестокости. През изтеклата нощ тези действия се повториха пак. Неотдавна, в една единствена нощ станаха 21 нападения по границата, а тази нощ те бяха 14, между които три много сериозни.

Затова сега се реших да заговоря с Полша на същия език, на който Полша от месеци насам говори с нас!

Ако някои държавници на Запад сега заявяват, че това засяга техните интереси, аз мога само да съжалявам за една такава декларация. Тя не може да ме накара, обаче, да се колебая нито една секунда в изпълнението на своя дълг

Какво още искат от нас? Аз дадох тържествено уверение, че от тези западни държави ние нищо не искаме и никога нищо няма да искаме. Дадох уверение, че границата между Франция и Германия е окончателна. На Англия постоянно предлагам приятелство и, ако е необходимо, най-тясно сътрудничество. Но любов не може да бъде предлагана само от едната страна. На нея трябва да бъде отговорено и от другата страна.

Германия няма никакви интереси на запад. Нашата западна укрепителна линия е същевременно западната граница на Райха за вечни времена. Ние нямаме никакви цели и за бъдещето. Това становище на Райха няма да се промени вече.

Другите европейски държави разбират отчасти нашето държане. Тук аз бих искал да благодаря преди всичко на Италия, която ни подкрепяше през цялото това време. Но вие ще разберете и това, че за прокарването на тази борба аз не искам да апелирам към чужда помощ. Ние ще разрешим сами тази наша задача. Неутралните държави ни увериха в своя неутралитет, точно както и ние преди това им гарантирахме вече нашия неутралитет. На тези уверения ние гледаме много сериозно. И докато никоя друга държава не наруши своя неутралитет, ние също ще спазваме най-строгото нашия неутралитет, защото какво бихме могли да искаме или да желаем от тях?

Но аз съм особено щастлив, че мога, да ви съобщя сега, от това място, за едно събитие. Вие знаете, че Русия и Германия, се управляват от две различни доктрини. Имаше само един въпрос, който трябваше да бъде изяснен - Германия няма намерение да експортира своята доктрина. В момента, в който Съветска Русия не смята да експортира в Германия своята доктрина, в същия този момент аз не виждам вече никаква причина, поради която ние не бихме могли още веднъж да вземем становище един спрямо други.

И ние, двете страни, си изяснихме много добре следното - всяка борба на нашите

народи един срещу друг би допринесла полза само на други народи. Затова ние се решихме да сключим един пакт, който за вечни времена изключва между нас всяко прибягване до силата, който ни задължава да се съвещаваме по известни европейски въпроси, който ни дава възможност за стопанско сътрудничество и който, преди всичко, ни дава сигурността, че силите на тези две големи, мощни държави няма да бъдат хабени в борба едни с други или едни срещу други. Всеки опит на Западна Европа, да промени нещо в това отношение, ще претърпи неуспех.

Също така, аз бих искал да дам тук уверението, че това политическо решение означава един огромен обрат за бъдещето и е окончателно.

Вярвам, че целият германски народ ще поздравя това мое политическо становище. Защото в Световната война Русия и Германия се биха една срещу друга и, в края на краищата, и двете понесоха страдания. Втори път това не трябва да се случи и няма да се случи.

Пактът за ненападение и съвещаване, който влезе в сила още в деня на подписването, получи вчера своята ратификация в Москва, а също и в Берлин. И в Москва този път бе поздравен също тъй, както го поздравихте и вие тука. Речта, която държа народният комисар Молотов, руският комисар за външните работи, аз мога да приподпиша дума по дума. Нашата цел е и аз съм твърдо решен да я постигна като разреша, първо, въпроса за Данциг, второ, въпроса за Коридора и, трето, се погрижа щото в отношенията на Германия към Полша да настъпи един обрат, една промяна, която ще осигури едно миролюбиво сътрудничество.

Аз съм, при това, решен да се боря дотогава, докато, било сегашното полско правителство покаже склонност да създаде тази предпоставка, било едно друго полско правителство бъде наклонено да стори същото.

Аз искам да отстраня от германските граници елемента на несигурност, атмосферата на вечни, подобни на гражданска война, състояния. Аз искам да се погрижа, щото на изток мирът на границата да не е по-друг от този, който ние познаваме по другите наши граници. И аз така ще предприема необходимите действия, че те да не противоречат на това, което ви съобщих тука, в самия Райхстаг, господа народни представители, като предложения, направени на другите държави.

Това ще рече, че не искам да водя война срещу жени и деца. На моите въздушни войски дадох нареждане, при нападенията си да се ограничават върху военни обекти. Ако, обаче, противникът сметне, че от тук може да извлече свободата да се бори от своя страна с обратните методи, тогава той ще получи такъв отговор, че ще му се завие свят!

Тази нощ Полша обстрелва за пръв път нашата територия вече и с редовни свои войски. Сега, от 5 часът и 45 минути, се стреля, обратно - и от наша страна!

И отсега нататък на бомбата ще се плаща с бомба! Който се бори с отрова, срещу него ще се води борба с отровен газ. Който сам се отдалечава от правилата на едно хуманно водене на войната, не може да очаква от нас нищо друго, освен и ние да направим същата стъпка. Тази борба, съвсем безразлично срещу кого е тя, ще водя като сигурността на Райха и неговите права бъдат гарантирани.

Аз работих вече повече от шест години за изграждането на германската войска. През това време бяха изразходвани повече от 90 милиарда за обзавеждането на войската. Тя е днес най-добре въоръжената армия и стои много по-високо от армията на 1914 год. Моята вяра в нея е непоколебима.

Ако днес призовах тази войска, и ако искам сега от германския народ жертви и, ако е необходимо, всякакви жертви, аз имам право за това. Защото и сам аз днес съм също тъй готов, както бях и по-рано, да дам всяка лична жертва. Аз не искам от никой германски мъж нещо друго, освен онова, което сам аз повече от четири години бях във всяко време готов да направя доброволно. Няма да има лишение в Германия, на което да не се подложа веднага и самият аз.

Тъкмо отсега нататък, целият мой живот принадлежи на моя народ. Сега аз не искам да бъде нищо друго, освен първият войник на германския Райх.

Затова облякох сега отново онази куртка, която ми беше едно време най-святата и най-скъпата. Аз ще я съблека едва след победата - или няма да преживея края !

Ако в тази борба ми се случи нещо, тогава моят пръв наследник ще бъде партийният другар Гьоринг. Ако на партийния другар Гьоринг се случи нещо, следващият наследник е партийният другар Хес. На тези хора, като на водачи, вие ще дължите тогава точно такава сляпа вяност и послушание, както и на мене. Ако и с другаря Хес се случи нещо, аз ще свикам чрез закон Сената, който тогава ще трябва да избере из своята среда най-достойния, сиреч най-храбрия.

Като националсоциалист и като германски войник аз навлизам сега в тази борба с смело сърце. Целият мой живот не беше нищо друго, освен една единствена борба за моя народ, за неговото възкресение, за Германия. Над тази борба стоеше винаги само вярата в този народ. Една дума не съм никога познал, и тя се казва „капитулация“.

Ако някой, обаче, мисли, че ние се насочваме сега към тежки времена, тогава аз бих искал да го помоля да си спомни, че едно време един пруски крал със смешно малка държава се изправи срещу най-голямата коалиция в три войни накрай все пак устоя успешно, защото притежаваше онова вярващо смело сърце, от каквото и ние имаме нужда в днешните времена.

И затова аз бих искал да уверя сега целия външен свят - ноември 1918 година няма да се повтори никога вече в германската история!

Както сам аз съм готов във всяко време да дам живота си - всеки може да ми го отнеме - за моя народ и за Германия, така искам същото и от всички други. Но който мисли, че ще може да се противопостави пряко или косвено на това национално повеление, той ще падне! Изменниците не трябва да очакват нищо друго освен смърт!

По този начин, всички ние само се придържаме към нашия стар принцип, че съвсем без значение е, дали ние живеем, но е необходимо нашият народ да живее, Герлшния да живее.

От вас, като пратеници на Райха, аз очаквам, че вие ще изпълните сега своя дълг по всички места, на които сте поставени. С цената на всичко, вие трябва да бъдете знаменосци на съпротивата. Нека никой да не ми докладва никога, че в неговата област, или в неговия окръг, или в неговата група, или в неговата клетка, настроението би могло да бъде някога лошо.

Носители, отговорни носители на настроението сте вие. Аз съм отговорен за настроението на германския народ, вие сте отговорни за настроението във вашите области, във вашите окръзи. Никой, няма право да прехвърля тази отговорност другиму.

Ние не трябва да се питаме сега за някакво настроение, а изключително за нашия дълг. А дългът ни е предначертай. Жертвата, която се изисква, от нас, не е по-голяма от жертвата, която са дали многобройни поколения.

Всички мъже, които преди нас е трябвало да тръгнат, за Германия, по най-тежкия и най-трудния път, не са жертвували и направили нищо друго, освен това, което и ние трябва да направим. Тяхната жертва не е била по-евтина, нито по-безболезнена, а следователно и по-лека, отколкото би била жертвата, която се изисква от нас.

Аз очаквам и от германската жена да се нареди примерно, с желязна дисциплина, в тази голяма борческа общност. Германската младеж, обаче, със сияещо сърце без друго ще изпълни онова, което очаква и изисква от нея нацията, националсоциалистическата държава.

Ако образуваме тази общност, тясно сплотени, на всичко решени, готови никога да не капитулираме, тогава нашата воля ще надвие всяка нужда.

И аз искам да завърша с веруюто, което изрекох едно време, когато започнах борбата за властта в Райха. Тогава аз казах, че ако нашата воля е тъй силна, че никаква

нужда не може да я прекърши, тогава нашата воля и нашата германска стомана ще победят всяка нужда!

За Германия - зиг хайл!

СЛЕД ПЪЛНОТО СРАЗЯВАНЕ НА ПОЛША

Реч, произнесена пред Райхстага на 6 октомври 1939г.

Господа народни представители! Господа членове на германския Райхстаг!

В едно съдбовно време вие, господа депутати, като представители на германския народ, заседавахте тук на 1 септември тази година. Тогава аз трябваше да ви поставя в течение на важните решения, които бяхме принудени да вземем, поради непримиримото, провокаторско държане на една държава.

Оттогава изминаха вече пет седмици. Ако наредих да бъдете поканени днес отново тук, направих го, за да дам сметка за миналото и необходимите за вас сведения за настоящето, а - доколкото това е възможно - и за бъдещето.

От два дни насам нашите градове, пазарища и села са украсени със знамената и символите на новия Райх. Под звъна на камбаните, германският народ празнува една голяма и по своя характер неповторима в историята победа. Една държава с - все пак - 36 милиона души население, една войска, състояща се от кръгло 50 пехотни и кавалерийски дивизии, се възправи срещу нас. Техните намерения се простираха надалеч, сигурността в унищожението на нашия германски Райх се смяташе за самопонятна.

Осем дни след избухването на тази борба, обаче, заровете на войната бяха хвърлени. Всички полски войски, които се срещнаха, гдето и да било, с германски войскове части, бяха отблъснати или разбити. Смелата постройка на стратегичната офанзива на Полша срещу територията на германския Райх рухна още в първите 48 часа на тази война. Безстрашно храбри в нападенията и с несравними постижения в похода, германските дивизии, въздушните и бронираните войски, както и частите от морината, грабнаха почина за действие и през нито един момент той не можа да им бъде изтръгнат от ръцете.

След две седмици по-голямата част от полските войски беше или разпръсната, или пленена, или обградена. Германските армии, обаче, през това време изминаха разстояния и окупираха пространства, за чието преодоляване преди 25 години бяха необходими 14 месеца. Макар че известен брой особено духовити вестникарски стратегии от противния лагер се опитваха да представят все пак като разочароващо за Германия темпото на този поход, ние всички знаем, че по-голямо постижение на върховни войнишки добродетели едва ли е имало досега в историята на войните. Обстоятелството, че последните остатъци от полските армии можаха да се задържат до 1 октомври във Варшава, Модлин и в Хела, не е резултат на тяхната годност, а трябва да се припише само на нашата хладнокръвна мъдрост и на нашето съзнание за отговорност.

Аз бях забранил да бъдат жертвувани повече хора, отколкото е безусловно необходимо, сиреч съзнателно освободих германското военно ръководство от господстващото през Световната война мнение, че за престиж определени задачи трябва да бъдат изпълнени при всички обстоятелства и в определено време. Кое е безусловно необходимо да бъде извършено, то се извършва, без оглед на жертвите. Кое, обаче, може да бъде избегнато, то се оставя настрана. За нас не би представлявало никакъв проблем да слоим между 10 и 12 септември съпротивата на Варшава също тъй, както я слоихме от 25 до 27 септември. Аз исках само - първо, да щадя живота на германските синове и, второ, бях се подвел по надеждата - макар и лъжлива - че и у поляците би могъл да победи поне веднъж разумът, който има съзнание за отговорност, вместо безумието, което няма чувство за отговорност.

Точно тук, обаче, се повтори в по-тесни рамки същата сцена, която преживяхме в по-голям размер по-рано. Опитът да убедим отговорното полско войсково началство - доколкото изобщо имаше такова - в безцелността, дори в безумието на съпротивата

точно в един милионен град, претърпя неуспех. Един генералисимус, който лично по съвсем безславен начин удари на бяг, наложи на столицата на своята страна една съпротива, която трябваше да доведе най-много до нейното унищожаване. Със съзнанието, че само фортификацията на крепостта Варшава не би могла да устои на германското нападение, самият град бе превърнат в крепост. Кръстосан бе надлъж и нашир с барикади, поставени бяха батареи на позиция по всички площади, по улици и в дворове, създадени бяха хиляди картечни гнезда и цялото население бе накарано да вземе участие в борбата.

Просто от съжаление към жените и децата, аз предложих на властимащите във Варшава да позволят поне на гражданското население да се изтегли. Наредих да се спрат бойните действия, осигурих необходимите пътища за изход и всички ние напразно чакахме, да се яви някой парламентар, също тъй както и в края на август напразно очаквахме един полски делегат. Гордият полски комендант на града не ни удостои дори с отговор.

За всеки случай, наредих да бъдат продължени сроковете, дадох нареждания на бомбардировачите и на тежката артилерия да нападат само безспорно военни обекти и повторих своята покана. Но тя бе пак напразно направена. Тогава предложих да не бъде обстрелвана цяла една градска част, именно Прага, а да бъде запазена за гражданското население, за да му се даде възможност да се оттегли там.

И това предложение бе наказано с презрение от полска страна. Тогава на два пъти се постарях да бъдат отстранени от града поне международните колонии. Най-после това се удаде с големи мъчности, а по отношение на руската колония едва в последната минута.

Тогава заповядах нападението да започне на 25 септември. Във всеки случай, същата тази защита, която отначало намираше, че е под нейното достойнство макар само да се отзове на моите човешки предложения, след това измени извънредно бързо своето държане. На 25 започна германското нападение, а на 27 тя капитулира! С 120,000 души войници тя не дръзна да се опита да излезе от крепостта, както направи това навремето при Бжечини нашият германски генерал Лицман с много по-малки сили, а предпочете да сложи оръжието.

Затова в този случай не бива да се правят никакви сравнения с Алказар. Там испански храбреци в продължение на седмици упорствуваха геройски срещу най-силни нападения и наистина с право увековечиха името си, тук, обаче, хората безсъвестно предоставиха на разрушение един голям град и после, след 48 часа, капитулираха. Полският войник, отделно взет, се бори храбро на някои места!

Неговите началници, обаче, като започнем отгоре, могат да бъдат означени само като безотговорни, безсъвестни и некадърни.

Също и пред Хела аз наредих да не се жертвува нито един човек без най-основна подготовка, и там предаването стана едва в момента, когато германското настъпление бе оповестено и вече започнало.

Аз правя тези констатации, господа народни представители, за да изпреваря създаването на разни исторически легенди. Защото, ако в тази война трябва да се създаде около някого една такава легенда, това е само германският пехотинец, който, с нападенията си и с похода си, прибави един нов лист към своята неуведаема славна история.

Тази легенда може да се създаде около тежките оръжия, които побързаха да се явят в помощ на тази пехота при неописуеми напрежения. Достойни за тази легенда са черните войници от нашите бронирани войски, които с безумна решителност, без оглед на надмощието и отбраната на противника, непрестанно предприемаха нападения. И, най-сетне, легендата може да възвеличи ония безумно смели летци, които, знаейки, че всеки изстрел, който засегне самолета им, без да ги убие във въздуха, при падането на самолета неизбежно ще доведе до тяхното жестоко избиване, с непоколебима

издръжливост извършваха наблюдения и нападаха с бомби и с картечници навред, гдето беше заповядано да се предприеме нападение, или гдето се покажеше някаква цел. Същото важи и за героите от нашата подводна флота. Когато една държава с 36 милиона население и с такава военна сила бъде окончателно унищожена в четири седмици и когато през цялото това време за победителя не бъде отбелязан нито един единствен неуспех, тогава в това не може да се вижда благоволенieto на едно особено щастие, а доказателство за съвършено обучение, за най-добро ръководство и за безумно смела храброст.

Сега германското войнство сложи отново здраво на главата си лавровия венец, който му бе отнет коварно през 1918 година. Всички ние сме изправени с дълбоко прочувствена благодарност пред многобройните неизвестни, безименни храбри мъже на нашия народ. Идещи от всички области на велика Германия, те воюваха за първи път заедно.

Общо пролятата кръв, обаче, ще ги свърже още по-здраво едни с други, отколкото каквато и да било държавноправна конструкция. Съзнанието за тази сила на нашата войска изпълва всички нас със самоуверено спокойствие, защото войската доказва своята сила не само при нападенията, но и при задържане на спечеленото. Отличното обучение на отделния офицер и войник се проявиха по най-добър начин. На това трябва да се отдаде извънредно малкият брой на загубите, които, макар в частност да са болезнени, общо взето все пак стоят много по-долу от онова, което ние смятахме, че трябва да очакваме.

Във всеки случай, общата цифра на тези загуби не може да даде представа за сериозността на отделните сражения. Защото имаше полкове и дивизии, които, нападнати от числено превъзхождащи ги полски полкове, или натъкващи се на тях в своите нападения, трябваше да дадат много тежки кръвави жертви.

Мисля, че от голямата редица на толкова бързо следващите едно след друго сражения и борби, мога да ви спомена за пример само два епизода. Когато - за прикриване на напредващите към Висла войски на генерал-полковник фон Райхенау откъм тяхното ляво крило - дивизиите от армията на генерал-полковник Бласковиц се движеха срещу Варшава, със задачата да отблъснат нападението на полската централна армия срещу фланга на армията на генерал фон Райхенау, в един момент, когато се смяташе, че полските армии се намират вече в отстъпление към Висла, изведнъж дойде тяхното нападение срещу маршируващите армии на генерал Бласковиц. Това беше един отчаян опит на поляците да пробият затварящия се около тях кръг.

Четири полски дивизии и няколко кавалерийски части се нахвърлиха срещу една единствена германска действаща дивизия, която, самата тя в разгънат строй, трябваше да покрива една линия от почти тридесет километра. Въпреки пет или шест пъти по-голямата численост на неприятеля и въпреки преумората на своите собствени войски, маршируващи и сражаващи се от няколко дни, дивизията посрещна нападението и го отблъсна, отчасти с кръвав ръкопашен бой, без да се огъне и разколебае, докато не бяха докарани необходимите подкрепления.

И докато неприятелското радио вече разпространяваше триумфиращо новината за пробива към Лодз, дивизионният генерал, с гипсирана раздробена ръка, ми докладваше за развоя на нападението, за осуетяването на пробива, за храброто държане на неговите войници. Тук загубите бяха, разбира се, големи.

Една германска пехотна дивизия, заедно с незначителни други войскове части, беше получила задачата да притисне поляците в северния Коридор, да превземе Гдиня и да напредне по посока на полуострова Хела. Срещу тази пехотна дивизия се намираха полски елитни части, войски от морината, школи за юнкери и подофицери, матроска артилерия и конница.

Със спокойна сигурност тази германска пехотна дивизия пристъпи към разрешаването на една задача, която ѝ даваше като неприятел един противник,

превъзхождащ я многократно в числено отношение. За няколко дни, обаче, поляците бяха отблъсквани от една позиция на друга, взети бяха 12 600 пленници, Гдиня бе освободена, Оксхьофт бе щурмуван, а на полуостров Хела бяха изтикани и обградени нови 4 700 войници. Когато пленниците потеглиха, представи се една покъртителна картина - победителите, в по-голямата си част възрастни мъже, мнозина на гърдите с отличия от Голямата война²⁰, а покрай тях маршируваха колоните на пленниците, млади хора, на възраст от 20 до 28 години.

Понеже сега ще ви съобща броя на нашите убити и ранени, моля ви да станете.

Макар че този брой, благодарение на обучението на нашите войски, благодарение на действието на нашите оръжия и благодарение на умелото ръководство на нашите части, едва достигна една двадесета част от онова, което ние в началото на тази война смятахме, че ще трябва да очакваме, то все пак не бива да забравяме, че всеки отделен войник, който даде тук своя живот, е пожертвал за своя народ и за нашия Райх най-голямото, което един човек може да даде на своя народ.

Според сведенията от 30 септември 1939 г., които няма да претърпят вече съществени промени, от войската, от военната marina и от въздушните части, включително офицерите, са убити 10 572 души, ранени - 30 322 души и изчезнали - 3 404 души. Една част от тия изчезнали, които са паднали в полски ръце, за жалост сигурно ще трябва да бъдат смятани също така като изклани или избити.

На тези жертви на полската войска ние дължим нашата благодарност, на ранените - нашите грижи, на техните близки - нашето съчувствие и нашата помощ.

С падането на крепостта Варшава, на Модлин и с предаването на полуострова Хела, с полската война е свършено. Прочистването на страната от скитащи мародери, разбойнически банди и отделни терористи ще бъде извършено с решителност. Резултатът от тази борба е унищожението на всички полски армии. Разпадането на тази държава беше последица от това. 694 000 пленници взеха участие в „похода към Берлин“. Взеитите материали още не могат да се пресметнат напълно.

Едновременно с това, откакто е избухнала войната, на запад германските въоръжени сили стоят в спокойна готовност и очакват неприятеля. Военната marina на Райха в битките за Вестерплате, Гдиня, Оксхьофт и Хела, в прочистването на Източно море и на Германския залив, изпълни своя дълг, а нашите подводници, които вземат участие в борбата, с достойни за някогашните незабравими герои.

Предвид на това неповторимо в историята рухване на една, така наречена, държава, сигурно всеки си поставя въпроса за причините на едно такова събитие.

Люлката на полската държава се намирал във Версайл. Тази държавна формация бе родена от неизброимите кървави жертви - не на поляците, а на германците и на русите. Онова, което още по-рано в течение на столетия беше доказало своята нежизнеспособност, бе най-първо изкуствено оплодено през 1916 година от едно също тъй нежизнеспособно и чуждо на действителността германско държавно ръководство, а през 1920 година бе не по-малко изкуствено родено.

Като не се обръщаше внимание на един почти петстотингодишен опит, като не се съобразяваха с дадеността на един многовековен исторически развой, като не се преценяваха етнографските условия и като се отминаваха всички стопански целесъобразности - във Версайл бе сглобена една държава, която, поради цялата си същина, рано или късно трябваше да стане причина за най-тежки кризи.

Един човек, който днес е, за жалост, пак наш най-ядовит противник, Лойд Джордж, тогава беше ясно предвидил това и, както мнозина други, той предупреждаваше не само в течение на създаването на тази държава, но и по време на

²⁰ Първата световна война.

по-сетнешното ѝ разширение, което бе предприето, въпреки всеки, разум и въпреки всяко право. Той изказа тогава опасението, че в тази държава ще бъдат създадени цяла редица поводи за конфликти, които, рано или късно, биха могли да създадат поводи за най-сериозни европейски спорове.

факт е, че тази нова, така наречена, държава и до ден днешен не можа да бъде уяснена в структурата на нейните националности. Човек трябва да познава методите на полските преброявания на населението, за да знае колко безкрайно далече от истината и, следователно, без никакво значение бяха и са статистиките за националния състав на тази област.

През 1919 година от поляците бяха изявени претенции за области, за които те твърдяха, че имат там свои мнозинства от 95 процента, например в Източна Прусия, докато след това произведеното по-късно допитване даде за поляците цели два процента! В държавата, създадена след това окончателно - за сметка на бившата руска държава, на Австрия и на Германия - неполските народи бяха тъй варварски малтретирани и потискани, тиранизирани и измъчвани, че сега вече всяко допитване беше поставено в зависимост от волята на управляващия войвода и по този начин даваше желанието или изисквания фалшифициран резултат. Но дори и самият безспорно полски елемент едва ли беше по-високо зачитан.

И когато тази рожа на държавници от нашето западно полукълбо се смяташе още и за демокрация, тогава това беше една гавра с принципите на нейната собствена система. Защото в тази страна управляваше едно малцинство от аристократична или не аристократични едри земевладелци и заможни интелектуалци, за които техният собствен полски народ представляваше в най-благоприятния случай, една маса от работни сили.

Затова зад този режим никога не стояха повече от 15 процента от цялото население. На това съответствуваха стопанските нужди и низкият културен уровень. През 1919 година тази държава пое от Прусия, а също и от Австрия някои провинции, които бяха с труд издигнати, а отчасти дори и цветущи, благодарение на вековна работа. Днес, двадесет години по-късно, те са на път отново да западнат. Висла - реката, чието устие винаги е имало толкова огромна важност за полското правителство, поради липса на каквито и да било грижи, още отсега е негодна за истински трафик и, според годишното време, се превръща или в буйна река, или в пресъхнала бара. Градове и села са занемарени, пътищата, със съвсем малки изключения, са без система и западнали. Който е имал възможност да разгледа тази страна в продължение на две или три седмици, веднага ще получи ясна представа за смисъла на поговорката: „Полска работа!“.

Въпреки непоносимите условия в тази страна, Германия се опита да установи поносими отношения с нея. Сам аз през 1933 и 1934 години се постарях да установя някакво справедливо, правилно уреждане с тази държава, като се вземат в съображение нашите национални интереси и желанията за запазване на мира. Беше време -маршал Пилсудски бе още жив - когато изглеждаше, че осъществяването на тази надежда, макар и в скромни размери, ще ни се удаде. За това бяха необходими нечувано търпение и едно още по-голямо самообладание.

Защото за мнозина от полските войводи междудържавното разбирателство между Германия и Полша изглеждаше да е само едно разрешение да вършат вече съвсем безнаказано своите преследвания и унищожения на тамошното германство. В течение на малкото години до 1922-ра, повече от един и половина милиона германци трябваше да напуснат своето по-раншно отечество. Те биваха прогонвани оттам, често пъти дори без да могат да си вземат необходимите дрехи.

Когато през 1938 година Олсайската област бе придадена към Полша, полските войводи започнаха да прилагат същите методи и по отношение на живущите там чехи. Много хиляди чехи трябваше да напуснат, често пъти само в срок от няколко часа,

своите работни места, своите местожителства, своите жилища, своите села, и едва им беше позволявано да вземат със себе си макар само един куфар или едно сандъче с дрехи. Така вървяха работите в тази държава от години насам, и в течение на дълги години ние гледахме всичко това и винаги се стремяхме към едно засилване на нашите държавно-политически отношения, като се надявахме, че по този начин ще можем да постигнем, може би, едно подобрене в живота на живущите там германци.

Но не можеше да остане незабелязано, че всеки германски опит, да се дойде по този път до отстраняване на лошите условия, се тълкуваше от полските власти като слабост, може би дори като глупост.

Понеже, след това, полското правителство се залови да пороби постепенно с хиляди средства и Данциг, аз се опитах, чрез подходящи предложения, да постигна едно разрешение на въпроса, което можеше да придаде Данциг в националсоциалистическо отношение, съобразно с волята на неговото население, на Германия, без по този начин да бъдат накърнени стопанските нужди или така наречените права на Полша. Ако днес някой твърди, че в този случай се е касало за ултимативни искания, то това е една лъжа. Защото предадените през март 1939 година на полското правителство предложения за разрешаване на въпроса не бяха нищо друго, освен разглежданите от мене лично, заедно с министъра на външните работи Бек²¹, още дълго време преди това, внушения идеи. Само че аз вярвах, че ще мога, през пролетта на 1939 г., да направя по-леко за полското правителство и за полското обществено мнение приемането на тези предложения, предлагайки като еквивалент да дам на Полша известно участие в желаното от Словашко осигуряване на неговата независимост.

Ако полското правителство отказа тогава да започне разговори по тези предложения, за това имаме две причини.

Първо: това бе заради стоящите зад полското правителство насъскани, шовинистически двигателни сили, които съвсем и не мислеха за разрешаването на данцигския въпрос, а, напротив, живеяха вече с изказаните по-късно публицистично и словесно надежди за да могат, съвсем извън рамките на Данциг, да спечелят още някои германски области, сиреч да могат да ги нападнат и завоюват. И тия желания не се ограничиха, да речем, само по отношение на Източна Прусия, не, а в един поток от публикации и в една непрекъсната поредица от публични речи, резолюции и пр. се искаше освен присъединяването на Източна Прусия, още и анексирането на Померания. Настояваше се за Силезия. Одер беше искан като минимална граница, Елба беше означавана като естествена разграничителна линия между Германия и Полша.

Тези искания, които днес се смятат, може би, за безумни, но които навремето се застъпваха с фанатична сериозност, бяха мотивирани по един наистина смешен начин от твърдението за някаква „полска цивилизаторска мисия“ и бяха представяни като оправдани, понеже изпълнението им било възможно като се изтъкваше силата на полската войска. Докато аз изпращах на тогавашния полски министър на външните работи покана за разискване върху нашите предложения, полските военни списания пишеха вече за негодността на германската войска, за страхливостта на германския войник, за недоброкачествеността на германските оръжия, за надмощието на полските въоръжени сили, което се разбираше от само себе си, и за сигурността, че, в случай на война, германците щели да бъдат бити пред Берлин и че Райхът щял да бъде унищожен. Човекът, обаче, който искаше да „накълца“ пред Берлин германската войска, не беше някой дребен полски неграмотен солдатин, а намиращият се понастоящем в Румъния генералисимус Ридз-Смигли.²²

²¹ Юзеф Бек, (1894-1944). Полски военен, военен министър в периода 1926-1930, вицепремиер през 1930г., министър на външните работи от 1932 до 1939 г.

²² Ридз-Смигли - главнокомандващ на полската армия. Заедно с председателя на полската република и външния министър Бек главнокомандващия се озовава в румънския тогава град Черновиц. Само часове

Униженията и обидите, които Германия и германската войска трябваше да понасят от страна на тези военни дилетанти, не биха били търпени от никоя друга държава, но и не биха могли да бъдат очаквани от страна на никой друг народ. Нито един френски, а сигурно и нито един английски генерал не би си позволил никога една подобна преценка за германската войска, и обратното - никой германски генерал не би си позволил такива преценки за английските, френските или италианските войници, каквито от години насам и особено след март 1939 година непрестанно чуваме и четем от полска страна.

Необходимо беше голямо самообладание, за да можем да останем спокойни пред тези дръзки, безсрамни ругатни, въпреки съзнанието, че германската армия за няколко седмици би разбила и помела от лицето на земята цялата тази смешна държава, заедно с нейната армия. Но това душевно държане, за което са отговорни самите ръководни кръгове в Полша, представяше първата причина, поради която полското правителство отказа да разгледа германските предложения, макар и само в едни разисквания.

Втората причина, обаче, се криеше в злощастното обещаване на гаранции, които се даваха на една държава, която изобщо не беше застрашена, но която, закриляна вече от две световни сили, твърде бързо се вживя в убеждението, че може да провокира несмушавано и безнаказано една велика сила и, може би, се надяваше дори, че по този начин ще може да създаде предпоставката за осъществяването на своите собствени безумни амбиции.

Защото, щом като Полша разбра, че има тези гаранции, за живущите там малцинства започна един режим на ужаси. Аз нямам задачата да говоря за съдбата на украинските или белоруските части от народа. Техните интереси днес се застъпват от Русия.

Но аз имам задължението да говоря за съдбата на онези стотици хиляди германци, които навремето, преди много столетия, дадоха преди всичко културата на тази страна, а тях сега поляците бяха започнали да изгонват, да потискат, да подлагат на насилия, и които от месец март 1939 г. бяха изложени на един сатанински режим на ужаси. Колко от тях са били отвлечени, где са те сега, това и днес още не може да бъде установено. Селища със стотици души с германско население нямат днес никакви мъже. Те са премахнали без остатък. В други селища пък жените са бивали изнасилвани и избивани. Момичета и деца са бивали опозорявани и избивани.

През 1598 г. англичанинът сър Джордж Карю писа в своите дипломатически доклади до британското правителство, че най-силно изпъкващите характерни качества на поляците са жестокост и морална разюзданост. В течение на изминалите от тогава насам векове тази жестокост не се с променила. Както най-първо бяха изклани и по най-садистичен начин до смърт изтезавани десетки хиляди и десетки хиляди германци, така и в течение на войната заловените в плен германски войници биваха изтезавани и избивани.

Това пеленаче на западноевропейските демокрации не принадлежи изобщо към културните нации. Повече от четири години аз участвах в голямата война на западния фронт. Никоя от борещите се страни тогава не извърши нещо подобно. Това, обаче, което се разигра в тази страна през последните четири седмици, е едно едничко обвинение срещу отговорните създатели на една, така наречена, държава, на която липсваше всека национална, историческа, културна и морална предпоставка. Ако само един процент от тия отвратителни деяния биха били извършени, гдето и да било в света, по отношение на англичани, бих искал да видя как щяха да се държат тогава възмутените днес почтени хора, които с видимо възмущение осъждат германските и

след пристигането си видяха да се издига червеното знаме със сърпа и чука на отсрещния бряг на Днестър. Току-що напуснатата от тях територия бе вече съветска съгласно пакта Рибентроп-Молотов. Румънското правителство забрани на политиците да се самоопределят като полски държавници. Това стана на 18 септември 1939 г.

руските действия.

Не! Да се даде гаранция на тази държава и на това държавно ръководство, както бе вече направено, това би могло да доведе само до най-тежки беди. Нито полското правителство или малката група, върху която то се крепеше, нито пък народът на полската Държава, като такъв, бяха в състояние да преценят отговорността, която лежеше в едно такова задължение на половината Европа в тяхна полза.

От тези възбудени страсти, както и от чувството на сигурност, което в Полша беше гарантирано при всички обстоятелства, произлезе държането на полското правителство във времето от месец април до месец август тази година.

Това обуславя и неговото становище по отношение на моите помирителни предложения. Правителството отхвърли тези предложения, защото се чувстваше защитено и дори подбуждано от общественото мнение, а общественото мнение го защитава и го подтикваше да върви по този път, защото не беше научено от правителството на нещо по-добро и, преди всичко, защото се чувствуваше достатъчно запазено при всеки акт по отношение на външния свят.

Така трябваше да се дойде неизбежно до увеличаване на страшните терористични действия срещу германската народност, до отхвърляне на всички предложения за разрешаване на спорните въпроси и, най-сетне, до все по-големи нападения срещу самата територия на Райха. При един такъв манталитет, във всеки случай, беше понятно, че германската дълготърпеливост се смяташе само за слабост, сиреч на всяка германска отстъпчивост се гледаше само като на доказателство за възможността да се предприемат нови подобни действия. Отправеното до полското правителство предупреждение - да не утежнява Данциг с нови ултимативни ноти и, преди всичко, да не задушават града непрекъснато в стопанско отношение, не доведе до никакво облекчение на положението, а напротив - градът бе откъснат от съобщителната мрежа.

Предупреждението да бъдат най-сетне прекратени вечните разстрелвания, малтретирания и изтезавания на германци, респективно да бъдат взети мерки срещу тях, доведе до увеличаване броя на тези жестоки действия и до засилване на позивите и клеветническите речи на полските войводи и военни властодръжци.

На германските предложения да се постигне в последната минута едно справедливо и разумно споразумение, бе отговорено с обявяването на обща мобилизация. На германското искане, направено съобразно с даденото от самата Англия внушение, поляците да пратят един делегат за преговори, не бе обърнато внимание, а на втория ден му бе отговорено с една просто смешна декларация. При тези обстоятелства беше ясно, че при по-нататъшни нападения срещу територията на Райха германското търпение, най-сетне, ще бъде изчерпано. Това, което поляците погрешно бяха изтъквали като слабост, в действителност бе нашето съзнание за отговорност и моята воля да се дойде все пак до някакво разбирателство, ако съществува никаква възможност за това. Но понеже поляците вярваха, че тази толерантност и тази дълготърпеливост, които те смятаха за слабост, ще им позволят да вършат всичко, не остана нищо друго, освен да им се покаже тяхното заблуждение и, най-сетне, те да бъдат отблъснати със средствата, с които самите те си служеха от години наред.

Под нашите удари тази държава се разпадна и бе пометена за няколко седмици. По този начин е премахнато едно от най-безсмислените дела на Версайл.

Ако сега при тази германска акция се яви налице една общност на интересите с Русия. Основите на тази общност лежат не само в еднаквостта на проблемите, които засягат двете държави, но още и в еднаквостта на убежденията, които се създадоха в двете държави за уреждането на отношенията помежду им.

Още в своята данцигска реч аз заявих, че Русия е организирана по едни принципи, които са различни от нашите. Но откакто се оказа, че в тия съветско-руски принципи Сталин не вижда никакви пречки за поддържане на приятелски отношения с държави,

които имат други схващания, националсоциалистическа Германия също не може да вижда никакъв повод повече да прилага, от своя страна, по отношение на работите, друга мярка.

Съветска Русия си е Съветска Русия, националсоциалистическа Германия си е националсоциалистическа Германия. Едно, обаче, е сигурно - в същия момент, в който двете държави започват да зачитат взаимно своите различни режими и техните принципи, пада всяка причина за каквото и да било взаимно враждебно държане.

В исторически дълги периоди на миналото се е оказвало, че народите на тези две най-големи държави в Европа са бивали тогава най-щастливи, когато са живели в приятелски връзки помежду си. Голямата война, която водиха едно време помежду си Германия и Русия, се превърна в нещастие за двете страни.

Понятно е, че особено капиталистическите държави на Западна Европа днес имат интерес в това, да противопоставят, доколкото е възможно, двете държави и техните принципи едни срещу други. За тази цел, те биха смятали Съветска Русия достатъчно годна за салонен живот, само за да сключват с нея полезни военни съюзи. Те смятат, обаче, че е лицемерие, когато това почтено сближение се отхвърля и, вместо това, се създава едно сближение между ония сили, които имат всички основания да търсят щастието на своите народи в общо мирно сътрудничество и в изграждането на своите стопански отношения.

Още преди един месец аз заявих в Райхстага, че сключването на германо-руския пакт за ненападение означава един завой в цялата германска външна политика.

Сключеният между Германия и Съветска Русия нов пакт за приятелство и защита на общите интереси ще даде възможност на двете държави не само да запазят мира, но и да установят едно щастливо трайно сътрудничество. Германия и Съветска Русия с общи усилия ще премахнат застрашителния характер на едно от най-опасните места в Европа и всяка от двете страни ще допринесе в своето пространство за благополучието на живущите там хора, а заедно с това и за европейския мир.

Ако днес известни кръгове искат да съзират в това, според нуждата, ту едно поражение на Русия, ту едно поражение на Германия, аз бих искал да им дам следния отговор.

От дълги години насам, на германската външна политика бяха приписвани цели, които можеха да се дължат най-много на фантазията на някой гимназист. В един момент, когато Германия се бори за консолидирането на едно жизнено пространство, което обхваща само няколкостотин хиляди квадратни километра, безсрамни писачи по вестниците в държави, които владеят 40 милиона квадратни километра, заявяват, че Германия се стреми, от своя страна, към световно господство.

Германо-руските споразумения би трябвало да представляват точно за тия загрижени адвокати на световната свобода едно огромно успокоение, защото те им доказват по най-автентичен начин, че всички тези твърдения за някакъв стремеж на Германия към Урал, Украйна, Румъния и т. н. са били само рожба на техните болни марсиански фантазии.

По отношение на едно нещо, във всеки случай, решението на Германия е неизменно, именно в това, да създадем и в източната част на нашия Райх мирни, стабилни и, следователно, поносими отношения. И точно в това отношение германските интереси и желания се покриват с тия на Съветска Русия. Двете държави са решени да не допускат, щото между тях да се създадат проблематични състояния, които биха могли да крият в себе си зародиша на вътрешни безпокойства, а, заедно с това, и на външни смущения и, може би, да засегнат по някакъв начин неблагоприятно взаимните отношения на двете велики сили. Затова Германия и Съветска Русия теглиха една ясна граница между областите на интересите на двете страни с решението, всяка в своята част да се грижи за реда и спокойствието и да пречи на всичко, което би могло да предизвика някаква щета за другата страна.

При това, целите и задачите, които произлизат от разпадането на полската държава, доколкото се касае за германската сфера на интереси, са горе-долу следните:

1) Установяването на една граница на Райха, която държи сметка за историческите, етнографските и стопанските дадености.

2) Умиротворяване на цялата област, в смисъл на установяване един поносим ред и спокойствие.

3) Абсолютно гарантиране сигурността не само в областта на Райха, но и в цялата зона на интересите на Райха.

4) Ново уреждане, ново изграждане на стопанския живот, на Движението, както и на културния и цивилизаторския развой.

5) Най-важна задача, обаче, е създаването на един нов ред в етнографските отношения, което ще рече едно такова преселване на националностите, че в края на този развой на нещата да се явят по-добри разграничителни линии, отколкото е случаят с това днес.

В този смисъл тук се касае не за един проблем, който е ограничен в това пространство, а за една задача, която има много по-широк обseg. Защото целият Изток и Югоизток на Европа е изпълнен отчасти с неударжими отпадъци от германската народност. Точно в тях се крие един повод и една причина за непрестанни междудържавни смущения.

Във века на принципа на националностите и на расовата идея утопично е да се мисли, че тези членове на един народ с високи качества могат да бъдат асимилирани. Затова към задачите на едно далновидно уреждане на европейския живот спада и това, да бъдат предприети в тези области някои преселвания, за да бъде отстранена, по този начин, поне една част от причините за европейски конфликти.

Германия и Съюзът на съветските републики се споразумяха да си сътрудничат взаимно в това отношение. При това, правителството на германския Райх никога няма да се съгласи, щото остатъкът от полската държава, който ще се яви като резултат от досегашните събития, да може да бъде някакъв смущаващ елемент за самия Райх, или източник на смущения между германския Райх и Съветския съюз.

Ако Германия и Съветска Русия поемат работата по това заздравяване, тогава двете държави могат да посочат с право, че опитът да бъде разрешен този проблем с методите на Версайл е претърпял окончателен неуспех. И той трябваше да претърпи неуспех, защото тази задача изобщо не можеше да бъде разрешена от зелената маса или чрез обикновени нареждания.

Повечето от държавниците, които във Версайл трябваше да отсъждат най-комплицираните проблеми, не притежаваха ни най-малки исторически познания, често пъти нямаха нито най-слабата представа за същината на поставените им задачи.

Но те не носеха и никаква отговорност за последиците на своята дейност. Съзнанието, че тяхното дело, все пак, можеше да не е право, нямаше по тази причина никакво значение, защото на практика не беше налице никакво средство за една действителна ревизия. Защото във Версайлския договор бе действително предвидено, че трябва да остане открита възможността за такива ревизии, обаче в действителност всички опити да се дойде до една такава ревизия претърпяха неуспех.

И те трябваше толкова повече да претърпят неуспех, понеже Обществото на народите, като компетентната за това инстанция, престана да взема в съображение каквото и да било вътрешно оправдание за прокарването на такава една процедура.

След като най-напред Америка отказа да санкционира Версайския договор за мир или дори да влезе в Обществото на народите, а по-късно и други народи сметнаха, че не могат да примирят своето присъствие в това сдружение с интересите на своите държави, сдружението постепенно слизаше все повече до положението на един кръжок от заинтересовани във Версайлския договор страни.

факт е, във всеки случай, че нито една от ревизиите, които още от самото начало

бяха признати за необходими, не бе извършена чрез Обществото на народите.

Понеже в днешно време се създаде практиката - едно побягнало правителство да се смята все още за съществуващо, дори и когато се състои само от трима членове, стига само да е взело със себе си толкова пари, че в стопанско отношение да не бъде в тежест на гостоприемните демократически държави. То трябва да се приеме, че и Обществото на народите ще продължи храбро да съществува по-нататък, макар и в него да заседават само две нации. Накрай ще остане, може би, само една нация!

Според устава на Обществото, обаче, всяка ревизия на версайските клаузи подлежи на одобрение изключително от това блестящо сдружение, дори и тогава, когато то се състои само от една нация, което ще рече, с други думи, че всяка ревизия е практически невъзможна.

Обществото на народите, обаче, не е нещо живо, а днес вече е мъртвец. Но засегнатите страни не са мъртви, а са живи, и те ще наложат своите жизнени интереси дори и тогава, когато Обществото на народите няма да бъде в състояние да ги види, да ги разбере, или да ги вземе в съображение.

Затова и националсоциализмът не е едно явление, което се е разраствало в Германия със злото намерение да попречи на Обществото на народите в неговите ревизионистични стремежи, а е движение, което дойде, защото в продължение на 15 години бе пречено да се ревизира на едно състояние, което потискаше естествените човешки и народни права на една голяма нация.

И лично аз бих искал да протестирам, ако някой чужд държавник би се явил сега и би заявил, че съм нарушил дадената дума, защото съм прокарал тази ревизия. Напротив, аз дадох на германския народ своето най-свято обещание, че ще отстраня Версайския договор и че, като на голяма нация, ще възвърна на германския народ естественото жизнено право. Размерите, в които осигурявам това жизнено право, са скромни.

Ако 46 милиони англичани в метрополията претендират да имат право да владеят 40 милиони квадратни километра от земята, тогава сигурно не е неправо, ако 82 милиона германци претендират за правото да живеят на 800 000 квадратни километра, там да обработват своите ниви и да упражняват своя занаят. И когато тези германци, освен това, искат да им бъдат върнати ония колониални владения, които едно време бяха тяхна собственост, и които те не бяха отнели от никого чрез грабеж или война, а бяха придобили честно и почтено чрез покупка, размяна и договори, това също не е неправо.

Освен това, при всички искания, които поставях, аз се опитвах винаги най-напред да постигна ревизията по пътя на преговорите. Във всеки случай, аз винаги съм отхвърлял мисълта да излагам германските жизнени права като най-чинопочтителна молба пред някакъв интернационален, некомпетентен за това консорциуми. Както не мога да приема Великобритания да моли за респектирането на нейните жизнени интереси, така не бива да се очаква същото нещо и от националсоциалистическа Германия.

Аз ограничих, обаче, извънредно много - това заявявам тука по най-тържествен начин - размера на тази ревизия на Версайския договор за мир. Особено навред там, където не виждах застрашени най-жизнени естествени права на своя народ, аз сам съветвах германския народ да бъде скромен в исканията си, или да се откаже от тях.

Някъде, обаче, трябва да живеят 80-те милиона хора! Защото и Версайският договор не можа да премахне един факт и той разтури, наистина, по най-безразсъден начин цели държави, разкъса стопански области, преряза съобщителни линии и т. н.. Но народите, сиреч живата субстанция от плът и кръв, останаха и ще останат и в бъдещето. Не може да се отрече, че откакто германският народ намери в лицето на националсоциализма своето възраждане, настъпи едно изясняване в голям размер на германското отношение към външния свят. Несигурността, която тежи днес над

взаимния живот на народите, не се дължи на германски искания, а на публицистични подозрения на така наречените демокрации. Самите германски искания са твърде ясно и прецизно поставени.

Във всеки случай, те намериха своето осъществяване благодарение не на прозрението на женевското Общество на народите, а благодарение динамиката на естествения развой на работите. Целта на водената от мене външна политика на Райха не беше в никакъв случай друга, освен да се осигури на германския народ съществуването, а по този начин и живота, да се отстранят несправедливостите и безсмислеността на един договор, който не само разсипва в стопанско отношение Германия, но въввлече в гибелта също тъй и нациите победителки.

Във всяко друго отношение, обаче, цялата работа по възстановяването на Райха беше насочена навътре. Затова и в нито една страна в света копнежът за мир не беше по-голям, отколкото у германския народ. Щастие е за човечеството, а не нещастие, загдето ми се удаде да отстраня миролюбиво най-безумните и невъзможни постановления на Версайския договор, без да създавам вътрешно-политически грижи на чуждите държавници. Понятно е, че това отстраняване може да е в частност болезнено за известни заинтересовани кръгове.

Обаче толкова по-голяма е пък заслугата, че новото уреждане във всички случаи, с изключение на последните, се извърши без проливане на кръв. Последната ревизия на договора за мир, обаче, би могла да бъде извършена също тъй по мирен начин, ако не бяха оказали противно въздействие споменатите от мене две обстоятелства. Но вината за това носят на първо място ония, които не само не бяха зарадвани от по-раншните ревизии, но, напротив, се оплакваха от това, че виждат да се изгражда по миролюбив начин една нова Средна Европа, която постепенно можа да даде отново работа и хляб на своите обитатели.

Аз вече споменах, че една от целите на правителството на Райха беше да се внесе яснота в отношенията между нас и нашите съседи. И смея да посоча тук някои факти, които не могат да бъдат премахнати чрез писанията на интернационални вестникарски лъжци:

Германия сключи пактове за ненападение с балтийските държави. Нейните интереси там са изключително от стопанско естество.

И по-рано Германия не е имала никакви конфликти за интереси или дори спорни въпроси със северните държави. Точно такава е положението и днес. Швеция и Норвегия получиха и двете от Германия предложения за сключване пактове за ненападения, но ги отхвърлиха, защото самите те не се чувствуваха никак застрашени.

По отношение на Дания, Райхът не тегли никакви последици от предвиденото в Версайския договор откъсване на германска територия, а напротив - установи лоялни и приятелски отношения с Дания. Ние не повдигнахме никакви искания за ревизия, а сключихме с Дания един пакт за ненападение. По този начин отношенията с тази държава са насочени към едно неизменно, лоялно и приятелско сътрудничество.

Холандия. Новият Райх се опита да продължи традиционното приятелство с Холандия, не пое никакви стари разногласия между двете държави и не създаде никакви нови разногласия.

Белгия. Веднага, след поемането на държавното управление, аз се опитах да направя отношенията с Белгия по приятелски. Отказах се от всяка ревизия, от всяко желание за ревизия. Германия не постави никакви искания, които по някакъв начин биха били в състояние да предизвикат в Белгия чувство на застрашеност.

Швейцария. Също такава поведение възприема Германия и по отношение на Швейцария. Правителството на Райха никога не е дало ни най-малък повод за съмнение в неговото желание за лоялно уреждане на отношенията между двете държави. Впрочем, то самото никога не е правило никакво оплакване по такъв повод.

Веднага след извършеното присъединяване на Австрия, аз съобщих на

Югославия, че границата ѝ с тази държава отсега нататък остава неизменна за Германия и че ние желаем само да живеем в мир и приятелство с нея.

С Унгария ни свързват дългогодишни традиционни връзки на тясно и сърдечно приятелство. И тук границите са неизменни.

9) Словакия сама отпрати към Германия, по повод на своето създаване, желанието за помощ. Нейната самостоятелност се признава от Райха и няма да бъде накърнявана.

Но не само с тези държави Германия изясни и уреди отношенията си, които все пак бяха до известна степен лошо повлияни от Версайския договор, а направи това и с великите сили.

Заедно с Дуче, аз осъществих една промяна в отношенията на Германия към Италия. Съществуващите между двете държави граници бяха тържествено признати от двете страни като неизменни. Отстранена беше всяка възможност за противоречия на интереси от териториален характер. С течение на времето, някогашните противници от Световната война станаха сърдечни приятели.

Работата не се ограничи в едно нормализиране на отношенията, а доведе впоследствие до сключването на един светогледно и политически обоснован тесен пакт, който оказва своето въздействие като силен елемент на европейското сътрудничество.

Преди всичко, обаче, аз се заех да изчистя от отровата отношенията ни с Франция и да ги направя поносими за двете нации. В това отношение, навремето аз прецизирах с извънредно голяма яснота германските искания и никога не съм се отклонил от тази си декларация. Връщането на Саарската област беше единственото искане, на което, аз гледах като на безусловна предпоставка за едно герmano-френско споразумение. След като сама Франция разреши лоялно този проблем, всяко друго германско искане към Франция отпадна.

Не съществува вече никакво искане и никога вече няма да бъде повдигнато друго искане. Това ще рече, че аз се отказах изобщо да отварям въпрос за проблема Елзас и Лотарингия - не защото съм бил принуден към това, а защото този въпрос изобщо не е проблем, който би могъл да пречи някога на герmano-френските отношения. Аз приех решението от 1919 година и се отказах да вляза рано или късно отново в една кървава война заради един въпрос, който не стои в никакво съотношение към германските жизнени необходимости, обаче е в състояние да хвърля всяка втора генерация в зловеща борба, Франция знае това.

Невъзможно е да стане който и да било френски държавник и да заяви, че съм поставял някога на Франция някакво искане, чието изпълнение би било несъвместимо с френската чест или с френските интереси. Вместо някакво искане, аз съм отправял към Франция винаги едно желание - да бъде погребана завинаги старата вражда и да се даде възможност на двете нации, с тяхното голямо историческо минало, да намерят пътя за сближение. Аз направих всичко, за да избия от германския народ мисълта за една неизменна наследствена вражда и вместо нея да насажда зачитането, пред големите постижения на френския народ, на неговата история точно тъй, както всеки германски войник изпитва най-голяма почит към постиженията на френската войска.

Не по-малки бяха моите старания за едно герmano-английско разбирателство, дори нещо повече - за едно герmano-английско приятелство. Никога и на никое място аз не съм се противопоставял в действителност на английските интереси.

За жалост, твърде често е трябвало да се браня срещу британски намеси в германски интереси, дори и там, гдето тия интереси ни най-малко не са засягали Англия. Аз просто смятах, че една от целите на моя живот е да сближа двата народа не само по разум, но и по чувства. Ако моят стремеж прегърне неуспех, тогава това беше само затова, защото у една част от британските държавници и журналисти съществуваше вражда, която лично мене просто ме покъртуваше.

Тези хора съвсем не криеха, че тяхната единствена цел е при първата възможност,

която би им се удала, да започнат отново борбата срещу Германия, и то по съображения, които за нас са необясними. Колкото по-малко предметни основания имат тия хора за своите намерения, толкова повече се опитват да дадат с празни фрази и твърдения една привидна мотивировка на своите действия.

И днес още аз мисля, че едно действително умиротво-ряване в Европа и в света може да има само тогава, когато Германия и Англия се разберат. Изхождайки от това убеждение, аз много често съм вървял по пътя към едно споразумение. Ако, накрай, това все пак не доведе до желания резултат, вината за това наистина не е моя.

На последно място се опитах да нормализирам отношенията на Германия със Съветска Русия и да ги поставя, най-сетне, на приятелска основа. Благодарение на това, че и Сталин мислеше така, това го постигнахме вече. И с тази държава са установени вече трайни приятелски отношения, резултатите от които ще бъдат благотворни за двата народа.

Така, изобщо взето, прокараната от мене ревизия на Версайския договор не създаде в Европа хаос, а, напротив, - създаде предпоставката за ясни, стабилни и преди всичко поносими отношения. И само оня, който мрази този ред в състоянието на европейските работи и който желае безредието, може да бъде неприятел на тези действия.

Но ако някой мисли, че с престорен израз на лицето трябва да отхвърли методите, благодарение на които в средноевропейското пространство се създаде един поносим ред, тогава на това аз мога да отвърна само, че, в края на краищата, от решаващо значение е не толкова методата, колкото полезният успех.

Преди да поема властта, Средна Европа, и то не само Германия, ами и съседните на нея държави, бяха потънали в нуждата на една безутешна безработица. Производството спадаше, а заедно с това неизбежно се намаляваше и потреблението на хората. Уровенът на живота спадна, нужда и мизерия бяха последиците от това.

Никой от критикуващите чужди държавници не може да отрече, че се удаде не само в стария Райх, но и във всички обединени с него области, да бъдат отстранени тия прояви на упадък, и то при най-тежки условия. По този начин се доказа, че това средноевропейско пространство е жизнеспособно, само когато е обединено, и че онзи, който го разделя, върши престъпление спрямо милиони хора. И ако съм премахнал сега това престъпление, това не е нарушение на дадената дума, а е моя чест, моя гордост и едно голямо историческо постижение.

Нито германският народ, нито аз сме се заклели във Версайския договор. Аз съм се клел само в благо на германския народ, чийто пълномощник съм, и в благо на ония, които съдбата е поставила в нашето жизнено пространство и по този начин ги е свързала неразривно с нашето собствено благо. На всички тях да осигурия съществуването, а заедно с това и живота - това е моята единствена грижа.

Опитът да бъдат критикувани тия мои действия, да бъдат обсъждани или отхвърляни от катедрата на една интернационална неотстъпчивост, е исторически и лично аз оставам ледено-студен по отношение на него. Германският народ ме повика на власт със своето доверие и само се привързва още по-силно към мене чрез всеки опит за една чужда критика или намеса.

Впрочем, при всяка отделна ревизия аз предварително правех предложения. Опитах се по пътя на преговорите да достигна и да осигурия безусловно необходимото. И в редица случаи това наистина ми се удаде. В други случаи, обаче, моята воля за преговаряне, а често и малките размери на моите искания, биваха тълкувани, за жалост, като слабост и затова биваха отхвърляни. Това не можеше да причини никому повече болка, отколкото на мене самия.

Но в живота на народите има необходимост и, които, ако не намерят по мирен път своето осъществяване, трябва чрез силата да получат своето изпълнение. Това може да заслужава известно съжаление, но то важи еднакво за живота на отделните граждани,

както и за живота на общността.

Принципът, че по-големият, че общият за всички интерес не може да бъде накърнен чрез своенравията или злата воля на отделните индивиди или групи, е безспорно правилен.

И на Полша аз направих също най-умерените предложения. За тях не само бе отсъдено отхвърляне, но и нещо повече - те доведоха до обявяване на обща мобилизация в тази държава, с едно обосноваване, което дава възможност да се види ясно, че именно в умереността на моите предложения хората смятаха, че виждат моята слабост, накрай дори и моя страх.

Собствено, човек би трябвало да се плаши от досегашния опит и изобщо да не прави вече разумни и умерени предложения. И през тези дни аз чета в известни вестници, че всеки опит за едно миролюбиво уреждане на отношенията между Германия, от една страна, и Франция и Англия, от друга страна, е изключено и че едно предложение в тази посока щяло само да докаже, че аз, изпълнен със страх, виждам пред себе си рухването на Германия и че, следователно, правя това предложение само от страхливост, или поради нечиста съвест.

Ако, въпреки това, сега съобщавам какви са моите идеи по този проблем, аз поемам върху себе си риска да мина в очите на тези хора за страхливец или за отчаян. Аз мога да направя това, защото присъдата над мене ще бъде написана един ден в историята - слава Богу! - не от тия жалки драскачи, а ще бъде дадена от моето жизнено дело, и защото ми е доста безразлично каква преценка ще получа в този момент от ония хора.

Моят престиж е достатъчно голям, за да мога да си позволя подобно нещо. Защото, дали от страх или от отчаяние изказвам следващите по нататък свои мисли, това ще покаже по-нататъшния развой на работите.

Днес аз мога само да съжалявам, че хората, които с толкова жадни за кръв, не знаят достатъчно що е война, не са днес там, гдето войната действително се води, а и по-рано не бяха там, гдето се стреляше. Разбирам много добре, че има интереси, които печелят повече от войната, отколкото от мира. Разбирам също така, че за известен род интернационални журналисти е по-интересно да пишат за войната, отколкото за дейността или за културните творения на един мир, които те не могат да проумеят. И, най-сетне, ясно ми е, че известни еврейско-интернационални капиталисти и журналисти изобщо не чувстват заедно с народите, чиито интереси те твърдят, че представляват, а, като Херостратовци на човешкото общество, виждат най-големия успех на своя живот в подпалвачеството.

Но и по друга една причина аз все пак вярвам, че трябва да издигна тук своя глас. Като чета днес известни международни органи на печата, или като слушам речите на разни разпалени възвеличители на войната, смятам, че имам правото да говоря и да отговоря от името на ония, които трябва да дадат живата субстанция за духовните занимания на тия поставящи целите на войната хора - оная жива субстанция, към която и аз принадлежах като неизвестен войник повече от четири години през голямата война.

Прави великолепно впечатление, когато един държавник, или един журналист, се изправи и с жарки думи прогласи, в името на демокрацията или на нещо подобно, необходимостта от отстраняването на режима в друга страна. След това, във всеки случай, прилагането на тази славна парола изглежда съществено по-иначе.

Днес се пишат по вестниците статии, на които е осигурено възторженото одобрение на една изтънчена публика. Осъществяването на съдържащите се в тях искания, обаче, предизвиква много по-малко въодушевление. Тук няма да говоря за силата или способността на тия хора да правят преценки.

Но, каквото и да пишат те, истинската същина на едно такова разискване не се засега от това. Преди полската война тези писачи заявяваха, че германската пехота

вероятно не е лоша, но бронираните войски и изобщо моторизирани части имали малка стойност и щели направо да претърпят неуспех при всяко влизане в боя. Сега, след унищожаването на Полша, същите тези твърдоглави хора пишат, че полските войски били претърпели катастрофа само поради германските бронираны войски и останалите моторизирани части на Райха, но че в замяна на това германската пехота била влошила качествата си по един просто забележителен начин и че при всяко сблъскване с поляците предпочитала да отстъпи.

В това - така се казва буквално, тъй казва един такъв писач - с право се съзирал един благоприятен признак за воденето на войната на Запад и френският войник сигурно да съумее да направи каквото трябва.

И аз мисля така - доколкото френският войник наистина ще може да види тази статия и доколкото по-късно ще може да си спомни за нея. Вероятно той ще хване тогава за ушите този военен предсказвач.

За жалост, обаче, и това ще бъде пак невъзможно, защото тия хора съвсем не изпитват лично, на самото бойно поле, способността или малоценността на германската пехота, а само я описват в своите редакционни стаи. Шест седмици - о, много е! - две седмици барабанен огън, и господа военните пропагандисти бързо биха дошли до други заключения!

Те говорят винаги за необходими световно-политически събития, но не познават военния развой на нещата. Толкова по-добре познавам аз, обаче, този развой и затова смятам, че е мой дълг да говоря тук, дори ако съм изложен на опасността, насъскващите към война да видят отново в тази моя реч сигурно пак само израз на моя страх или признак на моето отчаяние.

Защо трябва да се води тази война? За възстановяването на Полша ли?

Полша по Версайския договор няма да бъде възстановена никога вече! Затова гарантират две от най-големите държави на земята. Окончателно уреждане на това пространство, въпросът за създаването на една нова полска държава, това са проблеми, които няма да бъдат разрешени от войната на Запад, а изключително от Русия, в единия случай, и от Германия - в другия.

Впрочем, всяко изключване на тези две държави от въпросните области ще създаде не една нова държава, а един безкраен хаос. Проблемите, които трябва да бъдат разрешени там, няма да бъдат разрешени нито на масата на някоя конференция, нито в редакционните стаи затова ще бъде потребна работа в продължение на десетилетия. Не е достатъчно да се съберат на заседание и да вземат решение няколко държавници, които, в края на краищата, и без това са безразлични към съдбата на засегнатите, а е необходимо, щото всеки, който взема никакво участие в живота на тези области, да поеме работата по възстановяването на едно действително трайно състояние.

Способността на западните демокрации, да създават такива уредени състояния, не е доказана с нищо, поне през последно време. Примерът с Палестина показва, че би било по-добре те да се занимават с наличните задачи и да ги разрешат разумно, вместо да си създават грижи около проблеми, които лежат в сферата на интересите на други народи и сигурно ще бъдат по-добре разрешени от последните. I

Във всеки случай, Германия не само осигури реда и спокойствието в своя протекторат Чехия и Моравско, но и положи основите за един нов стопански разцвет и за едно все по-тясно разбирателство между двете нации. Англия ще има още много да работи, преди да може да посочи такива събития в своя палестински протекторат.

Знае се, Впрочем, много добре, че би било безсмислено да бъдат унищожавани милиони хора и да бъдат съсипвани ценности, възлизащи на стотици милиарди, за да се възстанови едно творение, което още навремето, при своето създаване, бе означено от всички неполяци като погрешно създадено. Тогава, каква друга може да бъде причината?

Поставяла ли е Германия на Англия някакво искане, което би застрашило някак британската световна империя или би поставило под съмнение нейното съществуване? Не, напротив! Нито на Франция, нито на Англия ние не сме поставяли такова искане.

Но, ако тази война наистина трябва да бъде водена, само за да бъде даден на Германия един нов режим, сиреч за да бъде отново раздробен сегашният Райх и да бъде създаден един нов Версайл, тогава милиони хора ще бъдат безцелно пожертвувани. Защото нито германският Райх ще се разпадне, нито ще бъде създаден един нов Версайл!

Но дори ако това би се удало след една три или пет, или осемгодишна война, тогава този втори Версайл би се превърнал в бъдещето пак в източник на нови конфликти. Във всеки случай, обаче, едно уреждане на световните проблеми, без да се вземат в съображение жизнените интереси на най-силните народи, ще завърши след пет или десет години точно така, както завърши днес този опит от преди двадесет години.

Да, тази война на Запад не урежда изобщо никакъв проблем, освен разстроените финанси на неколцина военни, индустриалци и собственици на вестници, или други интернационални военни богаташи.

Два проблема са поставени днес на разглеждане:

а) Уреждането на въпросите, произтичащи от разпадането на Полша и

б) Проблемът за отстраняването на ония международни затруднения, които в политическо и в стопанско отношение утежняват живота на народите.

Какви са целите на правителството на Райха по въпроса за уреждането на отношенията в пространството, което се намира западно от германо-съветската демаркационна линия и е признато за сфера на германското влияние?

1) Създаване една граница на Райха, която ще отговаря

- както се подчерта вече - на историческите, етнографските и стопанските условия.

Уреждаме на цялото жизнено пространство съобразно с националностите, т. е. разрешаване на ония малцинствени въпроси, които засягат не само това пространство, но се отнасят и до почти всички южно-европейска и югоизточно-европейски държави.

Във връзка с това - опит за уреждане и разрешаване на еврейския проблем.

Възстановяване живота на стопанството и на съобщителните средства за полза на всички живущи в това пространство хора.

Гарантиране сигурността на цялата тази област и създаване на една полска държава, която със своята организация и със своето управление ще дава гаранция, че нито ще се създаде ново огнище, насочено срещу германския Райх, нито ще бъде образувана една централа на интриги срещу Германия и Русия. Независимо от това, веднага трябва да се направи опит да бъдат отстранени или поне да бъдат смекчени последиците на войната, сиреч чрез една практическа, помощна дейност да се смекчат съществуващите извънредно големи страдания.

Тези задачи могат, наистина - както подчертах вече

- да бъдат разисквани на масата на една конференция, но никога не могат да бъдат разрешени, там. Ако Европа изобщо има интерес да съществуват спокойствие и мир, тогава европейските държави би трябвало да бъдат благодарни затова, че Русия и Германия са готови да направят от това огнище на безпокойства една зона на мирно развитие, както и че двете страни поемат отговорността за това и, следователно, ще дадат и нужните жертви.

За германския Райх тая задача - понеже тя не може да бъде схващана империалистически - означава едно занимание за 50 или 100 години. Оправданието за тази германска дейност лежи в политическия ред, който трябва да се даде на тази област, както и в нейното стопанско разработване. В края на краищата, обаче, и едното

и другото ще бъдат от полза за цяла Европа.

Втората задача, обаче, която в моите очи е много по-важна, е създаването не само на убеждението, но и на чувството за една европейска сигурност. За това е необходимо:

I) Да настъпи безусловна яснота върху целите на външната политика на европейските държави. Колкото се отнася до Германия, правителството на Райха е готово да създаде пълна и неограничена яснота върху своите външнополитически намерения. При това, на първо място, в тази констатация то поставя декларацията, че гледа на Версайския договор като несъществуващ вече за него, респективно че правителството на германския Райх, и с него целият германски народ не виждат никаква причина и никакъв повод за каквато и да било друга ревизия. Освен искането за едно отговарящо и падащо се на Райха колониално владение, на първо място, следователно, връщането на германските колонии.

Това искане за колонии се основава не само на нашите исторически правни претенции, но лежи, преди всичко, в елементарната претенция за право на участие в източниците на сурови материали в света. Това искане не е ултимативно, то не е искане, зад което стои силата, а е искане на политическата справедливост и на общия стопански разум.

Искането за икономически разцвет на международното стопанство, във връзка с развоя на търговията и на съобщенията, има за предпоставка поставянето в ред на вътрешните стопанства, респективно производствата на отделните държави. За облекчаване размяната на тия производства, обаче, трябва да се дойде до едно ново организиране на пазарите и до едно окончателно уреждане на валутите, за да бъдат по този начин постепенно премахнати пречките за една свободна търговия.

Най-важната предпоставка, обаче, за един действителен разцвет на европейското, а също и на извън европейското стопанство е установяването на един безусловно гарантиран мир и на едно чувство на сигурност у отделните народи. Тази сигурност ще бъде направена възможна не само чрез окончателното санкциониране на европейското статукво, но, преди всичко, чрез свеждането на въоръженията до един разумен и стопански поносим размер.

Към това необходимо чувство на сигурност спада, преди всичко, обаче, изясняването на приложимостта и на границите за употребата на известни модерни оръжия, които по своето действие са пригодни всеки момент да бъдат забити в сърцето на всеки отделен народ и които по този начин ще създадат едно трайно чувство на несигурност.

Още в своите по-раншни речи в Райхстага аз направих някои предложения в тази посока. Те бяха осъдени тогава на отхвърляне - вероятно само поради това, че изхождаха от мене. Аз вярвам, обаче, че чувството за една национална сигурност ще се установи едва тогава в Европа, когато в тази област, чрез ясни междудържавни и валидни задължения, се направи едно фиксиране на понятията за позволена и непозволена употреба на оръжия.

Както на Женевската конвенция едно време се удаде да забрани, поне за цивилизованите държави, убиването на ранени, малтретирането на пленници, борбата срещу неучастващи във войната граждани и т. н., и както можа в течение на времето да се наложи всеобщото зачитане на тази забрана, така трябва да се удаде и едно подобно забраняване да се прибягва до въздушните войски, до употребата на газове, на подводници, но също и на понятията за контрабанда, та по този начин войната да бъде лишена от своя страшен характер на борба срещу жени и деца и изобщо срещу неучастващи във войната граждани. Отхвърлянето на определени начини на действие ще доведе тогава от салдо себе си до отстраняването на станалите в такъв случай излишни оръжия.

Аз се постарях още в тази война с Полша, да използвам въздушните войски само срещу така наречените военни обекти, а респективно да позволя само тогава да

действат, когато в някое място бъде оказана активна съпротива.

Трябва да бъде възможно, обаче, като се прибегне до помощта на Червения кръст, да се намери едно принципно, всеобщо валидно международно уреждане. Само при такива предпоставки ще може да се установи мир, особено в нашия гъсто населен континент, и тогава този мир, освободен от недоверие и от страх, ще може да създаде предпоставката за един действителен разцвет на стопанския живот.

Вярвам, че няма нито един отговорен европейски държавник, който в дълбочината на сърцето си да не пожелае разцвета на своя народ. Едно реализиране на това желание е мислимо, обаче, само в рамките на общо сътрудничество на нациите на този континент.

Затова осигуряването на това сътрудничество може да бъде цел на всеки отделен човек. За да се постигне тази голяма цел, все пак един ден големите нации на този континент ще трябва да се съберат, за да изработят, да приемат и да гарантират, при детайлно уреждане на въпросите, един статут, който ще дадена всички тях чувството на сигурност, на спокойствие, а, заедно с това, и на мир. Невъзможно е да се събере една такава конференция, без да се извърши най-основната предварителна работа, сиреч без да бъдат изяснени отделните точки и, преди всичко, без да бъде извършена една подготвителна работа.

Също тъй невъзможно е, обаче, щото една такава конференция, която ще трябва да определи съдбата точно на този континент за десетилетия напред, да работи пред тряска на топовете, или макар само под натиска на мобилизирани войски. Но ако рано или късно този проблем все пак трябва да бъде разрешен, тогава по-разумно би могло да се пристъпи към това разрешаване, преди да пролеят напразно кръвта си още милиони хора и преди да бъдат разрушени ценности, възлизаци на милиарди.

Запазването на сегашното състояние на Запад е немислимо. Скоро всеки ден ще взема все повече жертви. След това един ден Франция, може би, ще обстрелва за първи път и ще разруши Саарбрюкен. Германската артилерия, от своя страна, за отмъщение, ще разруши Мюлхаузен. Тогава Франция, пак за отмъщение, ще насочи огъня на своите оръдия към Карлсруе, а Германия ще обстрелва Страсбург. Сетне френската артилерия ще стреля срещу Фрайбург, а германската - срещу Колмар или Шлетцат.

После ще бъдат монтирани и от двете страни дългобойни оръдия и разрушението ще започне да се шири все повече, а каквото, накрая, няма да може да бъде достигнато от дългобойните оръдия, ще бъде унищожено от летците.

И всичко това ще бъде твърде интересно за известни интернационални журналисти и твърде полезно за фабрикантите на самолети, на оръжия, на муниции и т. н., но ще бъде страшно за жертвите.

И тази унищожителна борба няма да се ограничи само върху сушата. Не, тя ще се разшири, далече над морето. Днес няма вече острови.

И европейското народно богатство ще бъде разсипано с гранати, а народната сила ще пролее кръвта си по бойните полета. Един ден, обаче, между Германия и Франция все пак ще има граница, само че покрай нея ще се простират тогава развалини и безкрайни гробища, вместо да се издигат цветущи градове.

Това мое схващане г-н Чърчил и другарите му могат спокойно да тълкуват като слабост или като страхливост - аз няма какво да се занимавам с техните мнения. Аз правя тази декларация само за това, защото искам да спестя и на своя народ това страдание.

Ако ли, обаче, надделее схващането на г-н Чърчил и на неговите привърженици, това ще е моята последна декларация. Тогава ние ще се бием!

Нито силата на оръжието, нито времето ще победят Германия. В германската история няма да се повтори вече един ноември 1918 г. Надеждата за едно разложение всред нашия народ е детинска. Г-н Чърчил може да си бъде с убеждението, че Великобритания ще победи. Аз не се съмнявам в нито една секунда, че Германия ще

победи

Съдбата ще реши, кой има право! Само едно е сигурно - в световната история никога до сега не е имало двама победители, но често е имало само победени. Струва ми се, че и в последната война такъв беше случаят.

Нека вземат думата сега ония народи и техните водачи, които са на същото мнение, и нека отблъснат ръката ми ония, които смятат, че във войната трябва да виждат по-доброто разрешение.

Като Водач на германския народ и като канцлер на Райха, аз мога в този момент само да благодаря на Бога, загдето ни благослови тъй чудно хубаво в първата борба за нашето право и да го помоля да помогне на нас и на всички други да намерим правия път, та не само на германския народ, но и на цяла Европа да бъде отредено едно ново щастие - на мира!

КРАЯТ НА ЗАПАДНОЕВРОПЕЙСКИТЕ ДЕМОКРАЦИИ

*Реч, произнесена в Райхстага на 19 юли, 1940 г. Специално за случая пристига
италианския външен министър граф Чано*

Господа народни представители! Господа членове на Германския Райхстаг!

Посред исполинската борба за свободата и за бъдещето на германската нация, аз наредих да ви свикат на това заседание. Причините за това се крият в необходимостта да дадем на нашия народ възможност да вникне в историческата неповторимост на събитията, които преживяхме, но и да благодари на заслужилите войници, както и в намерението да се опитаме да отправим още един - и този път последен - зов към всеобщия разум.

Който прави сравнение между изкупителните моменти на това историческо обяснение и размера, величината и обсега на военните събития, той трябва да съзнае, че събитията и жертвите на тази борба не стоят в никакво съотношение с изтъкваните поводи, освен ако самите тези поводи са били само предлог на скрити намерения.

Програмата на Националсоциалистическото движение, доколкото се отнасяше до бъдещото уреждане на отношенията на Райха към околния свят, беше опит да се осъществи - при всички обстоятелства, но доколкото е изобщо възможно, по миролюбив път - ревизията на Версайския договор.

Тази ревизия беше естествено необходима. Неудържимото във версайските постановления се криеше не само в унизителните обвинения и в обезправяването, обусловено от осигуреното обезоръжаване на германския народ, но, преди всичко, в произхождащото от това материално разрушение на настоящето и в целеното унищожение на бъдещето на един от най-големите културни народи в света. В свършено безсмисленото натрупване на огромни пространства земя под владичеството на няколко само държави. В ограбването на незаменимите жизнени основи и необходимите жизнени блага на покорените народи.

фактът, че още докато се сключваше този диктат, разумни хора, дори от лагера на противниците, предупреждаваха да не се отива до окончателно осъществяване на невъзможните постановления на това дело на безумието, е доказателство за царуващото дори всред тези кръгове убеждение за невъзможността да се запази в бъдеще този диктат. Във всеки случай, тези, които изказаха своите опасения и протести бяха направени да замлъкнат с уверението, че новообразуваното Общество на народите в своя устав осигурявало възможността за една ревизия на тези постановления, дори че то било компетентно за това.

Ето защо, надеждата за една ревизия никога не е била сметана за нещо неоправдано, а за нещо естествено. За жалост, съобразно с волята на отговорните за Версайския диктат хора, женевската институция не гледаше на себе си като на учреждение за предизвикване на разумни ревизии, а още от самото начало се смяташе само като гарант на версайските постановления.

Всички опити на демократична Германия да постигне едно равноправие за германския народ, по пътя на ревизията, останаха безуспешни. Разбира се, в интерес на победителя е да представя като свещени всички ония постановления, които са полезни за него, докато същината на стремежа за самозапазване на победения изисква от него да се мъчи да си възвърне общите човешки права.

За победения диктатът на един надменен противник имаше толкова по-малко сила на закон, понеже този противник не беше почтен победител. Едно рядко нещастие бе пожелало, щото през годините 1914 до 1918 германският Райх да бъде управляван много лошо. На това обстоятелство и на вярата и доверието на германския народ в думите на демократичните държавници трябва да се припише нашият погром. Затова британско-френската претенция, Версайският диктат да бъде представен като някакво

международно или дори по-висше въздаване на право, не беше за никой честен германец друго, освен едно дръзко високомерие.

А твърдението, че именно английски и френски държавници са дарители на правото като такова, или дори на човешката култура е едно глупаво безсрамие. Едно безсрамие, което се осветлява достатъчно много чрез неговите собствени малоценни постижения в тази област. Защото рядко светът е бил управляван с по-голям минимум от разумност, морал и култура, отколкото е случал с онези страни, които в този момент са предоставени на вилнеенето на някои демократически държавници. Националсоциалистическото движение прогласи в своята програма, редом с вътрешното освобождение от еврейско-капиталистическите окови на един тънък слой плутократически изпозвачи, във външно отношение: решението за освобождаване на Райха от оковите на Версайския диктат.

Германските искания за тая ревизия бяха естествено-необходими и самопонятни за съществуването и честта на всеки голям народ. Един ден те сигурно ще бъдат отбелязани от потомствата като безкрайно умерени. На практика, обаче, всички тези искания трябваше да бъдат прокарани против волята на британско-френските властодръжци. Всички ние едва сега смятаме за успех на ръководството на Третия Райх това, че осъществяването на тези ревизии беше възможно в продължение на дълги години без война - и то не защото, както твърдят британските и френските демагози, ние и без това не сме били в състояние да водим война.

Но, когато, най-сетне изглеждаше, като че ли благодарение на известен пробуждащ се разум, би могло да се Дойде чрез международно сътрудничество до миролюбиво разрешение и на останалите проблеми - постигнатото на 29 септември 1938 г. в Мюнхен споразумение в този смисъл между четирите съществено заинтересовани по въпроса велики сили не само не бе поздравено от общественото мнение в Лондон и Париж, но и бе осъдено като отвратителен белег на слабост.

Опръскалите с кръв еврейско-капиталистически насъсквачи към война виждаха във възможността за осъществяването на една такава миролюбива ревизия изчезването на конкретни поводи за осъществяването на техните безумни планове. Прояви се още веднъж онова съзаклятие между жалки продажни политически креатури и алчни за пари финансови магнати, за които войната е добре дошло средство за по-добро процъфтяване на техните гешефти.

Международната еврейска отрова за народите започна да действа все по-вече разрушително срещу всеки здрав разум, а литераторите съумяваха да представят като мекушави и предатели благоразумните хора, които желаеха мира, да обвиняват опозиционните партии като пета колона, за да отстраняват по този, начин всяка вътрешна съпротива срещу тяхната престижна войнолюбива политика.

Евреи и франкмасони, фабриканти на оръжия и богаташи от войната, международни търгаши и борсови спекуланти намираха политически субекти, отчаяни хора и херостратовски натури, които представяха войната като желана и, следователно, желателна.

На тия престъпни същества трябваше да се отдаде обстоятелството, че полската държава бе насърчена да заеме едно становище, което не се намираше в никакво съотношение към германските искания и, още по-малко, към предизвиканите от това последици. Защото, точно по отношение на Полша, германският Райх си беше наложил истински самоограничения след поемането на властта от националсоциалистите.

Една от най-ниските и глупави мерки на Версайския диктат, именно откъсването от Райха на една стара германска провинция, крещеше сама по себе си за ревизия! И какво исках аз? Аз смея да намеса тук своята личност, за щото никой друг държавник не би се осмелил да предложи на германската нация едно такова разрешение, както аз направих това.

Моето искане се състоеше само във връщането към Райха на Данциг -

следователно на един древен, чисто германски град - както и създаването на една връзка между Райха и неговата откъсната провинция, но всичко това само след като бъде одобрено от народа чрез референдуми, които пък щяха да бъдат контролирани от един международен форум. Ако г-н Чърчил и другите насъсквачи към война бяха чувствували у себе си само една частичка от онази отговорност, която аз изпитвах по отношение на Европа, те нямаше да могат да предприемат своята долна игра. Защото само на тези и на всички други европейски и извъневропейски заинтересовани във войната държавници трябваше да се припише обстоятелството, че Полша отхвърли предложенията, които не засягаха никак нито нейната чест, нито нейното съществуване, и, вместо това, прибегна до терора и до оръжието.

И в този случай едно безпримерно и, наистина, свръхчовешко въздържание ни караше да търсим, в продължение на дълги месеци, все още миролюбивия път за едно разбирателство. Въпреки непрестанните убийства на наши сънародници, дори най-сетне въпреки избиването на десетки хиляди германци. Защото, какво беше положението? Едно от най-чуждите на действителността създания на Версайския диктат, едно в политическо и във военно отношение надутото плашило, обиждаше в продължение на месеци една държава и заплашваше да я съсипе, да води сражения пред Берлин, да разгроми германската войска, да премести границата на Одер или на Елба, и така нататък.

А тази държава, Германия, гледаше търпеливо, в продължение на месеци, тази дейност, макар че беше потребно само едно единствено помръдване с ръка, за да бъде пукнат този надут от глупост и високомерие мехур.

На 2 септември тази борба още можеше да бъде избегната. Мусолини направи предложение за незабавно прекратяване на всички враждебни действия и за мирно преговаряне. Макар че Германия виждаше своите войски да напредват победоносно, аз, въпреки това, приех предложението. Обаче, английско-френските насъсквачи имаха нужда от война, а не от мир.

И те имаха нужда от една дълга война, както се изрази г-н Чембърлейн, дълга най-малко три години, защото, междувременно, те бяха вложили своите капитали в акции на оръжейната индустрия, бяха доставили машините. И сега имаха нужда от временни предпоставки за процъфтяването на техните гешефти и за амортизирането на техните инвестиции.

А освен това - каква стойност имаха изобщо за тези космополити поляците, чехите или други такива народи ?

Един германски войник намери на гарата Ла Шарите, на 19 юни 1940 г., един странен документ при претърсването на тамошните вагони. Той предаде веднага на своето по-горно началство този документ, понеже върху последния имаше една особена забележка. От там този документ отиде при други началства, на които тогава стана ясно, че са попаднали на следите на едно важно разкритие.

Гарата бе още веднъж подложена на най-основно претърсване. По този начин, в ръцете на главното командване на въоръжените сили попадна една сбирка от документи с неповторимо историческо значение. Намерени бяха тайните книжа на междусъюзническия върховен военен съвет, включително протоколите на всички заседания на това блестящо сдружение. Но този път на мистър Чърчил няма да бъде възможно просто да отрече или да излъже, че документите били неистински, както се беше опитал навремето да направи това с документите от Варшава.

Защото всички тези документи носят саморъчни бележки по бялото поле от господата Гамлен²³, Даладие, Вейган²⁴ и т. н., и могат, следователно, във всяко време да

²³ М. Г. Гамлен, (1872-1958), френски генерал. От 1931 до 1940г. - началник на Генералния щаб на френската армия и заместник председател на Върховния военен съвет. От 1939 г. е главнокомандващ съюзническите войски на Франция

²⁴ Максим Вейган (1867-1965), френски генерал. Министър на националната отбрана през 1940 г.

бъдат потвърдени или, евентуално, отречени от тях.

И тези документи правят сега разкрития за дейността на господата, които са били заинтересовани във войната и в нейното разширение. Те ще покажат, преди всичко, как за тези ледено-студени политици и военни всички малки народи са били само средство за постигане на целта. Как те са се опитвали да използват Финландия за своите интереси, как са се решили да превърнат в бойно поле Норвегия и Швеция, как са имали намерение да хвърлят в огъня Балканите, как са извършили приготовленията за бомбардирането на Батум и Баку, като са давали едно колкото дръзко, толкова и безскрупулно тълкуване на неблагоприятния за тях турски неутралитет, как са оплитали все по-дълбоко в своята мрежа Холандия и Белгия и най-сетне са ги обвързали със задължителни спогодби на генералните щабове, и много други подобни. Документите дават, обаче представа и за цялата онази дилетантска метода, с която тия политически насъсквачи към война са се опитали да овладеят подпаления от тях пожар, за техния военен демократизъм, който също е отговорен за страшната съдба, която те приготвиха за стотици хиляди и милиони войници на техните собствени страни, за тяхната варварска безсъвестност, с която съвсем хладнокръвно принуждаваха своите народи към масово евакуиране, чиито военни последици за тях самите бяха само вредни, но чиито общочовешки последици бяха покъртително жестоки.

Същите тия престъпници, обаче, са в същото това време отговорни и за вкарването на Полша във войната. Осемнадесет дни по-късно тази война бе практически приключена.

На 6 октомври 1939 г. аз говорих от това място за втори път пред германския народ. Можех да му съобща тогава за блестящото във военно отношение повяляне на полската държава. Същевременно аз отправих зов към благоразумието на отговорните лица в неприятелските държави и към самите народи, Направих предупреждение за по-нататъшното водене на войната, чиито последици можеха да бъдат само опустошителни.

Предупредих специално французите да не започват една борба, която неизбежно щеше да наруши границите и която, какъвто и да бъдеше нейният изход, щеше да бъде страшна в своите последици. Тоя зов аз отправих тогава и към останалия свят.

Във всеки случай, аз направих това, както казах тогава, страхувайки се, че не само няма да бъде чут, но и че, вероятно, тъкмо по този начин ще предизвикам гнева на заинтересованите насъсквачи към война. Точно така и стана. Отговорните елементи във Франция и Англия подушиха в този мой зов едно опасно нападение срещу - техния военен гешефт. Затова те веднага се заеха да обясняват, че всяка мисъл за споразумение е била без изгледи за успех, че такава мисъл трябвало да се смята дори за престъпление, че войната трябвало да бъде продължавана в името на културата, на човечността, на щастието, на напредъка, на цивилизацията и - ако това може да помогне! - още и в името на светата религия. И че за тази цел трябвало да бъдат мобилизирани негри и бушмени, и че тогава победата непременно щяла; да дойде от само себе си, че те трябвало само да посегнат към нея, че сам аз трябвало да зная добре това и че отдавна съм го и знаел, както и че само по тази причина! съм отправил към света своя зов за мир.

Защото, ако съм бил в положение да вярвам в победата, аз нямало да предлагам на Англия и на Франция едно споразумение без никакви условия.

За няколко дни на тези насъсквачи се удаде да ме представят пред останалия свят просто като страхливец. Заради моето предложение за мир аз бях руган, дори лично обиждам. Г-н Чембърлейн формено ме заплю пред световното обществено мнение и, съобразно с директивите на стоящите зад него насъсквачи и подбудители Чърчил, Дъф Купър, Идън, Хор Белиша и т. н., отказа дори да говори, камо ли пък да действа за мир.

Така тази група от заинтересовани едри капиталисти крещеше за продължаване на

войната. Това продължаване сега вече е започнало.

Аз дадох вече един път уверение - и вие всички, мои сънародници, знаете това - че ако някога не говоря по продължително време или ако не се случи друго нещо, това не значи, че аз нищо и не върша. У нас не е необходимо, както става в страните на демокрациите, всички самолети, които биват построени, да се изкарват пет или десет пъти повече на брой и това да се разгласява по цял свят. Дори от страна на кокошките не е изобщо много благоразумно да се разгласява нависоко за всяко току що снесено яйце. Още по-глупаво е, обаче, когато държавници крйкат пред своите съвременници, за да ги уведомят своевременно за някои проекти, които имат на ум.

На възбудената бърливост на двама от тези големи демократически държавни ръководители ние дължим това, че сме редовно осведомявани върху плановете за разширение на войната у нашите противници и особено за тяхното концентриране към Норвегия, респективно към Швеция. Докато тази британско-френска клика, следователно, се озърташе наоколо си, за да хване нови жертви, аз се постарях да завърша организационния строеж на германските въоръжени сили, да поставя на крак нови войскови части, да туря в ход военното производство и доставката на материали, както и да заповядам да бъде извършено последното обучение на всички въоръжени сили, с оглед на техните нови задачи.

Освен това, лошото време, късно през есента и през зимата, ни принуждаваше да отложим военните операции. В течение на месец март, обаче, ние се научихме за британско-френските намерения - Англия и Франция да се намесят в руско-финландския конфликт - но не толкова за да помогнат на финландците, колкото за да увредят на Русия, в лицето на която те виждаха една сътрудническа с Германия държава.

От това намерение се разви отпосле решението за активна намеса във Финландия, доколкото е възможно, за да се получи по този начин една база за разширението на войната в Източно море. Но същевременно все повече изпъкнаха и предложенията на междусъюзническият върховен военен съвет, или да бъдат хвърлени в огъня Балканите и Мала-Азия, за да се лиши по този начин Райхът от доставката на руски и румънски петрол, или да се сложи ръка върху шведските железни руди.

С това намерение трябваше да бъде предприет един десант в Норвегия, чиято цел щеше да бъде, преди всичко, да се завземе железопътната линия за пренасяне руда от Нарвик през Швеция до пристанището на Лулея. Сключването на руско-финландския мир направи в последната минута да остане пак на заден план вече проектираната акция в северните държави.

Няколко дни по-късно, обаче, тези намерения се очертаха отново точно и намериха своята проява в едно ясно решение. Англия и Франция се бяха споразумели да пред- приемат ударно завземането в Норвегия на редица важни пунктове, под предлог да попречат по този начин на понататъшното военно подпомагане на Германия с шведска руда.

За да си осигурят напълно шведската руда, те имаха намерение да нахлуят в самата Швеция и да отстранят - по възможност приятелски, но, ако е необходимо и със сила - малките военни части, които Швеция беше в състояние да постави на крак. Че тази опасност беше непосредствено предстояща, това ние научихме от необузданата бърливост на самия първи лорд на британското адмиралтейство. Друго едно потвърждение на това ние получихме чрез загатването, което беше направил, пред един чужд дипломат френският министър-председател Рейно.

Че този срок, обаче, е бил продължаван вече на два пъти още преди 8 април и че на 8 април трябваше да стане завземането. И че тази дата е била, следователно, третият и последен срок - това ние научихме съвсем скоро дори окончателно го знаем едва след като бяха намерени протоколите на върховния военен съвет.

Прочее, щом като стана ясна опасността за въвлича- нето и на северните страни

във войната, аз наредих да се вземат необходимите мерки и за германските въоръжени сили. Случаят с Алтмарк” показваше вече, че норвежкото правителство не е готово да пази своя неутралитет. Независимо от това, от съобщенията на някои агенти ли- чеше, че поне между някои ръководни личности на норвежкото правителство и съюзниците съществува вече тясно споразумение.

Най-сетне, реакцията на Норвегия срещу навлизането на британски кораби в норвежки териториални води, за да поставят там мини, прогони и последното съмнение.

По този начин бе предизвикано началото на подготвената до най-дребни подробности германска акция.

И действително, сега положението беше малко по-друго, отколкото ни се представяше на 9 април. Докато тогава вярвахме, че сме изпреварили поне с няколко часа английската окупация, днес знаем, че дебаркирането на английските войски е било предвидено още за 8-и, че натоварването на британските войски на корабите е било започнато на 5-и и 6-и, но че в същия момент в британското адмиралтейство са се получили първите съобщения за германските мерки, респективно за излизането на германската флота, и че, под впечатлението от този факт, господин Чърчил се е решил да нареди да бъдат отново свалени от корабите вече натоварените войски, за да накара да бъдат германските кораби нападнати най-първо

от британската флота.

Този опит претърпя неуспех. Само един единствен английски разрушител дойде в досег с германските морски сили и бе пратен на дъното. На този кораб не се удаде вече да-” предаде каквото и да било съобщение до британското адмиралтейство или до английските морски сили.

Така, на 9 април последва стоварването на германски части в една област, която се простира на север от Осло чак до Нарвик. Когато в Лондон се получиха първите съобщения за това, първият лорд на адмиралтейството мистър Чърчил вече от дълги часове очакваше с нетърпение успехите на своята флота. Този удар, господа народни представители, беше най-смелото предприятие в германската военна история.

Неговото успешно прокаране бе възможно само благодарение на ръководството и държанието на всички участващи в него германски войници. Това, което извършиха нашите три рода оръжие - сухоземни войски, морината и въздушните войски - в тази борба за Норвегия, им осигурява признаването на най-висши войнишки добродетели. Морината извърши своите операции, а по-късно и транспортите, срещу един неприятел, който, общо взето, притежаваше десет пъти повече сили. Всички части от нашата млада военна морина се покриха при този случай с непреходна слава. Едва след войната ще бъде възможно да се говори за мъчнотиите, които се появиха точно в този поход, поради многобройни непредвидени обрати, нападения и нещастни случаи. Заслугата за това, че накрай всичко това бе все пак преодоляно, се дължи на представянето на войската и на нейното ръководство. Въздушните войски, които често пъти бяха единствената възможност за транспорт и за връзка в това огромно, обширно пространство, надминаха себе си. Безумно смели нападения върху неприятеля, върху кораби и десантни войски едва ли стоят по-високо от упоритото геройство на ония транспортни летци, които, въпреки невъобразимо лошото време, непрестанно излитаха отново над страната на среднощното слънце, за да стоварват там войници или да хвърлят товар, често пъти в сред снежни бури.

фиордите на Норвегия станаха гробници на многобройни британски военни кораби. Пред непрекъснатите силни нападения на германските бомбардировачи и „шуки”, британската флота най-сетне трябваше да отстъпи и да опразни ония области, за които едва няколко седмици преди това един английски вестник твърдеше по най-безвкусен начин, че „за Англия щяло да бъде удоволствие да приеме там германското предизвикателство за борба”.

Войската. Самото числено превъзходство на противника поставяше на войниците от войската големи изисквания. На някои места въздушни десантни части им дадоха първата възможност да спечелят опорни точки. След това взеха да се точат дивизия след дивизия и войната за- почна в една област, която притежаваше една извънредно голяма естествена отбранителна сила и - що се отнася до норвежките военни части - беше отбранявана твърде храбро.

Във всеки случай, за англичаните, които бяха стоварени в Норвегия, може да се каже само това, че единствено- то забележително нещо в тяхното съществуване беше безсъвестността, с която те стоварваха на сушата като експедиционен корпус толкова лошо обучени, недостатъчно въоръжени и жалко ръководени войници. Още от самото начало тяхното поражение беше сигурно.

Но това, което извършиха в Норвегия германската пехота, пионерите, нашите артилеристи, нашите осведомителни и строителни части, може да бъде означен само като едно гордо геройство в борбата и в труда. Ду мата „Нарвик” ще остане завинаги в историята като един великолепен символ за духа на войската на националсоциалистическия велик германски Райх.

Доскоро господата Чърчил, Чембърлейн и Даладие бяха много лошо осведомени върху същината на велико германското единение. Тогава аз възвестих, че бъдещето ще ги научи на нещо по-друго. И аз смея да допусна, че именно участието на австрийска планински войскови части в този най-северен фронт на нашата борба за свобода, ще им е дало необходимото осветление за великия германски Райх и за неговите синове.

Жалко е, че гренадирите на г-н Чембърлейн не обърнаха на тия факти необходимото и преди всичко трайно внимание, а предпочетоха да смятат, че работата си е останала така, както беше в първите моменти на ново присъединените към Райха племена на нашия народ.

Военното ръководство. Генерал фон Фалкенхорст ръководеше тези операции в Норвегия по суша. Генерал-лейтенант Дитл беше героят на Нарвик. Операциите по море бяха извършени под ръководството на генерал-ад-мирал Залвехтер, заедно с адмиралите Карлс и Бьом и вицеадмирал Лютиенс. Операциите на въздушните войски се намираха под ръководството на генерал-полковник Милх и генерал-лейтенант Гайслер. Върховното командване на въоръжените сили - с генерал-полковник Кайтел като шеф на върховното командване и генерал Йодл като шеф на генералния щаб, бяха отговорни за изпълнението на моите нареждания, за цялата акция.

Преди още да беше завършен походът в Норвегия, новините от запад започнаха да стават все по-застрашителни. Докато още преди началото на войната бяха направени приготовления, щото в случай на една необходима разпрания с Франция, или с Англия, да бъде пробита линията Мажино - едно съоръжение, за което германските войски бяха обучени и за което те бяха снабдени с потребните оръжия, още в първите военни месеци се яви на лице необходимостта да се обмисли и една евентуална акция срещу Белгия, респективно срещу Холандия.

Докато отначало Германия не бе изпратила срещу Холандия и Белгия почти никакви военни сили, освен необходимите части за поддържане на сигурността, а бе почнала да изгражда своята укрепителна система на френско-белгийската граница ставаше едно видимо натрупване на френски войски. Особено концентрирането на почти всички бронирани и моторизирани дивизии в този сектор даваше да се разбере, че съществуваше намерението или, във всеки случай, поне възможността, за светкавично нападение към германската граница през Белгия. От решаващо значение, обаче, беше следната констатация - докато, в случай на едно лоялно тълкуване на белгийско-холандския неутралитет двете страни биха били принудени, а именно поради концентрацията на англо-френски части по тяхната граница и те от своя страна да насочат вниманието си на запад. Те, напротив, започнаха със същото темпо да изтеглят все повече войски точно от оная област, за да ги струпват на границата към

Германия. Също и сведенията за водещите се генералшабни разговори хвърляха една своеобразна светлина върху белгийско-холандския неутралитет.

Няма нужда да подчертавам, че тия разговори, ако са били действително неутрални, би трябвало да се водят на двете страни. Впрочем, признаците за една акция на френско-английската войска през Холандия и Белгия срещу германската индустриална област се засилваха толкова много, че най-сетне от наша страна тази заплаха трябваше да бъде разгледана като най-сериозна опасност.

Затова аз обърнах вниманието на германската войска върху тази възможност за развитието на събитията и й дадох необходимите подробни наставления. В многобройни конференции, при върховното командване на въоръжените сили, с главнокомандуващите на трите рода войска, с ръководителите на войсковите групи и армии, чак до ръководителите на важни отделни части бяха поставени и разисквани задачите и бяха възприети от войската с пълно разбиране, като основа за едно особено обучение. Съобразно с това, целият германски план за настъпление претърпя необходимите изменения.

Грижливите наблюдения, които бяха направени навсякъде, постепенно доведоха до неизбежното убеждение, че от началото на май нататък във всеки момент можеше да се разчита на едно англо-френско нападение. На 6 и на 7 май особено въз основа на подслушани телефонни разговори, които бяха водени, относно опасенията, че сега вече във всеки момент трябва да се очаква настъплението на така наречените съюзници в Холандия и в Белгия. Затова на следния ден, 9-и, аз дадох заповед за незабавно нападение на 10 май, 5 часа и 45 минути сутринта.

Основната идея на тези операции беше - като се откажем от дребни странични успехи, така да бъдат използвани всички въоръжени сили - и преди всичко сухопътните войски и въздушните сили, че при цялостно осъществяване на предвидените операции да бъде постигнато пълното унищожение на френско-английските сили.

За разлика от плана на Шлифен през 1914 г., аз разпоредих центърът на тежестта на операциите да бъде поставен в лявото крило на фронта, обаче, като се запази привидно противната версия. Това заблуждение успя. Впрочем, прокарането на цялата операция за мене бе улеснено от мерките на самия противник.

Защото концентрирането на всички англо-френски моторизирани части срещу Белгия караше да се смята за сигурно, че във върховното командване на съюзните войски съществува решението за най-бързо напредване в тази област. Затова, с пълна вяра в твърдостта на всички поставени на крак германски пехотни дивизии, трябваше да бъде предприето едно нападение срещу десния фланг на френско-английските моторизирани части, което трябваше да доведе до тяхното пълно разбиване и разпръскване, дори вероятно и до тяхното обграждане.

Като втора операция аз бях предвидил достигането на Сена при Хавър, както и осигуряването на една изходна позиция на Сомма и Ена за третото нападение, което трябваше да бъде развито от най-силни войскове части, през високото плато от Лангр към швейцарската граница.

Достигането на брега южно от Бордо беше предвидено като завършек на операциите. В тези рамки и в тази последователност бяха извършени и самите операции. За постигането на тия най-големи бойни успехи в световната история трябва да се благодари най-напред на самия германски войник. На всички места, гдето бе поставен да Действува, той отново прояви най-добри качества.

Всички германски племена имат еднакво участие в тази слава. Също и войниците от младите, едва през 1938 г. присъединени нови области на Райха, се биха образцово и дадоха своята кръвна дан.

Поради това геройско участие на всички германци, националсоциалистическият велик германски Райх, който ще се роди от тази борба, ще бъде завинаги свят и скъп не

само за днешните поколения, но и за бъдещите. Като започвам с преценка на войсковите части, на чиято дейност трябва да се благодари за тази славна победа, трябва да кажа, че най-голямата похвала се пада на военното ръководство, което точно в този поход се оказа на висотата на всички изисквания.

Войската. Тя разреши поставените ѝ задачи, под ръководството на началника на генералния щаб Халдер, по един наистина славен начин. Ако ръководният апарат на германската войска в миналото се смяташе за най-добрият в света, тогава днешният заслужава най-малко поне същото възхищение.

Впрочем, щом като успехът е от решаващо значение за последната преценка, ръководството на новата германска войска трябва да се смята за по-добро. Западната армия, под заповедите на генерал-полковниците Ритер фон Лееб, фон Рундщет и фон Бок, бе разделена на три войскови групи.

Войсковата група на генерал Ритер фон Лееб имаше на първо място задачата да държи, с най-силни отбранителни части, в отбранително положение лявото крило на германския западен фронт, като се почне от швейцарската граница и се стигне до Мозел. Едва за по-нататъшния развой на операциите бе предвидено и този фронт да се намеси активно, с две армии, в унищожителното сражение, под ръководството на генерал-полковника фон Вицлебен и на генерал Долман.

На 10 май, в 5 часа и 35 минути сутринта, двете войскове групи на генерал-полковниците фон Рундщет и фон Бок започнаха своето настъпление. Тяхната задача беше да пробият неприятелските погранични позиции по целия фронт от Мозел до Северно море, да окупират Холандия, да проникнат към Анверс и позицията на Дил, да завземат Лиеж. Преди всичко, обаче, със струпаните нападателни сили на лявото крило, да достигнат Маас, да осигурят при Седан преминаването между Намюр и Каринян, като се използват най-добре бронираните и моторизирани дивизии, а в по-нататъшния ход на операциите, като бъдат обхванати всички разполагаеми бронирани и моторизирани дивизии и, като се използва каналната и речна система на Ена и на Сома, да проникнат до морето.

На южната войска група на Рундщет се падна, освен това, важната задача да осигури планомерно, в процеса на пробива, предвидената закрила на левия фланг, за да бъде предварително изключено едно повторение на „чудото на Марна“ от 1914 г.

Тази огромна операция, която имаше решаващо значение за по-нататъшния развой на войната и която доведе, според нашите планове, до унищожение на главната маса на френската войска, както и на целия британски експедиционен корпус, даде възможност на германското ръководство да се прояви в пълния си блясък.

Освен двамата началници на войскове групи и техните началници на генералния щаб генерал-лейтенант фон Зоденщерн и генерал-лейтенант фон Залмут, следните военачалници си спечелиха най-големи заслуги: генерал-полковник Клуге, като началник на четвъртата армия, генерал-полковник Лист, като началник на дванадесетата армия, генерал-полковник фон Райхенау, като началник на шестата армия, генерал фон Кюхлер като началник на осемнадесетата армия, генерал Буш като началник на шестнадесетата армия, генералите: фон Клайст, Гудериан, Хот и Хьопнер - като началници на бронирани и моторизирани части. Големият брой други генерали и офицери, които се отличиха при тези операции, са ви известни, господа народни представители, от награждаването им с най-високи отличия.

Продължаването на операциите в обща посока към Ена и Сена нямаше за първа цел да бъде завзет Париж, а да се създаде, респективно да се осигури, една изходна позиция за пробив към швейцарската граница. И тази огромна нападателна операция бе извършена планомерно, благодарение на отличното ръководство от страна на всички чинове.

Настъпилата между това промяна във върховното командване на френската войска трябваше да съживи отново нейната отбранителна сила и да се даде на нещастно

започналата борба желанието от съюзниците обрат. Действително, на много места новите нападателни операции на германската войска можаха да бъдат прокарани едва след като бе преодоляна една най-упорита съпротива.

Не само смелостта, но и обучението на германските войници тук имаше възможност да се прояви най-добре. Насърчавана от примера на безброй офицери и подофицери, както и на отделни храбри войници, пехотата, и при най-трудни положения, напредваше непрестанно. Париж падна!

Сломването на неприятелската съпротива на Ена откри пътя за пробив към швейцарската граница. В един огромен обход, войските шурмуваха в тила на линията Мажино, а самата тази линия бе нападната на две места - западно от Саар-брюкен и откъм Нойбрайзах - от излязлата из резервите войска група Лееб, и беше пробита под командата на генералите фон Вицлебен и Долман.

Така се удаде, не само да бъде обкръжен изцяло огромният фронт на френската съпротива, но и да бъде раздробен на отделни части и принуден на известните вече капитулации. Тези операции бяха увенчани със започналото след това общо настъпление на всички германски армии - начело пак с несравнимите бронирани и моторизирани дивизии на сухопътните войски - с цел да бъдат унищожени разнебитените остатъци на френската войска, респективно да бъде завзета френската територия, като едно ляво крило се насочи надолу по Рона, в посока на Марсилия, а едно дясно крило - по Лоара, в посока на Бордо и испанската граница.

Върху станалото, между това, влизане на нашата съюзница във войната, ще говоря подробно на друго място.

Когато маршал, Петен предложи Франция да сложи оръжие, той не сложи едно оръжие, което още имаше в ръката си, а тури край на едно положение, което беше неудържимо в очите на всеки войник. Само кървавият дилетантизъм на г-н Чърчила може, или да не признава това, или да го отрича, въпреки че е уверен в противното.

В тази втора, трета и последна фаза на тази война се отличиха, като армейски началници, редом с вече наименуваните генерали, още и генерал-полковник фон Вицлебен и генералите фон Вайкс, Долман, Щраус. В състава на отделните армии се сражаваха също и храбрите дивизии и отряди на националсоциалистическите формации.

Ако изказвам на тези генерали като дивизионни, бригадни и армейски началници, своята благодарност и благодарността на германския народ, тази благодарност важи същевременно и за всички останали офицери, които е невъзможно да бъдат наименовани отделно, и особено за безименните работници в генералния щаб.

В тази борба германският пехотинец се оказа пак такъв, какъвто той е бил винаги - най-добрата пехота в света. На нея съперничеха всички други родове оръжие - артилерия и пионери и, преди всичко, младите формации на нашите бронирани и моторизирани части. С тази война германските бронирани войски записаха името си в световната история. Хората от националсоциалистическите въоръжени формации имат също участие в тази слава. Но и осведомителните части, строителните части на пионерите, железопътните строителни части и т. н. заслужават, съобразно със своите заслуги, най-голяма похвала.

След войските, следваха командите на организацията Тод, на трудовата повинност и на националсоциалистическите формации, които също помагаша да бъдат поставени отново в ред пътищата, мостовете, както и движението. В състава на сухопътните войски, обаче, този път действаха и части от артилерията на нашите въздушни сили.

В най-предните линии на фронта те помагаша да бъде сломена съпротивителната и нападателната сила на неприятеля. За тяхната дейност ще може да бъде говорено по-късно.

Въздушните войски. Когато се пукна зората на 10 май, хиляди бойни машини и

„шуки”, закриляни от разрушители, се спуснаха над неприятелските летища. За няколко дни бе извоювано пълното господство във въздуха. В нито един момент на борбата то не бе изпуснато вече от ръцете ни. Само там, гдето временно не можах да се покажат германски летци, можах да се появят за късо време неприятелски бомбардировачи. Тяхната дейност, впрочем, остана ограничена в рамките на нощта.

Участието на въздушните сили в тази борба стана под заповедите на генералфелдмаршала. Тяхната задача беше:

1. Да унищожат неприятелските въздушни войски, респективно да ги прогонят от небосклона;

2. Да подпомагат пряко и непряко, чрез непрекъснати нападения, борещи се войски;

3. Да разрушат у неприятеля средствата на ръководството и на движението;

4. Да разклатят и да сломят неприятелския морал и неприятелската съпротивителна сила;

5. Да стоварват, като авангарди, парашутни части. Начинът, по който бе извършено в общи линии това оперативно участие, както и неговото съобразяване с тактическите изисквания на момента, бяха отлични. Ако без храбростта на сухопътните войски никога не биха могли да бъдат постигнати спечелените успехи, то без героичното участие на въздушните войски пък всяка храброст на сухопътните би останала напразна. Сухопътни и въздушни войски заслужават еднакво най-голяма слава!

Участието на въздушните войски на западния фронт се извърши под личното главно командване на генералфелдмаршала Гьоринг. Началник на неговия генерален щаб беше генерал-майор Йешонек. Двете въздушни флоти бяха поставени под заповедите на генерала от въздухоплаване то Шперле и на генерала от въздухоплаването Кеселринг. Намиращите се под тяхна заповед въздухоплавателни корпуси бяха командувани от генералите от въздухоплаване- то Грауерт, Келер, генерал-лейтенант Льорцер, генерал-лейтенант фон Грайм, както и генерал-майор фон Рихтхофен. Двата корпуса на противовъздушната артилерия се. намираха под заповедите на генерала от противовъздушната артилерия Вайзе и на генерал-майора Деслох. Особено отличие заслужава 9-та въздухоплавателна дивизия, под водачеството на своя генерал-майор Кьолер. Сам командирът на парашутните войски, генералът от въздухоплаването Щудент, бе тежко ранен. По-нататъшното водене на въздушната война в Норвегия стана под заповедите на генерала от въздухоплаването Щумпф.

Докато милиони германски войници от сухопътните войски, от въздушните войски и от въоръжените формации на Националсоциалистическата партия вземаха участие в тези борби, други не можеха да бъдат откъснати от изграждането на намиращите се в родината резервни части. Много от най-способните офицери - колкото тежко и да беше това за тях самите- трябваше да ръководят и надзират обучението на ония войници, които могат да идат едва по-късно на фронта, било като резерва, било като нови части. Както във всички случаи, така и тука, въпреки всяко разбиране за вътрешното вълнение на чувстващите се пренебрегнати, от решаващо значение бяха висшите общи интереси. Партия и държава, войска, marina, въздушни сили и националсоциалистическите защитни групи дадоха на фронта всеки човек, от когото можах да се лишат по някакъв начин. Но, без осигуряването на резервни войски, на резервната въздушна флота, на резервните формации на защитните групи, както и на Партията и на държавата изобщо не би могла да се води борбата на фронта.

Като организатори на резервните войски в родината, на снабдяването и разширението на въздушните войски най-големи заслуги си спечелиха генералът от артилерията Фром и генералът от въздухоплаването Удет. Не мога да завърша

изброяването на всички тези заслужили генерали и адмирали, без да спомена специално и за ония, които са мои най-близки сътрудници в самия щаб на върховното главно командване: генерал-полковник Кайтел, като шеф на върховното командване на въоръжените сили, и генерал-майор Йодл, като шеф на неговия щаб. В дълги, изпълнени с грижи и с работа, месеци, те имат, заедно със своите офицери, най-голям дял в осъществяването на моите планове и идеи. Преценяването на постиженията на нашата marina и на нейните водачи ще може да бъде пълно едва в края на тази война.

Като приключвам това чисто военно разглеждане на събитията, истината ме кара да констатирам историческия факт, че всичко това не би било възможно, ако не беше опазен отечественият фронт - и в това отношение начело стои работата и дейността на Националсоциалистическата партия. Още в 1919 година, по времето на големия упадък, тя прокламира в своята програма възстановяването на една германска народна войска и, в продължение на десетилетия, се застъпваше с фанатична решителност затова свое искане. Без нейната дейност биха изчезнали всички предпоставки за възраждането на германския Райх, а заедно с това и за създаването на една германска войска.

Партията, обаче, даваше на борбата преди всичко своята светогледна основа. По този начин, срещу безсмисленото застъпване, на живот и смърт, на нашите демократически противници за интересите на техните плутокрации, Партията противопостави защитата на една социално-народна общност. Затова, като резултат на нейната дейност, се явява и онова единство между фронта и родина та, което, за жалост, не съществуваше през Световната война.

По тази причина аз искам да назова измежду техните редици следните лица, на които, редом с безброй други се пада най-голяма заслуга за създаването на възможността да бъдат празнувани отново победи в нова Германия: партийният другар райхсминистър Хес, който сам е стар войник от Световната война, беше още от първия момент на основаването на Движението най-верен борец за създаването на тази днешна държава и на нейната войска, партийният другар, началник щаба на щурмови те отреди Луце организира милионните маси на хората от щурмовите отряди, в смисъла на върховното държавно опазване и осигури тяхното преди следвоенно образование, партийният другар Химлер организира цялата служба на държавната сигурност на нашия Райх, както и формациите на въоръжените защитни групи на Партията; партийният другар Хийрл е основател и ръководител на трудовата повинност в Райха, партийният другар Лай е гарант за държането на нашето германско работничество, партийния другар райхсминистър генерал-майор Тод е организаторът на производството на оръжия и муниции и си спечели незабравими заслуги като строител на нашата мощна стратегическа пътна мрежа, както и на укрепени, фронт на запад, партийният другар министър д-р Гьобелс е ръководителят на една пропаганда, чиято висота изпъква най-ярко при нейното сравнение с пропагандата от световната война.

Между многобройните организации на отечествени, фронт трябва да бъдат споменати още и организацията на военната зимна помощна акция и на националсоциалистическото народно благоденствие под ръководството на партийния другар Хилгенфелд, както и германския Червен кръст, а освен това Съюзът за въздушната защита и райха, под ръководството на генерала от противовъздушната артилерия фон Шрьодер. Не мога да приключа тази възхвала, без да благодаря и на човека, който от години, във вярна, неуморна и самоунищожителна работа осъществява моите външно-политически насоки. Името на партийния другар фон Рибентроп като райхсминистър на външните работи ще остане завинаги свързано с политическото издигане на германската нация.

Господа народни представители!

Аз се реших, като водач и върховен главнокомандуващ на германските въоръжени сили, да отдам почит на най-заслужилите генерали пред този форум, който е в

действителност представител на целия германски народ. Начело трябва да поставя оня човек, за когото ми е трудно да намеря достатъчно голяма благодарност за заслугите, които свързват неговото име с Движението, с държавата и преди всичко с германските въздушни войски.

От времето на основаването на шурмовите отреди, партийният другар Гьоринг е свързан с развоя и издигането на Движението. Откакто поехме властта, неговата енергия и неговото чувство за отговорност към германския народ и към германския Райх дадоха такива постижения в многобройни области, които човек не може да си представи извън рамките на историята на нашия народ и нашия Райх. От възстановяването на германските въоръжени сили, той стана създател на германските въздушни войски. Само на малцина смъртни е дадено да създадат от нищо, в течение на един човешки живот, един военен инструмент и да го развият като най-силно оръжие от тоя род на целия свят.

Той даде на въздушните войски преди всичко своя дух. Още като създател на германските въздушни войски генералфелдмаршал Гьоринг, като човек, направи най-голям принос за изграждането на германските въоръжени сили. Като водач на германските въздушни войски в досегашния развой на войната, той помогна за създаване предпоставките на победата. Неговите заслуги са небивали. Затова аз го назначавам за райхмаршал на великия германски Райх и го награждавам с великото за нас отличие - Железния кръст.

Заради техните заслуги за победата на германското оръжие в борбата за свободата и бъдещето на нашия велик германски Райх, повишавам: главнокомандувачия войската фон Браухич в чин генерал фелдмаршал, генерал полковник фон Рундщет, главнокомандуващ на армейската група А, в чин генерал фелдмаршал, генерал-полковник фон Лееб, главнокомандуващ армейската група С, в чин генерал фелдмаршал, генерал-полковник фон Бок главнокомандващ армейската група В, в чин генерал фелдмаршал; генерал-полковник Лист, главнокомандващ на 12-та армия, в чин генерал фелдмаршал, генерал-полковник фон Клуге, главнокомандващ на 4-та армия, в чин генерал-фелдмаршал, генерал-полковник фон Вицлебен, главнокомандващ на 1-та армия, в чин генерал фелдмаршал, генерал полковник фон Райхенау, главнокомандващ на 6-та армия, в чин генерал фелдмаршал.

Повишавам: - генерал Халдер, началник на генералния щаб на войската, в чин генерал-полковник; генерал Долман, главнокомандващ на 7-та армия, в чин генерал полковник; генерал фрайхер фон Вайкс, главнокомандващ на 2-та армия, в чин генерал-полковник; генерал Буш, главнокомандващ на 16-та армия, в чин генерал-полковник; генерал Щраус, главнокомандващ на 9-та армия, в чин генерал-полковник; генерал фон фалкенхорст, военен командант на Норвегия, в чин генерал-полковник; генерала фон Клайст, командир на 12-я армейски корпус, в чин генерал-полковник; генерал фон Шоберт, командир на 7-я армейски корпус, в чин генерал-полковник; генерал Гудериан, командир на 19-я армейски корпус, в чин генерал полковник; генерал Хаазе, командир на 3-я армейски корпус, в чин генерал-полковник; генерал Хьопнер, командир на 16-я армейски корпус, в чин генерал-полковник; генерала фром, началник на войсковото въоръжава не и главнокомандващ на резервните войски, в чин генерал-полковник.

Като вземам в съображение неповторимите му заслуги, повишавам генерал-лейтенанта Дийтл, командир на планинския корпус в Норвегия, в чин генерал от пехотата и го награждавам, като първи офицер от германската войска, с дъбовите листа на рицарския кръст на Железния кръст.

Като си запазвам правото по-късно да направя обща преценка на водачите и офицерите от военната marina на Райха, повишавам в чин генерал-адмирал адмирала Карлс, командир на флотската станция Източно море и същевременно главнокомандващ на флотската група Изток.

Предвид на неповторимите постижения на германските въздушни войски, повишавам генерал-полковник Милх в чин генерал фелдмаршал; генерала от въздухоплаването Кеселринг в чин генерал фелдмаршал. Освен това, повишавам генерала от въздухоплаването Щумпф в чин генерал-полковник; генерала от въздухоплаването Граuert в чин генерал-полковник; генерала от въздухоплаването Келервлин генерал-полковник; генерала от противовъздушната артилерия Вайзе в чин генерал-полковник; генерала от въздухоплаването Удет в чин генерал полковник. Повишавам, освен това, в чин генерал от въздухоплаването : генерал-лейтенанта Гайслер, генерал-май-ора Йешонек, генерал-лейтенанта Льорцер, генерал-лейтенанта ритер фон Грайм и генерал-майора фрайхер фон Рихтхофен.

В моето върховно командване на въоръжените сили повишавам генерал-полковника Кайтел в чин генерал фелдмаршал, генерал-майора Йодл в чин генерал от артилерията.

Като оповестявам тези повишения пред този форум, а с това и пред цялата германска нация, по повод на най-успешните военни операции в нашата история, аз отдавам по този начин почит на цялата войска на нацио-налсоциалистическия велик германски Райх.

Не мога да приключа разглеждането на тази борба, без да спомена, още на това място, за нашата съюзничка. Откакто съществува един националсоциалистически режим, в неговата външнополитическа програма бяха поставени две цели:

1. Осъществяването на едно истинско споразумение и приятелство с Италия и
1. Осъществяването на също такова отношение към Англия.

Мои партийни другари, вие знаете, че тези схващания ме вълнуваха още преди двадесет години точно тъй, както и по-сетне.

Тази мисъл съм разглеждал и защитавал безброй пъти, публицистично и в речи, докато сам аз бях само опозиционер в демократическата република. Щом германският народ ме натовари с неговото ръководство, аз веднага се опитах да осъществя практически тази най- стара цел на националсоциалистическата външна политика. И днес още ми е мъчно, че въпреки всички мои усилия, не се удаде да дойдем до онова приятелство с Англия, което, както мисля аз, би било благодат за двата народа. Толкова повече, че това не ми се удаде, въпреки непрестанните ми искрени усилия.

Но аз съм толкова по-щастлив, че поне първата точка от програмата на моята външна политика бе осъществена. За това дължа благодарност преди всичко на гения, който стои днес начело на италианския народ.

Защото, само благодарение на неговата дейност, бе възможно да бъдат поведени по един път двете революции, които в духовно отношение са толкова сродни помежду си и, накрая, чрез общо пролятата кръв, да бъде запечатан един съюз, на който е съдено да разкрие нов живот за Европа, фактът, че аз лично имам честта да бъда приятел на този човек, ме прави щастлив, предвид особеността на неговата жизнена съдба, която има толкова общи страни с моята собствена съдба, както и нашите две революции, даже историята на единението и въздигането на нашите две нации имат общи страни.

След въздигането на германския народ, ние можахме да чуем единствено от Италия човешки гласове на хора които ни разбират. От това взаимно разбиране израства една жива общност на интереси. Тя бе установена най- сетне в договори.

Когато, въпреки моето желание и воля, през изтеклата година тази война бе наложена на германския народ, между Мусолини и мене стана едно разглеждане на по-нататъшното поведение на нашите две държави.

Ползата, която бе принесена на Райха от държането на Италия, бе извънредно

голяма. Не само в стопанско отношение положението и държането на Италия беше от полза за нас, но същото беше и във военно отношение. Още от самото начало Италия възпря мощни сили на нашите неприятели и парализира, преди всичко, тяхната свобода на стратегическата диспозиция.

Но когато Мусолини сметна, че е дошъл моментът и с оръжие в ръка да вземе становище срещу непрестанните непоносими насилия, които бяха вършени над Италия, особено чрез френска и английска намеса, и когато кралят обяви войната, това стана напълно свободно по негово решение. Толкова по-голямо трябва да бъде нашето чувство на благодарност.

Влизането на Италия във войната помогна да бъде разбрано по-скоро във Франция, че няма никакви изгледи за успех при една по-нататъшна съпротива. Оттогава нашата съюзничка се бореше най-първо по билото и върховете на Алпите* а сега и в широките пространства в областта на своите интереси. Точно нейните днешни въздушни нападения и борбите по море се водят в духа, който е присъщ на фашистката революция, а се следят от нас в духа на чувствата, които националсоциализмът изпитва към фашистка Италия.

Всяка болка на Италия, каквато изпитахме тези дни заради смъртта на Балбо²⁵, е болка и на Германия.

Всяка радост на Италия е и наша радост. Нашето сътрудничество в политическата и във военната област е пълно. То ще премахне неправдата, която е нанасяна на германския и на италианския народи в течение на столетия. Защото в края на всичко стои общата победа!

Ако сега говоря за бъдещето, господа народни представители, господа членове на германския Райхстаг, не правя това, за да самохвалявам и да говоря празни приказки. Това последното мога да предоставя на другите, които и повече се нуждаят от него, като например на г-н Чърчил. Без никакво пресилване, бих искал да нарисувам сега една картина на положението, такова, каквото то е и каквото го виждам.

Развоят на намиращите се днес зад гърба ни десет месеца от настоящата война показва, че моите схващания са били правилни, а мненията на нашите противници не. Ако някои така наречени английски държавници уверяват, че тяхната страна излизала от всяко поражение и от всеки неуспех по-силна, тогава не е никак надменно, ако аз ви съобща сега, че ние също излязохме от своите успехи по-силни.

Още на 1 септември миналата година аз ви заявих, че каквото и да дойде, нито силата на оръжието, нито времето ще могат да сломят Германия. Днес Райхът е във военно отношение по-силен, отколкото когато и да било по-рано. Вие видяхте загубите, които германската войска претърпя през последните три месеца и които, взето отделно, безспорно са тежки, но, общо погледнато, са съвсем малки.

Като си помислите, че през това време ние изградихме един фронт, който се простира от Нордкап до испанската граница, тогава тия загуби, особено в сравнение със загубите от Световната война, са извънредно малки. Причината за това се крие, освен в отличното ръководство, още в прекрасното тактическо обучение на всеки отделен войник, на отделните формации, както и на сътрудничеството на отделните родове оръжие. Друга една причина се крие в доброкачествеността и в целесъобразността на новите оръжия, а третата причина - в съзнателното отказване от всякакъв така наречен успех за престиж.

Сам аз се стараех, по начало, да отбягвам всяко нападение и всяка операция, която

²⁵ Итало Балбо е сред най-видните сподвижници на Мусолини в Италия. Той е сред строителите на фашистка Италия. През юни 1929г. италианска въздушна ескадра кацна във Варна, начело с държавния секретар на авиацията Балбо. Самият адмирал Балбо демонстрира възможностите на италианската авиация като прелетя Атлантическия океан през 1931 г., а през 1933 г. 24 хидроплана стигнаха до Чикаго Балбо загина при един полет в Средиземно море.

не е необходима в смисъл на едно действително унищожение на противника, а се предприема само заради някакъв мним престиж. Въпреки това, естествено, ние се бяхме подготвили за много по-големи загуби. Спестените по този начин хора на германския народ ще бъдат от полза за по-нататъшното водене на наложената ни борба за свобода.

В този момент много от нашите дивизии се изтеглят от Франция и се отправят пак към своите гарнизони в родината. Много войници могат да получат отпуск. Оръжия и съоръжения отново ще бъдат поставени в ред или ще бъдат заменени с нов материал. Изобщо взето, войската днес е по-силна, отколкото когато и да било по-рано.

Второ - оръжията. Загубата на оръжия в норвежкия поход и особено в похода срещу Холандия, Белгия и Франция е съвсем незначителна. Тя не стои в никакво съотношение с производството. В този момент, когато говоря, сухопътните и въздушните войски също са по-съвършени и по-силни в своето въоръжение, отколкото бяха преди настъплението на запад.

Трето - снабдяването с муниции. Снабдяването с муниции бе подготвено в такива размери, натрупаните количества са толкова големи, че в много области сега трябва да се предприеме ограничение или отлагане на производството, понеже складовете и помещенията с които разполагаме, дори при най-голямо разширение, отчасти не биха били в състояние да поберат засилените доставки. Изразходването на муниции беше, както и в Полша, по-малко от всички очаквания. Изобщо, то не стои в никакво съотношение към запасите. Затова, в този момент, общото запасяване на сухопътните и въздушните войски с всякакво оръжие е съществено по-голямо, отколкото беше преди настъплението на запад.

Четвърто - военно и стопански суровини и материали. Благодарение на четиригодишния план, Германия бе отлично запасена и за най-тежките случаи. В никоя войска на света не е станало, нито приблизително дори както в Германия, такова преминаване от важни за войната материи, които трябва да бъдат внасяни, към материали, които се намират в самата страна. Благодарение дейността на райхмаршала, превръщането на германското стопанство в автаркично военно стопанство бе извършено още в мирно време.

Преди всичко, ние притежаваме двата най-важни сурови материали, въглицата и желязото, в един - днес мога да кажа това - неограничен размер. Снабдяването с гориво е, по отношение на запасите, предостатъчно, а капацитетът на нашето производство се повишава и в късо време - дори при прекъсването на всякакъв внос - ще бъде напълно задоволително за нашите нужди. Чрез нашите резерви от метали, още отрано се увеличи толкова много, че ние можем да изтраем всякаква продължителност на войната и не можем да бъдем сломени от никакви събития. Към това се прибавят още и огромните възможности, които се крият във взетата неизчислима плячка, както и в разработването на завзетите от нас земи. Германия и Италия притежават в направляваното и контролирано от тях стопанско пространство, кръгло 200 милиона души, от които само 130 милиона имат войнски задължения, докато повече от 70 милиона са заети изключително в стопанството.

На 1 септември, господа народни представители, аз ви съобщих, че за воденето на тази война съм наредил на първо време да бъде изработен един петгодишен план. Днес мога да ви уверя, че в този смисъл бяха взети всички мерки. Но че сега - съвсем независимо от това, какво може да се случи - аз не виждам изобщо никакъв фактор, който би могъл да ни застрашава никак.

Също и прехраната, благодарение на взетите този път своевременно мерки, е осигурена за всяко възможно траене на войната.

Пето, - държанието на германския народ. Германският народ, благодарение на националсоциалистическо то възпитание, не влезе в тази война с лекомислието на един площаден патриотизъм, а с фанатичната сериозност на една раса, която знае съдбата,

която ѝ пред стои, ако бъде победена. Опитите на пропагандата на нашите противници да разрушат тази сплотеност бяха също тъй глупави, както и безрезултатни. Десет месеца война засили този фанатизъм.

Изобщо нещастие е, че мнението на света не се оформя от хора, които искат да виждат нещата такива, какви то са, а само от хора, които виждат нещата такива, каквито ги желаят. През последните дни аз проучих безброй документи от чекмеджетата на съюзната главна квартира, които, между другото, съдържат и доклади за настроенията в Германия, респективно анализи върху душевното състояние и държането на германския народ. Това са доклади, които произхождат и от дипломати.

При четенето на тия доклади, действително се поставя само въпросът, дали техните автори са били късогледи, слепи или пък низки мошеници. Аз признавам направо, че и в Германия е имало, разбира се, а може би и днес още има, отделни субекти, които почти със съжаление преживяват победния ход на Третия Райх. Непоправими реакционери или слепи нихилисти могат, най-сетне, да изпитват мъка от това, че всичко става иначе, отколкото те се надяваха. Но техният брой е смешно малък, а тяхното значение е още по-малко.

За жалост, обаче, при преценяването на германския народ от чужбина, очевидно се избира като мярка тази утайка на нацията. От там, за болезнената фантазия на пропаднали държавници се създават последните опорни точки към една нова надежда. И тогава, според случая, британските военачалници си избират за съюзник било „Генерал глад“, било „надвисналата революция“. Няма достатъчно безсмислено безумие, което тези хора не биха поднесли на собствените си народи, за да си помогнат по този начин за още няколко седмици.

Своето вътрешно държание германският народ доказва преди всичко чрез своите синове, които се сражаваха по бойните полета и които за няколко седмици разбиха и унищожиха най-силния след Германия военен противник, Техният дух беше и е дух на германската родина!

Шесто - околният свят. Последните надежди на английските политици изглежда да лежат, освен в съюзените и сдружени нации - състоящи се от цяла редица издържани от англичаните държавни глави без трон, държавници без народи и генерали без армии. А също така и в някои нови усложнения, които те се надяват да могат да предизвикат, благодарение на своята изпитана в това отношение сръчност. Един действителен Ахасфер между тези надежди е вярата, че е възможно да настъпи ново отчуждение между Германия и Русия. Германо-руските отношения са окончателно уредени.

Причината за това уреждане се състоеше в това, че Англия и Франция, подкрепяни от някои малки държави, непрекъснато приписваха на Германия завоевателни намерения в области, които лежат извън всякакви германски интереси.

Веднъж се казваше, че Германия искала да окупира Украйна, след това - че искала да нахлуе във Финландия. Друг път се твърдеше, че Румъния била застрашена Накрая дори се изказваха опасения за Турция. При тези обстоятелства аз сметнах, че е добре да се предприеме преди всичко с Русия едно трезво установяване на интересите, за да се уясни веднъж завинаги, какво Германия ще трябва да смята в бъдеще като област на своите интереси и, обратното, какво смята Русия важно за свое- то съществуване.

Съобразно с това ясно разграничение в областите на интересите на двете страни, последва новото уреждане на германо-руските отношения. Всека надежда, че в изпълнението на този план би могла да настъпи една нова германо-руска обтегнатост, е детинска. Нито Германия е направила някоя стъпка, която би я извела извън областта на нейните интереси, нито пък Русия е направила такава стъпка. Надеждата на Англия, чрез предизвикването на някаква нова европейска криза, да може да постигне известно облекчение на своето собствено положение, едно погрешно заключение, доколкото се отнася до отношението на Германия към Русия. Британските държавници проумяват всичко малко бавно, затова можем да се надяваме, че ще научат и това с течение на

времето.

В своята реч на 6 октомври аз предсказах правилно по нататъшния развой на тази война. Аз ви дадох уверение, господа народни представители, че не мога в нито един момент да се съмнявам в победата. Ако признаците и гаранциите за окончателната победа не се съзират именно в пораженията, тогава аз мисля, че досегашният развой на събитията ми дава право.

Макар че бях убеден в този развой, аз подадох тогава на Франция и на Англия ръка за споразумение. Отговорът, който получих, вие си го спомняте. Всички мои аргументи за безсмислието на по-нататъшното водене на тази война за сигурност; моите уверения, че дори в най-благоприятния случай не може да се получи никаква печалба, а само ще се дадат жертви бяха посрещнати с присмех и подигравки, или пък бяха премълчани.

Тогава аз веднага ви уверих за моето опасение, че заради това свое предложение за мир ще бъда осмян дори като страхливец, който не иска да се бори повече, защото не може да се бори повече. Точно така и стана. Във всеки случай, аз вярвам сега, че днес вече Франция - разбира се, не отговорните държавници, а народът - мисли по-иначе за онзи 6 октомври! Какво безименно нещастие врхлетя от тогава насам тази велика страна и този велик народ! Съвсем не искам да говоря за това, колко болки причини тази война на войниците.

Защото, над всичко стои още и страданието, което бе причинено от безсъвестността на ония, които, без никаква причина, прогониха от домовете им милиони хора, водени само от мисълта, че по този начин ще могат, може би, да предизвикат мъчнотии за германското военно ръководство. Това беше, във всеки случай, едно непонятно предположение. Това евакуиране на цивилното население имаше най-вредни последици за съюзното военно ръководство, но най-страшни бяха неговите последици за самите засегнати от него нещастни жертви. За страданията, които господата Чърчил и Рейно причиниха на милиони хора, чрез тези свои съвети и нареждания, те няма да могат да се оправдаят нито на този, нито на онзи свят. Всичко това, както казах, нямаше нужда да става.

Защото още през октомври аз не исках нито от Франция, нито от Англия нищо друго, освен мир. Но заинтересованите във военната индустрия господа желяеха на всяка цена продължаването на тази война - и получиха тази война!

Сам аз съм твърде много войник, и затова мога да разбера много добре нещастieto, което произлиза от едно такова развитие на работите. Сега чувам от Лондон само един вик - но то не е вик на масите, а на политиците - че точно сега борбата трябва да бъде продължена. Не зная дали тези политици имат правилна представа за предстоящото продължение на тази борба.

Те заявяват, във всеки случай, че дори ако Англия загине, те ще продължат тази война от Канада. Аз едва мога да допусна, че това трябва да се разбира в смисъл, че английският народ ще иде в Канада, а сигурно само господа заинтересованите във военната индустрия ще се оттеглят в Канада! Народът, мисля, ще трябва да си остане в Англия. И той сигурно ще гледа тогава в Лондон с други очи на войната, отколкото неговите така наречени водачи в Канада. Вярвайте ми, господа народни представители, аз изпитвам вътрешно отвращение от този сорт безсъвестни парламентарни, унищожители на народа и на държавата. Почти ми става мъчно, като виждам, че съдбата ме е избрала, за да нападам това, което бива повалено от самите тези хора. Защото моето намерение не беше да водя войни, а да изградя една нова социална държава с най-висока култура. Всяка година от тази война ме откъсва от тази работа. И причините за това откъсване със смешни нули, които човек може да означа най-много като политическа фабрична стока на природата, доколкото техните лоши пазарни качества не ги предназначават за никаква особена цел.

Мистър Чърчил току що заяви отново, че той желае войната. Преди около шест

седмици той започна войната в едно пространство, в което изглежда да смята, че е особено силен, именно въздушната война срещу гражданското население - във всеки случай, под привидното мото, че води война срещу така наречени важни за хода на войната съоръжения.

От Фрайбург насам тези съоръжения с открити градове, пазарни центрове и села, жилищни къщи, лазарети, училища, детски градини и каквото още може да бъде улучено. Досега почти не позволявах да се отговаря на това, но туй пък не трябва да значи, че това е, или ще остане единствения ми отговор.

Аз съм наясно по това, че от този наш отговор, който ще дойде един ден, над хората ще се изсипят безименни страдания и нещастия. Естествено, не над г-н Чърчил, защото тогава той сигурно ще седи в Канада, там, където и без това с изпратени вече богатствата и децата на най-благородните господа, които са заинтересовани във войната. За милиони други хора, обаче, ще произлязат големи страдания.

И този път г-н Чърчил, може би по изключение, би трябвало да ми вярва, когато сега казвам следното като пророк - по този начин ще бъде разрушена една огромна световна империя. Една световна империя, чието унищожаване или макар само увреждане, никога не е било мое намерение. Но аз съм наясно по това, че продължаването на тази борба ще завърши само с пълното съсипване на една от двете борещи се страни. Мистър Чърчил може да вярва, че това ще бъде Германия. Аз зная, че ще бъде Англия. В този час аз се чувствам задължен да отправя още веднъж 1 един зов към разума в Англия.

Аз вярвам, че мога да направя това, защото не моля като победен за нещо, а само говоря на разума като победител. Не виждал никаква причина, която би могла да ни принуждава да продължаваме тази борба. Съжалявам жертвите, които ще вземе тя. Аз бих искал да ги спестя и на моя собствен народ. Зная, че милиони германски мъже и младежи се разпадат при мисълта, че ще могат, най-сетне, да се разправят с неприятеля, който, без никаква причина, ни обяви за втори път война.

Но аз зная също и това, че в родината има много жени и майки, които, въпреки върховната готовност да жертват и последното, което имат, все пак са привързани със сърцето си към това последно нещо. Господин Чърчил може и сега да отхвърли тази моя декларация, като започне да вика, че това е само рожба на моя страх и на моето съмнение в крайната победа. В такъв случай, обаче, моята съвест ще е чиста по отношение на събитията, които ще дойдат.

Господа народни представители ! Господа членове на Германския Райхстаг! Като хвърлим поглед към останалите зад гърба ни десет месеца, сигурно всички ние ще бъдем покъртени от благоволенieto на Провидението, което направи да успее нашето велико дело. То благослови нашите решения и ни съпровождаше по трудните пътища. Сам аз съм развълнуван от съзнанието за възложеното ми от Провидението предопределение да върна отново на своя народ неговата свобода и неговата чест.

Позорът, който бе извършен преди 22 години в Компиенската гора, е завинаги изличен на същото това място. Днес аз назовах пред историята хората, които ми дадоха възможност да извърша великото дело. Всички те направиха своите върховни усилия, посветиха на германския народ своите способности и своето трудолюбие. Сега искам да приключа, като спомена и за ония безименни герои, които не по-малко изпълниха своя дълг, които милиони пъти залагаха тялото и живота си и всеки час бяха готови да принесат за своя народ, като храбри германски офицери и войници, последната жертва, която човек може да даде. Мнозина от тях лежат сега положени в земята, редом с гробовете, в които почиват вече техните бащи от голямата война. Те са свидетели на едно тихо геройство. Те са символът на ония стотици пехотинци, йегери и стрелци от бронираните части, пионери и артилериисти, войници от морината и от въздушните войски, редници от въоръжените части на Националсоциалистите ската партия.

И символ на всички други борци, които в борбата на германските въоръжени сили

се сражаваха за свободата бъдещето на нашия народ и за вечното величие на националсоциалистическия велик германски Райх. *За Германия, зиг хайл!*

ПРЕМАХВАНЕТО НА ИСТОРИЧЕСКИТЕ И НАЦИОНАЛНИ НЕПРАВДИ НА БАЛКАНИТЕ

Реч, произнесена пред Райхстага на 4 май 1941г. Поводът е приключването на войната в Югославия и Гърция

Господа народни представители! Членове на германския Райхстаг!

През времена, когато делата са всичко, а думите почти без значение, нямам намерение да се явявам пред вас, избраните представители на германския народ, по-често, отколкото е безусловно необходимо.

За първи път се обърнах към вас при избухването на войната. Това бе момента, когато, поради англо-френското съзаклятие против мира, пропаднаха всички опити за едно иначе възможно споразумение с Полша. Най-безсъвестните хора на днешното време били решили, както сами признават сега, още в 1936 година да опустошат и, ако бъде възможно, да унищожат с нова кървава война германския Райх, който, в своето мирно строителство за издигане, им се виждаше много могъщ. Най-после те благополучно успяха да намерят в Полша държавата, която беше готова първа да изтегли меча си за техните цели и интереси.

Всички мои опити да постигна разбирателство именно с Англия, и дори да дойдем до приятелско сътрудничество, се разбиха в нежеланието и злата воля на една малка клика, която - поради омраза или материални съображения - отхвърляше всяко германско предложение за разбирателство, с нескриваното решение да предизвика война та на всяка цена.

Историческата вина на Чърчил

Подстрекателят на този, колкото фанатичен, толкова и сатанински план - да се стигне до война на всяка цена - беше още тогава мистър Чърчил. Негови помощници бяха лицата, които съставляват днешното английско правителство.

Най-упоритите явни и скрити поощрения на тези стремежи се дадоха от така наречените "големи демокрации" отсам и отатък океана. В епоха на растящо недоволство у народите от управническите фокуси на техните негодни правителства, отговорните лица вярваха, че чрез една успешна война по-скоро ще постигнат разрешаването на иначе неразрешимите проблеми.

Човешка кръв за изплащане на проценти

Зад тях стоеше големият международен еврейски капитал на банките, борсите и оръжейната индустрия който, също както някога, още тогава подуши възможността за големи, макар и нечисти, печалби. И също както по-рано, всички те бяха безогледно готови да проливат кръвта на народите заради своето злато. Така започна тази война!

Но само след няколко седмици държавата, която леко мислено се остави да бъде впрегната в хомота на финансовите и капиталистическите интереси на тези подстрекатели, бе разбита и унищожена.

Вторият позив на Германия за мир

При това положение, смятах за дълг пред нашия германски народ, също и пред милионите невинни същества от останалия свят, да апелирам отново към разума и съвестта на другите държавници. Затова на 6 октомври 1939 г. заявих още веднъж, че Германия нищо не е искала и нищо не иска нито от Англия, нито от Франция, че продължаването на войната би било безумие и че, ако страшните модерни оръжия влязат в действие, големи области ще бъдат разрушени. Предупредих, съзнавайки това, че от водене на война с тежка и дълекобойна артилерия срещу места с гражданско население, резултатът ще бъде взаимно опустошение и за двете страни.

Посочих преди всичко, че употребяването на въздухоплаването, с неговия далечен обсега на действие, ще доведе до унищожаване на всичко онова, което в продължение на столетия е било изградено с упорит труд, а също така и на културните ценности на Европа.

Както остана без успех първият ми позив от първи септември 1939 г., така и вторият бе отхвърлен почти с възмущение. Британските подстрекатели, както и евреите-капиталисти стоящи зад тях, не можеха да си обяснят моя апел за мир иначе, освен с германска слабост. Уверяваха народите в Англия и Франция, че Германия треперела пред една война през пролетта на 1940 г. и, ужасена от своето предстоящо унищожаване, с готовност би сключила мир.

Заявявах, обаче, че мир не може да има при никакви условия, докато Германия не бъде напълно унищожена, а германците разбити и озлочествени до такава степен, че да застанат пред войнишките кухни на неприятеля, за да просят храна.

Бляновете на Чърчил за Скандинавия

Заслепено от упоритите пророкувания на мистър Чърчил, норвежкото правителство още тогава започна да се поддава на мисълта за едно английско нахлуване и за допускане да бъдат завзети норвежките пристанища и шведската минна област, та да се спомогне с това за унищожаването на Германия. И, най-после, господата Чърчил и Пол Рейно бяха толкова сигурни в успеха на техния нов удар, че започнаха да смятат - било от лекомислие, или под влиянието на алкохола - че трябва да крият това, което възнамеряват да предприемат.

И нашият решителен контрудар.

Благодарение бръцолевенията на тези господа, германското правителство узна още тогава кроените планове против Райха, а германският народ нанесе най-решителния, може би, контрудар през сегашната война. Защото английското нахлуване в Норвегия беше, несъмнено, най-опасната акция за Германия.

След няколко седмици, обаче, опасността бе отстранена. С един от най-смелите подвизи, познати във военната история на всички времена, бе осуетено нападението на английската и френската войски срещу дясното крило и нашия фронт. Извънредно успешното германско отблъскване на неприятеля има за последица такова голямо засилване на позициите ни в Европа, че в стратегическо отношение то въобще не можа да бъде достатъчно оценено.

Веднага след пропадането на тези планове, натискът на английските подстрекатели върху Белгия и Холандия се засили. Ново поставената цел беше - след като ударът против вноса на руда бе осуетен - чрез въвлечането на Белгия и Холандия във войната, бойният фронт да бъде преместен на Рейн и с това да се застрашат и откъснат местата, в които се преработва рудата.

На 10 май миналата година започна най-бележитата война в нашата германска история. В няколко дни неприятелските фронтове бяха пробити и с това се създадоха предварителните условия за онези военни действия, кои то доведоха до най-унищожителните сражения, известни в световната история.

Франция се срина, Белгия и Холандия бяха завзети, а остатъците от английските войски, разбити и обезоръжени, напуснаха европейския континент.

След това, на 19 юни 1940 г. свиках за трети път германския Райхстаг, за да направя голямото си изложение за което вие всички си спомняте. Заседанието ми даде възможност да изразя благодарността на нацията по начин, какъвто отговаряше на неповторимото величие на събитията. Използвах също заседанието, за да отправя нов позив за мир към света.

Не пропуснах да изкажа съмнението си, че, въз основа на досегашните ми опити, моята надежда в това направление беше крайно оскъдна. Защото хората, които

пожелаха войната, не действаха от никакви идеалистични убеждения. Като двигателна сила, зад тях стоеше еврейско-демократическият капитал, комуто те бяха задължени и подчинени.

Жаждата за печалби отрича всякакъв опит за помирение

Вложените и инвестирани милиардни капитали от заинтересуваните във войната, крещяха за лихви и амортизации. Поради това, продължаването на войната не само че не ги плашеше, а, напротив, ги радваше, защото на този капитал, така, както е вложен във фабрики и машини, му е нужно време, за да се увеличи и още по-дълго време, за да изсипе очакваните печалби.

За тези еврейско-демократически спекуланти с войната още от самото начало нищо не е било по-омразно, отколкото мисълта, че би било възможно щото един апел към разума на народите, в последния момент и без по-нататъшно проливане на кръв, да сложи край на войната и с това да се ограничат печалбите от вложените милиарди.

Както предвиждах и предсказвах, така и стана. Моят позив за мир бе изтълкуван като признак на страх и малодушие. Европейските и американските подстрекатели успеха отново да замъглят здравия разум на широките народни маси, които не очакват никакви печалби от войната, да възбудят нови надежди чрез лъжливи изложения и чрез ръководените от тях вестници да спечелят общественото мнение и да го задържат за продължаването на войната, най-кръвавият дилетант в историята.

Моите предупреждения против прилагането на нощни бомбардировки над гражданското население, които г-н Чърчил препоръчваше, бяха изтълкувани като признак на германско безсилие.

Този дилетант, най-кръвожадният през всички времена на историята, повярва сериозно, че продължилото с месеци въздържане на германското въздухоплаване трябва да се вземе като доказателство за неспособността му за нощни летения.

Чрез платени вестникари, в продължение на месеци, този човек лъга английския народ, че само и изключително британското въздухоплаване е в състояние да води война по такъв начин и че в безогледната борба на английските самолети против германското гражданско население, заедно с налагането на глад чрез блокада, най-после е намерено средството за смазване на Райха.

В продължение на три и половина месеца непрекъснато предупреждавах. Не се учудих, че моите предупреждения не направиха никакво впечатление на г-н Чърчил. Какво е за този човек животът на другите? Какво значи за него културата и каква стойност имат за него архитектурните паметници?

Още в началото на войната той заяви, че иска да води война, дори ако английските градове бъдат напълно разрушени и обърнати в развалини.

Сега той има тази война! Моите уверения, че, ако бъде нужно, от даден момент нататък за всяка хвърлена бомба ще отговорим със сто наши бомби, не успя да накара този човек поне веднъж да се замисли върху престъпните си действия. Той заяви, че всичко това не му прави никакво впечатление. Дори ни уверяваше, че именно след такива бомбардировки английският народ ще изрази безкрайната си радост, така че той ще се завръща в Лондон винаги отново ободрен.

Възможно е г-н Чърчил да е отново ободрен, за да продължи войната по този начин.

За всяка британска бомба - 100 германски бомби!

Но също и ние не по-малко сме решени за всяка бомба която ще бъде хвърлена в бъдеще върху нас, да отговорим, ако е необходимо, със сто бомби и то дотогава, докато английският народ не се освободи от този престъпник и от неговите начини на действие.

И ако г-н Чърчил счита от време на време, че е нужно чрез пропаганда да увеличи

силата и ефикасността на войната, то ние сме също готови да започнем борба, вървейки по същия път. Позивът, отправен от този глупак и неговите сателити тъкмо по случай 1 май към германския народ, с който го подстрекава да ме изостави, може да се обясни или като следствие на паралитично заболяване, или поради ненормалност, присъща на един пияница.

Последвалите пожарища на паралитика.

Като последица от това ненормално душевно състояние е решението да се направи от Балкана²⁶ театър на военни действия. Като луд препуска този човек от пет години вече из Европа и търси, какво може да подпали. За съжаление, намират се винаги подкупени елементи и държави които отварят вратите си на този международен подпалвач.

След като успя през миналата зима, чрез нескончаеми твърдения и извъртания да наложи мнението, че германският Райх се е изтощил от войната през изтеклата година, че е изчерпал силата си напълно, той се видя принуден, за да отклони общото пробуждане, да създаде ново огнище за пожар в Европа. Така той се върна отново към проекта, обсъждан още през есента на 1939 и през пролетта на 1940г. Спомняте си, драги народни представители, за публикуваните документи от La Charite, в които се разкри опитът, правен още през зимата на 1939-1940 г., да се направи Балканът театър на военни действия. Главните организатори на това предприятие бяха тогава Чърчил, Ха-лифакс, Даладие, Пол Рейно, генерал Вейган и генерал Гамлен.

Както се вижда от публикуваните документи, разчитало се е на възможността, в случай че този атентат против мира в Югоизточна Европа успее, да се мобилизират около сто дивизии в полза на английските интереси. Внезапният разгром през май и юни миналата година накара да се изоставят, поне временно, тези планове.

Обаче, през есента на миналата година г-н Чърчил започна отново да обсъжда възможността за тяхното осъществяване. Ако новият опит срещаше сега по-големи мъчности, то е защото на Балкана бе настъпила промяна, вследствие обрата в Румъния, която държава окончателно бе загубена за Англия. Нова Румъния, под водачеството на генерал Антонеску²⁷, възприе една чисто румънска политика, без оглед към надеждите на англичаните, заинтересувани във войната. Към това трябва да се прибави също и държането на Германия.

Целите на германската балканска политика.

Преди да започна да говоря по този въпрос, нужно е, драги народни представители, да изложа, преди всичко на кратко целите на германската балканска политика такива, каквито сме ги предвиждали и така, както сме се старали да ги осъществим.

Никакви териториални желания

1. Германия не е застъпвала на Балкана - както и по-рано - никакви териториални, а също така и никакви спекулативни интереси. Германският Райх никога не се е интересувал от териториалните проблеми, както и от вътрешните отношения на тамошните държави, от каквито и да било егоистични съображения.

... обаче, тесни стопански връзки

2. Обаче Германия се постара да завърже с тези държави тесни стопански връзки да ги задълбочи. Това бе не само в интереса на Райха, но и в интереса на самите

²⁶ Авторът назовава по този начин Балканския полуостров - Бел. Ред.

²⁷ Йон Антонеску (1882-1946) - румънски маршал и политик. Водач на румънското правителство от 1940 до 1944г. Арестуван и екзекутиран през 1944г.

балкански страни. Защото, ако някога стопанствата на двама търговци-контрагенти са се разумно допълвали, това е било и е именно случаят с балканските държави и Германия. Германия е индустриална държава и се нуждае от храни и сурови материали. Балканските страни, със земеделски, притежават сурови материали и имат нужда от индустриални произведения. От това, по необходимост, се създаде възможността за особено благоприятното развитие на взаимните отношения.

Ако английските или дори американските среди пожелаха да изтълкуват всичко това като незаконно проникване на Германия в Балканите, това е едно колкото глупаво, толкова и безсрамно твърдение. Защото, всяка държава ще изгради стопанската си политика съобразно с националните си интереси, а не съгласно интересите на чужди, без никакви връзки, юдео-демократични капиталисти.

Както Англия, така и Америка биха могли да се явят в тези страни най-много като продавачи, но никога като купувачи. Само пълната стопанска ограниченост на капиталистическите демокрации може да им създаде въображението, че би било възможно и в бъдеще да съществуват държави, които да са длъжни само да купуват от някого, без последният да желае или да може да купи нещо от тях.

Райхът - най-големият купувач в Югоизтока.

Германия не само е продавала на балканските държави, но е била за тях и най-големият купувач. Тя бе един постоянен и солиден купувач, който заплащаше произведенията на балканските селяни с труда на германския индустриален работник, а не с никакви несигурни валути и девизи, които от години насам страдат от хроническо обезценяване.

Така че нямаше нищо чудно в това, както вече изтъкнах, Германия да стане най-важният търговски партньор на балканските държави. Това беше колкото в интереса на Германия, толкова и в интереса на самите балкански народи. А само изключително капиталистически ориентираният ум на нашите еврейски, демокрации може да твърди, че щом като една държава доставя машини на друга държава, тя чрез това господства над последната. В действителност, такова едно господство може да бъде, в краен случай, само взаимно. Прочее, винаги много по-лесно е да се откаже някой от машини, отколкото от храни и сурови материали, така че партньорът, който срещу своите машини получава храни и сурови материали, е много по-здраво обвързан, отколкото получателят на индустриални произведения.

Търговски обмен въз основа на взаимност и равноправие

Не! В тези сделки нямаше нито победители, нито победени, а само участници. И германският Райх на националсоциалистическата революция вложи в тях целия свой престиж, за да бъде един честен съучастник, т. е. да плаща с редовни и солидни стоки, а не със съмнителни ценни книжа.

3. С оглед на това, германският Райх - ако може да се говори за никакви политически интереси - имаше само един интерес, а именно, да вижда търговските си партньори вътрешно здрави и силни. Поради това, Германия направи всичко възможно, чрез влиянието си, чрез помощи, съвет и дело, да подкрепи тези страни в затвърдяването на тяхното съществуване и техния вътрешен ред, без оглед на техните специфични държавни форми.

Следването на тези начала в действителност има за последица не само растящото преуспяване на тези страни, но също и зараждането на взаимно доверие.

Поради това, още по-голямо бе старанието на световния подпалвач г-н Чърчил да прекъсне това мирно развитие и, чрез безсрамно даване на английски обещания за помощ и налагане на британски гаранции, лишени от всякаква действителна стойност, да внесе в тази мирна европейска част елементи на смут, на несигурност, на недоверие и най-после на бунт.

Той намираше подкрепа винаги в ония тъмни личности, които, стоящи под британско влияние, било от материални или идейни съображения, бяха винаги готови да поставят интересите на собствените си народи зад желанията на техните попечители.

Гаранция без силна политическа подкрепа

Най-напред с тези гаранции бе подмамена румънската държава, а след нея и Гърция. По-късно, което изглежда да е достатъчно установено, стана ясно, че зад тези гаранции нямаше никаква сила, която въобще би била в състояние да даде някаква политическа помощ и че всичко се отнасяше до поставянето на тези държави върху наклонения път на британските интереси. Румъния, която с даденото ѝ обезпечение трябваше да бъде отстранена от държавите на Оста, заплати скъпо за него.

Гърция, която най-малко се нуждаеше от такива гаранции, също беше готова, следвайки съблазнителния зов на англичаните, да свърже съдбата си със съдбата на финансиста и пълномощника на нейния крал. Обаче, дори и днес - считам се длъжен да призная това в интерес на историческата истина - трябва да се прави разлика между гръцкия народ и оня тънък слой от покварена управляваща клика, която, инспирирана от един послушен на Англия крал, по-малко взе присърце истинските интереси на гръцката държава, отколкото британските военни цели.

Аз искрено съжалявам за всичко това. За мене - като германец, който, още с възпитанието си на младини, както и поради професията си по-късно, хранех дълбока почит към културата и изкуството на страната, от която някога за пръв път се излъчи светлината на човешката красота и достойнство - беше твърде тежко да наблюдавам подобно развитие на нещата, без да съм в състояние да предприема каквото и да било противодействие.

От документите, намерени при La Charite, можахме да узнаем машинациите на тъмните сили, които рано или късно трябваше да доведат гръцката държава до едно неизмеримо нещастие.

Непрекъснати нарушения на гръцкия неутралитет.

В края на лятото, миналата година, г-н Чърчил успя до такава степен да втълпи в главите на известни гръцки среди платоническите си обещания за гаранции, че от това последваха цяла редица непрекъснати нарушения на гръцкия неутралитет. От това, на първо място, бе засегната Италия.

Тя се видя принудена, през октомври 1940 г., да направи на гръцкото правителство известни предложения и да поиска гаранции, с които трябваше да се постави край на нетърпимото за Италия положение.

Това искане бе рязко отхвърлено от стоящите под влиянието на британските подстрекатели към война, а с това и мирът на Балканите стигна до своя край. Настъпилото неблагоприятно време, сняг, бури и дъждове, и свързаната с него - това трябва да призная в интереса на историческата правда - извънредно храбра съпротива на гръцките войници, дадоха на атинското правителство достатъчно време, за да се размисли върху последиците от тяхното нещастно решение и до потърси възможност за едно разумно разрешаване на създаденото положение.

Със слаба надежда, че ще може все пак някак да помогне за разрешаването на въпроса, Германия не бе още скъсала дипломатическите си отношения с Гърция.

Обаче, още тогава, понеже това беше мой дълг, аз заявих пред целия свят, че ние не ще допуснем едно възобновяване на старата солунска идея, датираща още от Световната война. За съжаление, моето убеждение, че ние сме решени да прогоним и хвърлим отново в морето англичаните от всяко място в Европа, гдето те биха се опитали да се затвърдят, не бе взето достатъчно сериозно под внимание.

И ето че през тази зима можахме да наблюдаваме, как Англия започна да изгражда базите си за една нова солунска армия. Започнато бе с определянето на

летища, а след това със създаването на необходимата подготовка на терена, при увереност, че завземането на самите места след това ще може да стане много бързо. Най-после, с не- прекъснати транспорти пристигнаха материалите, необходими за въоръжаването на една армия, която, според схващането и разбирането на г-н Чърчил, можеше да се пренесе за няколко седмици в Гърция.

Както казах и по-рано, всичко това не беше тайна за нас. Макар и с известна съдържаност, ние наблюдавахме внимателно, в продължение на месеци, тази своеобразна дейност.

Противоударът, който италианската армия получи в Северна Африка, поради слабостта на танковата отбрана и блиндираните части, доведе най-после г-н Чърчил до убеждението, че е настъпил моментът за пренасянето на военния театър от Либия в Гърция.

Подпалваческият факел на Чърчил на Балкана

Той нареди блиндираните коли, с които още разполагаше, както и пехотните дивизии, съставени предимно от австралийци и новозеландци, да бъдат пренесени и беше убеден, че най-после ще нанесе удара, чрез който с един замах ще подпали Балкана. С това г-н Чърчил извърши една от най-големите стратегически грешки в тази война.

След като нямаше никакво съмнение вече за намеренията на Англия да се затвърди на Балкана, предприех необходимите действия, така че и германската страна последователно да подготви за това от жизнено значение за Германия място силите, които веднага да се противопоставят на възможната пакост, която би ни причинил този господин. Изрично трябва да заявя, че всичко това не беше насочено против Гърция.

Дуче никога не ме е молил да му оставя даже една единствена германска дивизия на разположение. Той бе убеден, че с настъпване на по-хубаво време, по един или друг начин, войната против Гърция трябваше да завърши с успех. На същото мнение бях и аз.

Само една предпазителна мярка.

В случая, напредването на германските сили не бе извършено, за да се даде помощ на Италия против Гърция. Това беше една предпазна мярка срещу опита на британците, прикрити от шума на итало-гръцката война, незабелязано да се загнездят на Балкана и от там, по примера на солунската армия от Световната война, да докарат крайното решение, като с това се въвлечат нови сили във вихъра на войната.

Тази надежда се крепеше, между другото, главно върху две държави - Турция и Югославия, именно онези две държави, с които още от идването си на власт се постарях да установя тясно сътрудничество на стопанска основа.

Югославия беше, що се отнася до сръбското ѝ ядро, през Световната война наш противникът. Нали от Белград избухна предишната война!

Въпреки това, германският народ, който по природа не е злопамятен, не изпитваше никаква омраза към тая страна.

През Световната война Турция беше наш съюзник. Нещастният край на борбата тежеше върху тая страна също така, както и върху нас. Гениалният създател на нова Турция²⁸ пръв даде пример за издигането на изоставените от щастието и жестоко сломени от съдбата съюзници. И до като Турция, благодарение реалистичната политика на нейното правителство, запази независимостта на решението си, Югославия стана жертва на английските интриги.

²⁸ Хитлер има предвид Мустафа Кемал Ататюрк (1881-1938) създателя на модерната турска държава. Като пръв президент на турската република (1923-1938) Ататюрк, което на турски означава „баща на турците“ формулира принципите на светската турска държава.

Драги народни представители!

Мъже от германския Райхстаг!

Повечето от вас, а особено старите ми партийни съмишленици знаят, какви старания положих, за да установя между Германия и Югославия отношения не само на истинско разбирателство, но и на приятелство. Работих няколко години в това направление. Вярвах, че съм подкрепен от неколцина представители на тази страна които, като мене, очакваха, че съвместната работа между нашите две държави ще бъде само от полза за тях.

Когато наближи опасността, щото Балканът, вследствие на британските интриги, рано или късно да бъде въвлечен във войната, аз положих най-големи старания да запазя Югославия от едно опасно за нея заплитане.

Нашият министър на външните работи, партийният другар фон Рибентроп, с присъщото му търпение и гениална упоритост, в многобройните си срещи и разговори винаги непрекъснато изтъкваше не само целесъобразността, но и необходимостта да се предпази поне тази част на Европа от нещастията на войната. В този смисъл той направи на югославското правителство такива изгодни лоялни предложения, така че, най-после, изглеждаше, че в тогавашната югославска държава започнаха да се увеличават гласовете, които се издигаха в полза на едно тясно сътрудничество.

Лорд Халифакс каза истината

Свършено вярно е изявлението на мистър Халифакс, че Германия не е имала намерение да предизвика война на Балкана. Също така е вярно, че нашето искрено желание беше да направим така, че по пътя на установяване на тясно сътрудничество с Югославия, да се постигне дори и възможността за едно приемливо, съобразно със справедливите италиански желания, уреждане на конфликта с Гърция.

Пожертвуването на Сърбия - тържество на британското политическо изкуство

Дуче не само се съгласи да се направи опит, щото Югославия, освен в тясно сътрудничество за нашите общи интереси, да бъде спечелена и за целите на мира, но подкрепи това с всички възможни средства от своя страна. Така, най-сетне, стана възможно да склоним югославското правителство да се присъедини към Тристранния пакт, който, от своя страна, не само, че не представи никакви искания, но предложи само изгоди на тази държава.

Днес, в интерес на историческата правда, трябва да потвърдя, че със сключения пакт, както и с допълнителните спогодби към него, Югославия не бе задължена да ни даде никаква помощ. Напротив, на нея бе дадено тържествено уверение от държавите на Тристранния пакт, че не само не ще потърсим нейната помощ, но че сме готови още от самото начало да се откажем от всякакъв транзитен превоз на военни материали. Освен това, вследствие настоятелните искания на нейното правителство, на Югославия беше потвърдено, че ако бъдат извършени териториални промени на Балкана, тя ще получи излаз на Егейско море под суверенитета на югославската държава, който, между другото, трябваше да обхваща и града Солун. На 25 март тази година във Виена бе подписан пакт, който предлагаше на Югославия голямо бъдеще и осигуряваше мира на Балканите.

Вие можете да разберете, драги народни представители, че в този ден аз напуснах истински щастлив хубавия дунавски град и то не само защото изглеждаше, че един почти осемгодишен труд в областта на външната политика получи своята награда, но и защото вярвах, че с това, може би, в последния момент германската намеса на Балканите ставаше излишна.

Два дeня по-късно, всички ние бяхме потресени от новината за държавния преврат, извършен от шeпа подкупени съзаклятници, изпълнили акта, който накара британския министър-председател да нададе тържествувания вик, че и той най-сетне има да съобщи нещо хубаво!

Ще разберете също така, драги народни представители, че тогава аз веднага дадох заповед за нападение, защото е недопустимо да се постъпва по такъв начин с Германия. Недопустимо е, след като в продължение на години се търси приятелство и после се сключи договор, ползущ само другата страна, да доживеем и видим как този договор само в следната нощ се нарушава и, като отговор на това, германският представител бива охулен, военният аташе заплашен, неговият помощник ранен и много други германци малтретирани. Недопустимо е германски бюра, училища, изложбени помещения и пр. да бъдат разрушавани, жилищата на германците опустошавани, а самите германци преследвани и избивани като безправни диваци.

Бог ми е свидетел, че аз исках мир. Но ако лорд Хали факс иронично заявява, че това било добре известно и че тъкмо затова ни заставили да воюваме, като че ли това е някакъв изключителен триумф за британското политическо изкуство, тогава спрямо такава една озлобеност аз нищо друго не мога да направя, освен да защитя интересите на Райха с всички средства, с каквито, слава Богу, ние достатъчно разполагаме.

В пълно разбирателство с БЪЛГАРИЯ и Унгария

В оня момент, спокойно можех да взема това решение, защото знаех, че действам в съгласие:

с България, чийто дух и държание останаха неизменно верни на Германия;
с Унгария, която сега също така бе възмутена в разбиранията си.

Двамата наши съюзника трябваше да схванат този акт като предизвикателство, извършено от държавата, която и по-рано подпали пожара в цяла Европа и върху съвестта на която в последствие легнаха неизмеримите страдания на Германия, Унгария и България.

Издадените от мене, още на 27 март чрез главното командване на войските, общи заповеди за военните действия поставиха войската и въздушните сили пред една тежка задача. Трябваше да се организира ново допълнително съсредоточаване на войски, разместване на вече пристигнали групи, да се осигури превоза на военни материали, а, освен това, въздушните сили да заемат много и свършено нови летища, които тогава бяха отчасти наводнени.

Без пълното с разбиране съдействие на Унгария и извънредно лоялното държане на Румъния, би било твърде мъчно за нас да се изпълнят в предвидения кратък срок дадените нареждания.

Като начало за започване на нападението определих 6 април. В този ден намиращата се в България южна армейска група беше готова да започне нападението. Действията на другите армии трябваше да започнат веднага, след като бъдат готови. 8, респективно 10 и 11 април, бяха определени за дати на тяхното настъпление.

Планът на фюрера за югоизточния поход .

Съдържанието на общия оперативен план беше:

1. От България, като изходна база, да се напредне с една армия срещу Гръцка Тракия, по посока на Егейско море. Центърът на нападението бе предоставен на дясното крило, което, с участието на една планинска дивизия и една бронирана дивизия, трябваше да извърши пробива към Солун.

2. С една друга армия да се направи пробив по посока на Скопие със задача да се стигне най-бързо в допир със сражаващите се в Албания италиански сили.

Тези две операции бяха определени да започнат на 6 април.

3. В следващата операция, която трябваше да започне на 8 април, се предвиждаше

пробив на една армия откъм България в посока на Ниш, със задача да достигне сектора на Белград.

Същевременно и съгласувано с тази операция един корпус бе определен да завземе на 10 април Банат и да се яви пак пред Белград откъм север.

4. За 11 април бе предвидено една друга армия, предвижваща се към Каринтия-Щирия, респективно в Западна Унгария, да започне нападението в посока Загреб-Сараево.

Във връзка с всичко това бяха уговорени с нашите съюзници Италия и Унгария действия и от тяхна страна. Италианските войски възнамеряваха да напреднат в посока към Албания, изхождайки от техния юлски фронт и от Албания през Скутари, да подадат ръка на намиращите се там войски, както и да направят пробив в югославските укрепени линии срещу Скопие на югославско-албанската граница, за да се свържат с напредващата там германска армия, най-сетне, да пробият гръцкия фронт в самата Албания, по възможност да обкръжат неприятеля и да го притиснат към морето. Във връзка с това трябваше да бъдат завзети Далматинските и Йонийските острови, както и всички други опорни точки. Бяха постигнати споразумения за сътрудничество също и между въздушните сили на нашите две страни.

Ръководството на армиите, настъпващи в Македония и срещу Гърция, бе поверено на генерал фелдмаршал Лист, който се беше вече особено отличил в досегашните походи. Той и този път изпълни по превъзходен начин възложените му задачи, и то при най-неблагоприятни условия. Военните сили, които настъпваха срещу Югославия откъм Югозападна Германия и през Унгария, се намираха под заповедите на генерал фон Вайхс. И той, заедно командваните от него войски, постигна поставените му цели в най-кратко време.

Една истинска германска светкавична победа.

Така армиите, поставени под главното командване на генерал фелдмаршал фон Браухич и на началника на генералния щаб генерал Халдер, състоящи се от сухоземни части и части на военната гвардия, за пет дни принудиха гръцката армия в Тракия да капитулира, установиха връзка с напредващите откъм Албания италиански военни сили, завзеха окончателно Солун.

Така те принудиха за 12 дена Сърбия да капитулира и с това създадоха общи предпоставки за пробива при Лариса към Атина, който пробив бе колкото труден, толкова и славен. Тази операция бе увенчана най-сетне със завземането на Пелопонес и на многобройните гръцки острови. Една основна преценка на тези действително исторически постижения ще бъде, прочее, дадена от главното командване на германските въоръжени сили, чийто шеф генерал фелдмаршал Кайтел и генерал Йодл извършиха, както всякога, така и през тези операции, изключителни дела.

Задачата на въздушните сили.

Въздушните сили, намиращи се под личното главно командване на райхмаршала Гьоринг и на началника на неговия генерален щаб генерал Йешонек, бяха разпределени в две големи групи, една от които под заповедите на генерала от въздухоплаването Льор, а друга - на генерала фон Рихтхофен. Тяхната задача се състоеше в следното:

да разбият неприятелските въздушни сили и да унищожат тяхната наземна организация;

да нападнат заговорническата централа Белград във всички важни военни обекти и с това да ги обезвредят още в началото;

да подпомогнат най-активно, чрез летци и противовъздушна артилерия, навсякъде сражаващите се германски войски, да сломят съпротивата на неприятеля, да затруднят неговото бягство, да осуят по всека възможност отплуването му с параходи и да окажат на сухоземните войски всяка необходима помощ.

Германската войска надмина сама себе си!

Господа народни представители, в този поход германската войска наистина надмина себе си!

Самото придвижване на войската представляваше огромни трудности. Атакуването на отчасти най-силно укрепени линии, особено на Тракийския фронт, представляваше едни от най-мъчните задачи, каквито могат да бъдат поставени на една армия.

В тази война броневе части се сражаваха върху терен, който до сега се считаше за непроходим от танкове. Моторизирани части имаха постижения, които сами по себе си заслужават най-голямата похвала за човека-войник, за неговото умение, за неговата храброст, за неговата издръжливост, а също така и за качеството на материала.

Пехота, бронирани и планински дивизии, както и частите на военната гвардия, си съперничеха в непрестанния марш по храброст, по самопожертвувателност, по издръжливост и по жилавост в постигането на поставените цели! Работата, която осъществи генералният щаб, бе и този път наистина изключителна.

Въздушните сили, обаче, прибавиха към своята вече историческа слава, още една нова особена заслуга. С една самопожертвувателност и смелост, която може да оцени само онзи, който познава трудностите на този терен, те извършиха въздушни нападения, които до скоро се считаха за абсолютно невъзможни при такива неблагоприятни климатични условия, траещи по никога непрекъснато цели дни и нощи. Противосамолетни оръдия придружаваха, както всякога, пехотата и броневите дивизии из пътищата, които едва ли могат да се нарекат пътища.

Ето защо постиженията, осъществени в този поход, биха могли да бъдат изразени само с едно единствено изречение „За германския войник няма нищо невъзможно!

Заслугата на шофьорите, както на бойните коли от моторизираните колони, така и тези от снабдителната служба, от влекачите, от артилерията и от противо-аеропланните оръдия, трябва да бъде в този случай особено изтъкната. В борба срещу укрепените позиции, както и при построяването на мостове и пътища, нашите пионери си спечелиха нова слава. Свързочните войски заслужават също така най-висока похвала.

Две държави сломени за три седмици

По непавиращи пътища, по разровени шосета, над скали и сипеи, по тесни планински пътеки и през поройни води, през разрушени мостове, стръмни и високи проходи и голи чукари - този победоносен поход можа само за три седмици да потуши войната в две държави.

При това, ние добре съзнаваме, че един голям дял от тези успехи се пада на нашите съюзници и че специално шестмесечната борба на Италия срещу Гърция, водена при най-тежки условия и струваща най-тежки жертви, не само че ангажира големи маси от гръцките войски, но, преди всичко, така много отслаби тяхната сила, че поражението им бе станало само по себе си неизбежно. Също така и унгарската армия даде ново доказателство за своята стара бойна слава. Тя окупира Бачка и напредна с моторизирани части, като премина река Сава.

Историческата правда ме задължава да кажа, че между неприятелите, които срещнахме тук, особено неустрашимо се сражаваше гръцкият войник. Той капитулира едва, когато всяка по-нататъшна съпротива бе станала безцелна и безсмислена.

Аз съм длъжен, обаче, сега да говоря и за противника, който даде повод и стана причина за тази война. За мене, като германец и войник, е недостойно да позоря един противник. Намирам, обаче, за необходимо да защита истината срещу лъжите на един човек, който в битността си на войник, се прояви като най-жалък политик, а в битността си на политик - също така като жалък войник.

Г-н Чърчил, който е причината и за тази война, се опитва да каже и тук, тъй както каза за Норвегия или Дюнкерк, нещо, което рано или късно би могло да бъде

представено, все пак, като някакъв успех. Аз намирам, че това не е почтено, но считам, че за този човек то е все пак нещо естествено.

Ако някой друг бе претърпял като политик толкова поражения и като войник - толкова катастрофи, той не би могъл да се задържи нито шест месеца на власт. Освен ако би притежавал също такава способност, която отличава мистър Чърчил, но това е неговото единствено качество, а именно - способността да лъже с набожно изражение и да извърта истината толкова дълго време, колкото му е нужно, за да може, най-сетне, да изкара най-страшните поражения за славни победи. Може би, г-н Чърчил успява с всичко това да заблуди своите сънародници, но той не ще може да премахне последиците от своите поражения.

В Гърция бе стоварена една английска армия от 60-70 000 души. Преди да настъпи катастрофата, същият този човек твърдеше че били 240 000. Задачата на тази армия беше да нападне Германия откъм юг, да нанесе поражения и, както през 1918 г., да реши изхода на войната в полза на Англия.

Въвлечената от Чърчил помощничка, каквато този път бе Югославия, беше унищожена още в първите две седмици от започването на операциите. Що се отнася до самите британски войски - три седмици по-късно, в Гърция, те бяха унищожени, ранени, пленени, издавени или прогонени. Такива са фактите!

Така аз и в този случай по-правилно пророкувах събитията, отколкото г-н Чърчил, като заявих в моята последна реч, че където и да се появят англичаните на континента, те ще бъдат нападнати и прогонени в морето от нас.

Чърчил заявява сега, със своята закоравяла безскрупулност, че тази война ни била струвала 75 000 убити, т. е. повече от двойния размер на жертвите, дадени на западния фронт. Той отива и по-далече. Чрез едно от своите платени оръдия, той съобщава на своите рядко интелигентни англичани, че британските войски, след като избили на югоизточния фронт огромни маси германци, най-сетне се отстранили от бойното поле, поради отвращение от тези масови убийства и че едва ли не само по тази причина се оттеглили. С други думи, австралийците и новозеландците не щяха да останат сами в Гърция, ако англичаните със своята рядка смесица от лъвска смелост и детско! мекосърдечие, не избили толкова много германци, щото в края на краищата, от погнуса и ужас пред собствените си геройски дела, да се оттеглят, да се натоварят на кораби и да хванат бежешком пътя. Изглежда, че така трябва да си обясним, защо убитите и пленените на този фронт се оказаха само австралийци и новозеландци. Ето какви работи е позволено да се разказват днес на публиката в една демокрация.

Над половин милион пленници

Сега ще ви съобща резултатите на похода, изразени няколко кратки цифри.

В течение на операциите срещу Югославия са взети плен сърби общо: 6298 офицери 337 864 войници, като не се смятат войниците от германски произход и без хърватите и македонците, които, веднага след пленяването им, са били освобождавани.

Тези числа не са окончателни, а представляват резултат от преброяването до този момент.

Що се отнася до числото на гръцките пленници - кръгло 8000 офицери и 210 000 войници, трябва да се има предвид, че гръцката, македонската и епирската армии бяха обкръжени и принудени да капитулират, благодарение на общите действия на италиански и германски войски.

Също и гръцките пленници, с оглед на тяхното храбро държане в боя, биваха и биват веднага освобождавани.

Числото на пленените английски, новозеландски, австралийски офицери и войници надминава 9000 души.

Военната плячка засега не може да се изчисли, дори и приблизително.

Според досегашните преброявания, на Германия се падат над половин милион пушки, повече от хиляда оръдия, много хиляди картечници, противовъздушни оръдия,

мортири, голям брой моторни коли и голямо количество муниции и снаряжения. Тук трябва да прибавя и числата на тонажа, потопен от въздушните сили. Унищожени са 75 кораба с общ тонаж кръгло 400 000 тона, а са били повредени 147 кораба с общ тонаж кръгло 700 000 тона.

Тези резултати бяха постигнати чрез действията на следните германски сили:

За операциите на Югоизток бяха предвидени всичко 31 пълни дивизии и 2 полудивизии, а концентрацията на тези сили се извърши в седем дни.

От така предвидените сили, взеха действително участие в боя 11 пехотни и планински дивизии, шест бронирани, три пълни и две моторизирани полудивизии от сухоземните и военно гвардейски части.

От тези участващи в боя сили, 11 войскове единици са били повече от шест дни в сражение, а десет - по-малко от шест дни. 11 войскове единици не е станало нужда въобще да вземат участие в сраженията.

Още преди края на военните действия в Гърция, можаха да бъдат изтеглени три единици, други четири не стана нужда да бъдат придвижени напред, две други, по липса на нужда от тях, са били задържани в изходните им местоположения.

В сражение с англичани са влезли само пет войскове единици. От трите броневе дивизии, принадлежащи към техния състав, са взели участие в сраженията само две. Третата бронева дивизия е била задържана още в течение на операциите и е била изтеглена като ненужна.

Така, аз трябва да констатирам тук в заключение, че фактически в бой срещу англичани, новозеландци и австралийци са влезли само две бронирани дивизии и една планинска дивизия, както и военно гвардейски части.

Загубите на германските войски и германските въздушни сили, както и тези на военната гвардия при този поход са най-минималните през течение на тази война. Така, сраженията срещу Югославия, Гърция и английската армия там, ние изгубихме:

от сухоземната войска и военната гвардия - 57 офицери, 1042 подофицери и войници убити; 181 офицери, 357 подофицери и войници ранени; 13 офицери и 372 подофицери и войници изчезнали.

от въздушните сили - 10 офицери, 42 подофицери войници убити; 36 офицери и 104 подофицери и войници изчезнали.

Драги народни представители, аз не мога да направя друго, освен да повторя, че ние чувстваме тежестта на жертвата, дадена от засегнатите семейства, и че целият германски народ им благодари от дълбочината на сърцето си. Погледнато обективно, обаче, тези загуби са толкова нищожни, че тяхното число представлява наистина най-бляскаво оправдание :

1. за подготовката и за момента на започването на този поход.
2. за ръководенето на военните действия и
3. за самото им провеждане.

Само несравнимата школовка на ръководния персонал, високите способности на нашите войници, преимуществата на нашето въоръжение, качествата на нашите муниции, както и ледено студената храброст на отделния войник направиха възможно да се извоюва един исторически решаващ успех с толкова нищожни жертви. И то в същото време, когато войските на съюзните сили от Оста само за няколко седмици можаха да унищожат мнимия успех на британските колониални войски в Северна Африка. Това трябва изрично да бъде констатирано, защото операциите на германския африкански корпус, свързани с името на генерал Ромел, както и тези на италианските бойни сили в борба за завладяването на Киренайка, не могат да бъдат разглеждани отделно от войната на Балканите.

Когато боговете искат да унищожат някого..

Един от най-некадърните стратегии загуби тук за един миг два бойни театъра. Обстоятелството, че този човек, който у всеки друг народ би бил изправен пред военен съд, е предмет на нови възхищения като министър-председател в страната си, не представлява никаква аналогия с класическото величие на римските сенатори, по отношение на почитно подчинените им пълководци, а е само доказателство за онази вечна слепота, на която боговете осъждат оногова, когото желаят да унищожат.

Последиците на този поход са изключителни, фактът, че днес окончателно е премахната опасността, Белград да съществува като гнездо на една малка клика от заговорници, която в служба на извън континентални интереси е в състояние да подпали отново международни конфликти, носи успокоение за цяла Европа.

Дунав, като важна съобщителна артерия днес и за в бъдеще, вече запазен против по-нататъшни саботажни действия. Речните съобщения по него са вече напълно възстановени.

Германия има само политически и стопански интереси в Югоизтока

Германският Райх няма особени териториални интереси в тези области, освен една малка корекция на границата му, накарънена след Световната война. Политически, ние сме заинтересувани само в осигуряване на мира в това пространство, стопански - в създаване на един ред, който да даде възможност да се поощри производството на блага и да се извършва размина на стоките за Обща полза на всички.

Една висша справедливост, обаче, повелява да бъдат, при това, взети под внимание и онези интереси, които съществуват по силата на етнографски, исторически или стопански условия.

Териториални отстъпки в полза на Италия, Унгария и България

В това развитие, прочее, Германия може да бъде само заинтересуван наблюдател. За нас е отранно, че напи съюзници сега вече могат да видят задоволени своите справедливи национални и политически претенции.

Ние се радваме на създаването на една свободна Хърватска държава, с която се надяваме, че ще можем и до недалечно бъдеще да си сътрудничим в приятелство и доверие. Особено в стопанско отношение това сътрудничество може да бъде и за двете страни само от полза.

Обстоятелството, че унгарският народ можа да направи една нова крачка в ревизията на наложените на времето мирни договори, ни изпълва със сърдечни вия.

Фактът, че сторената на времето над България, неправда се поправи, ни вълнува, при това особено много, щото германският народ, като направи чрез своето оръжие тази ревизия възможна, ни дава право да вярваме, че сме изпълнили един исторически дълг на благодарност отношение на нашия верен боен другар от Световната война.

Че съюза Италия придобива териториално и политическо влияние в едно жизнено пространство, което, е изключително нейно, е за нея повече от заслужено, поради извънредно голямата кървава дан, която тя дава заради бъдещето на Оста, от октомври миналата година насам.

По отношение на победения нещастен гръцки народ ние питаем само искрено състрадание. Той е жертва на своя крал и на една малка, заслепена ръководна класа. Той, обаче, се сражава така храбро, че не бива да му бъде отказано уважението на неговите противници.

Сръбският народ, обаче, може би, един ден все пак ще може да извади правилно заключение от днешната си катастрофа, именно, че превратаджийското офицерство представлява и за тази страна само едно нещастие.

Всички засегнати народи, обаче, може би, не ще могат този път така бързо да забравят крайно изискания маниер, по който държавата и ръководството, заради които

те са имали честта да се пожертват, ги отписаха от сметките си, по правилата на хубавата поговорка: Мавърът изпълни своето задължение, мавърът може да си върви”. Едва ли друг път са се отнасяли с по-голям цинизъм към жертвата на малките народи, отколкото в този случай.

Върхът на безсрамието

Защото, да подстрекаваш цели нации да влязат като твои помощници и след това да заявиш, че предварително не си вярвал в успеха, но че си направил всичко това, за да принудиш някого другото на военни действия, който не е искал да води война на този боен театър, това е наистина най-голямото безсрамие, каквото се среща в световната история.

Само в една епоха, в която капиталистическата алчност за пари и политическото лицемерие са така съчетани, както в нашите днешни демокрации, може такова поведение да се счита едва ли не за почтено, така че отговорни оратори да могат дори публично на се хвалят с него. Господа народни представители! Мъже от Райхстага!

Давайки си сметка за този последен поход, ние отново съзнаваме ясно, колко голямо значение има съвременната подготовка на войника, а така също и неговото съвършено въоръжение.

По-добре пот, отколкото кръв

Ние можахме да спестим толкова много кръв, само благодарение на това, че по-преди пожертвахме твърде много пот. Онова, което нашите войници, чрез непрестанна и трудна подготовка, можаха да придобият в умение, донесе, особено в тези последни действия, най-голяма полза.

Чрез минимум кръв, можаха да бъдат постигнати максимум резултати, благодарение на тази подготовка, благодарение на способностите на германския войник и на неговото ръководство. За да бъдат, обаче, жертвите минимални, изисква се един максимум от оръжия, от качеството на тези оръжия, от муниции и от качеството на мунициите.

Аз не съм от онези, които схващат войната като материален проблем, защото материята е мъртва, човекът я съживява. Дори най-добрият войник е осъден на неуспехи, ако му се даде лошо или недостатъчно оръжие в ръката.

Затова животът на много от нашите синове е поставен в ръцете на Родината. И нейната пот също може да спести кръвта на нашите войници. Ето защо, върховен дълг на германския народ в тила е, имайки предвид сражаващите се на фронта, да стори всичко, за да им достави оръжията, от които те се нуждаят.

Защото, покрай всички други причини, които доведоха на времето до загубване на Световната война, беше, в края на краищата, и липсата на едно ново нападателно оръжие станало още тогава решаващо, и липсата на съответното отбранително оръжие.

На какви постижения са способни нашите войници, това те доказаха именно в този поход. Величината на усилията, индивидуални и общи, никога не може да бъде правилно измерена в отечеството зад фронта.

При всичката огромна работа, която тилът даде в разположение на нацията за нейната съдбовна борба, не може да става никакво сравнение с онова, което милионите германски мъже на фронтовете постигнаха, трябва още да постигнат и ще постигнат. И аз не искам в тия постижения друга държава да ни надмине когато и да било.

И не само това. Ние всички сме длъжни да имаме грижата, щото преднината, която сме спечелили, да не се намалява, а постоянно да се увеличава. Това не е проблем; на капитали, а изключително проблем на труда и е въпрос на нашата воля и нашите способности.

Позив на фюрера към жените и момичетата

Аз мисля, че в това отношение биха могли да дадат един допълнителен принос,

преди всичко, германското момиче и германската жена. Защото милиони германски жени се намират в селото и на полето, където трябва да заместват мъжете в коравата полска работа. Милиони германски жени и момичета работят във фабрики, работилници и канцеларии и изпълняват и на това място съвестно своя дълг.

Не е несправедливо, ако поискаме, щото примерът на тези милиони трудещи се германски сънароднички да бъде, последван също и от многото стотици хиляди други германки. Защото, макар че сме днес в положение да мобилизираме трудово повече от половината Европа на тази борба, все пак, като най-ценна субстанция в този трудов процес остава нашият собствен народ, превъзхождащ далеко останалите

Ако днес подстрекателите от една демократична страна, на която германският народ никога не е причинил никакво зло, си служат с абсурдната лъжа, че ние сме имали някакви зли намерения и заплашват да удушат неудобната им националсоциалистическа народностна държава под тежестта на тяхната капиталистическа система и на тяхното материално производство, то на това може да има един единствен отговор.

Германският народ вече никога няма да преживее една втора 1918 година, а ще се издигне към все по-големи постижения във всички области на националната отбрана. Той все по-фанатично ще отстоява вярата, че нито въоръжени сили, нито времето биха могли някога да ни накарат да се преклоним, камо ли да ни съкрушат.

Затова, германският народ ще поддържа здраво превъзходството в своето въоръжение и в никой случай не ще допусне да се намали спечелената преднина.

Най-колосалният процес на въоръжаване в историята

Ако германският войник притежава днес най-добрите оръжия на света, то през настоящата и идващата година той ще има още по-добри. Ако, за разлика от Световната война, материалната страна на войната не ни тежи, това положение, с течение на времето, не само няма да се влоши, а тепърва ще става по-благоприятно.

Затова ние сме длъжни, да вложим трудовата сила на цялата нация в този най-огромен процес на въоръжаване в историята. Необходимите за това мерки ще бъдат взети с националсоциалистическа решителност и радикалност.

Надмощие над всяка възможна коалиция в света

Сега мога само да ви уверя, драги народни представители, членове на германския Райхстаг, че гледам на бъдещето с пълно спокойствие и абсолютна увереност.

Германският Райх и неговите съюзници представляват във военно, стопанско и, преди всичко, в морално отношение една сила, която държи надмощие над всека възможна коалиция в света. Германската войска, обаче, всякога ще се явява да се сражава където и когато стане нужда. Германският народ ще придружава, при това, с доверието си своите войници в техния път.

Аз зная, че тази война се яви само като последица от алчността на няколко международни подстрекатели към война и от омразата на военолюбивите еврейски демократи. Тези злодеи отхвърлиха всяка германска готовност за мир, защото тя противоречи на техните капиталистически интереси. Който, обаче, от тях се осмели, след всичко това да спомене в своето сатанинско дело името на Бога, то светотатства срещу Провидението и, както дълбоко вярваме, не ще пожъне нищо друго, освен унищожение.

Така, ние воюваме днес не само заради собственото си съществуване, но за освобождението на света от едно съзаклатие, което безсъвестно подчинява щастието на народите и хората на своя възмутителен егоизъм. Националсоциалистическото движение, в своята петнадесетгодишна вътрешна борба можа на времето да смаже тези врагове.

Националсоциалистическата държава ще може да опази от тях също така и във време на война.

Годината 1941 трябва да влезе и ще влезе в историята като година на нашия най-голям възход! Германската войска, сухоземна морска и въздушна, ще изпълни дълга си този дух.

Ние се борим за освобождаването на света

Нека сега от това място да изкажа моята благодарност към германските войници, които дадоха в новия поход още един път изключителни постижения, а също та да изкажа благодарност и на германския народ от градове и села, който, със своето прилежание, създаде предпоставките на тези успехи и най-вече трябва да благодарна онези германски сънародници, които паднаха като жертви в тази война, или са били ранени, както и на близките, които скърбят за жертвите.

Когато, след всичко това, отправим взор към Всевшиния, повелител на съдбата, трябва да му бъдем особено благодарни за това, че ни даде възможност да постигнем тези големи успехи с толкова малко кръв.

Ние можем само да го молим да не изоставя нашия народ и в бъдеще. Ние, от наша страна, ще направим всичко, което е по силите ни, за да отбием неприятеля.

В нашата страна е съживен един дух, какъвто светът до днес никога не е преодолявал! Едно вярващо чувство на общност обхваща нашия народ! Онова, което си извоювахме след дълго блуждаене във вътрешни борби и което ни прави така горди по отношение на другите народи, не ще може да ни бъде изтръгнато от никоя световна сила!

Във века на еврейско-капиталистическата златна, съсловна и класова лудост, националсоциалистическата народна държава се издига като стоманен паметник на социална справедливост и здрав разум.

Тази държава ще преживее не само настоящата война, а и следващото хилядолетие.

КРЪСТОНОСЕН ПРОХОД ЗА СПАСЯВАНЕТО НА ЕВРОПА²⁹

Германски народе! Националсоциалисти!

Аз бях потиснат от тежки грижи и осъден на неколкomesечно мълчание, но вече дойде часът, в който, най-сетне, мога да говоря открито.

Когато германският Райх на 3 септември 1939 г. получи английската декларация за обявяване война, повтори се още веднъж британският опит да бъде осуетено, чрез борба срещу най-силната в момента държава на континента, всяко начало на едно консолидиране, а заедно с това и на едно издигане на Европа.

Така едно време Англия съсипа Испания чрез много войни.

Така води тя своите войни срещу Холандия.

Така по-късно, с помощта на цяла Европа, тя се бори срещу Франция.

И така започна тя в началото на сегашния век обкръжаването на тогавашния германски Райх, а през 1914 г. -Световната война.

Германия бе победена през 1918 година само поради липсата на вътрешно единство. Последниците бяха страшни. След като най-първо бе заявено лицемерно, че войната се е водила само срещу кайзера и неговия режим, започнато бе планомерното унищожаване на Райха, когато германската войска бе сложила вече оръжието си. Докато се изпълняваха пророкуванията на един френски държавник, че в Германия имало 20 милиона души излишни хора, сиреч хора, които би трябвало да бъдат премахнати чрез глад, болести или изселвания - Националсоциалистическото движение започна да върши своето дело за обединяването на германския народ, а заедно с това и за въздигането на Райха.

Това ново издигане на нашия народ от нуждата, мизерията и срамното пренебрежение, стоеше под знака на едно чисто вътрешно възраждане. Особено Англия не беше ни най-малко засегната, нито застрашена от него. Въпреки това, веднага започна да се прилага новата, изпълнена с омраза обкръжителна политика срещу Германия. Във вътрешността на страната и в чужбина се дойде до известния нам комплот между евреи и демократи, болшевики и реакционери, с единствената цел да се попречи на създаването на новата германска народна държава, а Райхът отново да бъде хвърлен в безсилие и мизерия.

Омразата на това международно световно съзаклятие засягаше, наред с нас, и ония народи, които, също така пренебрегнати от щастието, бяха принудени да си изкарват насъщния хляб чрез най-тежка борба за съществуване. Преди всичко, на Италия и на Япония също тъй, както и на Германия бе отказано, дори формално забранено, всяко участие в разпределянето на богатата на този свят. Затова съюзяването на тези нации беше един акт на самоотбрана срещу застрашаващата ги егоистична световна коалиция на богатството и насилието.

Още през 1936 г. Чърчил беше заявил, според изявленията на американския генерал Ууд, пред една комисия на американската камара на представителите, че Германия била станала пак твърде силна и затова трябвало да бъде унищожена.

През лятото на 1939 г. на Англия се струваше, че е дошло времето, когато ще може да започне проектираното отново унищожаване, чрез повтарянето на една обширна обкръжаваща политика по отношение на Германия. Системата на устроената за тази цел кампания от лъжи се състоеше в това - други народи да бъдат обявявани за застрашени, да бъдат подлъгани най-първо чрез английски обещания за гаранции и за помощ, а след това, както беше и преди Световната война, да бъдат пратени да се бият

²⁹ Прокламация на Адолф Хитлер от 22 юни 1941г. към германския народ и войниците на Източния фронт- Бел. ред

срещу Германия.

Така на Англия успя да лансира в света, от май до август 1939 г., твърдението, че Литва, Естония, Финландия, Бесарабия, както и Украйна били пряко застрашени от Германия. Една част от тия държави се оставиха да бъдат подмамени да приемат предлаганите обещания за гаранции и по този начин преминаха в новия фронт, който обкръжаваше постепенно Германия.

При тези обстоятелства, аз сметнах, че мога да поема отговорността пред своята съвест и пред историята на германския народ, като уверя не само тези страни, респективно техните правителства, в неистинността на изказаните британски твърдения, но, независимо от това, да успокоя, особено най-мощната сила на Изтока, чрез една тържествена декларация за границите на нашите интереси.

Националсоциалисти!

Всички вие навремето сигурно сте чувствували, че тази стъпка беше за мене трудна и тежка. Никога германският народ не е хранил враждебни чувства спрямо народностите на Русия. Но повече от две десетилетия еврейско-болшевишките властници от Москва се мъчеха да хвърлят в огъня не само Германия, но и цяла Европа. Не Германия се е опитвала някога да пренесе в Русия своя националсоциалистически светоглед, а еврейско-болшевишките властници в Москва непрестанно правеха усилия да натрапят на нашия и на другите европейски народи своето господство, и то не само духовно, но и военно-административно.

Във всички страни, обаче, последиците от дейността на този режим бяха само хаос, мизерия и глад.

В противовес на това, от две десетилетия насам аз се мъчех да дойда, с минимални намеси и без всякакво разрушение на нашето стопанство, до един нов социалистически ред в Германия, който не само отстранява безработицата, но и прави печалбата от работата да отива постоянно и във все по-голям размер в творящите хора.

Успехите на тази политика на стопанския и социален нов ред на нашия народ, който при планомерно преодоляване на съсловни и класови различия се стреми към една истинска народна общност като последна цел, са без прецедент в цял свят.

Затова през август 1939 г. на мене ми струваше една тежка вътрешна борба да пратя своя министър в Москва, за да се опита там да неутрализира британската политика на обкръжаване на Германия. Аз направих това не само със съзнанието за отговорност спрямо германския народ, но преди всичко с надеждата, че накрая все пак ще можем да дойдем до едно трайно премахване на напрежението и да намалим жертвите които, може би, щяха да бъдат искани от нас в друго отношение.

След като Германия даде тържествено уверение в Москва, че споменатите области и страни - с изключение на Литва - лежат извън всички германски политически интереси, бе сключено и едно особено споразумение, за в случай че Англия би успяла да насъсква Полша да влезе във война срещу Германия. Но и тук стана едно разграничение на германските претенции, които не стояха в никакво съотношение с постиженията на германското оръжие.

Националсоциалисти!

Последиците от този желан от самия мен и сключен в интереса на германския народ договор бяха твърде тежки, особено за живеещите в засегнатите страни германци.

Много повече от половин милион сънародници германци - все дребни селяни, занаятчии и работници - бяха принудени почти за една нощ да напуснат своята досегашна родина, за да се отърват от един нов режим, който ги застрашаваше отначало с безкрайна мизерия, но, рано или късно, с пълно унищожаване.

Въпреки това хиляди германци изчезнаха! Невъзможно беше да се узнае тяхната съдба или дори тяхното местонахождение. Само между тях се намират повече от 160 души поданици на германския Райх.

За всичко това аз мълчах, защото трябваше да мълча! Защото моето желание беше да постигна едно окончателно премахване на напрежението, а ако е възможно, и едно трайно споразумение с тази държава.

Още по време на нашия поход в Полша, съветските властници ненадейно предявиха претенции и за Литва, въпреки постановленията на договора.

Германският Райх никога не е имал намерение да окупира Литва и не само че не е поставял никакво подобие искане пред литовското правителство, ами напротив - отхвърли молбата на тогавашното литовско правителство да изпрати в Литва германски войски, като акт, неотговарящ на целите на германската политика.

Въпреки това, аз се примирих и с това ново руско искане. То беше, обаче, само начало на непрестанни нови изнудвания, които от това време нататък се повтаряха постоянно.

Победата в Полша, която бе извоювана изключително от германски войски, ми даде повод да отправя отново към западните сили едно предложение за мир. Поради интернационалните и еврейски подстрекатели към война, то бе обречено на отхвърляне.

Причината за това отхвърляне, обаче, още тогава се криеше в това, че Англия все още имаше надеждата да може да мобилизира една европейска коалиция срещу Германия, като включи и Балканите, и Съветска Русия.

Така в Лондон се решиха да изпратят като посланик в Москва мистър Крипс³⁰.

Той получи ясното нареждане, при всякакви обстоятелства, да поднови отношенията между Съветска Русия и Англия и да ги развие в смисъла на английските интереси. Английският печат пишеше върху напредъка на тази мисия, доколкото тактически съображения не го караха да мълчи.

През есента на 1939 г. и през пролетта на 1940 г. се показаха вече фактически първите последици. Докато Русия се канеше да зароби военно не само Финландия, но и балтийските държави, тя изведнъж мотивира тази акция с колкото лъжливото, толкова и смешното твърдение, че трябва да пази тези страни от една чужда заплаха, респективно да я изпревари. Това, обаче, можеше да се отнася само до Германия.

Защото друга сила изобщо не би могла нито да проникне в източните области, нито да води война там. Въпреки това, аз трябваше да мълча. Но властниците в Кремъл веднага отидоха още по нататък.

Болшевишко струпване на войски по германската източна граница

Докато Германия през пролетта на 1940 г. оттегли своите въоръжени сили далеч от източната граница по смисъла на така наречения пакт за приятелство, дори в голяма част изобщо освободи тези области от германски войски, то в същото време започна натрупването на руски войски в един размер, който можеше да бъде схванат само като едно съзнателно застрашаване на Германия.

Според една декларация на Молотов, направена тогава лично от него, още през пролетта на 1940 г. само в балтийските държави са се намирали 22 руски дивизии. Понеже руското правителство винаги твърдеше, че тези войски били повикани от тамошното население, целта на тяхното стоене там можеше да бъде само една демонстрация срещу Германия.

Докато нашите войници от 10 май 1940 г. нататък бяха сломили френско-британската мощ на Запад, руското натрупване по нашата източна граница продължаваше в един размер, който постепенно ставаше все по-застрашителен.

Затова от август 1940 г. нататък аз смятах, че не бих могъл да отговарям повече пред интересите на Райха, ако срещу това огромно натрупване на болшевишки дивизии оставя незащитени нашите източни провинции, които и без това вече толкова често са

³⁰ Сър Стафорд Крипс (1889-1952) - британски политик. По това време посланик в Москва (1940-1942), министър на самолетостроенето (1942-1945), по-късно министър на търговията, на финансите в правителствата на Великобритания.

бивали опустошавани.

Но по този начин настъпи това, което целеше британско-съветското сътрудничество, а именно ангажиране на толкова големи германски сили на Изток, че германското военно ръководство не можеше вече да поеме отговорността за едно радикално завършване на войната на Запад, особено по отношение на въздушните сили.

Това, обаче, отговаряше не само на целта на британската политика, но и на съветската. Защото както Англия, така и Съветска Русия имат намерението да удължат тази война колкото може повече време, за да отслабят цяла Европа и да я хвърлят във все по-голямо безсилие.

Застрашителното нападение на Русия срещу Румъния също така трябваше да служи само на задачата да получи в свои ръце, или при дадени обстоятелства поне да унищожи, една важна база не само на германския стопански живот, но и на стопанския живот на цяла Европа.

От 1933 г. насам, обаче, тъкмо германският Райх се стараеше с безкрайно търпение да спечели като търговски партньори югоизточно-европейските държави. Затова ние имаме и най-голям интерес за тяхното вътрешно държавно консолидиране и за реда в тях. Нахлуването на Русия в Румъния и гръцкото обвързване с Англия застрашаваха да превърнат в късо време и тези области в едно общо бойно поле.

Противно на нашите принципи и обичаи, в отговор на една настоятелна молба на тогавашното румънско правителство, което само беше виновно за този развой на нещата, аз му дадох съвет, в интереса на мира, да се поддаде на съветското изнудване и да отстъпи Бесарабия.

Румънското правителство, обаче, смяташе, че ще може да носи отговорността за това пред своя собствен народ само при предпоставката, че като обезщетение за това Германия и Италия ще дадат поне една гаранция, че няма да бъде повече засягана останалата румънска територия. Аз направих това с тежко сърце.

Преди всичко затова, защото, когато германският Райх даде една гаранция, това значи, че той ще държи на нея. Ние не сме нито англичани, нито евреи.

Аз вярвах, че по този начин съм услужил, в последния час, на мира в тази област, макар и след приемането на едно тежко задължение от наша страна. Обаче, за да бъде окончателно разрешен този проблем, а също и за да се получи яснота върху съветското становище по отношение на Райха, както и под натиска на постоянно засилващото се мобилизиране на нашата източна граница - аз поканих г-н Молотов да дойде в Берлин.

По това време съветският министър на външните работи поиска изясняването, респективно съгласието на Германия по следните четири въпроса:

I. ВЪПРОС НА МОЛОТОВ:

В случай на едно нападение на Съветска Русия срещу Румъния, германската гаранция за Румъния ще бъде ли насочена и срещу Съветска Русия?

МОЯТ ОТГОВОР:

Германската гаранция е обща и ни задължава безусловно. Русия, обаче, никога не ни е заявявала, че, освен Бесарабия, има изобщо и други интереси в Румъния. Самото завземане на Северна Буковина беше едно нарушение на това уверение. Затова аз не вярвах, че сега изведнъж Русия би могла да има и по-нататъшни намерения спрямо Румъния.

II ВЪПРОС НА МОЛОТОВ:

Русия се чувствувала отново застрашена от Финландия. Русия била решена да не търпи това. Готова ли е Германия да не дава никаква подкрепа на Финландия и, преди всичко, да оттегли веднага отпавилите се към Киркенез войски, за да сменят тамошните войски ?

МОЯТ ОТГОВОР:

Сега, както и преди, Германия няма никакви политически интереси във Финландия. Една нова война на Русия срещу малкия финландски народ, обаче, не може да бъде смятана от правителството на германския Райх като търпима, толкова повече, че ние никога не бихме могли да вярваме в едно застрашаване на Русия от Финландия. Но ние изобщо не искаме в Източно море да се създаде още веднъж една военна област.

III. ВЪПРОС НА МОЛОТОВ:

Готова ли е Германия да се съгласи, а Съветска Русия от своя страна да даде гаранция на България и за тази цел да изпрати съветски войски в България, при което той -Молотов - искал да заяви, че те нямали намерение по този повод да отстранят, например, Царя (*Става дума за Цар Борис III - Бел. ред.*)

МОЯТ ОТГОВОР:

България е суверенна държава и аз не зная България изобщо да е помолила Съветска Русия за гаранция, както Румъния помоли Германия. Освен това, би трябвало да говоря по това с моите съюзници.

IV. ВЪПРОС НА МОЛОТОВ:

Съветска Русия имала нужда, при всички обстоятелства, от свободно преминаване през Дарданелите и искала за своята защита окупирането на няколко важни опорни точки на Дарданелите, респективно на Босфора. Съгласна ли била Германия с това или не?

МОЯТ ОТГОВОР:

Германия е готова във всяко време да даде своето съгласие за една промяна на статута от Монтрьо в полза на черноморските държави. Германия не е готова да се съгласи Русия да притежава свои опорни пунктове в теснините.

Националсоциалисти!

По тия въпроси аз възприех онова становище, което единствено можех да възприема като отговорен ръководител на германския Райх, но и като съзнаващ отговорността си представител на европейската култура и цивилизация.

Последицата беше едно засилване на съветската дейност, насочена срещу Райха, преди всичко, обаче, незабавното започване на вътрешното подкопаване на новата румънска държава и опитът чрез пропаганда да бъде отстранено българското правителство.

С помощта на объркани, незрели глави от румънския легион, удаде се да бъде инсцениран в Румъния един държавен преврат, чиято цел беше да бъде свален държавният глава генерал Антонеску и да бъде създаден хаос в страната, та като бъде отстранена законната власт, да се премахне предпоставката за влизането в сила на германското обещание за гаранция. Въпреки това, аз все още вярвах, че най-добре ще бъде да запазя своето мълчание.

Веднага, след пропадането на този план бе извършено едно ново засилване на руските войскове концентрации по източната германска граница. Бронирани части и парашутни войски във все повече растящ брой, бяха премествани в застрашителна

близост до германската граница.

Германската войска и германското отечество знаят, че до преди няколко седмици нито една единствена германска бронирана или моторизирана дивизия не се намирал на нашата източна граница.

Но ако би било потребно едно последно доказателство за образуваната, между това, въпреки всички залъгвания и прикривания, коалиция между Англия и Съветска Русия, това доказателство бе дадено чрез югославския конфликт. Докато аз се стараех да предприема един последен опит за умиротворяването на Балкана и, в изпълнено с разбирателство сътрудничество с Дуче, поканих Югославия да се присъедини към Тристранния пакт. Тогава Англия и Съветска Русия организираха, с общи усилия, оня преврат, който отстрани в една нощ тогавашното избрано правителство.

Защото на германския народ днес може да бъде съобщено - сръбският преврат срещу Германия бе извършен не само под английско, но, преди всичко, под съветско-руско знаме. Но понеже ние мълчахме и по това, съветското ръководство направи още една стъпка по-нататък. То не само организира преврата, но и няколко дни по-късно сключи с преданите нему нови креатури известната приятелска спогодба, която беше предназначена да засили съпротивителната сила на сърбите срещу умиротворяването на Балкана и да ги настрои срещу Германия. И това не беше никакво платоническо намерение.

Москва искаше мобилизирането на сръбската армия. Понеже аз и тогава смятах, че е по-добре да не говоря, властниците от Кремъл направиха още една крачка по-нататък.

Правителството на германския Райх притежава днес документи, с които се доказва, че Русия, за да спечели окончателно Сърбия за борбата, е дала на последната уверението, че през Солун ще доставя оръжия, самолети, муниципии и друг военен материал срещу Германия.

И това ставаше почти в същия оня момент, когато сам аз още давах на японския министър на външните работи д-р Мацуока съвет, да работи за едно подобряване на отношенията с Русия, все с надеждата да се помогне по този начин на мира.

Само бързият пробив на нашите несравними дивизии към Скопие, както и завземането на Солун, попречи на намеренията на този съветско-англосаксонски комплот. Сръбските офицери от въздухоплаването отлетяха за Русия и там бяха приети като съюзници.

Победата на силите от Оста на Балкана осуети плана, Германия да бъде въввлечена през това лято в няколко месечни борби в Югоизточна Европа, а, между това, натрупването на съветски войски да продължава все повече, тяхната боева готовност да се засилва, та тогава Съветска Русия, заедно с Англия и подкрепена от очакваните американски доставки, да задуши и да смаже германския Райх и Италия.

По този начин Москва не само наруши постановленията на нашия пакт за приятелство, но и извърши най-жалка измяна. И всичко това ставаше, докато властниците в Кремъл до последната минута лицемереха навън, точно както беше в случая с Финландия или Румъния, и правеха наглед невинни опровержения.

Но ако досега бях принуден от обстоятелствата постоянно да мълча, днес е дошъл моментът, когато едно по-нататъшно бездействие би било не само греховна небрежност, но и престъпление спрямо германския народ, дори спрямо цяла Европа,

Днес кръгло 160 руски дивизии стоят на нашата граница. От няколко седмици постоянно стават нарушения на тази граница, и то не само на съветско-германската граница, но и в Далечния север, както и в Румъния. Руските летци просто си правят удоволствие да оглеждат безгрижно тези граници, вероятно за да ни докажат по този начин, че се чувстват вече като господари на тези области.

През нощта на 17 срещу 18 юни руски патрули отново направиха разузнаване на

германската територия и можаха да бъдат отблъснати едва след продължителна престрелка.

По този начин, обаче, дойде вече часът, в който става необходимо да се противопоставим на този комплот на еврейско-англосаксонските военни подбудители и на също тъй еврейските властници на болшевишката московска централа.

Германски народе!

В този момент се извършва едно настъпление, което по размери и обseg е най-голямото, каквото е виждал светът досега. Заедно с нашите финландски другари, борците на победителя от Нарвик стоят до Северното ледо-вито море. Германски дивизии, под заповедите на завоевателя на Норвегия, пазят, заедно с финландските герои на свободата, под заповедите на техния маршал, финландската земя. От Източна Пруссия до Карпатите се простират формациите на германския източен фронт. По бреговете на Прут, по долното течение на Дунава, чак до бреговете на Черно море, германски и румънски войници стоят заедно под заповедите на държавния глава Антонеску.

Задачата на този фронт не е вече защитата на отделни страни, а осигуряването на Европа и, следователно, спасяването на всички.

Затова днес реших да се поставя отново в ръцете на нашите войници съдбата и бъдещето на германския Райх и на нашия народ.

Дано Бог ни помогне и в тази борба! Берлин,

22 юни 1941 година. Адолф Хитлер

НОВОГОДИШНОТО ПОСЛАНИЕ НА ФЮРЕРА КЪМ НАРОДА

На 31 декември 1941 от Главната си квартира фюрерът отправи до германския народ следния позив по случай Новата година.

Германски народе!

Националсоциалисти!

Членове на Партията!

Когато на 3 септември 1939 г. Англия и Франция обявиха война на Германия, тези страни не направиха това, за да се противопоставят на едно искане, повдигнато от Германия и застрашаващо съществуването или дори бъдещето на тия държави.

В действителност, единственото искане, което аз отправях, в продължение на ред години, както в Лондон, така и в Париж, бе искането за ограничаване на въоръженията и за разбирателство между народите. Обаче, всички германски опити да се постигне миролюбиво равновесие на интересите с ръководните лица, които бяха по онова време начело на тия държави, се натъкнаха на съпротива и пропадаха, от една страна, поради омразата на онези, които виждаха в Германия един елемент на социален напредък, и, от друга страна, поради омразата на изпользвачите, които виждаха във въоръжаването и във войната много по-големи печалби, отколкото им биха дали трудът и мирът.

Няма нито един от ръководните държавници на тия страни, които са отговорни за войната, който да не е притежател на акции от индустрията за въоръжаването и който по тази причина да няма голям интерес от войната.

Зад всички се изправя, двигателната сила на вечния евреин, който от хиляди години е останал същия неприятел на всеки човешки ред и на едно истинско социално равенство. От факта, че неприятелите на Германия не могат да се основат на никаква причина за предизвикване на войната, се вижда до каква степен нападението срещу Германия е било неоснователно.

Наистина, коя е причината, по която те обявиха война на Германия през 1939 г.? Защото те не искат да живеят в един свят, такъв, какъвто ние го схващаме, отбелязва в беседите си край огнището г-н Рузвелт, който е най-големият сеяч на смущения на нашето време. Обаче, германският свят има толкова малко общо с Америка, колкото американският свят с нашия.

Никой не би помислил да покани г-жа Рузвелт да живее по германски начин, както и германският народ няма да приеме никога началата и формите на американския живот. Да не би Англия и Франция да са били принудени да ни обявяват война, защото сме искали да завладеем света? Не е дадено дори едно жизнено пространство само от 500 000 кв. км. на 85 000 000 германци. Колониите, завзети някога или придобити чрез покупка или размяна от нашите прадеди, ни бяха отнети, като бяха изтъкнати лицемерни мотиви.

Само 45 000 000 англичани имат правото да владеят 40 000 000 кв. км. от земята и си присвояват правото да потискат народи, от които индуският има седем пъти повече жители от английската метрополия.

Не, тая война бе започната точно като войната от преди 25 години от същите хора и по същите причини. Юдео-англосаксонският финансов заговор не се бори за демокрация, а чрез демокрацията за своите капиталистични интереси.

Г-н Рузвелт не търси друг вид свят, а по-добри сделки, благодарение на които той се надява да може да заглуши критиката, която се повдига срещу нездравата му

стопанска политика, с която правителството му доведе американския народ до плачевно стопанско положение. Общата грижа на всички бе, че националсоциалистическа Германия би могла, в течение на годините, да покаже, благодарение на стопанската и социалната си политика увенчана с успех, на другите народи истинските причини на тяхното бедствие.

В същия момент, когато Германия успя, за няколко години, да премахне големия брой безработни, който бе предизвикан във времето на демокрацията, в други страни положението се разви дори в обратния смисъл. Броят на милионерите отиваше към увеличение, но той на работниците продължаваше да намалява.

Съединените щати имаха 13 000 000 безработни и държавните финанси бяха съвършено разстроени. В същото време, тази богата страна бе театър на социални кризи, възникващи едни след други. В тоя именно момент г-н Рузвелт би трябвало да отправи молитвите си към Всевишния да го вдъхнови, за да може да ръководи по-добре собствения си народ.

Обаче, по онова време господата Рузвелт, Чърчил и Идън не познаваха още народите, и още по-малко човешките идеали, напротив, те познаваха само стопанските цели.

Едва, когато те помислиха, че могат да подпомогнат стопанството си, съсипано от процъфтяването на една нова индустрия, те започнаха да се молят. Те се молеха съюзът между еврейския капитализъм и еврейския болшевизъм да може, с унищожаването на другите народи, да доведе до осъществяването на тяхната цел, а именно войната и нейното продължаване, за да може да се осъществят най-големи печалби.

Едно разбирателство с това международно финансово дружество относно интересите на народите требваше неизбежно да пропадне. Те желаеха войната, защото виждаха в нея една много изгодна възможност да пласират капиталите си и зад тях се изправяше двигателната сила на еврейството и на еврейската диктатура, преобразена в болшевизъм. По тая причина, предложенията за мир от 1933 до 1939 г. бяха постоянно отхвърляни. По тая причина също г-н Чембърлейн имаше една криза на страх, когато, след края на кампанията в Полша, аз протегнах отново ръка за мир. По тая причина аз бях окачествен като подлец, когато, след края на кампанията на Запад, аз се опитах за първи път да обясня лъжата на тая война и да заявя, че Германия е готова за мир.

Всички те виждаха в човека, който се стремеше към мира, неприятеля на капиталите им, вложени във военните им индустрии. Поради това те не можаха дори да предявят една определена причина, по която водеха войната. А си послужиха с фрази, миражи и приказки, както и с лицемерни лъжи, които имаха за цел да скрият онова, което тези господа, военните индустриалци и притежатели на акции от военната индустрия, господата Чембърлейн, Чърчил и Идън, и на първо място Рузвелт, не можеха да изкажат открито, а именно - сделките.

Така, г-н Чърчил вярваше, въпреки всичко, още през 1940 г., в един момент, когато целият западен фронт бе рухнал, във възможността да се възползува от ситуацията. Но той не се надяваше да спечели тая война с английските сили, а изключително защото бе сигурен вече, че ще получи американската помощ и особено вследствие на задълженията, които бе постигнал със Съветския съюз -помощта на болшевишка Русия.

Като член на Партията, аз се борих в продължение на ред години срещу марксизма, не защото той бе социалистически, а защото социализмът, бидейки финансиран от “франкфуртер цайтунг” и следователно от цялата еврейска и не еврейска финансова аристокрация, не можеше да бъде друго, освен лъжа.

Всички онези, които видяха, междувременно, рая на болшевишкия опит, могат да отговорят и да преценят онова, което аз твърдях относно марксизма. Така ние се борихме в продължение на десетки години срещу еврейския съюз на финансовите интереси на марксизма и то в самата Германия. Обаче, онова, което се съедини тогава в

нашият свят срещу Националсоциалистическото движение, се съедини сега в голяма част на света срещу Германия, а именно капиталистичерекционери като Чърчил, Рузвелт и Сталин, водач на болшевишкия рай на работниците и на селяните.

Когато г-н Чърчил отхвърли през юли и август предложението ми за мир, като нададе възмутени и ужасени викове, той бе поддържан силно от Рузвелт. Обаче, за г-н Рузвелт главното бе не американската помощ, обещана с военните доставки, но главно обещанието за влизането на Съветския съюз във войната.

Така дойде 1941 г. и с нея започването на най-големия спор, които светът е виждал някога. Излишно е в края на тая година до изброявам всички събития, които толкова ни поразиха с безподобния си характер. Но ако на 22 юни почти цяла Европа се надигна, това представлява едно доказателство за признаването на една опасност, която никога до сега не е застрашавала в такива големи размери нашия материк.

Когато войната срещу Германия бе решена от тая коалиция, аз сметнах, че действам съобразно със съвестта и дълга, като не се колебая толкова дълго за сигурността на Германия, запазването на нашия народ, за бъдещето на цяла Европа, и, в един неизбежен конфликт, да избегна поне чрез една бърза акция, много по-тежки жертви, които борбата би поискала в противен случай.

Германският народ ще ми повярва, че аз предпочитам мира пред войната. Защото мирът съдържахше за мене голяма поредица задачи, които ме правеха щастлив. Онова, което аз дадох на германския народ, благодарение на Провидението и на помощта на много видни сътрудници в малкото години от 1933 до 1939-та, като културни дела, в полето на образованието и особено в стопанското преустройство, както и в социалното изграждане на нашия живот, ще може да бъде сравнено един ден с онова, което противниците са направили в същия период време.

Много печално е, че не може да се измени с нищо обстоятелството, че истински безделници и негодници ни отнемат времето, което ние си бяхме определили за постигането на културни, социални и стопански задачи на нашия народ. Същото е и с фашистка Италия в която един сам човек, също увековечи името си със своята национална и цивилизаторска революция, имаща вековно значение, дело, което също така не може да бъде сравнявано с демократо-политическото безделие на тия крадци и ловци на дивиденди, които в англосаксонските страни, например, пръскат на всички страни богатствата на бащите, си, или пък събират нови богатства чрез съмнителни сделки.

Ние разбираме добре, следователно, защо Япония, най-сетне и тя, уморена от шантажи и нахални, непрестанни заплахи, грабна оръжието, за да се брани срещу най-големия подстрекател на вълнения във всички времена. По тоя начин един гигантски фронт на национални държави се простира сега от Ламанш до Източна Азия в борбата срещу юдео-капиталистическия и болшевишки заговор.

Първата година на тая борба току-що изтече. Това е годината на най-големите победи в човешката история. Това, което германските войски и войниците на съюзените ни народи показаха в течение на тая борба, е единствено и безсмъртно. В течение на хиляди години ще се говори за тия битки и за тия победи. И те ще предизвикват възхищение като най-висши прояви на народите, които се борят за съществуването си и за бъдещето си.

Народът не би могъл така да си състави понятие за ужасното нещастие, което би потопило Германия и цяла Европа, ако еврейският болшеvizъм, в качеството си на съюзник на Чърчил и на Рузвелт, би спечелил войната.

Защото Чърчил и Рузвелт отдадоха Европа на Сталин. Аз говоря сега с вярата в една висша справедливост.

Чудовищният болшеvizъм, на който те поискаха да отдадат европейските народи, ще разяде един ден техните народи и самите тях. Обаче, еврейството няма да унищожи европейските народи, то ще стане жертва на собствения си заговор. Великобритания и

Съединените щати не могат да разрушат Европа чрез болшевизма. Тъкмо напротив, техните народи ще бъдат, рано или късно, жертва на тая на част.

Борбата продължава още на Източния фронт в Европа и ние виждаме как съветските роби са тикнати безскрупулно в сраженията и как тая борба бавно ги парализира.

В Източна Азия борбата също започна и, докато двама от най-големите богохулци отправят молитви за преуспяването на своето дело, народите се освобождават от веригите си.

Именно затова годината, която настъпва, ще иска от нас големи усилия, фронтът и отечеството ще положат тия усилия и ще изпълнят дълга си. Отечеството, като една народна националсоциалистическа общност, ще направи това, което е необходимо, и ще даде жертвите, които се искат от него.

В замяна на това, ще удари часът за бойците по фронтовете да започнат отново сраженията и да завършат това, което бе започнато. Ние можем само да искаме в края на тая година от Всемогъщия да даде на германския народ и на неговите войници сила, за да могат те, благодарение на труда и на смелостта, да изпълнят това, което е необходимо за запазването на нашата свобода и за обезпечаването на нашето бъдеще.

Ако изпълним до края нашия дълг, ние ще имаме съдбата, каквато ни е определена от Провидението.

Всеки, който се бори за живота на своя народ и за всекидневния си хляб, както и за своето бъдеще, ще спечели победата. Обаче онзи, който през тая война, въодушевен от еврейска омраза, се мъчи да унищожава народите ще бъде победен.

Нека преди 1942 година да се помолим за това на Всемогъщия - да ни подкрепи в решителния момент, за да бъде спасен нашият народ, както и нашите съюзни народи.

ПОСЛЕДИЦИТЕ ОТ ПОБЕДАТА

Писмено обръщение на Адолф Хитлер към нацията от Главната квартира на 1 септември 1942 г.

„В началото на четвъртата година на тази война, която германският народ води за своето съществуване или за своето изчезване в настоящето или в бъдеще, аз поканвам за десети път германския народ да даде волни пожертвувания за делото на “зимната помощ”.

В едно пространство, огромно като света, войниците от нашите въоръжени сили се сражават, като рискуват живота и здравето си. По-голямата част от европейските народи, както и народите от далечна Азия, се присъединиха към тях в един верен съюз, който ще попречи нашите страни да не станат жертви на болшевишкия варваризъм или на едно еврейско-англосаксонско-капиталистическо експлоатиране.

Враговете, които германският Райх имаше на времето - в епохата, когато ние се борехме, за да вземем властта във вътрешността - са се съединили отново срещу нас сега.

Международният световен еврейн ръководи болшевизма и плутокрацията, с цел не само да унищожи цивилизованите европейски държави, но, преди всичко, да стъпче всички ония, които водят едно независимо съществуване.

Ако днес американските и английските агенти твърдят, че желаят да изградят един нов и по-добър свят, какъвто не е техният свят, и в който всеки един, в бъдеще, щял да намери работа, облекло и подслон, не бе нужно да се нападне точно германският Райх, тъй като тия въпроси, или бяха отдавна разрешени от националсоциализма, или бяха на път да бъдат щастливо разрешени.

Не, намерението на тия международни престъпници не е да създадат един по-добър в социално отношение свят, а да унищожат грубо европейските национални и социални държави, които се противопоставят на техния капитализъм. Тяхната цел е да осъществят това поробване, пример за което е съдбата на Индия. Че болшевишкият еврейн - както в Съветска Русия, така и в плутокрациите -ръководи всичко това в качеството си на последен подстрекател, това е факт, който само в по-едри черти възпроизвежда онова, което в по-малък вид ставаше едно време в Германия.

В една гигантска борба без прецедент, германските и съюзнически войници разшириха, през тази година, в грамадни размери жизненото пространство на европейските народи. По тоя начин опитът на Рузвелт Чърчил и Сталин - които претендират че те са ония, що искат да дадат щастие на човечеството - да унищожат чрез глад европейското население, може да се смята сега като напълно пропаднал.

Обаче, ако в тая борба, която е най-ужасната във всички времена, германският войник прави тежки жертви, като се сражава при невъобразими лишения, тилът тази година още повече е длъжен и да направи максимум жертви. Неговият принос, какъвто и да е той, все пак ще представлява само една нищожна част от онова, което вършат нашите въоръжени сили на сушата, в морето и във въздуха.

Но все пак, смисълът на нашата Зимна помощ се състои в това да се потвърди, и то именно във време на война, с дела - а не както се прави в Англия и Америка само с думи - неразривната общностна съдба на германския народ.

Защото, след края на тази борба на народите, германският Райх ще трябва и ще се върне към мира като една стопроцентова националсоциалистическа държава. Тая държава е създадена не само чрез понесените жертви на фронта, но и от ония лишения, направени в тила. През 1939 и 1940 г., а може би и през 1941 г. нашите противници, лишени от въображение, вероятно са мислили, че могат да хвърлят германския народ както през 1918 г., чрез вътрешни несъгласия, във външна зависимост и, чрез това, в робството на един нов Версайски диктат, още по-лош от първия.

Това е задачата на фронта и на германския народ, който работи у дома си - да унищожава все повече тая надежда на международните златни хиени и на болшевишките зверове, като им даде да разберат, че тая война няма да се завърши с възможност за непрестанна експлоатация от страна на притежаващите богатства народи, а чрез една победа, която ще измени лицето на света.

Аз се надявам, прочее, че тилът ще изпълни своя дълг, като даде за четвъртата акция на Военната зимна помощ всичко, което може.”

АНГЛО-АМЕРИКАНЦИТЕ ЗАГРАБВАТ ФРЕНСКА АФРИКА

Реч, произнесена на 8 ноември 1942 г. в Мюнхен

... И ако англичаните днес се хвалят, че са, напредвали в пустинята, ние знаем, че те няколко пъти вече са напредвали и са били отблъсквани.

Решаващият фактор в тази война е кой ще нанесе последния решителен удар. Това ще бъдем ние.

Така е и с производството. Те били произвеждали всичко по-евтино и по-добре от нас. Аз пък ги уверявам, че и нашите строители не спят. През зимата на 1939-1940 г-н Чърчил заяви, че опасността от подводници е окончателно отстранена.

Той всеки ден унищожаваше повече подводници, отколкото ние по онова време изобщо притежавахме, фактически, значи, той не ги е унищожавал. Тогава, според техните твърдения, аз съм бил направил много голяма грешка, като съм пуснал в действие само една малка част от нашите подводници, а останалите съм задържал за подготовка на нови екипажи.

Тогава срещу неприятеля се бореше само една толкова малка част от нашите подводници, че днес аз се стеснявам да го кажа.

Голямата част, и то десет пъти по-голямата, се намирал в родината и подготвяше нови екипажи. Ако американците заявяват, че строели толкова и толкова бойни кораби годишно, ние можем да кажем същото. Ние също строим толкова, само че нашите корабни строежи са по-целесъобразни. Досега ние потопихме 20 000 000 тона неприятелски кораби. Това число далече надхвърля потопения през миналата Световна война тонаж. Броят на нашите подводници, също така, далече надхвърля броя им през Световната война.

Освен това, ние строим нови и все по-добри оръжия. И когато господата казват, че имали никакво ново оръжие, те съвсем не знаят дали ние не притежаваме вече отдавна по-добро. Според тях, нашите войници били по-лоши, а така също и нашата организация. Въпреки това, обаче, ние постигнахме успехи след успехи.

Разбира се, че в една такава борба не може да се отбелязват всяка седмица нови успехи. Съществено е, да се заемат постепенно позициите, от които противникът ще бъде победен и да се задържат тези позиции. И нека всеки вярва, че онова, което ние държим, никой не ще може да ни отнеме.

Настоящата война се разшири. Към нашите съюзници италианци, румънци и унгарци, финландци и останалите европейски народи словаци, хървати, испанци и доброволците от северните държави, се присъедини една истинска световна сила, която, според твърденията на противника, непрестанно търпяла поражение.

От влизането на Япония във войната до сега тя претърпявала само неуспехи, твърди противникът. Но, като се съберат тия „неуспехи”, все пак се добива някакъв резултат!

В действителност, японците отнеха на американците 78% от каучуковото производство, а, освен това, придобиха най-голямото производство на калай в света, грамадно производство на земни масла и многобройни петролни извори.

Именно днес аз гледам с голяма ревност в бъдещето. След като миналата зима, въпреки страшните опасности, ние можахме да издържим, аз днес съвсем другояче гледам на бъдещето.

Тогава някак си тежеше върху ръководните среди споменът за Наполеоновата съдба през 1812 година. Тази година, обаче, ние сме подготвени.

Може би и сега някому ще липсва по нещо обаче за зимата ние сме подготвени по съвършено друг начин. В това мога да ви уверя. Даже ако зимата бъде толкова тежка, колкото миналата, този път не ще се натъкнем на онова, на което се натъкнахме тогава.

Един голям философ бе казал, че ако един удар не по- вали един силен човек,

тогава ударът ще го направи още по-силен. Затова мога да кажа, че ударът, който миналата зима не ни повали, ни направи още по-силни. Безразлично къде ще бъдат фронтовете, ние винаги ще отстояваме и ще минаваме в атака. Не се съмнявам нито секунда, че, в края на краищата, е предопределен успехът на нашите знамена.

Когато днес Рузвелт напада Северна Африка, аргументирайки се с това, че трябвало да я пази от Германия и Италия, не заслужава да си губим думите за тия лъжливи фрази. Безспорно, Рузвелт е най-големият гангстер, който се намира срещу нас. Обаче, последната и решителна дума положително не ще каже Рузвелт.

Както винаги, ние ще подготвим основно всички наши удари. Нито един удар, насочван досега срещу нас, не можа да се увенчае с успех.

Веднъж бе нападнен възторжен вик, когато първите англичани слязоха в Булон и по-късно, след шест месеца, тоя вик заглъхна. Тогава се случи друго, а и днес ще стане другояче. Можете да бъдете твърдо уверени, че водачеството и армията правят всичко онова, което трябва и което може да се направи. Вън от това аз имам твърдото като скала убеждение, че зад водачеството и войската стои преди всичко родината и зад мене - цялата Националсоциалистическа партия, като една заклета общност.

Онова, което различава сегашното от миналото време е, че навремето зад кайзера не стоеше народът, докато сега зад мене стои най-могъщата организация, каквато досега е бивала създавана на тая земя. Тя представлява германския народ. Онова пък, по което различаваме сегашния от тогавашния момент е, че начело на народа не стои някой, който в критични времена би избягал в чужбина, а човек, който винаги е познавал само борбата и е имал само един : принцип: да удря, да удря, и пак да удря.

И още нещо различава днешна от тогавашна Германия – тогава ръководството нямаше корени сред народа. Това беше, в края на краищата, една класова държава. Днес изпъква на фронта националсоциалистическата народна общност.

От много неща вие сте схванали, как всеки месец тая войска става все по-националсоциалистическа и как все повече прониква в нея германската народна общност. Ние създаваме посред войната една народна армия, каквато светът никога не е виждал. В родината, обаче, работи цял един народ.

Днес германският работник знае, че кове оръжие за своите борещи се на фронта другари. Онова, което вършат мъже и жени, е неописуемо.

Ние не притежаваме злато, но имаме живата трудова сила, прилежание и свята воля. За какво е на американците златото в касите им? Ако те имаха фабрики за синтетичен каучук, това щеше да бъде много по-ценно, отколкото целият им запас от злато.

Ние също така и материално ще издържим войната, още повече сега, когато притежаваме богати със суровинни материали области. Когато настъпи идната година ние тепърва ще видим плодовете на тоя труд. И в тази област Партията особено се отличи. Безброй храбри партийни членове се намират вън от родината и е шепа хора организират тези области за нашето стопанство, за нашето изхранване и, в по-широк смисъл, фактически за изхранването на цяла Европа.

Това е война, която се води за цяла Европа. Затова не е чудно, че се намериха толкова много доброволци от север до юг, които, като самостоятелни единици и контингенти, се присъединиха към най-мощния в световната история фронт.

Ето защо, нашето неотклонно решение е, бъдещият мир да бъде действително мир за Европа, без настояничеството на ония хора, които си приписват качества на изтънченост и на морални ценности.

Идейните стойности на Англия са безспорно, по-малки от тия на германския народ и на свързаните с него съюзени народи. И нашите съюзници имат култура зад себе си, за разлика от безкрайно младата (да не кажем детска) култура на англичаните. Що се отнася до материалните стойности, вярвам, че англичаните в това отношение имат добър усет. Такъв притежаваме и ние, обаче ще се погрижим, щото тия

материални стойности на Европа да са в полза на всички европейски народи, а не само на една международна финансова клика.

Европейските народи не се борят, за да дойдат пак ония няколко души с финия инстинкт, които грабят човечеството и създават условия за милиони безработни, за да могат да пълнят своите каси. Сигурно е, че Европа ще излезе от тази война стопански по-здрава, отколкото е била.

Прави ни се упрек, между другото, че сме искали да „присадим” холандците. Мога да кажа само, че не искам никого да пресаждам, но че ще има много хора, които ще бъдат щастливи да имат педя земя и да не трябва да се мъчат така, както е в пренаселените области.

Тия хора ще бъдат щастливи, защото те сами ще се ползват от наградата на труда си, а не някои английски или американски каси.

Ето защо ние вярваме, че краят на тази война ще предизвика, също и извън нашата страна, проваляне господството на златото и проваляне на цялото общество, което е виновно за тази война.

Хитлер припомни още веднъж мисията, която Германската националсоциалистическа работническа партия е изпълнила във вътрешността на страната и изказа на своите стари бойни другари благодарността си за тяхната вяност. Той ги насърчи да вярват с краен фанатизъм в победата и успеха на голямата решителна борба, която Германия води сега. Той каза, че всичко се свежда до съществуването или загиването на германския народ, който има насреща си противници, които знаят само едно: или да паднат те, или противникът. Ние знаем това, каза Фюрерът, и го посрещаме напълно равнодушно.

Аз винаги съм искал от германския войник толкова, колкото сам съм бил готов да дам и съм искал от германския народ толкова труд, колкото сам съм полагал. Моето дело е съдбата на Райха.

Ако противниците ни смятат, че могат да ни заблудят, то те се мамят. Ще дойде часът, когато ще им върна стореното и тогава тежко им! Вярвайте ми, че сърцето ми се къса от болка, когато чувам за тия подли въздушни нападения над германски градове. Аз не разреших да се пусне над Париж нито една бомба.

Преди нападението над Варшава, пет пъти предложих да се предаде града и поисках поне жените и децата да бъдат евакуирани.

В заключение на речта си, Адолф Хитлер покани всички германци да изпълняват своя дълг и да положат всички усилия за възтържествуването на тяхната кауза.

НИЕ ОЧАКВАМЕ ОТ СТРАНА НА ФРАНЦИЯ САМО ЛОЯЛНОСТ

*Писмо на Адолф Хитлер от 26 ноември 1942 г. до френския
държавен глава маршал Петен³¹*

Господин маршале,

Когато на 11 ноември т. г. аз бях принуден, в съгласие със съюзниците на Германия, с цел да осигурия защитата на Райха във войната, която ни бе наложена на времето от Франция и Англия, да завзема южния бряг на Франция, това бе направено с надеждата, че по тоя начин ще се изясни вътрешното положение на вашата страна, което бе желателно не само за Германия и за Италия, но и за самата Франция.

Хвърляйки поглед назад, аз мога да отбележа още веднъж, че през септември 1939 г. не Германия обяви война на Франция или на Англия, но че, наопаки, от завземането на властта, аз не съм пропуснал нито един случай в отношенията именно между Германия и Франция, за да ги освободя от онова, което тежеше върху тях, вследствие на Версайския договор и за да се създаде между двете страни истинско приятелско сътрудничество.

Германия постави на Франция само едно искане - да не отблъсква протегнатата ръка. Безскрупулните англосаксонци, и на първо място еврейските елементи, успяха, за съжаление, да изтълкуват постъпката на новия Райх като признак на германска слабост и по-късно всяко предложение за мир - като доказателство за скорошно рухване. Докато от страна на Райха не бе предявено никакво искане към Франция, нито от правителството, нито от която и да е друга страна, било чрез речи или чрез печата, нито каквото и да било предложение, което би могло да накърни френската чест, отговорните подстрекатели в Париж искаха раздробяването на германския Райх, заробването на германския народ, премахването основите на нашето социално законодателство и, преди всичко, пълното възстановяване на неограничените права за ограбване на народа от еврейската раса, която в Германия бе поставена на местото, което ѝ се пада.

Аз знам, че вие нямате никакво участие в тия войнолюбиви подстрекателства. Обаче, вие сам знаете, че след войната в Полша аз повторих предишните си декларации и предложих мир без никакви изисквания от страна на Германия - мир, който целеше само европейското сътрудничество. Също така през първите дни на месец септември 1939, онези, които бяха заинтересувани от разпокъсването на Европа и финансовото използване на тая война, заглушиха с виковете си тоя позив към разума и поискаха продължаването на войната на всяка цена.

Ето как борбата, наложена на Германия и след това на Италия от вашето бивше правителство, трябваше да бъде разрешена с оръжието вместо с разума. Въпреки неподобната в летописите на историята победа, аз не предприех нищо, което би могло да накърни честта на Франция, а поисках с конвенцията за примирието само обезпеченията, които трябваше да попречат, при всички обстоятелства, на едно подновяване на борбата. Никога впоследствие аз не предяхих искания, които да са в противоречие с тая политика.

³¹ Анри- Филип Петен (1856-1951) френски генерал и държавен глава. Петен е героят от Вердюн (1916), на следващата година (1917) е назначен за главнокомандващ френската армия. През 1934 г. е министър на войната, а през 1940г. е вече премиер на Франция. Петен сключва примирие с Германия, разоръжава френската армия и предоставя 3/5 от територията на страната да се управлява от германците. През 1945г. Петен е арестуван и осъден за предателство, по-късно смъртната присъда е заменена с доживотен затвор.

Вие знаете, господин маршале, че всички твърдения, разпространени от англичаните и американците, главните вдъхновители и печеливши от тая война, твърдения, според които Германия искала да стане господарка на френската флота или че тя е поставила условия в този смисъл, са чиста измислица или съзнателни лъжи. Докато вследствие на тая война, наложена от Франция, Германия търпи и сега още тежки жертви, френският народ можа да живее в мир, поне доколкото самите му съюзници не му наложиха кървави жертви с нападенията си по море и по въздуха.

В същото време германският Райх освободи постепенно повече от 700 000 пленници от всичко 1 960 000 души -безподобна мярка, струва ми се, в историята на войните. Ако въздействието от тая мярка отслабва постепенно, то е само защото, за съжаление, непримирими елементи във вашата страна са се противопоставяли винаги на едно истинско сътрудничество.

Вие лично пожелахте, господин маршале, да се срещнете веднъж с мене, за да намерим възможностите за едно такова сътрудничество. Аз се отзовах на това желание и разговорите станаха в Монтоар. Този разговор, убеден съм, би могъл да постави основите на едно общо подобрене. За съжаление, хора, които имат интерес от войната във Франция, успяха, само няколко седмици по-късно, да осуетят това сътрудничество под предлог, който за мене лично беше безкрайно оскърбителен.

Аз съм принуден да заявя тук, че се твърдеше открито, че аз съм върнал останките на сина на Наполеон в Париж само с цел да ви привлека там, господин маршале, и да ви поставя по тоя начин в ръцете на Германия. Аз трябва да установя сега, че самият вие настояхте на времето да ви бъде разрешено да се установите във Версайл и че аз трябваше отново да откажа, понеже в другите страни би се твърдяло много несправедливо, че френското правителство би попаднало под германско принуждение. Макар че това събитие бе в пряко противоречие със становището ми относно примирието, аз не извлякох никаква последица от него, защото аз имах и още имам убеждението, че между френския народ има милиони работници, селяни граждани и трудещи се хора, които в дълбочината на душата си са чужди на тия машинации и не желаят друго, освен мир. Аз трябва да установя тук още веднъж, господин маршале, че нито един път не съм предприемал почина да поканя членове на френското правителство да дойдат при мене, но че всички разговори са се водели винаги по желанието на самото френско правителство.

Също така, двата разговора, които водих с адмирал Дарлан³² се състояха по личното искане на адмирала и от ваше име, господин маршале.

Дебаркирането на американските и английските войски във френска Северозападна и Северна Африка, извършено, както бе доказано навремето, със съдействието на голям брой вероломни генерали и офицери, разкъса всички конвенции по примирието, каквито бяха определени в увода на спогодбата за примирието и принуди Германия да вземе незабавно, в съгласие със съюзниците си, необходимите мерки за сигурност.

Обаче, на 11 ноември аз не познавах още всички обстоятелства, които доведоха до тая англо-американска акция. Аз зная днес, и вие господин маршале знаете също, че тая окупация бе извършена по изричното желание на същите ония френски елементи, които някога тласнаха страната към война и които сега още не са изчезнали от обществения живот и главно от военния живот, фактът, че френските генерали и адмирали са нарушили честната си дума спрямо германските институции и то безбройно много пъти, са сам по себе си за съжаление, но фактът, че вие, господин

³² Франсоа Дарлан (1881-1942), френски адмирал. Назначен е за министър на корабоплаването в правителството на Петен. Считан е за прогермански настроен, но той издава тайно заповед до капитаните да потопят корабите си, за да не могат немците да ги завземат. Когато съюзниците превземат Северна Африка адмирал Дарлан започва преговори с американците. Месец след като е обявен за държавен глава на френска Африка адмирал Дарлан е убит.

маршале трябваше да признаете, че тези генерали, адмирали и офицери са нарушили клетвата си за вярност към вас, ме принуждава да отбележа, че всяка спогодба с такива елементи е свършено безпредметна. Аз ви прилагам тук доказателствата, че от влизането на германските войски, на 11 ноември т. г, нови тържествени уверения са били дадени и то под формата на тържествени декларации, които бяха нарушени още същия ден със заповедите, които бяха открити едва сега.

Установено е, че адмиралът е измамил още веднъж Германия и Италия, като е дал уверението, че френската флота ще се бори в Тулон срещу тежко неприятелско нападение. Защото, докато на 11 ноември той правеше тая декларация, на 12 ноември бе издадена заповед да не се открива в никакъв случай огън срещу едно евентуално дебаркиране на английски и американски войски. От тогава насам бяха открити много други нарушения на конвенцията за примирието.

Аз дължа, господин маршале, да донеса до нашето знание следното:

1. Аз съм убеден, че вие лично, господин маршале, нямате никакво участие в тия работи и че страдате още по-жестоко от тях.

2. Аз съм натоварен да представлявам интересите на един народ, комуто войната бе наложена и който е принуден, за защитата си, да се бори срещу онези, които предизвикаха тази война и които днес я водят с цел да унищожат цяла Европа в полза на една юдео-англосаксонска клика, европейска и извън европейска.

3. Аз съм принуден да водя до край тая война от името на милиони хора. Не са само народите на собствените ни страни, които са се освободили от начинанието на един грабителски и безмилостен капитализъм и не желаят нито да бъдат ограбвани от международните спекуланти, нито да се откажат окончателно от националното си съществуване.

4. Германският народ, от името на който аз ви правя, господин маршале, тази декларация, не чувства никаква омраза към френския народ, но, в качеството на негов водач и представител, Аз съм решен да не предавам в никакъв случай Германия и Европа на хаоса, като търпя машинациите на елементите, които предизвикаха тая страхотна война.

Ето защо аз взех становище срещу тези тенденции и главно срещу лицата, които искат да осуетят и в бъдеще сътрудничеството между френския и германския народи, и които, натоварени с тежката и кървава отговорност за развихрянето на войната, смятат сега, както изглежда, че е ударил отново часът да създадат в Южна Европа условия за нападенията на извънконтиненталните сили.

След като узнах за новите нарушения на дадената честна дума, извършени от френски офицери, генерали и адмирали, които имат доказаното сега намерение да предадат на англо-еврейските сеячи на война, след Северна Африка, и Франция - аз заповядах незабавно завземането на Тулон, за да се попречи на заминаването или унищожаването на корабите и да се сломи със сила, в случай на нужда, всяка съпротива. Това не представлява борба срещу френските офицери и войници съзнаващи своя дълг, а само срещу престъпните сеячи на война, за които до днес още не е пролята достатъчно кръв и които търсят винаги нови възможности за продължаване и разширяване на катастрофата.

Ето защо, аз заповядах да се демобилизират всички части от френската войска, които, противно на заповедите на собственото им правителство, са подбуждани от офицерите си към дейна съпротива срещу Германия.

5. Първите мерки, към които ме доведе само нелоялното поведение на вашите адмирали и генерали, не са насочени, както изтъкнах вече, срещу Франция, или срещу френския войник изобщо.

Аз се надявам искрено и зная, че това е схващането и на моя съюзник, а именно,

че на френската държава трябва да бъде възможно да прероди една войска, чиито офицери да се подчиняват поне на собствения си държавен глава и които да представляват по този начин необходимата гаранция за сключването на международни спогодби.

Колкото и тягостни да ви се струват тия факти в сегашния час, господин маршале, вие ще намерите успокоение, като разсъдите, че е недопустимо за една държава да съществува без дисциплинирана и послушна армия и че преустройството на една флота, на една сухопътна войска и на една въздушна войска, които да ви бъдат сякаш покорни, не представлява нещастие за Франция, а напротив - щастливо събитие.

Най-сетне, не бих искал да завърша това послание, без да ви уверя отново, че мярката, която ми е наложена, не отслабва ни най-малко волята ми да сътруднича с Франция, но че тя представлява вероятно първото условие за практическото осъществяване на сътрудничеството.

Аз добавям, че съм безвъзвратно решен да помогна на Франция да си възвърне колониите - които ѝ бяха откраднати от англосаксонците, въпреки всички уверения - и то с всички средства, които стоят на мое разположение. Нито Германия, нито Италия, имаха намерение да разрушат или да унищожат френската колониална империя. От френското правителство зависи сега да приеме мерките, които германското правителство бе принудено да вземе, по такъв начин, че да не произлезе никакво кръвопролитие, но да бъдат създадени искрено условията за успешно сътрудничество, полезно и за двете страни.

Маршал фон Рундщедт³³ е натоварен, що се отнася до германската акция, да взема всички решения и да сключва всички необходими споразумения. Той ще бъде във всеки момент, господин маршале, на ваше разположение.

Аз свършвам това писмо, като изказвам надеждата, че по този начин ще може да бъде започнато едно сътрудничество, при което ние очакваме от страна на Франция само лоялност и разбиране на общата съдба на Европа.

Приемете, господин маршале, най-искрените ми уважения

Адолф Хитлер.

³³ Карл Рундщедт (1875-1953) - немски фелдмаршал. Главнокомандващ немските сили на Западния фронт.

КОЙ ИСКАШЕ ТАЗИ ВОЙНА?

Писмо³⁴ на Адолф Хитлер до премиера на Франция Даладие

Уважаеми господин министър-председател,

Разбирам Вашата загриженост. И аз никога не съм пренебрегвал върховния дълг, който лежи върху ония, които са поставени да ръководят съдбата на народите. Като стар войник, аз познавам, като Вас, ужасите на войната. Изхождайки от това съзнание за дълг и от тези познания, аз искрено полагах усилия да отстраня всички поводи за конфликт между нашите два народа.

Още от по-рано аз съвсем открито заявих на френския народ, че възвръщането на Саарската област ще бъде предпоставката за това разбирателство. И след действителното ѝ възвръщане, аз веднага тържествено потвърдих, че се отказвам от каквито и да било други искания по отношение на Франция. Германският народ одобри това мое становище. Както сами сте се уверили през последното си пребиваване у нас, нашият народ не изпитва никаква злоба, нито омраза към своя някогашен храбър противник. Напротив.

Умиротворяването на нашата западна граница водеше към растяща симпатия, поне от страна на германския народ, една симпатия, която той при множество случаи демонстративно е проявявал. Изграждането на голямата западна укрепена линия, която погълна и поглъща много милиарди, представлява за Германия един документ за това, че тази граница на Райха е окончателно одобрена и установена. С това германският народ се отказа от две провинции, които едно време принадлежаха към старата Германия, които после бяха отново придобити с много кръв и най-после бяха защитавани с още повече кръв.

Този отказ не е някакво тактическо и предназначено за чужбина държане, но е - Ваше Превъзходителство трябва да ми вярва - едно решение, което се потвърждава от всички наши мероприятия. Вие не можете, господин министър-председателю, да ми посочите нито един случай, където, макар с един ред или с една реч, да е била нарушена така установената вече западна граница на Райха.

Аз вярвам, че с тоя отказ и с това наше държане се отстраняват от нашите два народа всички поводи за конфликт, който би ни довел до повторение на трагедията от 1914/18 година.

Това доброволно ограничаване на германските жизнени претенции на запад не може, обаче, да се схване като признаване на Версайлския диктат по отношение на всички други области.

Година след година аз се опитвах да постигна ревизия на този диктат, поне по отношение на най-невъзможните и най-непоносимите негови постановления, по пътя на мирните преговори. Но беше невъзможно. Обаче, за мнозина прозорливи мъже от всички народи бе съвсем ясно, че ревизията трябва да дойде. Каквото и да се казва против моя метод, каквито и грешки да се сочат в нея, едно само не може да бъде пренебрегвано или оспорвано - че в много случаи беше възможно, без ново проливане на кръв, да намеря задоволителни разрешения не само за Германия, но, чрез начина на процедирането, да освободя държавните мъже на другите народи от често пъти невъзможното за тях задължение, да отговарят за тая ревизия пред собствените си сънародници. Защото едно поне Ваше Превъзходителство трябва да ми признае

³⁴ На 25 август 1939 г. Адолф Хитлер отправя до френския министър-председател Даладие едно лично послание, в което излага германското становище спрямо Франция и предлага мирно уреждане на всички спорни въпроси. На следния ден Даладие отговори на Хитлер, също с лично послание. Тук публикуваме отговора на Хитлер до френския министър-председател.

ревизията трябваше да дойде.

Версайлският диктат бе непоносим. Никой честен французин - а също така и Вие, господин Даладие - не би могъл, при едно подобно положение, да действа иначе, а не като мене. В този смисъл аз се опитах да премахна най-безразсъдните постановления на Версайлския диктат.

Аз направих на полското правителство едно предложение, което смая германския народ. Никой друг, освен мене, не би могъл да се яви пред нашето общество с такова предложение. Такова предложение можеше да бъде направено само веднъж.

Аз съм дълбоко убеден, че ако тогава, особено от страна на Англия - вместо да се развихря против Германия дива вестникарска кампания и да се пускат слухове за германска мобилизация - Полша бе посъветвана да бъде благоразумна, то Европа днес и за още 25 години би могла да се радва на пълен мир. Обаче, чрез лъжата за германска агресия, полското обществено мнение бе раздразнено, полското правителство бе поставено в затруднение да взема ясни решения и, най-вече, чрез дадените му тогава гаранции, бе по-мрачен погледът му за границата на реалните възможности.

Полското правителство отблъсна предложенията. Полското обществено мнение, уверено че Англия и Франция ще се бият заради Полша, започна да предявява искания, които биха могли да се схванат като смешни налудничавости, ако не биха били безкрайно опасни.

Тогава настъпи един непоносим терор, едни физически и стопански преследвания над милион и половина германци, живущи в отстъпените от Райха области. Не искам да ви говоря за извършените престъпления. Поради постоянните посегателства на полските държавни органи върху Данциг, населението бе доведено до убеждението, че то е беззащитно изоставено на произволите на една власт, която е чужда на националния характер на града и на жителите му.

Мога ли да Ви задам въпроса, г-н Даладие, как Вие, като французин, бихте постъпили, ако, вследствие нещастен завършек на една храбра битка, някоя ваша област би била отделена чрез завзет от чужда държава коридор? И ако на един голям град - да кажем Марсилия - би било забранено да се чувства принадлежащ към Франция, и ако живущите в тези места французи биха били преследвани, бити, тормозени, дори най-зверски избивани?

Вие сте французин, г-н Даладие, и мога да си представя как бихте постъпили. А аз съм германец, г-н Даладие. Не се съмнявайте, че моето чувство на чест и че моето съзнание за дълг, ще ми заповядат да действам по същия начин. Ако нещастieto, което ни е сполетяло, би тежало върху вас, бихте ли могли Вие, г-н Даладие, да си обясните поведението на Германия, която без никакъв повод, би се застъпила щото коридорът през Франция да остане, заграбените френски области да не се върнат, присъединяването на Марсилия към Франция да се забрани?

Обаче аз не мога да си представя, г-н Даладие, че поради такива причини Германия би се вдигнала против вас! Щом като аз и ние всички се отказахме от Елзас и Лотарингия, за да избегнем едно ново кръвопролитие, още по-малко бихме проливали кръв за запазването на едно безправие, което за вас е непоносимо, а за нас безразлично. Всичко, което ми пишете във Вашето писмо, г-н Даладие, и аз чувствам също като Вас. И, може би, тъкмо ние двамата, като стари войници от фронта, ще можем по някои въпроси да се разберем най-лесно. Само че Ви моля добре да вникнете и в това, че за една нация, която се уважава, е невъзможно да се откаже от два милиона свои сънародници и да гледа от своята граница как ги измъчват.

Следователно, аз поставям едно ясно искане - Данциг и Коридорът трябва да се върнат на Германия. Македонското положение по нашата източна граница трябва да бъде премахнато. Аз не виждам по какъв начин Полша -която мисли, че е ненакърнима под закрилата на дадените ѝ гаранции - би могла да бъде склонена към едно мирно

разрешаване на въпроса. Обаче, аз бих жертвал достойното бъдеще на моя народ, ако не бъдем готови да разрешим спора тъй или инак. Ако съдбата пак принуди нашите два народа да се сражават, то в мотивите ще има една разлика.

Аз, Г-н Даладие, ще се боря заедно с моя народ, за коригирането на една неправда, а другите - за нейното запазване. Това би било още по-трагично затова, защото мнозина бележити мъже, и от средата на вашия народ, признаха безумието на някогашното разрешение, както и невъзможността то да бъде запазено за дълго време.

Аз ясно виждам, тежките последици от един такъв конфликт. Но аз вярвам, че Полша ще понесе най-тежките последици, защото, както и да завърши една война около въпросния спор, полската държава ще бъде тъй "или инак, загубена.

Не само за Вас, г-н Даладие, но и за мене ще бъде много болезнено, ако нашите два народа ще трябва да влязат в една кървава и унищожителна война заради този спор. Но аз не виждам, както вече споменах, от наша страна никаква възможност да въздействуваме на Полша да се вразуми и да приеме коригирането на едно положение, което е непоносимо за германския народ и за германския Райх.

Адолф Хитлер Берлин,
27 август 1939 г.

14 ГОДИНИ НА БОРБА, 10 ГОДИНИ НА УПРАВЛЕНИЕ И ПОГЛЕД В БЪДЕЩЕТО

Прокламация на Адолф Хитлер към германския народ от 30 януари 1943г.

„Днес за десети път ние чествуваме годишнината от оная дата, на която райхспрезидентът фелдмаршал фон Хинденбург ме натовари с отговорността за управлението на Райха. Борбата, която продължи 14 години и която бе водена от Националсоциалистическото движение за властта - Движение, което отначало имаше малки размери, но което стана още тогава най-мощната партия в Райха и, следователно, имаше законното право да състави правителството - можа да бъде приключена с успех.

Обаче, това поемане на отговорността стана само когато всички партии бяха доказали, след един период повече или по-малко кратък, неспособността си да възобновят Германия. Райхът страдаше все повече и повече от последиците на един погром, след война, която той не би желал и за която, поради тая причина, не беше подготвен. След една героична съпротива на германския народ, който в течение на повече от четири години не можа да бъде сломен от никоя неприятелска сила, пораженските елементи, закриляни от вътрешността и от чужбина, успяха най-после да предизвикат една открита революция.

Президентът на Съединените щати г-н Уилсън беше представил лъжливо пред света призрака на един изкуствен мир, който се желаше и в който германският народ с голяма жадност повярва, предвид желанието и волята на неговите маси, както и поради мисълта и идеологията на управниците на Германия, които не бяха поставили никаква положителна цел на тази война.

Народът се бореше за защита на своето съществуване и поради това някои слоеве бяха почти благодарни на предложението за един мир на помирение и разбирателство. Непосредствено, след като оръжията на германския народ им бяха предадени, историческото измамничество започна. Това беше такова нарушаване на дадената дума, каквото световната история не бе отбелязвала дотогава.

Вместо мир, вместо помирение и споразумение, изникна насилственият Версайлски договор, който унижи германския народ и съюзните му народи до степен на роби, като ги направи безсилни във военно отношение, като ги обезчести политически и стопански за безкрайни времена. Но всичко онова, което бе нанесено на германския народ в 1919 чак до 1933 г. като несправедливост, като потисничество, като експлоатация и като стопанско ограбване и политическо унижение, засегна не една националсоциалистическа Германия, а една Германия чисто демократична и марксистическа.

Обаче, всеки опит на демократическите управници и всевластници, разрушители и марксисти, да успокоят останалия свят, чрез един апел, отправен в името на никаква обща идеология и дори с цел да го накарат да разбере безсмислието на тази нелогична диктатура, остана напразен.

Същевременно международното еврейство се опита, чрез една система на капиталистическа експлоатация и с упорита настойчивост да ограби германския народ, за да го направи зрял за стопанската област на еврейския болшевизъм. Лудостта на Версайския мир доведе не само до разстройство на германското стопанство, но впоследствие и до един не по-малък погром в стопанския живот на другите държави, включително и на така наречените победители.

Когато 1932 г. клонеше към края си, светът беше в състояние на непрестанна стопанска криза, която се засилваше непрекъснато. Безработицата бушуваше не само в Германия, но и в западните богати страни, както и в Америка, и специално в Съединените щати. През зимата на 1932-1933 г. броят на безработните в Германия възлизаше на седем милиона, а броят на ония, които работеха частично, беше

достигнал същата цифра. В английската метрополия, която господствуваше над една четвърт от света, се отбелязваше една цифра от 2500 000 безработни. Съединените щати, със своите грамадни почвени богатства и със своята безспорно плодородна земя, имаха почти 13 милиона безработни, в кръгли цифри.

В Германия състоянието на нещата в живота изобщо отговаряше на състоянието на нещата в стопанската област. Като се има предвид, че Германия беше разпокъсана на безброй партии, задръстена от егоистичното упорство на представителите на германските държавници, както и от интересите на разните политически партии и на разните професионални организации, изглеждаше невъзможно за което и да е правителство да разреши задачите, дори най-наложителните, относно задържането живота на нашия народ, с методите, прилагани дотогава и с разполагаемите сили.

Вътрешното разложение на народа бе стигнало до там, че, както изглеждаше, само настъпването на един хаос можеше да бъде единствен изход, при който би могло да се намери някакво разрешение. Докато разните шефове на политически партии и стопанските хиени подронваха все повече и повече основите на политическия и стопанския живот, същите те проповядваха необходимостта от една болшевишка революция. Беше очевидно, че, ако 14 години марксизъм, демокрация и парламентаризъм бяха успели да разсипят Германия, то само една година болшевишки режим би бил достатъчен за пълното унищожаване на Райха.

Германският народ, разединен вътрешно, натоварен с дългове, се намираше в навечерието на пълен фалит. Четиринадесет милиона работници бяха или безработни, или работеха отчасти. Стопанството се проваляше все повече и повече, търговията угасваше, корабоплаването и превозът намаляваха, селянинът губеше чифлика си, радостта от живота изчезваше и все по-малкия брой на ражданията позволяваше математически да се предвиди краят на нашия народ.

Това е наследството, което ми бе оставено на 30 януари 1933 г. В моята първа прокламация, отправена до германския народ, аз оповестих, в качеството си на канцлер и от името на тогавашното правителство, решението си да обединя народа, нещо, което беше единственото условие за всяко възстановяване. Да защитавам народа според моята съвест, както срещу безсмислените страсти вътре в страната, така и срещу шантажите на чужбина. Аз обещах, особено, да премахна безработицата и да действам така, че германският селянин занапред да не бъде прогонван от чифлика си и от нивите си.

Тогава аз поисках от германския народ да ми даде четири години време, за да поправа това, което бе разрушено и развалено в продължение на 14-годишното разкапване. Аз работих, подкрепен от моите сътрудници, без почивка и без спиране за възстановяването на германския Райх във вътрешно и външно отношение. Още преди да изтече срока, който поисках, и последният безработен имаше работа. Еврейските посегателства към земята на германския селянин бяха отбити, селското имущество беше осигурено, занаятчийството и цялото стопанство започнаха да цъфтят отново, финансите на Райха, федеративните държави и общините бяха поставени в ред. Ние успяхме да съживим транспорта, да подобрим шосейната и железопътната мрежа, да построим нови канали и да започнем постройката на големи шосейни пътища. С лекуването на стопанския живот вървеше и развитието на културния живот. Архитектура, театър, музика, филм, радио - всички те изживяха небивал възход. Над всичко, обаче, стоеше повелбата - да се допуска към участие, винаги и все повече, широката маса и то не само към материалните, но и към културните блага и красоти на живота.

На този принцип съответствуваха основите на новото възпитание. Без оглед на произход, съсловие или професия на родителите, за всяко способно дете от нашия народ трябваше да бъде направено възможно учението за сметка на народната общност. Всичко, което бе създадено в областите на стопанското, културно и социално развитие

от 1933 г. в германския Райх под новото ръководство е единствено по рода си. В демократическите държави не можеше да му се противопостави нищо. Всичко това можа да бъде постигнато само благодарение съсредоточаването на всички национални сили и тяхното единно насочване към целта, призната за необходима.

Така, за кратко време бяха отстранени безброй проявления на нашето вътрешно разложение. Вместо разкъсвания от вероизповедания, партии и класи и едва живеещия в своята немощ Ваймарски Райх, дойде Германия на концентрираната национална сила. Вместо непотребните партии, дойде едно единствено, свързано с народа Движение. Парламентите на отделните държави бяха разпуснати и заместени от общо представителство на германския народ в Райхстага. Съюзите на работници и работодатели бяха обединени в Германския трудов фронт. Печатът, киното и радиото престанаха да бъдат елементи на разрушение в народния организъм, а бяха поставени в служба на народното единение. Едно огромно законодателно дело създаде основата на новия германски Райх, какъвто досега не е имало в историята.

От спечелената по този начин вътрешна сила на нашия народ произлезе най-напред възможността за разрешаване на външнополитическите задачи. В тези дълги години аз направих практически предложения на света за разумно ограничаване на въоръженията и за общо сътрудничество. Бъдещите историци ще констатираят един ден, че никога до сега не се е отговаряло на мирните предложения на един държавник с по-голяма омраза от тая, с която бе отговорено на моите. Заинтересованите в капиталистическото и болшевишко ограбване на народите започнаха да клеветят нова Германия в същата мярка, в която тя започна да става образец за мирното разрешение на противоречията, социалните проблеми и стопанските затруднения.

Особено международното еврейство засили своите козни срещу нова Германия, която нито искаше да се преклони пред международните борсови интереси, нито можеше да бъде стресната от болшевишката заплахата. Въпреки тази враждебност, ние успяхме да постигаме от година на година все по-големи успехи, и по пътя на мирната ревизия на Версайския диктат, и за възстановяване германските права на живот. Едва след отхвърлянето на всички мои предложения за общи ограничения във въоръженията, аз заповядах да се засили германската армия и изпълних тая заповед. Днес, на десетата годишнина от поемането на властта, разбираме напълно какво би станало от Германия и Европа, ако Провидението на 30 януари 1933 г. не беше предало, чрез ръцете на райхпрезидента генерал фелдмаршал фон Хинденбург, властта на националсоциализма. Защото тогавашна Германия не би останала поне такава, каквато си беше, но нейната политическа и стопанска слабост и военна безпомощност биха я довели неизбежно до една все по-увеличаваща се немощ, в сравнение с околния свят.

В същото това време болшевизмът извършваше планомерно въоръжаване за нападение срещу Европа и то в истински гигантски размери.

Какво би станало с германския народ и Европа, ако на 22 юни 1941 г. новата германска армия не беше поставила в последната минута своя щит пред континента? Кой ще вярва, че смешните гаранции или безсилните книжни изявления на англосаксонските държавници биха могли да спасят света от нападението на една сила, която, както изтъкват спокойно американски кореспонденти, е имала от 20 години насам само една цел - да нападне, както през времето на великото преселение на народите или на монголските нахлувания, Европа, да унищожи нейната култура и, преди всичко, да я лиши от нейните първи хора, за да намери работници роби за сибирските тундри.

Коя държава би могла да се противопостави на тази опасност, освен Германия?

И, ако от 1941 г. насам по-голямата част от Европа се обедини с Германия в борбата против опасностите, то това можа да стане само защото тази Германия създаде в 1933 г. политическите, морални и материални предпоставки за водене на една борба, в която днес се решава съдбата на света. Тъй както тогава за вътрешнополитическата

борба имаше само две възможности - или да победи националсоциалистическата революция, а заедно с нея и планомерният социален строеж на Райха, или пък да настъпи болшевишки преврат, а заедно с него да дойде и разрушаването и поробването на всички, така и днес има само тези две алтернативи - или ще победят Германия и съюзените държави, значи Европа, или от Изтока ще се разлее болшевишката вълна върху най-стария културен континент. Така разрушителна и унищожителна ще е тя, както беше случаят със самата Русия.

Само чужди на света фантасти могат да вярват на еврейските лъжци, че някакво си британско или американско книжно изявление ще може да спре такава катастрофа.

Когато през 1939 г. Франция и Англия обявиха, без всякаква причина, война на Германия и по тоя начин започнаха втората Световна война, те несъзнателно извършиха едно добро дело, именно, че причиниха най-големия конфликт в историята тъкмо в момента, когато Райхът достигна най-голямата си сила. Те причиниха борбата, която, както знаем, отдавна бе решена от властите на Кремъл и която с всяка година закъснение щеше да става по-тежка. Пред величието на тази гигантска борба бледнеят всички други примери в историята, защото, ако новото нападение на Централна Азия срещу Европа беше излязло успешно, сегашният свят би трябвало да се разпадне така, както някога старият свят се разпадна пред напора на хуните.

Работата на многохилядната човешка история би излязла напразна. Би дошъл краят на този континент, а вместо неговата култура - невъобразимо варварство. Затова всичко, което се създаде от 1933 г. насам на стопанска, културна или политическа почва, отстъпва, въпреки всичкото си величие, пред задачата, която днес ни се поставя.

Ако националсоциализмът не беше създал нищо друго, освен това, което има зад себе си, той би представлявал едно от най-великите явления на човешката история, но, въпреки това, Европа би била загубена!

Чудният път на нашето Движение, от малкото хора през първите години до завземането на властта и оттогава до сега, е мислим само като израз на волята на Провидението да даде на германския народ, и чрез него на Европа, възможност да посрещне с успех най-голямата заплаха на всички времена.

Затова само наша задача е да разберем смисъла на тази война - да водим, наложената ни борба така решително и дотогава, докато този континент може да бъде смятан за окончателно спасен. Каквито и отделни удари на съдбата да ни сполетят, те са нищо в сравнение с това, което всички ние ще преживеем, ако варварските орди от изток успеят да залееят нашия континент.

В миналото германски рицари потеглиха, в далечни страни, за да се борят за идеята на своята вяра. Днес нашите войници се борят в безкрая на Изтока, за да запазят Европа от унищожение. Всеки отделен човешки живот, който изчезва в тази борба, ще осигури живота на вадещите поколения.

Докогато считах за възможно, аз винаги протягах на останалия свят ръка за помирение. През юли 1940 г., след отклоняване на моето последно предложение за мир, стана ясно, че всякакво повторение ще бъде схванато за слабост, защото отговорните подпалвачи на тази война не искаха при никакви обстоятелства мир. Съзаклятието на интернационалния капитализъм и болшевизъм е наистина нелогично явление, но все пак естествена даденост, понеже движещата сила и за двете е оня народ, който в своята омраза от хилядолетия насам е разкъсвал постоянно човечеството, разлагал го е вътрешно, стопански го е ограбвал и политически го е унищожавал.

Интернационалното еврейство е фермент на разложение на народите и държавите. И днес е тъй, както е било в древността. И ще си остане такъв дотогава, докато народите не намерят сила да унищожат този носител на зараза. В тази най-голяма борба на всички времена, ние не трябва да очакваме Провидението да ни подари свободата. То ще претегли всеки индивид и всеки народ, и когото намери лек, ще го изхвърли. Затова още на 1 септември 1939 г. аз заявих, че, независимо от това, какво ще се случи

в бъдеще - нито времето, нито оръжието ще могат да победят германския народ.

Десетте години, които имаме зад себе си, са не само изпълнени с велики постижения във всички области на мирната работа, на културния напредък и на социалното оздравяване, но и с военни подвизи, единствени по величие. Историята не познава победи равни на тези, които германската армия и нейните съюзници извоюваха в тази война.

Предвид на съзнанието, че в тази война няма да има победители и победени, а само преживели и унищожени, националсоциалистическата държава ще продължава да води борбата с оня фанатизъм, който нашето Движение има от първия момент, когато започна борбата за властта в Германия. Затова още на 30 януари 1942 г. аз казах, че победи може да нанася и всеки слабохарактерен, докато съдбата изпробва силния с удари. Още през миналата година европейските водачи на плутократиите тържествуваха за неизбежното в техните очи сгромолясване на германската армия, но не стана така. Тази зима те не могат да се надяват на нищо. Те по-скоро ще видят, че силата на националсоциалистическата идея е по-голяма, отколкото тяхната злоба. Тя ще сплотява този народ. Колкото повече трае войната, толкова повече тя ще го изпълва с вяра и ще повишава по този начин неговите постижения. Тя ще поддържа всеки при изпълнението на неговия дълг и ще унищожава всеки, който се опита да избегне от своите задължения. Тя ще води тази война до тогава, докато дойде един нов 30 януари, като ясен резултат а именно -недвусмислената победа.

Ако аз на днешния ден ви припомням, хвърляйки поглед върху събитията, за всички постижения през изминалите 10 години, обхваща ме чувство на дълбока благодарност към всички ония, които имат такова голямо и решително участие в тази работа, като съратници и сътворци. Но не по-малко трябва да благодаря и на милионите безименни германски мъже и жени, които поставиха на разположение по фабриките, канторите, гарите и безчислените учреждения на нашия държавен и частен живот своето старание и способност.

От 1 септември 1939 г. тази благодарност се пада най-много на нашите бойци - маршали, генерали и офицери, а особено на стотиците хиляди и милиони непознати подофицери и войници. Великите постижения на нашата армия, флота и авиация се увенчават с лаврите на вечността и ще влязат в историята. Това, което трябва да понесе неизвестният гренадир, настоящето и бъдещето не ще могат да измерят. Като започнем от севера и стигнем до африканската пустиня, от Атлантическия океан до Далечния изток, от Бяло море до Сталинград, навсякъде ехти геройската песен, която ще остане за хиляди години.

За родината в тила важи повелята - да остане достойна за тези единствени по рода си и тъкмо в последните дни, така тежки подвизи. Ако тя допринасяше извънредно много в града и селото за воденето на тази борба, сега цялата работа на нацията трябва да се увеличи още повече.

Героичната борба на нашите войници край Волга трябва да напомня всекиму да върши всичко, което може в борба за свободата на Германия и бъдещето на нашия народ, а заедно с това и за запазването на целия наш континент. А Националсоциалистическата партия има дълга да бъде водач на родината, тъй както нейните членове се съревновават във всички родове оръжия на нашата армия със своята образцова храброст.

Волята на нашите неприятели беше да заплашват мирните градове и села със средствата на свирепото унищожение. Но днес вече се оказа, че те унищожават само къщи и хора, но не могат да съкрушат духа, а само го засилват. Това, което беше още съвсем непознато в началото на войната за много германски мъже и жени, сега им стана ясно - борбата, която и сега ни наложиха същите сили, които ни я наложиха през 1914 г., ще реши съществуването или унищожаването на нашия народ.

Всесилният ще бъде справедлив съдия, но нашата задача е - да изпълним дълга си,

да се борим за своето съществуване, според дадения от Него, Твореца на всички светове, закон за борбата. Да не проявяваме слабост, да не жалим живота и труда си, за да запазим живота на нашия народ за бъдещето.

Тогава ще удари великият час в тази борба, в който нашият народ ще се освободи от външния неприятел.

От жертвите на падналите и от развалините на нашите градове и села ще процъфти един нов живот, в който ние вярваме и за който ние се борим и работим. Ще процъфтят германската държава и германската нация, като вечна и еднаква родина за всички членове на нашия народ - националсоциалистическият велико германски Райх. В него ще има сили за всички времена, които са нужни, за да се запази семейството от народите на Европа и за в бъдеще от опасностите на Изтока.

Великогерманският Райх и съюзените с него народи ще си осигурят, освен това, и онези жизнени пространства, които са необходими за поддържане материалното съществуване на тези народи.

Нова Европа

